

PREFACE

A note on Isanasiṅguru, the author of Isanasiṅgurudevapaddhati, was kindly prepared and sent to me at my request by Mahamahopādhyāya Haraprasada Sastri M. A., C. I. R., of Calcutta, and I am glad to add the note as preface to this second part of Isanasiṅgurudevapaddhati. The note runs as follows —

“Mahadeva performed a sacrifice at Daruvana from which rose the founder of a line of Munis who successively lived at Kadambaguhā Sankhamathikā Torumbi, and Āmarāḥikā Tīthā— all in Gwalior State. One of the line, performed severe austerities on Uttara Sikkhā. His name was Purandara. Attracted by his austerities and piety, a local Chief Avantivarman by name, became his disciple in the early years of the 9th century and gave his capital city, Mattamayura, as his Dakṣhina. There the Guru built a great matha, and from this time, the line became known as Mattamayura Vamsa. He also built another Matha at Rāmapatṭa (Rāmapāda), which has been identified with Ramod in the state of Gwalior half way between Jhūsi and Guna. He had many successors Kāvachasiva, Śiḍhisiva, Hridyā Siva and Vyoma Siva. (*Epigraphia Indica, Vol I p 301 ff*)

Lambakarna, one of this line, migrated from Rāmapatṭa to Gorāṅka Mithi in Dhāri and was at once taken “as his own” by the king there. In this branch of the line was born Isanasiṅga and Hridyā Siva II, the author of a Saiva Smṛiti work, entitled Pratyachitta Samuchchaya (Ms. in the Nepal Durbar Library).

Another branch of the same line settled in the sea coast of Konkani under the auspices of Rattaraya, the Silhar prince abut the year 130 of the Śaka Era (*Ep. Ind. Vol III 297 ff*).

Thus the Mattamayura Vamsa was settled all over Central India from the West Coast to the borders of Madhya. They were greatly respected by the kings of the Chedi, Parvata, Rāshtrikūṭi Chālukya lines and their Samantas.

In Śaka 960, Brahmasambhu, belonging to the Karkaraṇi branch of this line wrote a work entitled, Nūmittikā Kṛiyānuśāhina (Ms. in A. S. B.). But the most important work for the present purpose is Pratyakṣa Darpana (Ms. in A. S. B.) written by Vārochari, a disciple of Isana Siva, the

विषयानुक्रमणी ।

विषयः.	पृष्ठम्.	- विषयः.	पृष्ठम्.
प्रपञ्चगणपत्यधिकारः	१	दीक्षाधिकारः	७८
महागणपतिविधानम्	१४	स्वरितापञ्जराधिकारः	७९
विनायकैकाक्षराविधानम्	१७	पूजाधिकारः	८३
सिद्धविनायकविधानम्	१८	नित्यह्यङ्गाधिकारः	८४
जच्छिष्टाभिज्ञेताधिकारः	२०	वज्रप्रस्तारिण्याधिकार	८५
दशभुजादिगणपत्यधिकारः	२१	नित्यान्वक्षर्यैकाक्षराधिकारः	८६
त्रिपुरासंहरे पीठपादुकान्यासः	२६	मातृकामालिन्यधिकारः	८७
मूलमन्त्रन्यासः	२७	गौरीविधानाधिकारः	८८
त्रिपुरामंभ्रहाधिकारः	२९	महाशक्तिविधानम्	९१
हंसवागीश्वरीविधानम्	३६	दुर्गापञ्चके मन्त्रपूजाधिकारः	९२
दशाक्षरीवागीश्वरीविधानम्	३९	दुर्गापञ्चप्रयोगविधिः	९७
सिद्धवागीश्वरीविधानम्	४३	वनदुर्गामन्त्रोद्गाराधिकारः	१०२
गणवृत्ताधिकारः	४४	पूजाधिकारः	१०४
गणच्छन्दोमात्राच्छन्दोवृत्ता- धिकारः	४९	वनदुर्गाधिकारः	१०५
श्रीहृदयम्	५२	दुर्गाहृदपाधिकारः	१०९
चतुर्हस्तिविधानम्	५३	पूजाधिकारः	११०
श्रीरेखाविधानम्	५६	शूलिन्यधिकारः	१११
कमलावासिन्यधिकारः	५९	वसुधाराधिकारः	११३
पुरश्चरणाधिकारः	५८	भृहदयाधिकारः	११९
न्यासाधिकारः	५९	त्रिपुटाधिकारः	१२१
विषममात्रावृत्ताधिकारः	६०	भाकृष्टिशनस्यधिकारः	१२२
सामान्यशक्तिपूजाधिकारः	६१	अक्षपूजाधिकारः	१२३
इन्द्रेन्द्राण्डाधिकारः	६२	त्रेवीमन्त्राधिकारः	१२४
भुवनाधिपतिपूजाधिकारः	६४	मातङ्गीमन्त्राः	१२५
एकादशाक्षरपूजाधिकारः	६५	सूर्याधिकारः	१२६
मूरसौम्ययजनाधिकारः	६६	भास्करपञ्चक्षराधिकारः	१२७
शक्तिदीक्षाधिकारः	६७	संभ्रामविजयाधिकारः	१२८
भभ्युदयाधिकारः	६८	माताण्डभैरवाधिकारः	१२९
खड्गसाधनाधिकारः	७०	सौख्यानुपाष्टाक्षरमन्त्रः प्रयोगश्च	१३४
दुर्गापूजाधिकारः	७१	देवमन्त्रसाधनाधिकारः	१३७
मुद्राधिकारः	७२	पञ्चावरणाधिकारः	१४१
स्वरिताधिकारे धननित्यपूजा होमविधिः	७४	पूजाक्रमः	१४३
	-७८-	त्रिनियोगाधिकारः	१४६

विषय .	पृष्ठम्.	विषयः .	पृष्ठम्
सिगाष्टाक्षराधिकारः.	१४९	षाष्टापरत्नपूजा	२२२
ष्टमुन्मत्तवाधिकारः	१५१	विनियोगः	"
त्रैलोक्यवाधिकारः	१५३	गृहरियप्रविधिः	२२७
शागाक्षराधिकारः	१५७	गृगिहरमापनम्	२२८
दक्षिणान्तर्गणितकारः	१५८	पानालान्तामहाधिकारः	"
अगोरागमप्रसाधनाधिकारः	१६०	गृगिहरवापरः, माण्डान्त्र.,	
मत्तमान्यसाधाधिकारः	१६३	प्रयोगश्च	२३०
नेत्ररोगसाधनः	१६८	मत्तवराहमप्राधिकारः	२३४
मत्तभादिसान्निः	१६९	वराहवाक्षरविधिः	२३५ ✓
षोडशम्	"	वराहमाण्डान्त्रः	" ✓
रवगेनारक्षणम्	१७०	वराहापनाविधिः	२३६
पानुपगान्यादिमन्त्रसाधनाधि- कारः	१७१	मुद्रांनमन्त्रप्यानाराधनप्रयोगः।	२३९
षोडशवापिभक्तरणम्	१७६	मुद्रांनमन्त्रम्	२४७
विण्डाधिकारः	१७७	मुद्रांनमालामन्त्र.	२४८
चिन्तामणिमन्त्रसाधनाधिकारः.	१७९	श्रीलोकेश्वरमोहनवामनमन्त्राधि- कारः.	२४९
कारतृपूजाधिकारः	१८४	सर्पजातिभेदस्तदुत्पत्त्यादिक्रमश्च	२५८
कारतृमन्त्राधिकारः	१८७	द्वन्द्वभेदाः, सप्तलगानि, दष्ट- स्यावस्थाविशेषाश्च	२६०
क्षेत्रपालविधिः	१८८	अनिष्टस्थानानि	२६२
चण्डेश्वरमन्त्रसाधनम्	१८९	दूतज्ञानयाक्षरनियमः	"
इन्द्रपूजाधिकारः	१९०	साध्यत्वतद्विपर्ययसूचकनिमि- त्तानि	२६३
जम्भरमन्त्राधिकारः	१९१	विपत्तिमन्त्राधिकारः	२६५
कर्णपक्षाधिकारः	१९३	विपहरनानामन्त्रप्यानाविने- योगविधानम्	२६७
पक्षिण्यादिमन्त्राः, विनियो- गश्च	१९४	फणिचिकित्सा	२७२
षष्ठाक्षरमन्त्राधिकारः	१९९	मण्डलिचिकित्सा	२७४
श्रीशराष्टाक्षरगोपालमन्त्र	२१०	राजिलचिकित्सा	२७६
विष्णुहृदयाधिकारः	"	सर्वाङ्घ्रिचिकित्सा	२७७
सामान्यसाधनाधिकारः	२११	वृश्चिकचिकित्सा	२७८
त्रिपयणप्यानाधिकारः	२१३	आम्बुविषचिकित्सा	२७९
सामान्यतः कृष्णपञ्चनाविधिः,		रुताचिकित्सा	२८१
विनियोगश्च	२१४	नानाप्राणिविषचिकित्सा	२८२
गृहरिमन्त्रः	२१८		
गृहरिप्यानम्	२१९		
नित्यार्चनविधिः	२२०		

विषय .	पृष्ठम्.	विषयः.	पृष्ठम्
नानास्थावरद्रव्यविपचिकित्सा	२८६	महेन्द्रजालोक्तविष्मयप्रदनर्म	
खड्गरावणवाहचिकित्सा	२८८	प्रकारा	३७२
घालपीडकग्रहत्त्रोष्टा, तत्प्रती- कारविधयश्च	२९२	पञ्चषोडश, प्रतिपदादितिथि- क्रमेण नार्हाभेदेन च तेषां वाल्याद्यवस्था, भुक्त्यादि- कर्माणि तत्फलभेदाश्च	३८०
ग्रहाणां भेदा, तदाविष्टस्य लक्षणं, तद्विमोचनोपायाश्च	२९८	युद्धार्थं गमने घर्जनाय विष्टि- राहुमानृकादिदेशकालनिरू- पणम्	३८६
भूततन्त्राधिकार	३०१	मनुष्यशरीरे नक्षत्राणां ग्रहाणां चावस्थान, कुजास्थित- नक्षत्राण्यस्य विशेषतो रक्ष- णीयत्वं च.	३७०
अपरमारोन्मादचिकित्साधि- कारः	३११	राक्षसवारणाधिकार	३८८
कृत्तिकादिनक्षत्रक्रमेण रोग- सम्भवे निवृत्त्यवधिं त सदेवताभ्यो यलिप्रक्षेपश्च	३१४	युयुत्सोः प्रस्थानसमये कर्तव्य विधिः	३९१
ज्यरादिनिवर्तकदानमन्त्रपन्त्र- होमोपधादिविधि.	३१७	आयुरियत्तावेदननिमित्तानि	३९२
नानारोगचिकित्साधिकार	३३१	आयुर्वर्धनरसायनविशेषविधि	३९३
क्षुद्रप्रयोगत्तप्रतीकाराधिकार	३४४	मृत्युविजयोपायाः	३९४
लक्षणमन्त्राधिकार.	३५३	कृत्तमन्त्रपादार्थसंग्रह	"
सर्वजनसर्वनाधिकार	३६०		
गौरक्षाधिकार	३६६		
नानाद्रव्यभाषनाधिकार	३६८		

॥ श्रीः ॥

ईशानशिवगुरुदेवपद्धतिः

श्रीमदीशानशिवगुरुदेवमिश्रविरचिता ।

(द्वितीयो मन्त्रपादः ।)

अथ पञ्चदशः पटलः । ५

वन्दे सिन्दूरसन्दोहसुन्दरारुणरोचिपम् ।

स्तम्भेरमानन देवमिन्द्रादिसुरवन्दितम् ॥ १ ॥

महदहङ्कृतिव्यानिलकानलक्षितिगुणोदयशक्तिविनृम्भितम् ।

जगदिदं गणसन्नितमस्य यद् गणपतिं पतिरेष शिव स्वयम् ॥ २ ॥

विकुरुते निखिलं खलु शक्तिं पुरुष एष शिव तं चिकीर्षया ।

तदचन च ससहस्रमिच्छया वितनुते तनुभेदविलक्षण ॥ ३ ॥

हरिविरिञ्चमहेशमुखा सुरा जगति विघ्नगणैरपि निम्निता ।

गणपतेर्यजनं खलु तन्वते मदत एव विभुर्द्वि विनायक ॥ ४ ॥

स खलु प्रपञ्चमखिलं व्यसृजत् पुरतोऽवनाय किल तस्य विभु ।

अथ भूतये च जगतामतनुस्तनुमास्थितो गलमुखीमभवत् ॥ ५ ॥

समुपोढविश्वनिखिलाध्वगेणा गुणधातुवीजरवपट्कयुताम् ।

परमाङ्गपट्कविहिताङ्गविधिं वरमूर्तियुञ्जिथुनपट्कमयीम् ॥ ६ ॥

जगदेकभूतिजननीमजरा कमलाम्बुजाक्षगिरिजागिरिशे ।

रतिमन्मथावनिवराहयुतैः परितो गिरा च चतुरास्यवृताम् ॥ ७ ॥

स्मरति वा समनु सविधानक प्रतिदिनं तमिमं गणनायकम् ।

अपचितिं प्रविधाय जपेत्तं यैः स खलु सर्वसमीहितमाननम् ॥ ८ ॥

१ 'ति', २. 'गु' र, पाठ. ३ व' क पाठ

प्रणववाग्भवयोरितरत् पुरस्तदनु मागिरिजास्मरबीजयुक् ।
अवनिबीजगतं भुजमध्यमं शशिकलाद्यसवामविलोचनम् ॥ ९ ॥
तदनु दण्डयुतो भुजमध्यमो गणपते. खलु वीजवरो ह्ययम् ।
पडिति बीजवराणि समुद्धरेदखिलसिद्धिकराणि यथाक्रमम् ॥ १० ॥

उदकमक्षियुत कथितं ततः पवनसाराथिरूढविलोचनम् ।
सनयनावथ खड्गिभुजङ्गकाविति पुरोर्णेचतुष्टयमुद्धरेत् ॥ ११ ॥

हिणाश्च च ह्यः ह्य डट् सर्वलोकहृदयं मे वशं कुरु ठठ ॥
श्रुतिवेदवेदगुणमोगिरिसैर्गणितैः स्ववर्णनिकरैस्तु मनोः ।
पृथगुक्तबीजसाहितैस्तु भवेदथ सर्ववित्प्रमुखजातियुतैः ॥ १२ ॥

सर्वज्ञाय नित्यतृप्ताय अनादिबोधाय स्वतन्त्राय अलुप्तशक्तये अनन्त-
शक्तये एवं क्रमेण स्वर्णैरायोज्य षडङ्गानि भवन्तीति यावत् ।

करशुद्धिमस्त्रमनुना तनुता निदधात्वथाङ्गलिपु चाङ्गमनून् ।
तलमध्यके तदनु चास्त्रमनु लिपिवर्णमूलपदवच्च तनौ ॥ १३ ॥

तत्राङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्त हृदयादिनेत्रान्तानङ्गमन्त्रान् विन्यस्यास्त्रमन्त्रं च
हस्ततले तदनु लिपेरवर्गाक्षरादिकानि षड्बीजानि त्रिष्कृत्वो मुखे विन्यस्य
कचटतपयादीनि षड्वर्गाणि मूलमन्त्रस्य विकारादीनि पद् पदानि भुजद्वय-
पादद्वयपार्श्वद्वयेषु पृष्ठनाभिहृदयेषु च विन्यस्यात्मानं मातृकाम्बुजगतं सश-
क्तिकं गणपतिं ध्यायेदिति यावत् ।

हृदयादिर्केष्वथ षडङ्गमनून् निजशस्त्रतोऽपि च दिशा कलनम् ।
पुनरस्त्रतो ज्वलितवप्रविधिं परितस्तु तर्जनिकथा रचयेत् ॥ १४ ॥
अपि वामदेवमृषिमस्य तथा प्रवदन्ति केचन तथा गणकम् ।
तदनन्तरापि च निवृत् कथितो भगवान् प्रपञ्चगणपोऽधिपतिः ॥ १५ ॥

गुरुमुखात्तमनुं तदनुज्ञया गिरिनदीतटदेवगृहादिके ।
क्वचिदमीष्टमनोहरलक्षण त्वमिनवं प्रविषाय मठं तत ॥ १६ ॥
समुचिताहृतपूजनसाधनो विहितनैत्यकर्म न हापयन् ।
जपतु लक्षमतान्द्रितधीर्मनुं व्रतिजनोदितशस्तामिताशनः ॥ १७ ॥

इति पूर्वसेवनविधौ चरिते मनुरेप सिद्धिमधिकां तनुते ।
 प्रतिवासरं यजनहोमजपैर्भजतां भवन्त्यमिमितान्यचिरात् ॥ १८ ॥
 अथ लिख्यतेऽस्य तु विधानवरं स्मरणेन सिध्यति च यस्य मनुः ।
 प्रविलिख्य चित्रतरचित्रपट विभवे यजेत् सति न चेन्मनसा ॥ १९ ॥
 अथ चिन्तयेदुदधिमिक्षुरसं लहरीतरङ्गशतरम्यतरम् ।
 तिमिनकशङ्खकुलमीनगणैः सतिमिङ्गिलाकुलजलोच्छसितम् ॥ २० ॥
 पुलिनं च मध्यभुवि तस्य महन्मणिपर्वतं च शिखरोपचितम् ।
 परितस्तमालवनतालशतैः सरलैश्च सालधनसारनगैः ॥ २१ ॥
 सकदम्बानिम्बानिकुरुम्बयुतैरपि नालिकेरकरकेलिशतैः ।
 धरकुण्डहालिनिचुलाभ्रवणैः कदलीवनैश्च रमणीयतटम् ॥ २२ ॥
 नवपूगपूगगतनागलताकुलसङ्घर्षालवलि कामरिचैः ।
 सलवङ्कविल्ववकुलैश्च मिलन्मदचञ्चलीककुलनादकलम् ॥ २३ ॥
 सहकारकोरकरसास्वदनोन्मदकोकिलस्वनसनाश्रमरम् ।
 चमरैरपि समरकैश्चरितं सुरार्कन्नरासुरवराध्युपितम् ॥ २४ ॥
 नवपल्लवाकुलगुलुच्छमिलत्कलिकोन्मिषत्कुसुमभारततीः ।
 व्रततीभिरत्र दधतीभिरलं समलङ्कृतं खगकुलाकुलितम् ॥ २५ ॥
 कुवलयैः कमलैः समलङ्कृतं समरसं सरसामपि सारसैः ।
 कचन कैरवकैर्विकचोत्पलैः कुरवकैः कलहंसकुनैरपि ॥ २६ ॥
 तटपरिस्रुतनिर्झरशी करोत्करभरैर्गजदानमनोहरैः ।
 चलितचन्दनचम्पककेतकीपरिमलैरानिलैरपि सेवितम् ॥ २७ ॥
 सकलशीतकरोदयचन्द्रिकाविशदतारकजालकमेकतः ।
 गुगनमुद्यदुदशुभदशुना विलसितं कचिदम्बुवहैरपि ॥ २८ ॥
 समधुमाधवशुक्रशुचिश्रिते नभसि युक्तनभस्यमिषोर्जयोः ।
 सहसि सङ्गि सहस्यसमं तपः कुसुमसंपदलम्भि तपैस्त्यता ॥ २९ ॥
 ध्रुतगणेन समानगुणोदयं सततसभृतकौसुमसम्पदा ।
 समधिकं समलङ्कृतकाननं कनकचारुतट प्रविचिन्तयेत् ॥ ३० ॥

तन्मध्यहेमशिखरे गणिहेमभूमौ वप्राणि सप्त कनकोज्ज्वलभित्तिकानि ।
 ध्येयानि तत्र च विमानशतानुकीर्णाः कक्ष्याश्च सप्त पृथगुच्छित्तगोपुरान्ताः ॥
 तासां तु मध्यविनिविष्टमनन्तरत्नच्छायावृतं कनकमण्डपमुच्चशृङ्गम् ।
 दिव्यं शशाङ्कमणिकुट्टिमभूषितं स्याद् ध्येयं विशालचतुरक्षमतीव रम्यम् ॥
 मुक्तास्रगाञ्चितवितानसनाथमध्य हैर्मैर्मणिप्रवरवज्रविकारचित्रैः ।
 कुम्भैर्विराजितमध्यास्य चतुर्दिशासु द्वाराणि चित्रमकराकृतितोरणानि ॥ ३३ ॥
 नानाविधैर्मधुरसैः परिलम्बमानैः पकैः फलैश्च कुसुमैर्वरमाह्वयदामैः ।
 शाल्यमकैः कनकपल्लवमोदकैश्च च्यालम्बितैस्तु परिमण्डितमण्डपान्तम् ॥ ३४ ॥

समन्ततः साङ्कुरपालिकाभिर्मणिप्रदीपैश्च हिरण्यदीपैः ।

सधूपपुष्पाक्षतगन्धपात्रैः सचामरस्वस्तिकशङ्खपद्मैः ॥ ३५ ॥

विराजितं दर्पणपूर्णकुम्भैः सलाजकुम्भैरपि तत्र तत्र ।

समाहितैर्वागमनकुब्जकाचैर्गणैः समन्तात् समलङ्कृतं तत् ॥ ३६ ॥

अथार्घ्यतोयोक्षितगन्धपुष्पस्वात्मान्बुयागालयमण्डपः सन् ।

भुवस्तलानामपि चाप्यधस्तादाधारशक्तिं तु यजेत् पुरस्तात् ॥ ३७ ॥

ततस्त्वनन्तं पृथिवीधरं तं पृथ्वीं च सपूज्य तु योगपीठम् ।

यजेदनन्तात्मकमस्य पादान् धर्मादिकानुक्ततनून् यथावत् ॥ ३८ ॥

रजस्तमस्सत्त्वमयानि कुन्दं नालाम्बुजे च प्रविचिन्त्य पद्मे ।

क्रमेण सूर्याग्निनिशाकराणां तत्पत्रतत्केसरकर्णिकाः स्युः ॥ ३९ ॥

तन्मातृकाब्जं लिपिवर्णजुष्टं पूर्वोक्तमङ्गला परिभाष्य तस्मिन् ।

दिव्यपत्रकोणच्छदनक्रमात् स्युः पूज्याः सपीठाष्टक्रमात्तुरुद्राः ॥ ४० ॥

प्राच्यां श्रीकामरूपो यमदिशि च तथा कोल्लपूर्वो गिरिः स्यात्

सोपाराख्यं प्रतीच्यां धनदादिशि तथा चोड्डियाणं तु पीठम् ।

आग्नेय्या चापि तद्वन्मलयगिरिरथ श्रीकुलान्तं निर्ऋत्या

जालन्ध्रं वायुभागे त्रिणयनहरिति स्यात् तथा देविकोष्टम् ॥ ४१ ॥

ब्राह्मचायाश्चण्डिकान्ताः पृथगिह कथिता मातरस्तेषु पूर्वं

दीर्घैर्युक्ताः स्वरैस्ताः शशधरशकलेर्हस्वविन्दुस्वरैस्तौ ।

युक्ताः स्युश्चासिताज्ञो रुरुरथ कथितश्चण्डकः क्रोधनाख्य-
श्चोन्मत्तोऽन्यः कपाली तदनु निगदितो भीषणः संहतिश्च ॥ ४२ ॥

तारश्रीयुतपीठनामसहित. पीठेतिशब्दः स्वरो

- दीर्घः स्यादथ मातृनामसहितं तत्तच्चतुर्थ्यां तु ह्रत् ।

ह्रस्वा बिन्दुयुताः स्वराश्च कथिता नाम्ना सिताद्गादय-
श्चाप्यष्टावथ भैरवाय च नमस्तत्पादुकेभ्यस्तथा ॥ ४३ ॥

ब्रह्माण्याद्यास्तु देव्यः स्वसुरसमवपुर्वर्णवाहायुधाद्याः

कृष्णा रक्ताच्छपीतास्त्वरुणशुकनिभाः स्वर्णताम्रप्रभास्ते ।

भूपाढ्या भैरवाः स्युः सितमुखकमलाः स्वाक्षमालाकपाल-

श्चन्द्रोत्तंसास्त्रिनेत्रास्त्वरुणनिवसनालेपमाख्या विचिन्त्याः ॥ ४४ ॥

आमोदोऽथ प्रमोदस्तदनु च सुमुखो दुर्मुखोऽन्यस्तु विघ्न-

स्तद्वद् वैनायकाख्यः पडिति गजमुखा दिव्यभूयाम्बराढ्याः ।

सिद्धिः कान्तिः समृद्धिस्तथ मदनवती किन्नर्या क्लेदनी चे-

त्याभिर्बामाङ्गगाभिः स्मररत्नललिताः शक्तिभिस्तोऽर्चनीयाः ॥ ४५ ॥

दक्षिणोत्तरपार्श्वयोः शङ्खपद्मनिधी वसुमत्या वसुधारया च शक्त्या

श्लिष्टदेहौ वसुवर्षिणौ सुपूज्यौ ।

पडेते गणेशाः प्रियालिङ्गिताः स्युः सुरेशाम्बुपामीशरक्षोनिलानाम् ।

दलेष्वर्चनीया निधी शङ्खपद्मौ प्रवर्षद्वनौ याम्यसौम्यच्छदस्यौ ॥ ४६ ॥

तदन्तैर्धृतावर्षेभ्यमन्त्रा गजास्या हृदाद्यास्तु कोणच्छदेष्वर्चनीयाः ।

दिशास्त्रमेपां पुरो नेत्रमिष्टा स्वनाम्ना नमोन्तं च पञ्चोपचारैः ॥ ४७ ॥

अथ विभाव्य निशाकरमण्डलं गगनपाण्डुरपङ्कजमभ्यगम् ।

शशिकलाशुसहस्रपरिस्रवत्सितसुधामयशीकरवर्षि यत् ॥ ४८ ॥

सुपिरमस्य च मध्यगतं तनु तरलदीपशिखानुकृतिं त्विषा ।

शिवमयं रुचिमत् प्रविचिन्तयेत् परिलसत्परबिन्दुरवोदयम् ॥ ४९ ॥

आनीयास्मादिन्दुसुपाशीकरशीतं सूक्ष्मं ज्योतिर्भूषेनि सौपुञ्जसरण्या ।
 विन्यस्याब्जे मन्त्रतनुं तत्र गणेशं तेजोराशिं तप्तहिरण्यद्रवभासम् ॥ ५० ॥
 पुष्पापूर्णं स्वाह्नलिमायोज्य तु तस्मिन् दिव्यं ज्योतिः पङ्कजमध्ये विनिवेश्य ।
 ध्यायेद् देवं सुन्दरदेहं कनकादिप्रख्यं भासा भानुसहस्रोदयतुल्यम् ॥ ५१ ॥
 द्वादशबाहुः शेखरितेन्दुसिद्धिभिर्भवरमुखरुचिरतरवपुः

शङ्करथाङ्गे चाङ्कुशपाशौ मनसिजघनुरपि सरसिजविशिखान् ।
 कल्पकशालिकामुरुशूले भयहरघरकरमपि दधदवतात्
 पद्मनिविष्टः शक्तिसखो वो गणपतिरिभकरधृतमणिचपकः ॥ ५२ ॥
 क्षमाङ्घ्रिपद्मं खतनुं रसोदर रवीन्दुवह्निदृशं मरुदूध्वनिम् ।
 प्रधानबुद्ध्यक्षशिरोविचेष्टितं समस्तलोकास्पदविश्वविग्रहम् ॥ ५३ ॥
 पिशङ्गकौशेयनिभाम्बराम्बर प्रलम्बतुन्द्राश्रितविश्वविष्टपम् ।
 विचित्रहारोल्लासितोरुवक्षस भुजङ्गमाधीशकृतोपवीतकम् ॥ ५४ ॥
 सुजाटजूटार्पितहेममौलिनं कलामैय ज्ञानशशाङ्कशेखरम् ।
 प्रपञ्चविधामयचारुविग्रहं समस्तशोभैकगुणास्पदं विभुम् ॥ ५५ ॥
 सहेमनिष्काङ्गदकण्ठभूषणं विचित्रनानाबलयाङ्गुलीयकम् ।
 विनीलरत्नोदरवज्रमण्डितं पिशङ्गरत्नोज्ज्वलहेमनूपुरम् ॥ ५६ ॥
 सुखोपविष्टं सरसीरुहोदरे पद्माम्बुज दक्षिणमर्धवर्षिणि ।
 सलीलमाधाय पुरो हिरण्यमये सरोजवक्त्रे कलशे विचिन्तयेत् ॥ ५७ ॥

सव्यमङ्कमुपाश्रिता सकलेश्वरी त्रिगुणात्मिका-
 मव्यया निजशक्तिमक्षरमातरं जगतामपि ।
 भव्यरूपमनोहरामुरुपारिजातमुपाश्रिता
 दिव्यकल्पकवल्लरीमिव कामदा प्रविचिन्तयेत् ॥ ५८ ॥
 बन्धुजीवदलत्विपा रजसा निजाङ्गरुचारुणा
 कुन्दकुङ्कुमलकोमलस्मितचन्द्रिकाधवलप्रभाम् ।
 चञ्चलीकविनीलवेल्लितकेशपाशभरासिता-
 मङ्गना प्रथमामजा मङ्कति वदन्त्यपि या विद ॥ ५९ ॥

अङ्घ्रिपङ्कजयुग्मदीधितिनिर्जितस्थलपङ्कजां

जङ्घयोर्युगकान्तिभिर्जितकेकिनीगलमङ्गलाम् ।

अङ्गवत् कदलीप्रकाण्डमनोरमोरुयुगाश्रियं

सुन्दरीं रशनास्पेदन च सुन्दरेण सुमध्यमाम् ॥ ६० ॥

विभ्रती तनुनोदरेण तु रोमराजिमणीयसीं

कज्जलोल्ललितां यथैव बलित्रयं च मनोहरम् ।

रुक्मकुम्भयुगस्तनीं नवपारिजातलताभुजां

तुङ्गरत्नविभूषणेन गलेन चाप्यतिमङ्गलाम् ॥ ६१ ॥

शारदेन्दुमुखीं तरङ्गचलन्नवोत्पललोचनां

चारुकर्णयुगावसङ्गिचलत्प्रभामणिकुण्डलाम् ।

चारुनासिकया च रम्यकपोलयुग्मललाटिका

मारचापनतभ्रुवं मधुपावलीरुचिरालकाम् ॥ ६२ ॥

स्यन्दमानसमस्तकान्तिरसप्रकर्षगुणास्पदां

चन्द्रिकामिव शारदीममलप्रभामनपायिनीम् ।

इन्द्रचन्द्रमुखैर्मुनीन्द्रवरासुरैरपि वन्दिता-

मिन्दिरागिरिजारतिक्षितिवाग्धूमयविग्रहाम् ॥ ६३ ॥

आश्लिष्यैनं दक्षदोष्णा तदीयं लक्ष्मप्रेम्णा पाणिना संस्पृशन्तीम् ।

देवं चैनां पुष्पचापाङ्कदोष्णा स्वालिङ्ग्याधः संस्पृशन्तं तु नीर्व्याम् ॥

एवंरूपां मूलशक्तिं च तद्वत् प्रोक्ताकार देवमप्युक्तवेपम् ।

ध्यात्वा सम्यक् पूजयेद्योपचारैः शुद्धिं कृत्वा वक्ष्यमाणकमेण ॥ ६५ ॥

अस्त्रेण धौतं तु पुरोऽर्घ्यपात्रं चापूर्य तोयाक्षतगन्धपुष्पैः ।

सिद्धार्थदूर्वाफलदुग्धकूर्चैः साङ्ग तु मूलं विनिधाय तस्मिन् ॥ ६६ ॥

तद्वाद्दशान्तामृतपूरपूर्णं हंसेन चैतन्ययुतं विभाज्य ।

धेनुं प्रदर्श्याथ सधूपपुष्पैरिष्ट्वा तु कूर्चेन तदर्घ्यतोयैः ॥ ६७ ॥

शिरः स्वमभ्युक्ष्य तथाश्रयं च द्रव्याणि चाम्भः कुसुमादिकानि ।

तद्भिन्दुसंयोगनिरीक्षणाभ्यां विशोध्य पाद्याचनमीयके च ॥ ६८ ॥

सत्पुष्पदूर्वाङ्कुरशोखरः सन् गन्धेन कृत्वा तिलकं ललाटे ।
पूर्वोत्तरस्यां दिशि भक्तिनम्रः पञ्चोपचारेण गुरुन् यजेत ॥ ६९ ॥

ओं गुरुभ्यो नमः । ओं परमगुरुभ्यो नमः । ओं परमेष्ठिगुरुभ्यो
नमः । ओं पूर्वाचार्यगुरुभ्यो नमः । ओं महापूज्यपूर्वसिद्धेभ्यो नमः ।

ते रक्तमाल्याम्बरगन्धमूर्धाः स्वलङ्कृताः पङ्कजविष्टरस्थाः ।
सर्वे च सालम्बनयोगनिष्ठाः प्राप्तास्त्रिलैश्वर्यगुणाष्टकार्थाः ॥ ७० ॥
अथोपचर्यापटलोक्तमार्गादावाहनस्थापनसन्निधानैः ।
निरोधन चाप्यवकुण्ठनान्त षड्भिस्तदङ्गैः क्रमशो विदध्यात् ॥ ७१ ॥

अर्घ्यं च पाद्याचमने हृदास्मै देयाश्च गन्धाक्षतपुष्पधूपाः ।
स्नानं षडङ्गैरपि मूलयुक्तैर्मन्त्रैश्च सूत्रैरपि वैदिकैः स्यात् ॥ ७२ ॥

धस्त्राणि माल्यानि च भूषणाद्यं गन्धाक्षते चाप्यथ धूपदीपौ ।
हृद्देव दद्यान्मुकुर च नेत्रान्मूलेन नैवेद्यमपि प्रदेयम् ॥ ७३ ॥

तच्चोत्तमादुत्तमपूर्वमार्गाच्चतुर्विधान्नाज्यफलोपदंशैः ।
युक्तं दधिक्षौद्रसितोपलाज्यैः सलङ्कुकेर्मोदकमण्डकाद्यैः ॥ ७४ ॥

शीतं जलं साम्बु च नौरिकेलं सक्तूंश्च लाजान् मधुरान् गुलाक्तान्
पाण्योर्जलं चाचमनं च दत्त्वा ताम्बूलमष्टाङ्गयुतं निवेद्य ॥ ७५ ॥

कैवोडपां विश्वहे वैक्रतुण्डाय धीमहि तन्नो गणपतिः प्रचोदयात् ।
गायत्रीयं विघ्नराजस्य योज्या नैवेद्यादौ जप्यहोमादिके च ।

स्तुत्वा स्तोत्रैर्दण्डवच्चापि नत्वा, कक्ष्यासंस्थाः पर्षदश्चात्र पूज्याः ॥ ७६ ॥
पञ्चो महापद्मनिधिश्च पूर्वे द्वारेऽथ याम्ये मकरश्च कूर्मः ।

पश्चान्मुकुन्दो निधिरप्यनन्तः पूज्यस्ततो नीलनिधिश्च शङ्खः ॥ ७७ ॥
अन्तर्हारे बाह्यतो मण्डपस्य प्राच्यां याम्ये पश्चिमे चोत्तरे च ।

स्वर्णाकारा, कल्पवृक्षास्तु पूज्याश्चत्वारस्ते रत्नचैत्यैर्निबद्धाः ॥ ७८ ॥
ते च बिल्वाश्चत्थवटोदुम्बराकाराः कल्पवृक्षा इति यावत् ।

विल्वस्याधः पद्मगतौ श्रीकमलाक्षौ शर्वौ गौरी दक्षिणतः पिप्पलमूले ।

न्यग्रोधाधः कामरती पश्चिमतस्तां सौम्ये क्रोडो भूश्च तथोदुम्बरमूले ॥ ७९ ॥

पद्मौ शङ्खं चक्रमथो टङ्कवरैणौ ध्येयाः पाशं चाङ्कुशपुष्पेपुध्रनूंषि ।

विभ्राणांस्ते तूत्पलपूगोत्थगदारीन् शाल्यभ्राणी कल्पलतेव क्रमशोऽभी ॥ ८० ॥

श्रीमुकुन्दादयोऽष्टौ द्वन्द्वशः क्रमेणोर्ध्वकराभ्यां पद्मादीन्यायुधानि वि-
भ्राणाश्चाधःकराभ्यां बद्धाञ्जलिपुटा ललितवेपामरणाधलङ्कृता मिथो दाम्पत्य-
प्रीतिमविच्छिन्नां चिराय प्रार्थयन्तो गणेशाभिमुखं पद्मेषु स्थिता ध्येयाः स्यु-
रिति यावत् ।

दाम्पत्यानां मध्यविदिक्ष्वप्सरसोऽन्तर्गन्धर्वा(द्या)श्चाप्यथ विद्याधरसिद्धाः ।

बह्व्याशाद्यं वादितगीतं सहनृचं तन्वानास्ते खेटफलाप्त्यै खलु चिन्त्याः ॥

तेषां बाह्वे वेदचतुर्गोपुरसंस्थो ब्राह्मचा युक्तः कुण्डिकजप्यावलिपाणिः ।

पद्मासीनः पुस्तककुम्भौ च दधत्या शुक्लाकल्पः पङ्कजभूः स्यादभिचिन्त्यः ॥

तत्र गोपुराणां मध्ये कोणेष्वाग्नेयादिषु सनकादयो दक्षादयो बाल-
खिल्याः सप्तर्षयश्च यथाधिकारं ध्यायन्तः सुखासीनाः सतर्तव्याः ।

तृतीयहारे त्वथ लोकपालान् यजेत् स्वदिक्स्थान् सगणान् सवाहान् ।

याम्ये पितृनम्बुपतौ च नागान् सौम्ये धनेशं सह यक्षद्वन्द्वैः ॥ ८३ ॥

चतुर्थेकक्ष्यांनिलयांस्तु दैत्यान् सदानवांस्तान् समुतान् सदारान् ।

यजेद् ऋषीन्प्यथ पञ्चमी या वृतिस्तु तस्यां मरुतश्च सर्वान् ॥ ८४ ॥

पृथ्वां वृतावुत्तरतो गुरुं च क्षेत्रेशमभ्यर्च्य नवग्रहांश्च ।

मध्ये रविं दिक्षु शशिञ्जधिष्यैः शुक्रं कुजाद्याननलादिकेषु ॥ ८५ ॥

तस्यां ग्रहान् स्कन्दमुखांश्च भूयो भूतानि मातृश्च यजेद् यथावत् ।

दिव्याधिवर्षांभुधिवासिनो ये सकिन्नरास्तेऽन्त्यवृत्तौ विचिन्त्याः ॥ ८६ ॥

एवं बहिः सप्त यथोक्तकक्ष्यावासारुं ये दम्पतिकल्पवृक्षाः ।

देवादयः प्रोक्तगणा यथावत् पूज्या गणेशार्चनतत्परास्ते ॥ ८७ ॥

१. 'स्तः', २. 'त्.' क. पाठः. ३. 'क्ष्यांस्तुल' ख. पाठः. ४. 'स्तु देय प'

पञ्चोपचारैस्तु यथोपपत्त्या स्वैर्नामभिः पूजनमुक्तमेषाम् ।
 ब्रह्मवर्षीत्यं सगणं गणेशं सन्तर्पयेदाज्यनिवेद्यशेषैः ॥ ८८ ॥
 मुद्रास्तु शङ्खारिमुखाः प्रदर्श्या बाहुं मुखे हस्तिकरोपमानम् ।
 विन्यस्य सङ्कुञ्चितमध्यमाग्रमङ्गुष्ठयुक्तं गणराजमुद्राः ॥ ८९ ॥
 ततो यथाशक्ति जपेच्च नित्यं जपं च पूजां चुल्लकोदकेन ।
 निवेदयेदङ्घ्रिसरोरुहस्य क्रमेण मन्त्रैरिह वक्ष्यमाणैः ॥ ९० ॥

ॐ

गुह्यातिगुह्यगोप्ता त्वं गृहाणासत्कृतं जपम् ।
 सिद्धिर्भवति मे येन त्वत्प्रसादात् त्वयि स्थिता ॥ ९१ ॥
 यत्किञ्चित् कुर्भहे देव! सदा सुकृतदुष्कृतम् ।
 तन्मे शिवपदस्थस्य मुङ्क्ष्व क्षपय शङ्कर! ॥ ९२ ॥
 शिवो दाता शिवो भोक्ता शिवः सर्वमिदं जगत् ।
 शिवो जयति सर्वत्र यः शिवः सोऽहमेव तु ॥ ९३ ॥
 येयं पूजा कृता देव! जपहोमान्विता मया ।
 प्रसीद प्रतिगृहीष्व सिद्धिमिष्टां प्रयच्छ मे ॥ ९४ ॥

ततः समाधाय हिरण्यरेतसं यथोक्तसंस्कारविशेषमंस्कृतम् ।
 द्विजस्तु हुत्वाभिमुखं च तन्मुखे गणेशमावाह्य जुहोतु सिद्धये ॥ ९५ ॥
 धवलकुमुदगन्धः पौर्णमास्यादि हुत्वा घृतगुल्मधुयुक्तं पुण्डरीकायुतानि ।
 घृतमधुपयसा वा श्रीफलैरर्धलक्षं धनपतिरिव लक्ष्मीमक्षयां विन्दतेऽसौ ॥ ९६ ॥
 शुक्लां तु प्रतिपदमादित्यिरात्रं बोपोष्य त्रिमधुरपङ्कजैश्चतुर्थ्याम् ।
 हुत्वाभावपुतमथाधिकं च लक्षं लक्ष्मीं वा निषिमापि पदयतीति सत्यम् ॥ ९७ ॥
 नन्द्यावर्तेर्वा मगर्क्षे सहस्रैः पञ्चम्यां वा पुण्डरीकाच्छुष्पैः ।
 द्वादश्यां वा शुक्लपर्वण्यथैषं हुत्वा श्वेतैः पङ्कजैः स्याद् धनेशः ॥ ९८ ॥
 नित्यं प्राहे वोर्ध्वबाहुर्जपित्वा यावच्छं सूर्यदृष्टिर्धना स्यात् ।
 उत्पाद्याथोदुम्बरं वाप्यशेषं हुत्वा लक्ष्मीं विन्दते मण्डलेन ॥ ९९ ॥

एकच्छायापत्यगोक्षीरसिद्धं स्पृष्ट्वाभ्यस्तं तच्चरं प्राशयेद् वा ।

पारावारंगामिनीसिन्धुतोये भानुं पश्यन् वा जपन् स्याद्भनेशः ॥ १०० ॥

नालिकेरपनसैक्षवरम्भासवतुलाजपृथुकैर्मधुराक्तैः ।

मोदकैश्च सहितैस्तु समांशैर्होम एष खलु कल्पकवृक्षः ॥ १०१ ॥

हुत्वाच्छिद्रानूर्णनाभेस्तु तन्तून् वस्त्रार्थं वा शुक्लरक्तादिपुष्पैः ।

तत्तद्दर्शान्याम्बुयात् कैरपैर्वा वासांस्यञ्जैः शोभनैः शोभनानि ॥ १०२ ॥

क्षीराज्याभ्यां सिक्तदूर्वासहस्रं हुत्वा नित्यं स्यादरोगश्चिरायुः ।

पुष्पैः पुष्टिः स्यात् तिलैराज्यमिश्रैः पीत्वाभ्यस्तं चारि रोगान् निहन्यात् ॥

चतुरङ्गुलमात्रमिताः सुहुताः प्रहरन्त्यमृतालतिकाशमिधः ।

दधिमध्वमिधुक्तघृतक्षपितास्त्वपमृत्युभयं ग्रहदोषमपि ॥ १०४ ॥

सघृतं ससितं परमान्नहुतं सघृतं तु पयः सह कृष्णतिलैः ।

असिताहनि पिप्पलमूत्रजपोऽप्यभिमृश्य हरेदपमृत्युभियम् ॥ १०५ ॥

फलशं तु रवेरुदयेऽञ्जगतं परिजप्य दिवा निशि जागरणात् ।

उदये तु रवेरभिपिच्य जयेद् दुरितान्यभिचाररुजोऽपि हरेत् ॥ १०६ ॥

उदये परिपूर्य तथा फलशं घृतहोमदशांशकशेषपुतम् ।

दिनमध्यगते तपने रूपनात् सुभगस्तु समृद्धिसुतान् लभते ॥ १०७ ॥

सलिलान्नफलादि चरेदमुना परिजप्य तु रोगहरं वचसाम् ।

विभयं वितनोति च दत्तमिदं प्रियकूर्चमथो जनरञ्जनकम् ॥ १०८ ॥

ब्राह्मे काले पर्वणि क्षीणचन्द्रे पाश्रे पत्रे कापिलं गोमयं स्वे ।

लब्ध्वाभ्यस्तं चायुतं तनिखातं द्वारे रक्षेद् रोगचोराभ्यहिभ्यः ॥ १०९ ॥

तद्वद् वधौ गोमयाद् भस्म सिद्धं सापम्भारान् क्षुद्रभूतग्रहादीन् ।

हन्याद् रक्षां चावहेच्छ्रीकरं तन्मन्त्रालब्धं चन्दनाद्यं च वश्यम् ॥

तिस्रो रात्रीः प्रागुपोप्योपरागे ब्रह्मीसर्पिस्ताम्रपात्रे वचायाः ।

चूर्णोन्मिश्रं हंसवागीश्वरीयुङ्मन्त्रेणासं वाग्लिलासं त्रिघत्ते ॥ १११ ॥

वृष्टिर्भवेद् वेतसजाभिगिष्टा त्रिपत्रजाभिश्च सुताः सभिद्धिः ।

हुत्वा फणैर्निरयतीह वृष्टिं तथार्कपुष्पैर्भधुरैर्जयं च ॥ ११२ ॥

१. 'रघ द्वा' न. २. 'रक्षा चालभेत' ग. पाठः. ३. 'प्य' क. पाठः.

३. 'रीत्यं म' ख. ग. पाठः.

अग्नेन चान्नं मधुरैस्तु विन्देत् पलाशकौदुम्बरबोधिजाभिः ।

प्लक्षोद्भवाभिर्हवनात् समिद्धिः क्रमेण वर्णान् वक्ष्येद् द्विजादीन् ॥ ११३ ॥

बैल्वैः फलैः सरसिजैश्च नृपा वशे स्युः श्वेतोत्पलैर्जनपदा लवणाज्यलाजैः ।

फन्याः सलोणमधुना हवनात् स्त्रियोऽन्यान् आमान् निशाहृतिलतण्डुलशर्कराभिः ॥

राज्ञां तु शत्रुविजयाय विशिष्टदेशे कृत्वा तु मण्डपवरं चतुरश्रशालम् ।

दिग्द्वारतोरणयुतं समलङ्कृतं तत् सन्छाद्य सूक्ष्मवसनैः फलपुष्पमाल्यैः ॥

तत् स्वस्तिकाश्वजगतं गणनाथमिद्धा कुण्डे जुहोतु मधुरत्रितयेन लक्षम् ।

भक्ष्यैश्च मोदकफलैरपि तद्दशांशं क्षीरौदनैश्च घृतसिंहससंख्यम् ॥ ११६ ॥

मृष्टान्नहेमवसनं प्रथमाश्रमिभ्यो दत्त्वा गवाश्वकनकानि तथैव होतुः ।

सन्तर्प्य च द्विजवरांसिदशानपीठ्या यास्यन् परान् स हि भवेद् विजयी नरेन्द्रः ॥

तेनाभ्यरताः शर्कराः सर्पदस्यून व्याघ्रादीन् वा वारणान् वारयेयुः ।

अग्निं हस्ते धारयेज्जम्भकादीन् रक्षोयक्षान् भूतवर्गांश्च हन्यात् ॥ ११८ ॥

आकूप्याथो योषितं नर्तयेद्वा लोकं सर्वं क्षोभयेन्मन्त्रसिद्धिः ।

तेनाभ्यस्तं कज्जलं चन्दनं वा प्रीतिं हवामावहेल्लोचनानाम् ॥ ११९ ॥

यत् सिद्धार्थैर्मन्त्रितैः प्राक् सहस्रमश्वत्थान्तः स्थापितैः सप्तरात्रम् ।

पौनःपुन्यं तज्जपात् साधितैस्तैः शत्रून् सर्पांश्चाटयेत् तत्र खातैः ॥ १२० ॥

द्वेषयेत् फलिसमिद्धिरथान्यान् वा तुषान्तरितानिम्बदलैश्च ।

चैत्यकानलविभीतसमिद्धिर्मारयेत् सपदि रक्तविषाभ्याम् ॥ १२१ ॥

अतिरक्तकृष्णमभिचिन्त्य विभुं वनदर्भपुञ्जमभिमन्थ्य रामम् ।

पुरुषप्रमाणमथ शत्रुपथे विकिरेत् तु रोगमुपयान्त्यरयः ॥ १२२ ॥

रसनार्गतं प्रदहदग्निनिभं प्रतिवादिनो गणपतिं स्मरतुं ।

प्रजपन् मनुं शिततदहङ्कुशतो लवनेन तं जपति रुद्रमुत्तमम् ॥ १२३ ॥

तूर्त्वार्यामुपोप्याथ मन्त्री चतुर्थ्यां स्वशक्त्या तु हुत्वा तथामौ फलाद्यैः ।

पयोन्नं घृताद्यं निषेद्यास्य भक्त्या द्विजेन्द्रास्तथेद्वा स्वभीष्टं स विन्देत् ॥

पयो वायुं शाकं समश्रंस्तु लक्षं जपेद् यः स सिद्धिं ममग्राप्तुष्यात् ।

द्विजाग्र्यानभीष्टैर्वदंश्चेद्दानैरजसं स्वशक्त्या यजेत्तपि विन्देत् ॥ १२५ ॥

१. 'नाम्' स पाठः. २. 'स्य' क. ग. पाठः. ३. 'रणाद्' क, 'रणात्' सा-
धयेयुः' ग. पाठः. ४. 'त.', ५. 'जे', ६. 'श्यानु' स. पाठः

अत्रोच्यते कुण्डवरस्य तु प्रागुक्तस्वरूपं गणनाथमिष्ट्वा ।

कुण्डेऽग्निमाधाय पयोघृताभ्यामर्कस्य पुष्पैरपि वालुकाभिः ॥ १२६ ॥

क्षौद्रेण चान्नेन पृथक् क्रमेण हुत्वा तु लक्षाण्यथ कुण्डमध्ये ।

वेतालसंज्ञां गुलिकां लभेत तां धारयन् स्यादग्निमादिसिद्धः ॥ १२७ ॥

एवं हि खड्गाञ्जनपादुकाद्यं यद् यत् तदिष्टं लभते स्म मन्त्री ।

किं तन्न लभ्यं भुवनत्रयेऽस्मिन् नास्त्यस्य किं वा बहुनोदितेन ॥ १२८ ॥

शालिपिष्टकदलीफलमापक्षोदशर्करसनिस्तुपमुद्गैः ।

नालिकेरमधुजीरकलोणैर्व्योपचूर्णसहितं घृतसिद्धैः ॥ १२९ ॥

मोदकैर्हृदयमोदकगन्धस्वादुभिः प्रतिदिनं नित्रशक्त्या ।

होम एष किल कल्पकृत्क्षो वाञ्छितार्थफरुदो हि नराणाम् ॥ १३० ॥

शालितण्डुलसनिस्तुपमुद्गैः सार्धशर्करघृतैरपि सिद्धम् ।

नालिकेरकपिलापयसोर्यत् पायसं हुतमभीष्टदमुक्तम् ॥ १३१ ॥

कदलीपनसाम्रगोस्तनीनां बदराणां मधुरत्रयोनितानाम् ।

अपि लड्डुर्मुण्डकादिकानां हवनं कृष्णतिलैश्च कामद स्यात् ॥ १३२ ॥

चानुर्थिकार्चनहुते विभवानुरूपं नित्यार्चनं च गगनाब्जसुधामयाद्भिः ।

सन्तर्पणं च सकलाभिमतानि पुमा संसाधयन्ति निखिलान्यपि वाञ्छितानि ॥

ध्यातः शशाङ्कधवलद्युतिरेष देवः स्वैक्येन हस्तचपकाभृतवारिवर्षैः ।

सिञ्चन् विपाणि निखिलानि निहन्ति सद्यो जप्त्वा प्रपञ्चमयविग्रहविग्रराजः ॥

हृत्पङ्कजेऽभिनवपाण्डरपुण्डरीकस्वच्छाभिरामवपुरिन्दुसदस्ररान्तिः ।

अङ्गुष्ठमात्रतनुरूर्ध्वसुधान्बुसिक्तो ध्यातश्च मृत्युमपि हन्ति विमुक्तिदः स्यात् ॥

इतीह खलु कीर्तितो मनुरय प्रपञ्चे यथा

तथा च लडितागमे मकुटवालुले तूदितः ।

प्रपञ्चगणनाथकस्तु सविधानमन्त्रकिय-

स्त्रिवर्गविमनार्थिनां कलियुगेऽपि सिद्धिप्रदः ॥ १३६ ॥

इति श्रीमदोशानशिवगुह्यदेवपद्मो तन्त्रसारे

प्रपञ्चगणपतिपटलः पञ्चदशः ।

अथ षोडशः पटलः ।

तारश्रीशक्तिकामक्षितिगणपतयो बीजभूताः षडादौ

चण्डान्तो नान्तडान्तावपडिरथ मरुद्योनिगोऽम्भश्चै रक्तम् ।

तोयं वह्निस्तदा त्रिस्तदनु च कथितः सर्वशब्दो जनं मे

मन्त्रो वैनायकोऽयं वशमिति च पदादानयाग्निप्रियान्तः ॥ १ ॥

प्राग्वद् बीजैस्तारकाद्यैस्तु पद्भिर्वैघ्न बीजं तत् तु दीर्घस्वराढ्यम् ।

युक्तं स्वाभिर्जातिभिः षड् यथावदङ्गानि स्युस्तानि चाखान्तमार्गात् ॥ २ ॥

ऋषिस्तथोक्तो गणकः ककुप् स्याच्छन्दस्तु गायत्रमितिह केचित् ।

तहैवतं चापि महागणेशः सिद्धिश्चतुर्वर्गफलावसाना ॥ ३ ॥

भवामावभावप्रसंख्यं जपेत् तत्समर्प्यो न चेद् भावभावार्भसङ्ख्यम् ।

दशांशं च हुत्वा घृत चाष्टमक्षरैर्भवेत् सिद्धमन्त्रो गणेशप्रभावः ॥ ४ ॥

हैमं नानावृक्षषण्डाभिरामं शैलं मध्ये गौलरत्नाकरस्य ।

ध्यायेत् तस्मिन् हेमवप्रावृतान्त दिव्योद्यानं चन्द्रकान्तस्थलान्तम् ॥ ५ ॥

स्थलेऽत्राथ मध्ये षडश्रे तु पीठे गजास्य सरोजे पुरोक्ते निविष्टम् ।

जपामं महान्तं सतुन्द गणेश विचित्रैः सरत्नैश्च हारैरुपेतम् ॥ ६ ॥

बीजपूरकगदास्मरहेतीरङ्कुशारिजलजान्यपि पाशम् ।

उत्पल च कलमानिकर वो वो रदं दशभुजो दधदभ्यात् ॥ ७ ॥

सव्यमङ्गमधिगोपितशक्त्या श्वेतपद्मरुया स्ववगूढम् ।

गौडहारमणिहेमविचित्रैर्भूषणैरलमलङ्कृतगाभ्या ॥ ८ ॥

रक्तगन्धकुसुमाभ्यरमालैर्भूषितं सह तथा गणनाथम् ।

पुष्करेण कलशं च दधानं साधकोपरि किरद्भुवर्षम् ॥ ९ ॥

आमोदोऽथ प्रमोदश्च सुमुखो दुर्मुखस्तथा ।

विघ्नश्च विघ्नकर्ता च शब्दस्वप्ननिधी तत ॥ १० ॥

शक्राग्नीशानवरणरक्षोवायश्चगाम्नु पद् ।

गणेशाः शब्दस्वप्नान्तर्या निधी याम्योत्तरस्थितौ ॥ ११ ॥

१. 'न्तोडान्तान्ता' च ग. पाठः. २. 'प्राग्वदोऽम्भ' ख. पाठ. ३. 'पत',
४. 'द' ग. पाठ.

श्वेतौ च रक्तावसितौ च वेद्यावामोदपूर्वाः क्रमशस्तु विघ्नाः ।

टङ्काक्षमालोर्ध्वकरद्वयाः स्युर्वाकराम्यां घृतदन्तभक्ष्याः ॥ १२ ॥

शङ्खाब्जसंज्ञौ सितरक्तवर्णौ निधी च तल्लक्षितहस्तयुग्मौ ।

ध्येयौ वमन्तौ विपुलं घनौघं परस्परं संमुखयक्षवेपौ ॥ १३ ॥

तीव्रा च ज्वालिनी चैव मोहिनी भोगदा तथा ।

कामिनी चेति तेजिष्ठा पडामोदादिशक्तयः ॥ १४ ॥

अङ्गैश्च विघ्नैर्निधियुग्मयुक्तैर्लक्ष्यादिभिश्चाप्यथ मातृभिश्च ।

शक्रादिभिश्चावरणानि चैवं पञ्चैव पूज्यानि यथाक्रमेण ॥ १५ ॥

पद्मान्बुजाक्षौ पुरतस्तु विलने याम्यां वटाघो गिरिजावृषाङ्गौ ।

पश्चात् ॥ बोधौ रतिपुष्पवाणौ सौम्ये प्रियङ्गौ च महीवराहौ ॥ १६ ॥

पद्मद्वयारिसितशङ्करौ पुरोक्तौ पाशाङ्कुशत्रिशिखटङ्कराबुभेसौ ।

युगमोत्पलस्मरधनुःकुसुमेपुहस्तावन्यौ च शालिशुरुचक्रगदा दधानौ ॥ १७ ॥

दाम्पत्यं ते प्रार्थयमानाश्चिरसौर्यं विघ्नाधीशं साञ्जलिबन्धाः प्रयजन्ते ।

वाद्ये चैषां सायुधवाहा हरिदीशा ध्येयाः सर्वे दिव्यविभूषाम्बरगन्धाः ॥

आधारशक्त्यादिसरोरुहान्तमिष्ट्वा पुरोवन्निजनामधेयैः ।

देवः सपञ्चावरणो यथावत् पूज्योऽङ्गमूलैः प्रथमोपचारैः ॥ १९ ॥

भित्तौ पटे वा फनकादिवेरे सम्यक् प्रतिष्ठाप्य महागणेशम् ।

संपूजयेत् प्राप्य तु मन्त्रदीक्षां प्राग्वाभिषिक्तस्तु गणेशकुम्भैः ॥ २० ॥

जपेच्चतुर्लक्षमथाष्टभक्ष्यैर्हुत्वा दशांशं त्वथवा स्वशक्त्या ।

स्मृत्वा गणेशं मनसापि चेष्ट्वा सिध्येत् तु मन्त्रोऽस्य समीहितं च ॥

आखुर्हेमः पर्वतकूर्टप्रतिमः प्रागोशोपान्ते क्षेत्रपतिः स्याद् गणचण्डः ।

पूज्यः प्राग्वद् भक्ष्यहुताद्यैः सकलार्थाः सिध्यन्त्यस्याचार्यपदाब्जाहितभक्तेः ॥

नित्यं यथाशक्ति जपेच्च मन्त्रं सन्तर्पयेच्चाम्बरचन्द्रतोयैः ।

भक्ष्याद्यर्भाष्टं प्रथमाश्रमिभ्यो दद्याद् द्विजेभ्योऽपि च सिद्धिकामः ॥ २३ ॥

चतुर्दिग्दलाग्रे न्यसेच्चापि कुम्भान् प्रधानं च कुम्भं सरोजस्य मध्ये ।

सैदुग्धैश्च वृक्षैश्चतुर्भिः पुरोक्तैस्तथा चौपधीभिर्लिपेदम्बुभिश्च ॥ २४ ॥

१. 'शो' क. पाठः. २. 'च' क. पाठः. ३. 'तथैन्द्रादिकुम्भेपुपुग्मानि चेष्ट्वा विभूष्याश्च वृक्षैश्च घन्धैस्तथेष्ट्वा' । ग. पाठः.

सरत्नीश्च गन्धैः सुपुष्पैश्च हेम्ना सुपूर्णान् घटांस्तान् सवस्त्रान् पुरोवत् ।
निवेश्याथ देवं गणेश तु मध्ये तथैन्द्रादिकुम्भेषु युग्मानि चेद्वा ॥ २५ ॥

विमूष्याथ वस्त्रैश्च गन्धैस्तथेष्टा समूलैस्तदङ्गैः सर्जीवान् विदध्यात् ।
जपित्वा तु शक्त्या च हुत्वाभिपिञ्चेत् प्रसिध्येद्भि मन्त्रः स्वभीष्टं च विन्देत् ॥

अत्रेनाव्रसमृद्धये तु मधुना स्वर्णासये गोरसै-

गोसिद्धये तिलतण्डुलैस्तु जुहुयालक्ष्म्यै घृतेनापि वा ।

दध्ना शर्करया जुहोतु यशसे वाश्चारिकांसुम्भकै-

र्वन्नार्थं कमलैर्नृपं तु कुमुदैर्देवीं च तन्मान्त्रिणम् ॥ २७ ॥

आधरथैर्वटजैरुदुम्बरसमित्कसैन्तु वर्णान् वशे

कुर्यान्मोदकपिष्टकैस्तु युवतीर्द्रव्याष्टकैर्वाञ्छितम् ।

संसिध्येल्लवणैश्च वेतसभवेर्घृष्टिर्भवेत् तर्पणा-

न्मन्त्रेणाथ चतुर्गुणेन सकलान् कामान् जपैर्वा हुतैः ॥ २८ ॥

इच्छेच्चैद् द्विरदवने जलोपकण्ठे कृत्वादौ समचतुरश्रहोमशालाम् ।

तत्रेष्ट्वा द्विरदमुखं तु मध्यवेद्यामैशान्यां दिशि जुहुयाच्छुभेऽग्निकुण्डे ॥ २९ ॥

समृद्धिमार्गेण जुहोतु बद्धौ तस्मिन् समावाह्य महागणेशम् ।

ततस्तु वीजैरपि चाङ्गमन्त्रैर्हुत्वा पुरस्तादपि मूलतोऽत्र ॥ ३० ॥

वर्गत्रयेणापि विभज्य मन्त्रं नवप्रकारं तु घृतेन हुत्वा ।

समस्तमन्त्रेण तदर्णसंख्यं हुत्वाष्टमक्षरैर्मधुरत्रयाक्तैः ॥ ३१ ॥

भवोद्भवाभावनसंख्यमेतच्छतांशतो ब्राह्मणभोजनं च ।

शक्त्याथ तान् वस्त्रहिरण्यगोभिरिष्ट्वा वदान्तद्विरदाः पठन्ति ॥ ३२ ॥

तल्लवणमातङ्गदशांशतोऽह्मै स्याद् दक्षिणा मन्त्रवराय देया ।

ततः सहाङ्गैः परिचारकाणां बलिं च दत्त्वा सहदेवमग्निम् ॥ ३३ ॥

हृदम्बुजे स्वे गगनाम्बुजे वा नियोजयेच्चेति गजग्रहैः स्यात् ।

महागणपतिविधानम् ।

पञ्चान्तकं विन्दुयुतं च साक्षाद् बीजं गणेशस्य वदन्त्यथान्ये ॥ ३४ ॥

औकारविन्द्वन्तमुदीरयन्ति तुल्यस्तयोः स्याद् विधिरेषणीयः ।

गणराजाय ठठ । एकदंष्ट्राय हुं फट् । अचलकर्णने नमो नमः ।
गजवक्राय नमो नमः । महोदराय दण्डहस्ताय हुं फट् । विनायकाय
वौषट् ।

स्वजातिभाङ्गीत्युदितानि षड् यान्यङ्गानि नेत्रान्तमनुक्रमेण ॥ ३५ ॥

गणेश्वराय ठठ । धूम्रमुखाय ठठ । धूर्जटाय ठठ । विघ्नरूपाय ठठ ।

इत्यष्टदिग्बन्धविधिः प्रदिष्टः

विघ्नहन्त्रे ठठ । लम्बोदराय ठठ ।

सोर्ध्वाधराशाकलनं विदध्यात् ।

ऋपिस्तु नाम्ना गणको विराट् तच्छन्दस्तु देवोऽस्य विनायकाख्यः ॥ ३६ ॥

त्रैत्याशनोऽमुं जपतु त्रिलक्षं पुरस्क्रियार्थं स दशांशहोमम् ।

चतुर्भुजः खर्वतनुर्गजास्यो लम्बोदरो नागकृतोपवीतः ॥ ३७ ॥

वधत् सपाशाङ्कुशदन्तभक्ष्यैः पार्त्वी तदालम्बितपुष्कराम्रः ।

रक्ताम्बरालेपनमाल्यरत्नैर्विभूषितः कुङ्कुमपिञ्जरामः ॥ ३८ ॥

ध्येयो ह्यधः कल्पतरोः फलार्थैरापूर्यमाणः कनकाब्जपीठे ।

ऐशे गुरुं क्षेत्रपतिं च पूर्वमिष्ट्वा तथाधारमयीं च शक्तिम् ॥ ३९ ॥

शेषं च पृथ्वीं तदनन्तपीठं धर्मादिभिः प्रोक्तगुणाब्जविम्बैः ।

तच्चन्द्रमध्यस्थिततारमध्ये त्वानीय स्वाब्जामृतधारयेन्दौ ॥ ४० ॥

विनायकं स्वैर्वृतमङ्गमन्त्रैर्गजाननैर्दिग्दलैर्हृदाद्यैः ।

कोणेषु हेतिं पुरतोऽस्य नेत्रं दिग्बन्धविघ्नांस्तु गणेश्वरान् षट् ॥ ४१ ॥

शङ्खाख्यपद्माख्यनिधी च दिक्स्थान् कोणेषु चैवं क्रमशोऽर्चयेत् ।

इन्द्रादिलोकाधिपतीन् सवाहानिष्ट्वा स्वकाष्ठासु तदायुजानि ॥ ४२ ॥

यजेच्चतुर्धावरणे त्वथैशे गुरूनपि स्वान् गणचण्डकं च ।

आवाहनाद्यैस्तु यथोपचारैरिष्ट्वा यथाशक्ति जपेच्च मन्त्रम् ॥ ४३ ॥

भक्ष्यादिकं च प्रथमाश्रमिभ्यो दत्त्वा यथेष्टं लभतेऽर्जजातम् । .

राजानं मधुपिशितैस्तिरैरमात्यान् विप्रेन्द्रान् सितकुमुदैर्विशो गुलेन ।

शूद्राद्यान् तलयणतण्डुलैश्च हुत्वा कन्यां वा वशयति मातुलङ्गपुष्पैः ॥ ४४ ॥

अष्टद्रव्यैर्वा गुलसकूनपि हुत्वा सर्वानिष्टानाशु लभेरन् पुरुषार्थान् ।

अञ्जैर्वित्तं निम्नदलैर्द्वेषणकृत्यं तेनालब्धं रोचनगन्धादि च वश्यम् ॥ ४५ ॥

ध्यात्वा साध्यं स्वाङ्कुशसज्जामितगात्रं चाक्रम्यैनं तज्जपतोऽसौ वशमेति ।

तद्बद्ध योषा विह्वलिताङ्गी वशमीयात् स्वैक्यं ध्यायन् संयसि वादे विजयी स्यात् ॥

अश्वत्थान्तः सप्तदिनं स्थापितैराजी पूर्णे चन्द्रेऽनेन गृहे यस्य निखन्यात् ।

उच्चाटः स्याच्छत्रुविपाहिप्रभृतीनां भूतक्षुद्रान् हन्ति तदैक्यं गतजापः ॥ ४७ ॥

न्यमोधाधो मण्डलकैर्मि सविधानं संस्थाप्याग्नेर्दक्षिण आवाह्य च यक्षीम् ।

मूलेनाङ्गैश्चाथ नमोन्वैरुपचारैरिष्टा मुद्रां हस्तिकराभामपि बद्ध्वा ॥ ४८ ॥

अभ्यस्यादौ बहिसदृशं त्वथ तैलं हुत्वाङ्गोलं पश्यति यक्षी स हि मासात् ।

इष्टं यत्तु प्राप्य तया वा रमतेऽसौ त्रिःशायी चेन्न क च शस्त्रसृगसौ स्यात् ॥

विनायकैकाक्षरविधानम् ।

कुम्भोऽधामिपुतो भुजादिरषडी कर्णान्विताण्डाय ह्नुं

वर्णाश्रेति विनायकस्य गदितः पङ्कुर्यकोऽयं मनुः ।

शुक्रः स्याद् ऋषिर्प्यनुष्टुबुदिता छन्दस्तु तद्दैवतं

देवः सिद्धविनायकोऽङ्गरचना दीर्घस्वराणैर्भवेत् ॥ ५० ॥

बीजं तस्य ह्यु पष्ठमक्षरमथो शक्तिश्च नादात्मिका

ज्येष्ठाद्यङ्गुलिषु न्यसेत् तु करयोरर्णास्तले चान्तिमम् ।

अज्ञाना च कानिष्ठिकाद्य उदितो न्यासस्तले चास्त्रक

मूर्धाक्षिश्रवणास्यहृत्तरणयोर्वर्णान् यथाज्ञानि च ॥ ५१ ॥

पाशाङ्कुशोभयकरोऽथ वरात्तदन्तो लम्बोदरो गजमुखोऽरुणमाल्यगन्धः ।

रक्ताम्बराङ्गदकिरीटविचित्रहारो ध्यातः श्रियेऽस्तु भवतां भगवान् राणेशः ॥

हैमोदयाद्रिशिखरे नवपुष्करिण्यां रत्नोज्ज्वलत्कनकमण्डपरलपीठे ।
श्वेताम्बुजे सुखनिविष्टमिहेष्टसिञ्च्यै सन्तर्पयेदुपसि सिद्धगणेशमेनम् ॥ ५३ ॥
शक्त्यादिधर्ममुखपीठगुणाब्जमध्ये व्योमाम्बुजादुपगतोऽथ यथोपचारम् ।
अङ्गावृतेस्तु परतोऽष्टगणेशयुक्तो लोकेशदिग्गजयुगावरणोऽभिपूज्यः ॥ ५४ ॥

विघ्नस्तु पूर्वादिविनायकाख्यो वीरश्च शूरो वरदाहयोऽन्यः ।

क्षिप्रप्रसादो गजवक्रसंज्ञो महागणेशस्त इमेऽष्टविघ्नाः ॥ ५५ ॥

ऐरावतश्चाप्यथ पुण्डरीकः पूर्वादिदिक्स्थाः कुमुदाङ्गनौ च ।

ये दिग्गजा वामनपुष्पदन्तौ स्युः सार्वभौमोऽपि च सुप्रतीकः ॥ ५६ ॥

ते दानवारीन्द्रचतुर्विंशतिः सर्वे क्षरन्तोऽपि च दानवारि ।

ये पुष्कलै रत्नधनं किरन्तः स्वैः पुष्करैर्भासितपुष्करान्ताः ॥ ५७ ॥

चित्रादिमूर्ती हृदयाम्बुजे वा तमित्यमिष्टा सगणं गणेशम् ।

घृत्याशनः षष्टिसहस्रसंख्यं जपेद् दशाशं जुहुयादथाज्यम् ॥ ५८ ॥

सिध्येत् ततो मन्त्रवरोऽस्य नित्यं जपादिनार्थान् लभते समग्रान् ।

अन्नेन चान्नं सघृतेन हुत्वा विन्देत् कुमारीं मधुलाजहोमात् ॥ ५९ ॥

अष्टद्रव्यैरप्यपूपैः फलैर्वा हुत्वा कामान् स्वादुसिक्तैः स विन्देत् ।

क्षीराज्याभ्यां सिक्तद्रव्याभिरायुः कन्यां लाजैर्वतसैर्वृष्टिमिष्टाम् ॥ ६० ॥

सापामार्गैर्ब्रह्मवृक्षैर्जयः स्याद् धान्यैर्धान्य चोत्पलाद्यैस्तु वासः ।

क्षेत्रं विन्देत् तत्पलालैर्गुलाकैश्छिन्ना खण्डैः सर्ववश्यं तु हुत्वा ॥ ६१ ॥

परेतभूमावभिलिख्य तत्तनुं परस्य तन्नाम्नि नियोजयेदसून् ।

विभीतकैर्लोहिततन्तुवेष्टितैः सराजितैर्लैर्हवनेन मारयेत् ॥ ६२ ॥

स्मृतो निजैक्येन गणेश्वरोऽसितः करालकालाम्बुदविग्रहध्वनिः ।

प्रतोलयित्वा निजपुष्करादरिं प्रचाटयेदौर्वहुताशने क्षिपन् ॥ ६३ ॥

समुद्रगासिन्धुजलैस्तदम्भसि स्थितोऽभिषिक्तोऽङ्गलिना ग्रहामयान् ।

हरेदसौ दुग्धनिशाज्यसैन्धवैर्वचां पिबेन्मन्त्रवदात्मजार्थिनी ॥ ६४ ॥

हृदम्बुजे शक्तिभिरावृतं तु ये सपत्रपुर्यष्टकमूर्तिमण्डले ।

गणेशमहृष्टमितं स्मरन्ति ते तरन्ति संसारसमुद्रमश्रमम् ॥ ६५ ॥

कलशे शरावकपिलाज्यदीपिके स्वभिपूजिते निशि जपेच्च कन्यकाम् ।
 अधिवास्य तत्र सल्ल आवलोकनाद् वदति त्रिकालकलितार्थसन्ततिम् ॥ ६६ ॥
 इत्थं मन्त्रो भार्यवेणोदितोऽयं नैव पूर्वं कामधुग् यो मुर्नानाम् ।
 योऽमुं सम्यक् साधयेत् साधकेन्द्रतस्यासाध्यं नास्ति किञ्चित् त्रिलोक्याम् ॥

सिद्धविनायकविधानम् ।

उद्धृत्य झण्टीक्रोडेशौ दन्तायेति पदं ततः ।
 वस्तिपुच्छशसंक्षोडषोश्च उच्छिष्टमात्मने ॥ ६८ ॥
 ताराङ्कुशाभ्यां शक्तिश्च विन्दुनादविभूषिता ।
 हृद्धारं चालबीज चाप्योष्ठयुक्तः शिवोत्तमः ॥ ६९ ॥
 द्विरभ्यस्तश्च मन्त्रोऽयमष्टाविंशतिवर्णकः ।
 उच्छिष्टविघ्नराजाख्यो जपाद्यैः सर्वसिद्धिदः ॥ ७० ॥

उच्छिष्टाय ठठ ।

अनेन जातियुक्तानि हृदाघ्नानि षट् क्रमात् ।
 विन्यस्य तु यथास्थानमुच्छिष्टः साधयेदिमम् ॥ ७१ ॥
 ऋषिरुच्छिष्टयाजाख्यश्छन्दः स्यान्नचृदेव हि ।
 उच्छिष्टश्छन्दपूर्वोऽस्य दैवं गणपतिः स्मृतः ॥ ७२ ॥

तुन्दी विघ्नः शुक्रवर्णो गजास्यः पाशी नमः साङ्कुशोऽद्भुष्टमात्रः ।
 नानारत्नैर्भूषितः स त्रिनेत्रः पूज्यो नृत्यन् साभयेष्टप्रदोऽसौ ॥ ७३ ॥

यावत्कृष्णचतुर्दश प्रतिदिनं प्रारभ्य कृष्णाष्टमी-

मुच्छिष्टोऽष्टशतं जपेच्च जुहुयात् सद्दन्तकाष्ठैर्नवैः ।

स्वाद्धर्मेनुरेष सिध्यति ततो मन्त्रं ससाध्याह्वयं

सल्लिख्यात्र निधाय न गणपतिं जप्येन चाकर्षयेत् ॥ ७४ ॥

कैक्षे क्षिप्त्वा चाप्नुयादिष्टमेनं हेमोन्गचैर्विघ्नमिद्धा शतैस्तम् ।

यस्याः पद्भ्यां पापुर्मन्थ च कृत्वा जप्याद् रात्रौ तूर्णमार्यते चेष्टा ॥ ७५ ॥

१. 'शो' ख ५० २. 'वाटश्' ग. पाठ ३ 'ड' क. पाठ. ४. 'थान्ति
 चेष्टाः' ग. पाठ.

सोहं मिथश्चेन्मिथुनस्य वाञ्छेद्भस्तरथविघ्नः प्रजपेच्च पश्यन् ।

गन्धादिकं वा जापितं प्रदद्याद् वश्यं धृतं चन्नहोमभस्म ॥ ७६ ॥

अङ्गुष्ठमात्राः समिथोऽथ जुहुत् सौवर्णमत्तस्य नरेन्द्रवश्ये ।-

पुष्पैर्द्विजानां वणिजां फलैस्तैः शूद्रन्य पत्रैः सकलस्य सर्वम् ॥ ७७ ॥

हस्तीत्युक्त्वा साक्षिपार्श्वं च वान्तो दीर्घः कूर्चो मायया साक्षिर्मांसम् ।

सोष्ठश्चण्डौ वह्निजायान्वितोऽसौ स्यादौच्छिष्टो विघ्नमन्त्रः पुरोवत् ॥ ७८ ॥

हस्ति हृदयाय नमः । पिशाच शिरसे, स्वाहा । लिखे शिखायै वपद् ।

स्वाहा कवचाय हुम् । सङ्घ अस्त्राय फद् ।

अमून्यज्ञानि किष्किन्धो मुनिश्छन्दोऽस्य वै विराट् ।

प्राग्बद् देवं तथाष्टम्यां सिध्येद् रविसहस्रकैः ॥ ७९ ॥

उच्छिष्टात्मा स्वार्णलक्षं जपेद् यस्तस्यासाध्यं नास्ति लोकेऽर्थजातम् ।

बीजस्योक्तं यत्तु वैघ्नस्य कृत्यं तथोच्छिष्टोऽनेन कृतवैप विन्देत् ॥ ८० ॥

एकारादेर्यन्मनोः कर्म गीतं तच्चेनेन प्राप्नुयात् साधकेन्द्रः ॥ ८१ ॥

समन्त्रसाध्याह्वयपत्रमृत्कां तनुं मधूच्छिष्टमयीं निखन्यात् ।

उपर्यथास्याः खदिरानले यद्भुतेन साध्यं वश्येत् समस्तम् ॥ ८२ ॥

मन्त्रस्तु यन्नामविदर्भजापाद् वश्यस्तथा भूर्जविदर्भितं वा ।

तन्नाम धार्यं त्वथवा विसर्पिर्होमश्च वश्याय तु सप्तरात्रात् ॥ ८३ ॥

तज्जापतैलाञ्जनचन्दनाद्यं वश्यं हुतं चापि च हेमपुष्पैः ।

पाशाङ्कुशाद्योऽत्यरुणस्तु नमो ध्येयो निजाङ्गैः सहितो गणेशः ॥ ८४ ॥

उच्छिष्टविघ्नेशाधिकारः ।

क्षिप्रप्रशब्दस्त्वथ सादनाय स्याद् विघ्नबीजादिमनुर्हदन्तः ।

पङ्कचक्षरो विघ्नपतेरभीष्टान् संसाधयेदेष हि कल्पवृक्षः ॥ ८५ ॥

ऋष्यादि चाङ्गादिक्रमप्यशेषमेकाक्षरप्राक्तविधानतः स्यात् ।

सन्दीक्षया लक्षजपेन् सिध्येद् दशांशहोमान्मधुरैस्तिलैश्च ॥ ८६ ॥

पाशाङ्कुशे कल्पलतां च दन्तं हस्तैः करेणापि च बीजपूरम् ।

विघ्नद् गजास्यः समलङ्कृतो वः क्षिप्रप्रसादः शशिमौलिरव्यात् ॥ ८७ ॥

ध्येयोऽरुणस्तुन्दघृतत्रिलोः श्वेताम्बराब्जोऽम्बुजविष्टरसः ।
हस्तरथसङ्कल्पलतामसूतैर्नर्पन् धनैर्मूर्धनि साधकेन्द्रम् ॥ ८८ ॥

सिद्धाहयस्पावरणैश्चतुर्भिः पूज्यः स्वमूर्तौ हृदयाम्बुजे वा ।
द्रव्यैः पुरोकैर्घृतपायसाचैर्हुत्वा श्रियं पङ्कमवैश्च विन्देत् ॥ ८९ ॥

नित्यं यथाशक्ति घृतान्नहोमात् कुटुम्बिनां तद्रूपोषणं स्यात् ।
सन्तर्पयेच्चामृतवारिपूरैर्यदिष्टमन्यच्च लभेत सर्वम् ॥ ९० ॥

दश्याज्यसिकसितलोणकृतावदानैर्हुत्वा निशास्वभिमतं खलु तस्य सिध्येत् ।
संयादमिच्छति विरोधिषु वा चतुर्थ्यां तन्नालिकेरहवनाच्छ्रियमश्नुतेऽमौ ॥

पश्चान्तक्रोऽग्निसहितः सह वामनेत्रो दण्डी च शक्तिमनुसंपुटास्त्रिवर्णः ।
वैभो मनुर्निगादितः स्वयमेव दीर्घैरङ्गानि जातिसहितानि यथा स्वरे स्तुः ॥
छन्दो विराण्मुनिरथास्य तु भार्गवः स्यात् तदैवतं गणपतिः पुरतोऽर्णलक्षम् ।
अभ्यस्य चांशहवनेन च पञ्चमक्ष्यैः कन्या बटुंश्च खलु सिध्यति भोजयित्वा ॥
सन्दीक्षितो गुरुमुखात् समवासमन्त्रः ज्ञानादिनित्याविधिना यजनं विदध्यात् ।
गौलाब्धिहेमभुवि कल्पकाननान्तर्ध्यात्वा हिरण्यमणिमण्डपसिंहपीठम् ॥

शक्त्यादिधर्ममुखपादगुणाब्जविम्बैः कोणच्छदेषु हृदयादिमनून् पुरस्तात् ।
नेत्रं पुरोऽब्जमपि दिक्षु यजेत् तु शक्तौः

जया, विजया, अजिना, अंपराजिता, नित्या, विलासिनी, शौण्डी,
अनन्ता, सुमङ्गला ।

एताः क्रमेण तु दलाप्रगताश्च मध्ये ॥

गर्णं गणनाथं विघ्नेशं विनायकं भक्ष्यप्रियं पञ्चकरं लम्बहस्तं महोदरम् ।
एतांश्च पङ्कजबहिः क्रमशोऽष्टदिवसान् विघ्नान् यजेद् गजमुस्तानरुणान् खनात्मा ।
पाशाङ्कुशाभ्ररदिनोऽरुणमाल्यगन्धांस्तद्वाह्यतो दशदिशास्वपि लोकपालान् ॥
ध्यायेदथाम्बरसरोजरसामृताद्रैः षोष्मात्मकं गणपतिं द्रुतहेमवर्णम् ।
पीताम्बरं स्वरुग्भूषणमाल्यगन्धं लम्बोदरं त्रिणयनं शशिखण्डमौलिम् ॥ ९७ ॥

१. 'स्वयं कल्प' क., 'स्वयं कल्प' य. पाठः. २. 'अम्बुजविष्ट' ख. ग. पाठः.
३. 'वित' क. पाठः. ४. 'अजिना' ख. पाठः.

पाशाङ्कुशाभ्ररदमोदकपञ्चदहस्तं ह्रस्वाकृतिं विविधभूषणचित्रगात्रम् ।
पुष्पाङ्गलौ तमभिचिन्त्य सहाङ्गमूलादावाहयेत् कथितपङ्कजकर्णिकायाम् ॥

साङ्गेन मूलमनुना प्रथमोपचारैराराध्य पायसगुलाज्यचरुनंपूपात् ।
मूलानि चाप्याभिनवानि फलानि चेक्षून् लाजान् मधूनि विनिवेद्य तु लड्डुकादीन् ॥
नित्यं जपेद् गुणसहस्रमपि त्रिसन्ध्यं ध्यायेद् यजेच्च विभवानुगुणं गणेशम् ।
तस्य प्रयच्छति धनानि विशिष्टभोगानाद्युश्च दीर्घमगदं निखिलांश्च कामान् ॥

अथ विनियोगाः कथ्यन्ते ।

आषाढ्याग्निं विधियद्वेदकोणे कुण्डे तस्मिन् विधिनावाह्य देयम् ।
गौलान्नाज्यं जुहुयात् पायस वा विन्देदिष्ट विभव च द्विमासात् ॥ १०१ ॥

आज्यापूपैर्गुलामिश्रैस्तु जुह्वद् वाष्ट्रव्यैर्धनमिष्टं च विन्देत् ।
विप्रं लाजैस्तिलमिश्रैः सखण्डैर्बन्धु कुर्यान्मधुना भूमिपालम् ॥ १०२ ॥

गुलैरमात्यान् मधुतण्डुलेक्षुभिस्त्रियस्तु वश्य फलैर्मधुमुत्तैः ।
फलैस्तु शूद्रान् सकलान् सशर्करैस्त्रिलैः सलाजैर्नश्येज्जुहोति चेत् ॥

कन्याख्यया संपुटमन्त्रजापात् तां प्राप्नुयात् पिष्टतनुं गुलाकाम् ।
हृत्वा तु तच्छेषमदन्नपीडां सर्वत्र पूजा विदधीत शक्त्या ॥ १०४ ॥

क्षेत्रेषु बीजं निवपन् पुरस्तात् तद्द्वीजभक्ष्यं विनिवेद्य तस्मै ।
तत्रायुतं तानि वपेज्जपित्वा स्याद् भूयसी तेन तु सस्यसम्पत् ॥ १०५ ॥

- निष्पन्ने सस्ये तस्मादग्रंशमुद्धृत्य देवस्य महतीं पूजां विदध्यात् ।

क्षेत्रं विवादास्पदमप्यथान्यदात्मीयमिच्छेद् यदि तस्य मध्ये ।
अद्यान्मृदं स्वैक्यगणेशमूर्तिमौमाष्टवारेषु जपन् लभेत ॥ १०६ ॥

सूर्यग्रहे तु कपिलौज्यफल वचायाः पादांशचूर्णमिलितं जपितं यथावत् ।
पित्तोपवासपरमस्तु भवेदजीर्णं यावद् घृतं श्रुतधरः स भवेच्च वाग्मी ॥

निष्कं तदर्धमपि पादमथो हरिद्रासिन्धूत्थपाण्डरवचाः पशुमूत्रपिष्टाः ।
स्पृष्ट्वा पिवेदुमती जपितास्तनूजं विन्देद् गणेशमभिपूज्य पुरः स्वशक्त्या ॥

अथ सप्तदशः पटलः ।

वाग्भवं तदनु मन्मथबीजं सर्गवान् भृगुरनुग्रहयुक्तः ।
त्रैपुरो मरुतं किल बालः कामधेनुरिव कामधुगुक्तः ॥ १ ॥

विद्यावाग्भवकामराजकलिता क्षेपा सवागीश्वरी
त्रेताग्नित्रिजगन्निर्मूर्तिसवनेर्वेदैर्गुणैः कारणैः ।
यद्वाग्यत् त्रिविधं भवेत् त्रिपुरया वर्णत्रयाविष्कृतं
तज्ज्ञेय त्रिपुरेतिनामविषया शक्तिः पराख्यायते ॥ २ ॥

श्रीर्ब्रह्मा मुनिरस्य चोष्णिगुदिता छन्दः स्वयं देवता
वागीशीत्यपरे शिवं च कथयन्त्यन्ये तथा भैरवम् ।
पूर्णन्दुद्युति वाग्मवाख्यमपरं यद् बन्धुजीवारुणं
प्रोत्फुल्लारुणकर्णिकाररुचिरं बीजं तृतीयं विदुः ॥ ३ ॥

तारं व्योम तथा भृगुश्च सकलो मन्त्रस्त्रिवर्णो ह्ययं
शेषाख्यस्त्रिपुरामनोस्तु रचयेदङ्गान्यनेन क्रमात् ।
स्वाभिर्जातिभिरन्वितान्यथ पुनः पाण्योः शरीरे न्यसेत्
कृत्वास्त्रान् करशुद्धिमहूलिषु तद्गणानि चाङ्गानि च ॥ ४ ॥

ओं हसौ कनिष्ठाह्रलये नमः । ओं हसौ अनामिकायै नमः । ओं
हसौ मध्यमायै नमः । ओं हसौ तर्जन्यै नमः । ओं हसौ ज्येष्ठाह्रलये नमः ।

विन्यस्याह्रलिषु क्रमेण करयोरेव त्रिपर्वक्रमात्

ओं हसौ ऊर्ध्ववक्राय नमः । ओं हसौ पूर्ववक्राय नमः । ओं हसौ
दक्षिणवक्राय नमः । ओं हसौ उत्तरवक्राय नमः । ओं हसौ पश्चिमवक्राय
नमः ।

इत्थं चाह्रलिभिर्मुखेष्वभिसृतैर्ज्येष्ठादिभिर्विन्यसेत् ।

मूलार्णान्वितशेषतश्चरणयोर्जान्वोरुपस्थे तथा

नाभौ हृत्कलाह्रविन्दुषु पृथक् मूर्धन्यपीत्थ न्यसेत् ॥ ५ ॥

१. 'हासनक' क छ. पाठ. २. 'र जीव त' क पाठ. ३. 'स्तु षरय'
क. पाठः. ४. 'क' ख. पाठ.

विलोमतश्च —

कामरूपी कोलगिरिः सोपारोऽव्याणके तथा ।

मल्याद्रिः कुलान्तं च जालन्ध्रं देविकोट्टकम् ॥ ६ ॥

इत्यष्ट योगपीठानि ।

ब्राह्मचाद्याश्चण्डिकांताः पृथगिह कथिता मातरस्तत्र पूर्वं

दीर्घैर्युक्ताः स्वैस्ताः शशधरशकलैर्ह्रस्वविन्दुस्वरैस्ते ।

युक्ताः स्युश्चासिताङ्गो रुरुरथ कथितश्चण्डकः क्रोधनाह-

श्चोन्मत्तः स्यात् कपाली तदनु निगदितो भीषणः संहतिश्च ॥ ७ ॥

शेषश्रीयुतपीठनाम च ततः पीठेति शब्दः स्वरो

दीर्घः स्यादथ मातृनामसहितं तच्चतुर्थ्या तु ह्रत् ।

ह्रस्वा विन्दुयुताः स्वराः स्युरसिताश्चान्ये तदाद्यक्षरै-

र्विन्द्वन्तैरथ भैरवाह्वयमथ स्यात् पादुकेभ्यो नमः ॥ ८ ॥

पृथगेवं न्यसेन्नाभिहृत्कण्ठास्येष्वथो नसि ।

ललाटे मूर्धनि तथा द्वादशान्तेऽप्यनुक्रमात् ॥ ९ ॥

पीठपादुकन्यासः ।

गुह्ये च हृदये तद्वल्ललाटे विन्दुसंज्ञिते ।

त्रिषु स्थानेषु शेषाद्यं मूलार्णान् विन्यसेत् पृथक् ॥ १० ॥

मूलमन्त्रन्यासः ।

न्यासः पुरस्तात् करयोस्ततः स्याद् वक्रेष्वथो पीठकपादुकानाम् ।

पदादिमूर्धान्तविलोमतः स्यान्मूलेन चाङ्गैरिति षट्प्रकारः ॥ ११ ॥

प्रविश्य दीक्षां गुरुणाभिपेक्षितदिष्टकृत् तेन विशेषशिक्षितः ।

अनुज्ञया तस्य विधाय नैत्यकं कृतात्मशुद्धिर्मनुनद्धविग्रहः ॥ १२ ॥

सितांशुः कालेपनमाल्यभूषणो गणेशमभ्यर्च्य गुरुं च भक्तितः ।

उपोपविश्योचित आसने शुभे समाहतेज्याविधिसाधनादिकः ॥ १३ ॥

ब्रह्माण्डोदररत्नसौधजलधर्मध्ये कदम्बोज्ज्वलं
 चोद्यानं मणिमण्डप च विलसन्माणिक्यगोणद्युति ।
 दिव्यं द्वारचतुष्टयस्थवटुकैस्तावद्भिरेवारुणैः
 सर्वज्ञैररुणाम्बरादिविलसद्वेपैर्युतं चिन्तयेत् ॥ १४ ॥
 कुलपूर्वस्तु वटुकस्तथैवाकुलपूर्वकः ।
 समयारुण्यस्तृतीयः स्याच्चतुर्थः साधकाह्वयः ॥ १५ ॥
 चतुर्द्वारिष्विमे पूज्यास्तद्वत् क्षेत्रगणेश्वरौ ।
 स्वलङ्कृतौ तौ नित्य तावुदग्दक्षिणतः स्थितौ ॥ १६ ॥

तन्मध्यकार्तस्वरसिंहपीठे शक्तिं प्रबालाङ्कुरभङ्गशोणाम् ।
 तामष्टधावेष्ट्य गुणैरनन्तो ध्येयस्तदित्थं सितमम्बुज च ॥ १७ ॥
 धर्मादयः स्युश्चतुरोऽस्य पादाः सिंहाननाः सत्त्वतमोरजांसि ।
 केन्दं च नालं कमलं क्रमेण ध्येयं त्रितत्त्व त्रिजगन्निर्मूर्तिः ॥ १८ ॥
 पुर्यष्टकोर्ध्वच्छदमम्बुज तदधश्छदाकारचतुर्युगं च ।
 परिस्फुरत्केसरजालकीर्णां तत्कर्णिका चोपरि मूलशक्तिम् ॥ १९ ॥
 ध्येयं तथा वाग्भवमात्रबीजं बन्धूकरक्तं रुचिरं त्रिकोणम् ।
 हिरण्यगर्भं च हरिं च रुद्रं तथेश्वरं चैव सदाशिवं च ॥ २० ॥
 ततस्तु तन्मध्यसुखोपविष्टां देवीं जपायावकरक्तकान्तिम् ।
 निबद्धपद्मासनसौम्यमूर्तिं नेत्रत्रयालङ्कृतवक्त्रपद्माम् ॥ २१ ॥
 जटाकिरीटाहितशीतरोचिष पिशङ्गरक्ताभरणाम्बरस्रजम् ।
 धृताक्षमालां वरदां च दक्षिणे सपुस्तकाभीतिकरां च वामतः ॥ २२ ॥
 समग्रतारोधिपमण्डलानना प्रतप्तजाम्बूनदरलकुण्डलाम् ।
 गलप्रभारञ्जितनिष्कभूषणा सुजातवृत्तोन्नतपीवरस्तनीम् ॥ २३ ॥
 विचित्रहारोल्लासितस्तनांशुका तथाङ्गुलीयैः कटकैश्च मूर्षिताम् ।
 पिशङ्गकौशेयरुचारणत्विपं हिरण्यकाञ्चीं दधतीं तदास्पदे ॥ २४ ॥

१. 'सी मृत्यन्ताय' क. ग. पाठ. * 'कु' य पाठ. ३. 'तिम्' ख. पाठ.
 ४. 'रामितम्' ख. पाठ.

यथोचिताकारविशेषसुन्दरं मनोरमोर्वोरपि जङ्घयोर्युगम् ।

क्रमेण वृत्तं दधतीं पदाब्जयोर्विचित्ररत्नस्फुरिते च नृ ॥ २५ ॥

समस्तशोभाविभवैकसुन्दरीं विभावसौन्दर्यसुधारसात्मिकाम् ।

निजैक्यतस्त्रैपुरदेवतां शुभां विचिन्त्य भावाहितसाधनैर्यजेत् ॥ २६ ॥

ततस्तु स्वाम्भोरुहचन्द्रमण्डले शिवात्मिका निष्कलसूक्ष्मचेतनाम् ।

विचिन्तयेत् तारकसङ्क्रमत्विपं शतहृदादामरुचिं तनीयसीम् ॥ २७ ॥

ततः समादाय कृतां सुपुम्नया निजैक्यदेव्या हृदयाम्बुजं नयेत् ।

सचेतनां तां प्रविभाव्य तु क्षणं मनः स्थिरं तत्प्रवर्णं विधाय तु ॥ २८ ॥

स्वपङ्कजेन्दोरमृतस्य धारया परिस्रवन्त्या सितदुग्धरोचिषा ।

सुपुम्नया ब्रह्मपथामृताम्बुभिर्निजैक्यदेवीमभिपिच्य हर्षयेत् ॥ २९ ॥

यथोपचारैर्मनसाभिपूज्य तां सुधाभिराप्लाव्य पुनस्तु चिन्तयेत् ।

पडन्तराधारसमण्डलाम्बुजैः शरीरमूर्ध्वङ्गमया सुपुम्नया ॥ ३० ॥

मूलाधारे चापि पायावुपस्थे नाभौ हृद्ये तालमूले च मूर्ध्नि ।

वेदत्वांशार्काष्टियुग्मच्छदानि तान्यब्जानि ह्यन्तरा ब्रह्मनाड्याः ॥ ३१ ॥

अथात्र मूले नवकोटियोजनं प्रविस्तृत चान्द्रमसं तु मण्डलम् ।

तमीपदाकुञ्च्य निबध्य चिन्तयेत् तदुत्थमब्ज धवलं कलादलम् ॥ ३२ ॥

अधोमुखं वक्रतनौ तदम्बुजं भवेद्वजोरुन्मुखमायतं स्मितम् ।

विभाव्य मध्येऽस्य तु काममन्दिर कदम्बगोलकृतिलिङ्गमिन्दुमम् ॥ ३३ ॥

तं कुण्डलिन्यथ विसाङ्कुरतन्तुगौरा सुप्ता त्रिधा समभिवेष्ट्य तथा प्रबोधम् ।

याति प्रबुद्धमदनालयसभ्रमेण लिङ्गं तु वाग्भवमयं प्रथमं तदुक्तम् ॥ ३४ ॥

आग्नेयविन्धमरुणं हृदयेऽत्र पद्मं बन्धूककान्तिं दक्षिणैत्रमथास्य मध्ये ।

यत् पद्मरागरुचि मान्मथवीजलिङ्गं ध्यायेत् तु विश्वजनरञ्जनमोहनं तत् ॥

विन्दुस्थानं ललाटे दिवसकरमयं मण्डलं पीतवर्णं

तत्राब्जं द्वादशार दिनकररुचिरं पीतवर्णं तु लिङ्गम् ।

वीजं सारस्वतं तत् प्रभवति परमं वाङ्मयं यत्प्रभावा-

दित्थं प्रोक्तं पुराणां त्रयमिदमिह यत् त्रैपुराख्या हि विद्या ॥ ३६ ॥

सुपुम्नापथास्मात् तु वाणाख्यलिङ्गात् समारभ्य विद्युत्प्रभासूक्ष्मरोनिः ।
 द्वितीयं तृतीयं च मध्येन लिङ्गं गता शक्तिरूर्ध्वं पुर द्वादशान्तम् ॥ ३७ ॥
 अहं जीवभूतः क्रमेणेह लिङ्गत्रयोदीर्णशक्त्या स्वपद्मं समेतः ।
 सहस्रच्छदं तत् कलामध्यपत्रं सुधासारविष्यन्दि सच्छिद्रमध्यम् ॥ ३८ ॥
 पुनः सैव शक्तिः सुधाधारयास्मान्निवृत्ता सुपुम्नापथा ब्रह्मरन्ध्रम् ।
 प्रविष्टा पुरोवत् त्रिलिङ्गानि चान्तः क्रमात् हावयन्तीह मूलाब्जमीयात् ॥
 विभाव्येत्थमूर्ध्वदिधक्षोर्ध्वयानं तथा शङ्खकुन्देन्दुगोक्षीरगौरैः ।
 प्रपूर्णं शरीरं त्वथो रोमकूपात् स्रवन्नामृताम्भः समाप्लाव्यमानो ॥ ४० ॥
 क्रमादष्टपीठस्थिता देवताश्चाङ्गैस्त्रिद्विर्वृत्तिस्था + + + + + ।
 गुरुं द्वारपालानथो लोकपालांस्तथा मण्डपं चान्नुधि चिन्तयीत ॥ ४१ ॥
 विभाव्येति मन्त्रं सदाभ्यासयोगान्मनोवाञ्छितार्थासिलोकेषु विन्देत् ।
 विजित्येह मृत्युं शुणैश्वर्यवाचामधीशत्वमेयादलभ्यां च मुक्तिम् ॥ ४२ ॥
 हृत्थं निजैक्येन विभाव्य देवीमिष्टा यथावन्मनसोपचारैः ।
 बाह्ये पुरोवद् यजनाय सम्यग् लेख्यं तु चक्रं विधिनैव देव्याः ॥ ४३ ॥
 फाश्मीरगोरोचनचन्दनेन्दुस्पृक्कुष्ठरुपत्रकगोमयाद्भिः ।
 चक्रं लिखेद्भाटकरूप्यतात्रैः कृते तलेऽरतिमितेऽतिरम्ये ॥ ४४ ॥
 सर्कार्णिकं साष्टदलं तु पद्मं मध्ये महिर्द्वादशकं दलानाम् ।
 तद्बाह्यतः षोडशपत्रमब्जं बाह्ये तथा रागदलानि च स्युः ॥ ४५ ॥
 तद्बाह्यवृत्तं चतुरश्रमस्मिन् कोणास्तु पार्श्वे कलशोर्षेमानाः ।
 लेख्याः सप्ताशाङ्कुशशङ्खपद्मैश्चिह्नैरुपेतास्तु यथाक्रमेण ॥ ४६ ॥
 मध्ये त्रिकोणाकृतिं याग्भवं स्यात् तन्मध्यगे च स्मरशक्तिर्विजे ।
 लेख्येऽष्टेदिवपत्रगताः स्वराः स्युर्बाह्ये दर्लद्वादशकेषु कामम् ॥ ४७ ॥
 शक्तीर्लिखेदन्वय षोडशास्मिन् पत्रेष्वन्य द्वादशकेषु कामम् ।
 सान्तान् सर्कादीन् सह हंसविन्दून् द्वारिंशदब्जच्छदनेषु मन्त्री ॥ ४८ ॥

१. 'तम्' ख. पाठः. २. 'ना.' क. ग. पाठः. ३. 'जराक्षिर्गु' क. ग. पाठः.
 ४. 'म' क. पाठः. ५. 'पु', ६ 'खं' ख. पाठः. ७. 'न' क. पाठः.

बाह्येऽथ मालामिव शेषमन्त्रं वृत्ताद् बहिस्तच्चतुरश्रमन्तः ।
 तद्वल्लिखेत् कोणचतुष्टयस्थे पाशाङ्कुशे रम्यतरे यथावत् ॥ ४९ ॥
 एतद्धि चक्रं त्रिपुराभिधेयं संलिख्य तस्मिन् यजनं विदध्यात् ।
 तच्चापि पीठे विनिधाय मन्त्री संपूजयेत् तैर्विहितोपचारैः ॥ ५० ॥
 शस्तं निजैक्येन तथैव चक्रे चित्रेऽपि देव्या यजनं न भूमौ ।
 मोहादसौ स्थण्डिलगां यजेच्चेद् अर्शयेत् त्रिवर्गादपि मन्त्रसिद्धेः ॥ ५१ ॥
 पूर्वं त्रिलिङ्गात्मकधीजयुक्त्या सद्वादशान्तामृतशक्तियोगाम् ।
 विभाव्य गन्धाक्षतपुष्पतोयैः स्वमूर्धानि स्वैक्यतनुं यजेत् ताम् ॥ ५२ ॥
 व्योमेन्दुपङ्केरुहतः पुरोवत् तेजश्चिदानन्दमयीं गिरं ताम् ।
 आवाह्य चक्रोदरकर्णिकायां व्योमेन्दुसूतैरमृतैर्निषिञ्चेत् ॥ ५३ ॥
 शोपाङ्गमूलैर्मनुभिः क्रमेण प्राग्वत् समाराध्य महोपचारैः ।
 व्योमावृताम्भःप्रपतैः पुरोवदाप्लाव्य तूक्तावरणानि चेद्वा ॥ ५४ ॥
 अङ्कैर्यजेदावरणं दलानां मध्ये यथावत् प्रथमं ततश्च ।
 शक्तीर्द्वितीयेऽथ दलामगास्ताः सल्लेखिनीपुस्तकहस्तयुग्माः ॥ ५५ ॥
 योगा च सत्या विमला च मेघा श्रद्धा च बुद्धिश्च तथा समृद्धिः ।
 ज्ञाना च पूर्वादिषु रक्तवर्णा दिव्याम्बराद्यैरपि भूषिताङ्गयः ॥ ५६ ॥
 ततस्तृतीयावरणेऽष्टपीठे मातृः क्रमाद् भैरवपादुकाश्च ।
 देशे गुरून् पञ्च यजेच्चतुर्थे क्षेत्रं सविघ्नं वटुक्रांश्च दिक्षु ॥ ५७ ॥
 लोकाधिपान् सायुधवाहनादीस्तान् पञ्चमे त्वावरणे यथावत् ।
 संपूज्य तेस्तेरुपचारभावैः पुनश्च देवीं सुमनोभिरिष्ट्वा ॥ ५८ ॥

आत्मतत्त्वाधिपायै देव्यै नमः । विद्यातत्त्वाधिपायै देव्यै नमः ।

शिवतत्त्वाधिपायै देव्यै नमः ।

पृथगेभिः क्रमान्मन्त्रैर्दत्त्वा पुष्पाङ्गलित्रयम् ।

भावाष्टपुष्पैरपि तामर्चयेद् भावसाधनैः ॥ ५९ ॥

अहिंसा प्रथमं पुष्यं ततश्चेन्द्रियसंयमः ।

क्षमा भक्तिर्दया ध्यानमलोभो ज्ञानमष्टमम् ॥ ६० ॥

आत्मविद्याशिवैस्तत्त्वैः पृथग् प्राग्वन्नमोन्तकम् ।

जपाद्यन्ते जपं कुर्याज्जपरक्षाकरो विधिः ॥ ६१ ॥

स्फटिकाक्षावली श्वस्ता जप्येषु त्रैपुरेषु वै ।

जपं चाप्यमृताम्भोभिर्मनसास्यै संमर्षयेत् ॥ ६२ ॥

ततः स्तवमिमं घ्येयमन्त्रसारमुदीरयेत् ।

शतह्रदाकदम्भवल्लसद्द्युतिं तनीयसीं

मृणालतन्तुकोमलं त्रिलिङ्गविम्बनिर्गताम् ।

ससर्गबिन्दुनादकान् क्रमादतीत्यं तत्पदाद्

द्रवत्सुधारसाप्लुतां सुनिष्कलां नुमो गिरम् ॥ ६३ ॥

सुधाम्बुधौ सितावनौ च चन्द्रकान्तमण्डपे

शशाङ्कविम्बपङ्कजे तु गौरवर्णवालिकाम् ।

सबोधमुद्रपुस्तकां सकुम्भजप्यमालिकां

सिताम्बरादिभूषितां सितावृत्तिं नुमो गिरम् ॥ ६४ ॥

हिमाश्रमेऽष्टमातृमिश्र मातृकाम्बुजासनां

शशिप्रभां वराभयां तथा धृताब्जपुस्तकाम् ।

सविन्नराजपण्मुखां सदक्षिणेशदेशिकां

सभैरवां त्रिलोचनां कंपर्दिनीं नुमो गिरम् ॥ ६५ ॥

निजैक्यतोऽरुणत्विषं प्रतप्तहेमकुण्डलां

विचित्रभूषणाम्बरीं स्थितां सकल्पकाम्बुजे ।

सपाशमङ्कुशं करैर्वराभये च विभ्रतीं

सशङ्खपद्मशेवधिं विभूतये नुमो गिरम् ॥ ६६ ॥

ललाटपद्मवाम्भवे सुरेन्द्रचापदीपितिं

शिरस्यथेन्दुमण्डले समन्मथां सितद्युतिम् ।

रविप्रभां हृदम्बुजे हि सौरविम्बमध्यगां

पृथग् विभाव्य मुक्तये च मुक्तये नुमो गिरम् ॥ ६७ ॥

स्वकान्तियावकाम्बुमिर्विलोहिते च रोदसी
 सपुष्पवाणकार्मुकां च साङ्कुगां तु पाशिनीम् ।
 विलोहिताम्बरादिकां निजैक्यतो विभूषितां
 स्मृतां जगद्विमोहिनीं विकर्षिणीं नुमो गिरम् ॥ ६८ ॥
 समस्तवेदशास्त्रवाग्विमूर्तिजन्मभूर्यत-
 स्ततश्च संस्कृतादिवाग्विलासदं हि चोऽभवम् ।
 स्फुरत् स्मैरस्य मन्दिरे स्मृत हि तारकप्रभं
 यदात्मकं प्रवृत्तये गिरां च तां नुमो गिरम् ॥ ६९ ॥
 यतः प्रपञ्चसंभवस्थितिक्षयप्रवर्तनं
 त्रिविग्रहप्रभेदतस्त्रिमूर्तिकां विभाव्यते ।
 गुणत्रयीजगन्नयीत्रितत्त्वकालपूर्विकां
 ततस्त्रिपूर्विका पुरा त्वमम्ब! तां नुमो गिरम् ॥ ७० ॥
 किमङ्गपूजनाविधावजानताथवा मया
 तदङ्गमन्त्रसाधनक्रियादिहीनमर्चिता ।
 त्वदङ्घ्रियुग्मपद्मयोस्तु भक्तिकोदितेन तत्
 त्वमम्ब! खेदिताधुनासि दुर्नयं क्षमन्व मे ॥ ७१ ॥
 भक्तिहीनं क्रियाहीनं श्रद्धाहीनं यदर्चनम् ।
 तदस्तु परिपूर्णं मे तव देवि! प्रसादतः ॥ ७२ ॥
 इत्यात्मादित्रितत्त्वान्तमधिपायै नमोऽन्तकम् ।
 देव्यै पूजाजपफलमर्पमेच्छुलुकाम्मसा ॥ ७३ ॥
 भनामिके द्वे तर्जाभ्यां मिथः पाण्योर्निबध्य तु ।
 उत्तानपाणितलयोर्मध्यमे सकनिष्ठिके ॥ ७४ ॥
 पार्श्वार्थ्यां सहिताग्रे स्तामृज्वायतमुपस्थिते ।
 कृत्वाङ्गुष्ठाग्रयुग्मेन कनिष्ठामूलयोः स्पृशेत् ॥ ७५ ॥
 मुद्रेयं योनिसंज्ञा स्याच्छाक्त्यै मन्त्रसिद्धिदा ।
 तां वद्ध्या दर्शयेद् देव्यै सद्यःप्रीतिकर भवेत् ॥ ७६ ॥

१. 'यत्का' क. ख. पाठः. २. 'वाक् स्फु', ३. 'चरस्य' ख. पाठः

४. 'मिर्विभा' ख. ग. पाठः.

अथार्घ्यं तु हृदा दत्त्वा नमस्कृत्य प्रसाध च ।

निरञ्जने! लयं गच्छ ठठ ।

अनेन पुष्पाञ्जलिना देवीं सपरिवारकाम् ॥ ७७ ॥

आदायामृतनिःष्यन्दैः स्वाब्जमध्ये नियोजयेत् ।

अर्घ्यं हृदा विसृज्याथ मोजयेच्च कुमारिकाः ॥ ७८ ॥

वटूनपि यथाशक्ति पायसाज्यमधूत्तरम् ।

सूर्तकादिषु बाह्यार्ची जपं वा न समाचरेत् ॥ ७९ ॥

पवित्रारोपणादीनि कुर्याच्चैव विधानतः ।

विशेषात् पट्टसूत्रेण पवित्राप्यत्र कल्पयेत् ॥ ८० ॥

गङ्गावतारणं चापि कुर्यात् कङ्कणिकामपि ।

न शस्ता चण्डपूजात्र विधिर्होमस्य कथ्यते ॥ ८१ ॥

तिलाज्यशर्कराहोमः सर्ववश्यप्रदो भवेत् ।

बैल्वैः पत्रैः फलैः शुक्लैः पुष्पैः पत्रैरथ थिये ॥ ८२ ॥

जुहोति राजिकालोणैर्मधुना तुष्टिरुचमा ।

शुक्लां शुक्लैस्तु कुसुमैर्हुत्वा विद्यां लभेदसौ ॥ ८३ ॥

श्रीवश्याकाष्टिकृत्येषु रक्तां रक्तैस्तु साधनैः ।

दूर्वात्रैर्लभते कन्यां साज्यान्नेनान्मुत्तमम् ॥ ८४ ॥

शिरीषकुसुमैर्वेश्यां वशयेत् सौद्रमिश्रितैः ।

शुक्लादिपुष्पैर्होमेन शुक्लादिवसनागमः ॥ ८५ ॥

अपामार्गैस्तथाश्वरथैर्न्यग्रोघोदुम्बरैरपि ।

विप्रादींश्चतुरो वर्णान् वशयेन्मधुरैः क्रमात् ॥ ८६ ॥

धुर्धूरकाष्ठैस्तद्गोमादुन्मत्ताः स्युररातयः ।

विद्वेषो निम्बकार्पासैर्गारयेत् सविषैर्विषैः ॥ ८७ ॥

ऋककाकारिपत्राभ्यां होमादुच्चारयेत् परान् ।

क्षुद्रेषु कृष्णां ध्यायेत् तां कृष्णान्यावरणानि च ॥ ८८ ॥

मध्वाज्यक्षीरहोमेन समृद्धिर्महती भवेत् ।
 वटाधो गोमयालिप्ते दर्भानास्तीर्य साधकः ॥ ८९ ॥
 पुष्पंलाजाक्षतैः शुभ्रैः पूजयेद् ब्रह्मयक्षिणीम् ।
 नित्यमष्टसहस्रं तु जपित्वा निशि तन्मनाः ॥ ९० ॥
 मासेन यक्षिणीं पश्येदिष्टार्थाश्चापि विन्दते ।
 तन्मन्त्रिताम्बु पीतं तु नित्यं मेधाकरं स्मृतम् ॥ ९१ ॥
 अष्टोत्तरशतं स्पृष्टमम्भः पीत्वा दिवानिशम् ।
 निरीक्ष्य बद्धमुद्रस्तु तद्वाचं स्तम्भयेदसौ ॥ ९२ ॥
 अश्रुतान्येव शास्त्राणि दर्शनादेव धारयेत् ।
 बहुना किं प्रलापेन चाग्बिलासविभ्रुतिर्दः ॥ ९३ ॥
 न मन्त्रलैपुरादन्यैः श्रीकरोऽपि विशेषतः ।
 शेषमन्त्रविहीनस्तु मनुर्यः प्रथमोदितः ॥ ९४ ॥
 बालाभिधानो जप्यः स्याद् बालैरेवैष नेतरैः ।
 एतैरशेषशेषस्थैर्मूलार्णैस्तु विभागशः ॥ ९५ ॥
 कूटस्थस्रैपुरो मन्त्रः सर्वसिद्धिप्रदो हि सः ।
 स्वराविभिः क्रमात् काचैः क्षान्तगैर्द्वितयक्रमात् ॥ ९६ ॥
 अन्तःस्थितस्वरैस्तैश्च स्पर्शवामाक्षपल्लवैः ।
 क्रमेण त्रैपुरा एव मन्त्रास्ते प्रभवन्ति हि ॥ ९७ ॥

सम्यगित्यमुदिता त्रिपुरेयं कामधेनुरिव कामदविद्या ।
 यामुपास्य सुरगुह्यकसिद्धाः सिद्धिमृद्धिमपि चापुरभीष्टाम् ॥ ९८ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धती तन्त्रसारे
 त्रिपुरासङ्ग्रहो नाम
 सप्तदशः पटलः ।

अथाष्टादशः पटलः ।

अथोदितविशेषतस्त्रिपुरहंसबागीश्वरी

सविन्दुगगनं भृगुः पृथगुपोढबालाक्षरैः ।

इयं भुवनमोहिनी भवति विश्ववाम्भूतये

मुनिस्तु कमलासनस्तदनु चोष्णिगुक्ता च वाक् ॥ १ ॥

मुखे नयननासयोरधरवक्रवृत्ते च के

श्रवस्यपरके मुखे च हृदयेऽपि नाभौ क्रमात् ।

भ्यसेदखिलविग्रहे शिरसि चेति बिन्दुस्वरान्

ओं हं सः कं सं गं घं ङं हृदयाय नमः । ओं हं सः चं छं जं झं
ञं शिरसे ठठ । ओं हं सः टं ठं डं ढं णं शिखायै वपद् । ओं हं सः तं थं
दं धं नं कबचाय हुम् । ओं हं सः पं फं बं भं मं अस्त्राय फद् ।

इहाङ्गरचनोदिता भवति बद्धदिग् यादिभिः ॥ २ ॥

निजाङ्गमनुमूलतः स्रपितविग्रहेष्टासनः

पयोनिधिपुरक्षितौ स्मरत दिव्यसिद्धाश्रमम् ।

शशाङ्कमणिमण्डपै रजततारसिंहासने

सहाम्बुरुहमुल्लसन्निगुणमेरुसत्कर्णिकम् ॥ ३ ॥

मेरुरूपायै कर्णिकायै नमः ।

नमोऽन्तमथ केसरान् कुलगिरीन्द्रतत्त्वान् यजेत्
कुलपर्वतात्मकेभ्यः केसरेभ्यो नमो नमः ।

तथैव जगतीच्छदैः प्रथितवर्षशैलात्मकान् ।
वर्षपर्वतात्मकेभ्यो दलेभ्यो नमो नमः ।

बहिर्धरणिमण्डलं जलनिर्घाश्च सप्तार्चयेत्

तथैव दिशि चाण्डिकां गणपतिं गुरुं क्षेत्रपम् ॥ ४ ॥

निजाङ्गवृत्तिरादितस्तु पुरतोऽथ रुद्रोऽम्बुजे

तथोपरि चतुर्मुखः कमटागस्त्यभो वामुकिः ।

दिवाकरनिशाकारावुपरि दीपकृत्यौ पुरः

सरोजजलजाह्वयौ निधिवरौ धनस्त्राविणौ ॥ ५ ॥

शशाङ्कमणिपाण्डरां वरददक्षिणाक्षसजं

प्रसव्यघृतवल्लर्की विघृतपुस्तकां त्रीक्षणाम् ।

जटामकुटचन्द्रिणीममलहारमाल्यादिकां

पराममृतविग्रहां नमत हंसवागीश्वरीम् ॥ ६ ॥

तदम्बुरुहकर्णिकासुखनिविष्टादिव्याकृतिं

विचिन्त्य निजमूर्धनि स्फुटसरोजचन्द्रामृतैः ।

प्रसिञ्चदमलप्रभामथ तदर्घ्यतोयोक्षितैः

सुगन्धिकुसुमादिकैर्यजतु चोपचारैर्धिया ॥ ७ ॥

ऐरावताय नमः । पुण्डरीकाय नमः । कुमुदाय नमः । अञ्जनाय
नमः । वामनाय नमः । पुष्पदन्ताय नमः । सार्वभौमाय नमः । सुप्रतीकाय
नमः ।

यजेदिति दिशागजान् शतमखादिदिक्षु स्थितान्

धराय नमः । ध्रुवाय नमः । सोमाय नमः । आपाय नमः । अनिलाय
नमः । अनलाय नमः । प्रत्यूपाय नमः । प्रभासाय नमः । इत्यष्ट वसून् ।

अजैकपादे नमः । अहिर्बुध्नये नमः । विरूपाक्षाय नमः । रैवताय
नमः । त्र्यम्बकाय नमः । पिनाकिने नमः । भवनाय नमः । ईश्वराय नमः ।
कपालिने नमः । स्थाणवे नमः । भवाय नमः । इत्येकादश रुद्रान् ।

धात्रे नमः । अर्यम्णे नमः । मित्राय नमः । वरुणाय नमः । अंशाय
नमः । भगाय नमः । इन्द्राय नमः । विवस्वते नमः । पूष्णे नमः ।
पर्जन्याय नमः । त्वष्ट्रे नमः । विष्णवे नमः । इति द्वादशादित्यान् ।

ऋतवे नमः । दक्षाय नमः । सुधाय नमः । स्तन्याय नमः ।
कालाय नमः । कामाय नमः । घुनये नमः । कुरुमते नमः । मधुमते नमः ।
रोचमानाय नमः । इति दश विश्वैदेवान् ।

वसून् सुरपतौ यमे त्रिनयनान् जले भास्करान् ।
 शशाङ्कदिशि विश्वकान् यजतु चाथ लोकाधिपां-
 स्तदस्त्रमयदेवताः प्रणवनामहत्पूर्वकम् ॥ ८ ॥
 गन्धादिभिर्यजेदिति यावत् ।

ब्रतोच्चितमिताशनो धवलगन्धमाल्याम्बर-

पुरश्चरणकं जपेत् तरणिलक्ष्मक्षस्रजा ।

पलाशकुसुमैः सितैः सरसिजैश्च जात्युत्पलैः

सुगन्धिनवसर्पिणा च जुहुयात् तु लक्षं पृथक् ॥ ९ ॥

ततः सकलसिद्धिभाग् भवति सिद्धवागीश्वरः

स साधकवरः स्फुटं त्रिभुवनैकसम्पत्पदम् ।

जपेत् प्रतिदिनं तथा घृतपयोर्हुतं शक्तितो

निजैक्यमभिचिन्त्य तां विजयते ह वादे परान् ॥ १० ॥

प्रतप्तकनकप्रभा त्रिनयना सपाशाङ्कुशा

सखद्गकुलिशाम्बुजां त्रिशिखर्यहस्तां शिवाम् ।

धृताभयवरप्रदां स्मरतु राज्यलक्ष्म्याप्तये

स्मरेद् भुवनमोहिनीं भगवतीं जपापाटलाम् ॥ ११ ॥

निजैक्यमरुणत्विषं करयगङ्गणद्वल्लकी

सपाशमथ चाङ्कुशं कलशमक्षमालां करैः

विचित्रमणिमूपणा तु दधतीं गिरं चिन्तये-

वक्त्रादिषु चक्षीकरं तदिदमिष्टमारुपयेत् ॥ १२ ॥

श्रियं कमलविलसकैर्मधुरदुग्धसेकैस्तथा

नृपं च वशयेज्जनं कमलबन्धुजीवैर्हुतैः ।

स्त्रियं लवणतण्डुलैर्द्विजवरांश्च कुन्दोत्पलै-

र्विशोऽपि सगुलैस्त्रिलैर्मधुतिलैस्तु शङ्खादिकान् ॥ १३ ॥

हुतैर्विषविभीतकैररिचिनाशविद्वेषणं

समिद्धिरथ तद्दलैररिचिनायसंस्तम्भनम् ।

भवेत् सविपराजिकैर्विषसमिद्धुतैर्परिणं

प्रचाटयतु राजिकैश्चरणपासुयुक्तैर्द्विषः ॥ १४ ॥

गत्वचिशकलैः समैः सुरभिदुग्धदूर्वाङ्कुरै-
र्हुतैस्तु सकलामयांस्तिलयुतैस्तु मृत्युं जयेत् ।

यदिष्टमिह मानसं तदखिलं जपध्यानतः

प्रसिध्यति निर्वैक्यतो यजतु हंसवागीश्वरीम् ॥ १५ ॥

किमत्र बहुवर्णितैस्त्रिपुरया तु यत् साध्यते

यदिष्टमनयाप्यलं निखिलमश्नुते विधया ।

अतस्तु विनियोगतः खलु समानयुक्तं फलं

ननु त्रिभुवनोदरे न तदिहास्त्यसाध्यं द्वयोः ॥ १६ ॥

हंसवागीश्वरीविधानम् ।

जलात्रिसलिलात्रयस्तदनु चापि वाग्वादिनी-

त्युदीर्यं ठयुगान्वितो मनुरय दशार्णो गिरः ।

ऋपिस्तु धिपणो भवेदपि परे तु कण्वं विदु-

र्विराजमपि देवतां विदुरथास्य वागीश्वरीम् ॥ १७ ॥

। ओं हां वद ऋग्वेद हृदयाय नमः । ओं हीं वद यजुर्वेद शिरसे स्वाहा ।
ओं हूं वाक् सामवेद शिखायै वषट् । ओं है वादिनि अथर्ववेद कवचाय
हुम् । ओं हौ पडङ्ग नेत्रत्रयाय वौषट् । ओं हः इतिहासपुराणशास्त्र स्वाहा
अध्याय फट् ।

पडङ्गमनवस्त्वमी गुरुवरेण सन्दीक्षितः ।

स्वकर्मकरणे रतो धवलगन्धमाल्याम्बरः ।

अतोचितमिताशनः कथितशस्त्रदेशासनः ।

पुरश्चरणसिद्धये जपतु पाङ्किलक्ष मनुम् ॥ १८ ॥

मनोः प्रथममक्षरं हृदि निविष्टतार न्यसेत्

कनासिरुमुखानि दृगलकुचोरुजान्वल्घ्नय ।

तथोदरमुदीरित नवममेषु षिष्टाक्षरं

न्यसेद्दृष्टदयपङ्कजे पुनरपि न्यसेत् तारकम् ॥ १९ ॥

शिरोनयनकर्णयोर्बुगलके च नासापुटे

मुखे च हृदये क्रमाच्चरणयोर्दशार्णान् न्यसेत् ।

क्रमोऽयमपरो भवेद् रुचिरमेकमार्गं द्वयो-

स्ततोऽङ्गमनुभिर्न्यसेद् विहितहोतिदिग्बन्धनः ॥ २० ॥

ॐ रक्ष मां दक्षिणामूर्ते! वीरभद्र! नमोऽस्तु ते ।

त्वत्पादसेवान् रक्ष त्वं सदास्मान् भक्तवत्सल ! ॥ २१ ॥

अनेन शयनासने गमनयोस्तथावश्यके

पुरो जपतु साधकः स्वतनुमन्त्ररक्षाकृते ।

द्युमध्यजलतर्पणाट्टपासि च अमं नाशये-

न्मनोर्जपकृतः स चेच्छुचिरिहोत्तरः साधकः ॥ २२ ॥

अथार्चनविधौ स्मरेद् धनददिङ्मुखः स्फाटिकं

पयोजलधिमध्येतः कमलषण्डगं मण्डपम् ।

हिरण्यहरिपीठगं विकसितं सित मातृका-

सरोजमधिकर्णिकं स्फुटविकीर्णसत्केसरम् ॥ २३ ॥

निजाङ्गकलितार्घ्यतो गगनपद्मचन्द्रामृतैः

स्वमस्तकमथाश्रयं यजनवस्तुजातं क्रमात् ।

निरीक्ष्य समवोक्ष्य तद् यमजलार्थनाभेन्द्रगा-

स्त्वच्चा मृगरिपोर्बृतीरुपरि पद्मसंस्थान् यजेत् ॥ २४ ॥

क्रमेण चतुरस्त्वमान् प्रकृतवक्ष्यमाणाकृतीन्

सदक्षिणशिवं गुरुं तदनु कृत्विबलं गणम् ।

शरच्छशधरद्युतिं त्रिनयनं जटामौलिकं

शशाङ्ककृतशेखरं कलितयोगपट्टासनम् ॥ २५ ॥

अधो षट्तरोर्वृतं मुनिभरेण दृक्कान्वितं

सबोधजपमालिकं नमत दक्षिणामूर्तिकम् ।

गुरुं परमकं गुरुं च परमेष्ठिमंशं गुरुं

स्वपूज्यगुरुमन्त्रतो गुरुमनन्तपूज्याह्वयम् ॥ २६ ॥

समाधिनिरतानिमान् नमत शुक्लगन्धाम्बरान्

गणाष्टकविभावितान् सफलवेषपारङ्गतान् ।

कराहितकपालकृत्रिशिखीमिष्टमुद्रान्वितं

त्रिणेत्रमहिभूषणं गजतरक्षुचर्माम्बरम् ॥ २७ ॥

परेतकमलासनं सुभटमुण्डमालाधरं

सुरासुरनुतं विभुं नमत भैरवं भूतये ।

जपारुणरुचिं विभुं गजमुखं प्रलम्बोदरं

सपाशमपि चाङ्कुशं दधतमात्मदन्तं फलम् ॥ २८ ॥

शशाङ्ककृतशेखरं त्रिनयनं लसद्भूषणं

नतोऽस्मि गणनायकं गगनमूर्तिमिष्टप्रदम् ।

समाहितमनास्त्विमान् दुरितदुःखविघ्नापहान्

प्रणम्य कमलोदरे भगवतीं समावाहयेत् ॥ २९ ॥

मृगाङ्गमणिचन्द्रिकाकुमुदपण्डकुन्दद्युतिं

शशाङ्कशकलोलसज्जटिलमौलिकां श्रीक्षणाम् ।

सिताम्बरविलेपनाममलहारहारिस्रजं

धृताभयविलेखिनीं वरदपुस्तकां भारतीम् ॥ ३० ॥

तथाङ्गमनुभिः क्रमाद् यजतु चोपचारैरिमा

विशुद्धगुलपायसं सघृतमस्तु नैवेद्यकम् ।

पटेऽथ फलकेऽथवा समभिलिख्य चित्रे यजे-

न्न चेद् रुचिरपुस्तके लिखितपङ्कजे पूजयेत् ॥ ३१ ॥

खपङ्कजगतां तु वा सवितृबिम्बमध्येऽथवा

जलेऽपि निजवाञ्छया विभवसारसाम्यं यजेत् ।

निजाङ्गवृत्तिरादितस्तदनु शक्तिभिर्मातृभि-

स्तदाह्वयनमोन्तकं यजतु वक्ष्यमाणक्रमात् ॥ ३२ ॥

ओं योगायै नमः । ओं सत्यायै नमः । ओं विमलायै नमः । ओं

बुद्धये नमः । ओं स्मृतये नमः । ओं मेघायै नमः । ओं श्रद्धायै नमः ।

सपुस्तकजपस्रजो विमलहारमाल्योज्ज्वलाः

शशाङ्करुचिरप्रभाः प्रतिदलाग्रगाः शक्तयः ।

कृताञ्जलिकरद्वया जटिलमौलिचन्द्राङ्किताः

पुराभिहितमूर्तयः स्वसुरलक्षणा मातरः ॥ ३३ ॥

तृतीयवृत्तिगान् यजेत् कथितदक्षिणेशादिकां-

श्वतुर्थवृत्तिगान् वाहिः शतमस्वादिलोकाधिपान् ।

तदस्त्रमयदेवतास्त्वथ यथावदन्त्यावृतौ

सुगन्धिकुसुमादिभिः समभिपूज्य मन्त्रं जपेत् ॥ ३४ ॥

जपं च यजनादिकं चुलुकवारिहस्तोऽर्पयेत्

गुह्यातिगुह्यगुप्तात्ममूर्तिस्त्वं परमेश्वरि ।

गृहाणात्मकृतां पूजा जपाद्यं च फलाप्तये ॥ ३५ ॥

अनेन पदपद्मयोः सकलशक्तिमन्त्रार्चने ।

क्षमापयतु दैवतैर्यजनबिम्बत् स्वाम्भुजे

निरञ्जने । लयं गच्छ ठठ ।

नियोजयतु तां चितिं हृदयपद्मकोशेऽथवा ॥ ३६ ॥

स्पृशन् प्रतिदिनं मुखं निजकरेण ता चिन्तयेत्

त्रिसन्ध्यमपि तं जपन् भवति गद्यपद्यादिकृत् ।

सवामकरमन्त्रवान् कलितमुष्ट्यवष्टम्भनात्

परस्य वदने क्षिपन् सपदि तद्गिरः स्तम्भयेत् ॥ ३७ ॥

क्षणाच्छ्रुतधरो भवेच्छशधरद्युतिं पद्भुजा

वराभयजपावलीकमलकुम्भपुस्तान्विताम् ।

सितां त्रिनयनां सितैर्वसनमास्यभूषादिभिः

स्मरन् भवति सर्वविघ्नलितवेपतुङ्गस्तनीम् ॥ ३८ ॥

यथोक्तमुज्जाष्टकामथ निजैक्यवागीश्वरीं

चतुर्वदनपद्भुजा निजमुखे च ता चिन्तयन् ।

स्ववक्रमभिमन्त्रयन् विजयते ह वादे परा-

स्तदुक्तमर्नपीतवानपि च शास्त्रवेदान् वदेत् ॥ ३९ ॥

सितैः कुसुमपद्मजैर्गंधुरदुग्धसितैर्दुता-

हृत्मेत कविता तथा धियमर्पाद् पण्मासतः ।

विष्णुर्नाम मुनिः स्याच्छन्दस्तज्जागतं तथा दैवम् ।

लक्ष्मीर्हि भुवनवन्द्या कथितास्याङ्गानि वक्ष्यामि ॥ ५ ॥ प्राग्बत् ।

ओं लक्ष्म्यै हृदयाय नमः । ओं श्रियै शिरसे ठठ । ओं देवजुष्टायै
शिखायै वषट् । ओं मायायै कवचाय हुम् । ओं श्रीं हुं फट् अस्त्राय
फट् । ओं हं सः । अनेन दशदिग्बन्धः ।

दीक्षां प्राप्य तु विद्यां गृहीयात् फाल्गुने तु फल्गुन्याम् ।

इष्टेऽपि तिथिमुहूर्ते निजजन्मर्क्षादिपथ्येऽहि ॥ ६ ॥ मुखपथ्या ।

उत्तरपदसंस्थेऽर्के स्नातः सितगन्धमाल्यनववसनः ।

आर्यामपि गजवदनं देशिकमिष्टा मनुं जपतु ॥ ७ ॥ इयमंप्यार्या ।

प्राग् जपतु नदीतीरे विल्वे च गिरौ मुकुन्दशिवगृहयोः ।

लक्षं पृथगथ कथितं ध्यानविधानेन तां यजतु ॥ ८ ॥

भूतरसिजमध्यस्थो मेरुः पृथुकर्णिकास्य भवति तथा ।

पर्यन्तकनकशिखरान् केसरजालान् विभावयतु ॥ ९ ॥

तस्य तु कमलस्यासौ संविश्य तु मध्यदेशमतिरुचिरम् ।

ऋज्वायततनुरचलः संयतचित्तः स्वयं भवति ॥ १० ॥

पद्म सहस्रपत्रं नाभेरर्वाक् तु मिहिरशतरुचिरम् ।

ध्यायेत् तारककर्णिकमत्र तदरुणं तु शक्त्यर्णम् ॥ ११ ॥

हृत्पद्मेऽष्टदलाब्धे स्मरेत् तु मानीजमार्द्रकनकनिर्भम् ।

दशशतपत्रमथाब्जं भ्रूमध्ये शक्तिबीजमपि ॥ १२ ॥

मूर्ध्न्यब्जे शतपत्रे सविन्दुकुम्भं च टान्तमतिधवलम् ।

स्मरतुं सुघाण्डववर्षावर्षाग् (!) वक्राम्बुजं तदपि ॥ १३ ॥

प्रथमकमले तु शक्तिं घण्टास्वनतुलितरुचिररवमधुराम् ।

जपतु मनसैव हृदयगपङ्कजसौपुष्पमार्गान्तम् ॥ १४ ॥ एते त्वार्याविशेषाः ।

हृत्पद्मे श्रीबीजं दीपनिभं शक्तिनादसम्भितम् ।

उपरि ततोऽपि च पथ्यां प्राप्य सुपुष्पां व्रजेद् विन्दुम् ॥ इयमपि पथ्या ।

१. 'वदजु' २. 'ति' रा. पाठः. ३. 'म' क. रा पाठः ४. 'भाम्'
ग. पाठः. ५. 'त' रा. पाठः. ६. 'वे' क. पाठः. ७.

नमो भगवतीत्यथो पदयुग च वाग्देवि ठ-

द्वयान्मनुरयं पुरः कथितकृत्यासिद्धिर्मतः ॥ ४६ ॥

प्रज्ञां मेधां श्रुतिं शक्तिं स्मृतिं वागीश्वरीं मतिम् ।

स्वस्ति चेति वदन्त्यन्ये शक्तिर्वागीश्वरीमनोः ॥ ४७ ॥

कदम्बगोलकाकृतिं हृदम्बुजे सरस्वतीं

पतङ्गविम्बदीधितिं विचिन्तयेद् विमुक्तये ।

सपद्मविन्दुमध्यगां शरच्छशाङ्करोचिष

स्रवत्सुधारसह्रवां भवच्छिदं विभावयेत् ॥ ४८ ॥

गगनकमलपूर्णचन्द्रे सुधामसरगलितवारिधाराः स्मरन् ।

उषसि च गिरमेष सन्तर्पयन् भवति विभवमेत्य वागीश्वरः ॥ ४९ ॥

इत्थं प्रोक्तं वागीश्वर्यान्मन्त्रैज्याद्यं सामान्यार्थम् ।

विज्ञायेष्टं वागीश्वर्यं विन्देल्लोके सामान्यार्थम् ॥ ५० ॥

इति धीमदीशानाशेवगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रसारे

वागीश्वरीपटलोऽष्टादशः ।

अथ एकोनविंशः पटलः ।

अत्र गणवृत्तमात्रावृत्तच्छन्दोवृत्तानां लक्ष्यलक्षणोदाहरणभूताः श्लोका
लिख्यन्ते ।

सा जयति जगत्पम्बा लक्ष्मीः करुणाकटाक्षपरिपतनात् ।

रक्षत्यभिमतविभवैर्या जनमार्या स्वपोप्यमिव ॥ १ ॥ आर्या ।

धान्यानि गोहिरण्यं क्षेत्रं राज्यं च विभवतुरगगजान् ।

स्त्रीरत्नान्यपि पुष्यति यत्पदकमलस्मृतिलोके ॥ २ ॥ प्राग्वत् ।

चान्तो वह्यारूढो योजितवामाक्षिविन्दुनादाद्यः ।

मनुरुदितः खलु लक्ष्म्या यो जपपथ्याशु सिद्धयै स्यात् ॥ ३ ॥ पथ्या ।

शक्त्वायन्तपुष्टस्थः धीहृत्संज्ञस्तु मन्त्रराजोऽयम् ।

ध्यानेन गुरुमुखातः फलदो गाथासगोऽन्यस्मात् ॥ ४ ॥ पथ्यागाथा ।

विष्णुर्नाम मुनिः स्याच्छन्दस्तज्जागतं तथा दैवम् ।

लक्ष्मीर्हि भुवनवन्द्या कथितास्याङ्गानि वक्ष्यामि ॥ ५ ॥ प्राग्वत् ।

ओं लक्ष्म्यै हृदयाय नमः । ओं श्रियै शिरसे ठठ । ओं देवजुष्टायै
शिखायै वपट् । ओं मायायै क्वचाय हुम् । ओं श्रीं हुं फट् अस्त्राय
फट् । ओं हं सः । अनेन दशदिग्बन्धः ।

दीक्षां प्राप्य तु विद्यां गृहीयात् फाल्गुने तु फल्गुन्याम् ।

इष्टेऽपि तिथिमुहूर्ते निजजन्मर्क्षादिपथ्येऽहि ॥ ६ ॥ मुखपथ्या ।

उत्तरपदसंस्थेऽर्के स्नातः सितगन्धमाल्यनववसनः ।

आर्यामपि गजचदनं देशिकमिष्ट्वा मनुं जपतु ॥ ७ ॥ इयमप्यार्या ।

प्राग् जपतु नदीतीरे विल्वे च गिरौ मुकुन्दशिवगृहयोः ।

लक्षं पृथगथ कथितं ध्यानविधानेन तां यजतु ॥ ८ ॥

भूसरसिजमध्यस्थो मेरुः पृथुकर्णिकास्य भवति तथा ।

पर्यन्तकनकशिखरान् केसरजालान् विभावयतुं ॥ ९ ॥

तस्य तु कमलस्यासौ संविश्य तु मध्यदेशमतिरुचिरम् ।

ऋज्वायततनुरचैलः संयतचित्तः स्वयं भवति ॥ १० ॥

पद्म सहस्रपत्रं नाभेरर्वाक् तु मिहिरशतरुचिरम् ।

ध्यायेत् तारककर्णिकमत्र तदरुणं तु शक्त्यर्णम् ॥ ११ ॥

हृत्पद्मेऽष्टदलाब्धे स्मरेत् तु माबीजमार्द्रकनकनिर्भम् ।

दशशतपत्रमथाब्जं भ्रूमध्ये शक्तिबीजमपि ॥ १२ ॥

मूर्ध्न्यब्जे शतपत्रे सविन्दुकुम्भं च टान्तमतिधवलम् ।

स्मरतुं सुषाण्ववर्पावर्वाग् (!) वक्राम्बुजं तदपि ॥ १३ ॥

प्रथमकमले तु शक्तिं घण्टास्वनतुलितरुचिररवमधुराम् ।

जपतु मनसैव हृदयगपङ्कजसौपुष्पमार्गान्तम् ॥ १४ ॥ एते त्वार्याविशेषाः ।

हृत्पद्मे श्रीबीजं दीपनिभं शक्तिनादसम्भिलम् ।

उपरि ततोऽपि च पथ्यां प्राप्य सुपुष्पां ब्रजेद् विन्दुम् ॥ इयमपि पथ्या ।

१. 'वदजु' २. 'ति' ख. पाठः- ३. 'म' क. ख पाठ. ४. 'भाम्'

ग. पाठ.. ५ 'त' ख. पाठ.. ६. 'ये' क. पाठः.

श्रूमध्यान्मूर्धाब्ज ब्रह्मपथे शक्तिनादसम्भित्राम् ।
 गगनशशाङ्कसरोजं तां गमयेच्चेतनां लक्ष्मीम् ॥ १६ ॥
 चैतन्यात्मानन्दां ब्रह्मपर्याघो हृदळजमानीताम् ।
 परमसुधामृतपूरैः प्लावितमूर्तिं हृदि ध्यायेत् ॥ १७ ॥
 पौनःपुन्येनैनां मूलगद्यार्त्तिकं सुधापथं नीत्वा ।
 हृदयमथापि च नीतामूर्ध्वगतिं हृद्गता नित्याम् ॥ १८ ॥
 इत्थं प्रोक्ते योगे निष्कलसंज्ञे यदि स्थिरं चित्तम् ।
 जपति च तन्मनसा चेत् पश्यति सर्वं स सर्वज्ञः ॥ १९ ॥
 शास्त्राप्यस्याभान्ति च धान्यधनैश्वर्यसंपदोऽपि स्युः ।
 वशयति चाखिललोकं श्रीहृदयस्यैवमभ्यासात् ॥ २० ॥
 अत्र हि सकलध्यानं वक्ष्ये बहिरन्तरङ्गयजनयुतम् ।
 गन्धादिबाह्यविभवैर्मानससिद्धैस्तु तैरपि च ॥ २१ ॥ आर्येयम् ।
 क्षीराम्भोधेर्मध्यस्थमण्डपं पद्मवनपरिस्तीर्णम् ।
 मुखविपुलार्थात्तावैर्निधिभिर्घ्यायेच्च हैरण्यम् ॥ २२ ॥ मुखविपुला ।
 वैदूर्यसञ्चिततलं चारुचतुर्द्वारतोरणोपेतम् ।
 यं शोभयन्ति दूत्योऽपि रुचिरवदना जघनविपुलाः ॥ २३ ॥ जघनविपुला ।
 मौक्तिकमरतकमणिभिः स्तम्भाश्चित्रा वितानकानि तथा ।
 कोणानि तस्य चत्वारि स्फटिकमणिभित्तिरल्पर्यन्तम् ॥ अपरा जघनविपुला ।
 सौगन्धिकचलवनगन्धपारिजातादिपुष्परेणुवहाः ।
 दान्ति स्म मन्दमलयाद्रिमारुताः सुखमहाविपुलाः ॥ २५ ॥ महाविपुला ।
 घनसारकालसारैर्हिमाम्बुकाश्मीरचन्दनोपहितैः ।
 पद्मैः परिमलितान्ता धूपैश्च दिशोऽत्र मुखचपलाः ॥ २६ ॥ मुखचपला ।
 अथ मण्डपस्य मध्ये स्मरेत् तु माहेन्द्रमण्डलं दिव्यम् ।
 तन्मध्ये पीठपद्मं यथा स्वभाभिर्महाचपला ॥ २७ ॥ महाचपला ।
 मधुरं वीणारणितं सानरूपणया नदन्ति चाप्यास्मिन् ।
 पथ्या गीतिरजस्रं समतालमिताक्षरं मृदङ्गमपि ॥ २८ ॥ पथ्यागीतिः ।

श्रुतिमधुरा विपुला गीतिः किन्नरजा तथैव मधुपानाम् ।
 कलकण्ठकोकिलानां स्वनेन सहितं विभाव्यते यत्र ॥ २९ ॥ विपुलागीतिः ।
 शक्तिं शेषमथावनिपीठे पद्मं च सस्मरतु ।
 अनलरवीन्द्रधिपतयो विधिविष्णुशिवोपगीतार्थाः ॥ ३० ॥ उपगीतिः ।
 पद्माष्टपत्रशक्तीः कान्तिः पुष्टिद्युतिघृतेकीर्तिमतीः (?) ।
 तुष्टिश्च शान्तिरासामार्या गीताः स्वनामतो हृदयात् ॥ ३१ ॥ आर्यागीतिः ।
 प्राच्यां तु वासुदेवः पत्रे सङ्कर्षणोऽथ याम्ये भवति ।
 वारुण्यां प्रद्युम्नो ह्यनिरुद्धाख्यश्च वित्तनाथेऽभिहितः ॥ ३२ ॥
 ते शङ्खचक्रहस्ताः पीताम्बरदिव्यमाल्यगन्धाभरणाः ।
 नीलसितारुणपिङ्गाः प्रभया श्रीवत्सवक्षसः कौस्तुभिनः ॥ ३३ ॥
 ऐरावतोऽथ कुमुदो वामनसंज्ञोऽथ सार्वभौमोऽपि गजः ।
 कोणदलेषु सितान्गाः सामृतकलशाश्च ते चतुर्दन्तयुताः ॥ ३४ ॥
 ऋद्धिः सरस्वती-स्यात् स्वरितः प्रीतिः क्षमा रतिः सिद्धिरुची ।
 वृत्त्योऽष्टदिक्षु कथिता माल्याम्बरगन्धभूषणव्यजनकराः ॥ ३५ ॥
 अथ भुवनेशान् क्रमशः सायुधपरिवारवाहनान् शक्रमुखान् ।
 पञ्चम्यां यजतु वृतौ प्रागेवाङ्गानि केसरात्रेषु यजेत् ॥ ३६ ॥
 द्वारे वलाकिनीं प्राग् दूर्तीं वनमालिकाह्वयां याम्यगताम् ।
 पश्चाद् विभीषिकाख्यामुत्तरतः शाङ्करीं यजेद् द्वारि तथा ॥ ३७ ॥
 खड्गं च वेत्रयष्टिं तत्र दधत्यस्तु वामनास्ताः सुदृशः ।
 स्वाभरणालङ्काराः श्यामलशुक्लातिशोणमधुपिङ्गरुचः ॥ ३८ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाः कोणचतुष्केषु दिव्यमाल्याभरणाः ।
 ध्येयाः पुरुषाकाराः सर्वे स्वार्थाभिरूपगुणवेपधराः ॥ ३९ ॥
 आवाहयेदथैनां खाम्बुरुहेन्दोः श्रियं प्रभाजालमयीम् ।
 हृदये वा बहिरब्जे

“ॐ एहोहि देवि ! कमले ! जगन्मातर्जगत्पतेः ।

वक्षःस्थलादिहैव त्व भक्तस्य मम वृद्धये ॥ ४० ॥

गृहाण पूजां प्रकृतां यथाविभवमाविताम् ।”

मन्त्रेणानेन संपुटं विधिना ॥ ४१ ॥

मूलाङ्गपूरितार्ध्यस्तेनात्मस्थानसाधनावोक्षणतः ।

शोध्यं स्यात् प्लुतमन्त्रैश्चेद् बेरं पुष्पशोभनतः स्नापनतः ॥ ४२ ॥

हृदयेनार्ध्यं दद्यात् पाद्याचमनमन्नतोऽङ्गमनुमूलजपात् ।

क्लान वसनाभरणे गन्धादीन् पञ्च चापि हृन्मूलयुतम् ॥ ४३ ॥

घृतपायसं तु ससितं नैवेद्यं शुद्धमोदनं घृतमिलितम् ।

स्वादुफलैरुपदंशैर्घृतसिद्धैर्मोदकैस्तथा मधुररसैः ॥ ४४ ॥

शीतलमम्बु सगन्धं दत्त्वा हस्तावसेक्तो मुखवासम् ।

जुहुयाच्चाग्नौ विधिवद्घृत्वाग्निमुखं तथाङ्गमूलाज्यहुतैः ॥ ४५ ॥

जात्युत्पलानि तुलसी वासन्ती मल्लिका च कुब्जाख्यसहाः ।

नन्दावर्तकदमनकरुषकमाल्दरनागपुन्नागशीफाः ॥ ४६ ॥

वन्यानि वा सुगन्धैर्युक्त्या पुष्पाणि यानि शुक्लानि तथा ।

त्यक्त्वा द्रोणं लक्ष्म्याः प्रीत्यै प्रभवति चेत्यमार्यागीतिः ॥ ४७ ॥

[एता आर्यागीतयः ।

अजमजरममरमेकं भवत्यां विष्णुं प्रणम्य तु श्रीविषयाम् ।

आर्यागीतां तनुयादिति पथ्यामर्चना चतुर्वर्गाप्त्यै ॥ ४८ ॥

[पथ्यार्यागीतिः।

श्रियमाप्नुमिच्छुरिह चेत् स साधको जपतु सततमपि मनसि मनुम् ।

विपुलां त्यजन् विषयसङ्गतिं धिया भाजनं भवति कमलायाः ॥ ४९ ॥

[विपुलार्यागीतिः ।

सितवस्त्रपुष्पगन्धस्तु नित्यहोमी च मन्त्रजपयजनपरः ।

धर्मेण योऽर्थवान् सत्यधीर्भवेत् पदमसिलविभवसंप्राप्तेः ॥ ५० ॥

[विपुलाचपडार्यागीतिः ॥

इति गणवृत्ताधिकारः ।

स्त्रीणामपि चैप सिध्यति क्षिप्रं भक्तिविशेषसेवया ।
 राज्ञां जयदोऽरिघातनैर्वैतालीयकुलानि तोषयेत् ॥ ५१ ॥ वैतालीयम् ।
 घवंलाम्बरगन्धमूपितः कृतपुण्याहविशेषमङ्गले ।
 भवने कृताविप्रभोजने सितमञ्जं विलिखेत् सपीठकम् ॥ ५२ ॥
 कमले विनिधाय पावकं चतुरश्रेऽप्यथ वामिकुण्डके ।
 प्रकृताग्निमुखेऽथ तद्घृदि श्रियमावाद्य जुहोतु साधनैः ॥ ५३ ॥ प्राग्बत् ।
 श्रांसूक्तजपं च तत्र कुर्युरौपच्छन्दसिर्कां द्विजा विशिष्टाः ।
 वेदांश्चतुरस्तथा जपेयुः सर्वे तेऽत्र कमण्डलुं दधानाः ॥ औपच्छन्दसिकम् ।
 बिल्वैः कमलैश्च शुक्लपुष्पैर्लाजैः साक्षतगन्धधूपदीपैः ।
 संपूज्य तु पावकं च लक्ष्मीमौपच्छन्दासैकं लभेत सर्वम् ॥ ५५ ॥ प्राग्बत् ।
 विल्वफलैर्वा सितपद्मैरर्थार्थी जुहुयाद् घृतमिश्रैः ।
 आपातलिकामपि लक्ष्मीं चिरतरमारगकुले निदधाति ॥ ५६ ॥ आपातलिका ।
 कुमुदोत्पलकुञ्जकैर्हुतं वस्त्रलाभमधिकं तनोति तत् ।
 परमान्नहुतेन सर्पिषा प्राच्यवृत्तिमभियान्ति तं श्रियः ॥ ५७ ॥ प्राच्यवृत्तिः ।
 पलाशसमिधां हुताद् भवेदतिमेघा कुमुमैश्च तद्भवैः ।
 घृतेन सह दौर्वहोमतश्चिरमायुस्तदुदीच्यवृत्तिकम् ॥ ५८ ॥ उदीच्यवृत्तिः ।
 हविष्यमुगथार्धवत्सरं जपेत् प्रतिदिनं श्रियं मेजन् ।
 स राज्यपदवीमियाच्छ्रियं व्रजेत् यदि चारुहासिनीम् ॥ ५९ ॥ चारुहासिनी ।
 भवलतण्डुलैः क्षीरामिश्रितैर्घृतमधुप्लुतैः स्वात् तथान्नवान् ।
 भगदिने सरलपुष्पहोमतः श्रियमुपैति भुवनेऽपरान्तिकाम् ॥ अपरान्तिका ।
 क्रुद्धस्य पुरो जपतु स्वैक्यं ध्यायन् शान्तिं व्रजतीहासौ ।
 तन्नस्तु पुरः प्रजपन् मन्त्रं मात्रासमकं सुहृदं कुर्यात् ॥ ६१ ॥ मात्रासमकम् ।
 वीक्ष्य जपेद् यं वशयति तं तं हि वानवांसिकमपि भृगयूथम् ।
 यदि दुस्स्वप्नं हरति हि काल्यं स्नानजपाद्यैश्चरति च बिल्वम् ॥ वानवासिकम् ।

१. 'ले', २. 'ट', ३. 'घ' छ पाठः- ४. 'व्रजेत्' क. पाठः. ५. 'क्षी.
 भवति चाप' क. ग. पाठः-

दौस्थ्यं हरति तथा विश्लोकं दुर्नयकलहकृतानपि दोषान् ।

पीडामपि महतीं रिपुजातां होमः सितकमलाज्यसमेतैः ॥ ६३ ॥ विश्लोकः ।

यदि वाञ्छति नृपसममैश्वर्यं राज्यं स्वयमिह परिपा(तुपो ? तुं वा) ।

तद्दशशतदिनजपहोमाभ्यां राज्यं श्रियमपि लभते चित्राम् ॥ ६४ ॥ चित्रा ।

पट्त्रिंशच्च शतत्रययुक्तं विद्वैधासि फलानि दलानि ।

जुहुयाद् वा विभवैरुपचित्रां त्रैपवणं महतीं श्रियमेयात् ॥ ६५ ॥ उपचित्रा

तत्कालेषु घृतान्नहुतं स्यात् सक्षीरं द्विजभोजनयुक्तम् ।

उपचित्रापचितिर्निशि कार्या वाञ्छति चेन्नृपतित्वमुपैति ॥ ६६ ॥ प्राग्बत् ।

विधिना पूरितफलशः सृष्ट्वा मन्त्रं जपतु च तद्गतलक्ष्मीम् ।

इष्ट्वा क्षोणीपतिरभिपिक्तः पादाकुलकं भूमिमुपेयात् ॥ ६७ ॥ पादाकुलकम् ।

दत्त्वा द्रविणपशूनपि होत्रे भूषणवसनैर्वाहनधान्यैः ।

अभिमतदानैरपि विप्रांस्तानिष्ट्वा नचिरात् साधयतीष्टम् ॥ ६८ ॥ प्राग्बत् ।

क्षीरोदत्तनये! राज्ञः प्रसीदाम्नाभिकाङ्क्षितम् ।

श्रीकुम्भेनाभिपिक्तोऽसौ श्रीमान् भूयाञ्छतं समाः ॥ ६९ ॥

इति देवीं विज्ञापयेत् ।

अथ शुभनवगृहैर्विलिखितसरसिजविनिहितनवघटजलमितनयमणिः ।

सवसनपरिमलकुसुमकमभियंज कृतमनुजपटुतमुदयति सयितरि ॥ गीत्यार्था

नृपवरमपि परमपि नरमभिगुणपरहितसुरवरगुरुनुतिरतिमिह ।

स्वपनरुपरभिति यदि कृतमथ खलु चलघृतिमपि भुवि जयमुपगमयति ॥७

[चलघृतिरित्यन्ते

शालिदूर्वाविल्वपत्रोत्पलदशपुष्पतिन्माषकुशचतुःक्षीरवृक्षाशतान् ॥

प्य ऋष्यहूर्चं च मुक्ताजालैरलंङ्कृत्यात्मानं च शुशाम्बराधैः फलशो

मावाहायुतमष्टोत्तरमहसं वा मूलं जपित्वा विष्णोर्महतीं पूजां श्रुत्वा देवीः

सहितावभिष्टौति ।

जयजय नरमुत्तमिदालिनदितिमुत! जयजय विनशितजलनिधिवरगवे! ।

जयजयं घृतजलमवरथचरणक! जयजय मरमिजदशै रनभिर्यने! ॥ सुश्रु

।णमत मधुभिदमशरणशरणदमनुपममतिगुणमगणितगुणमिह ।

वेश्वात्मानं यन्त सन्तः पश्यन्त्यन्तः स्वात्मज्योतिः ॥ ७३ ॥ सौम्या ।

ऋष्मीं देवीं पद्मावासां क्षीराम्भोधैर्जातां वन्दे ।

अभिनवसरसिजदलरुचिपदयुगमिह तव भगवति भवतु च मम हृदि ॥ प्राग्वत् ।

इति नुतिमन्ते कृत्वा धनानि गुरवे च विभवतो दत्त्वा ।

स्वाभिमतमैश्वर्याद्यं प्रभवति नाचिरादसंख्यातम् ॥ ७५ ॥

अथ चतुरश्रे गेहे चारुचतुर्द्वारतोरणोपेते ।

फलकुसुमाद्यैश्चित्रे हुतविधिरिह सर्वशान्तिकरः ॥ ७६ ॥

स्वस्तिश्रीसूक्ताभ्यां जपेच्चतुर्दिक्षु घवलकमलसमैः ।

जुहुयाद् बिल्वैः सघृतैर्मध्यमदिवसेऽर्धरात्रेऽपि ॥ ७७ ॥

घृतमपि तद्दशभागं हरये हुत्वा तु भोजयेद् विप्रान् ।

जलतर्पणमपि कुर्यात् प्रतिदिवसं भासमात्रमितम् ॥ ७८ ॥

स भवति सुमगः श्रीमाञ्छमिताखिललोकविप्रवाबाधः ।

कुसुममनेनालब्धं गन्धं वा यस्य दीयते वशयेत् ॥ ७९ ॥

अमृतगते त्वथ वायौ सुप्तजनस्यानिलं पिबेत् सजर्पः ।

वशयति च स्वललाटे दहनपुरे शक्तिबीजमरुणाभम् ॥ ८० ॥

सहदेवीं परिशुद्धाद् देशात् सद्गुह्य मन्त्रितां बहुशः ।

शिरसि भुजे वा कलयेद् रणवादवनेषु विजयमीयात् ॥ ८१ ॥

सितपक्षे पञ्चम्यामेकाद्रश्यां तथासिते ललनाम् ।

वशयेत् सजपमुपेत्य नृपमपि पुरुषं तथान्यजनम् ॥ ८२ ॥

लिखतु सरोजं गन्धैः शक्तैः क्रमशोऽष्टपोडशच्छदनम् ।

रागदलं वहिरस्माद् वितानसस्यच्छदं ततोऽपि बहिः ॥ ८३ ॥

[आर्याविशेषाः ।

शणच्छन्दोमानाच्छन्दोवृत्ताधिकारः ।

अथानुष्टमि ।

कर्णिकागतं लिखेत रक्ष्यमष्ट तद्दलेषु ।
 साधिवहिनेत्रदण्डमन्तिमं समानमेव ॥ ८७ ॥ समानी ।
 षोडशच्छदेष्वथास्य मूलमन्त्रमालिखेत ।
 रागसंख्यपत्रकेषु पाशमङ्कुशं क्रमेण ॥ ८५ ॥ प्राग्वत् ।
 मातृकाक्षराण्यथोऽष्टवर्णकामशक्तिमिश्च ।
 मात्रपार्ष्णितारकाश्च तद्बहिः क्रमालिखेत ॥ ८६ ॥
 तद्विरण्यताम्रनालवेष्टितं गुलीकृतं तु ।
 पद्मपट्टतन्तुना च हेमवेष्टितं क्रियेत ॥ ८७ ॥ प्राग्वत् ।
 सरोजमण्डलेऽथ तां विचिन्त्य पूजिता धिया ।
 श्रियं सहैव विष्णुना प्रमाणबुद्धिरुद्धहेत् ॥ ८८ ॥ प्रमाणी ।
 लक्ष्मीकरमायुष्करमेतज्जयचक्रं त्विह ।
 रक्षाधनसम्पत्क्षितिपुत्रादिवितानं खलु ॥ ८९ ॥ वितानम् ।
 निखिलारातिजयार्थं गुणकोणेऽनलकुण्डे ।
 मणिचित्रे सविताने श्रियमावाह्य तु कृष्णाम् ॥ ९० ॥ मणिचित्रा ।
 शरखड्गादिभिरसैर्बहिरास्तीर्य तु बहौ ।
 जुहुयादक्षसमिद्धिर्नवराजीघृतसेकम् ॥ ९१ ॥ प्राग्वत् ।
 रूपितोऽरिं प्रतिष्ठित् रिपुसन्नापुटसंस्थम् ।
 मनुमुचार्य हनाभ्यां कवचास्त्रामिषुवत्या ॥ ९२ ॥ प्राग्वत् ।
 अपिपिष्टायुधपक्वैः परमान्त्रेण च हुत्वा ।
 विजयेद्विन्द्र इवारीनपि गासात् किमुताब्दात् ॥ ९२ ॥ प्राग्वत् ।
 इति ह श्रीहृदयाख्यः कथितः करपत्रमृक्षः ।
 त्रिजगत्मारमणिर्वा भजता चिन्तितदोहः ॥ ९३ ॥

इति श्रीमदशान्तिपुत्रदेवपद्धतौ तन्त्रप्रकारे श्रीहृदयाख्य

एवमेवविंशः पटलः ।

निधियुगमथ लक्ष्म्याः

पदकमलमनुजलमवाहम् ।

अनचरतवमदलधुमणिवसुधारं

स्मरतु स निजवपुरलमधिकधननिचयपूर्णम् ॥ २१ ॥ प्रागवत् ।

ध्यायेद् यदि सकृदपि

लभ्यं धनमिह किमपि भवति ।

निस्थं यजति च जपहुतविधिपरैश्च

प्रत्यादिशदिव धनपतिमिव धनमाधिगमयति ॥ २२ ॥ प्रत्यापीडः ।

संसाधयति हि लक्ष्मीं

नमो न विशतु जलमपि निद्राम् ।

नेयादशुचिरवनितलशयनमथासौ

तैर्लाद्रिततनुर्न चरति किमपि न मलचिततेहः ॥ २३ ॥ प्रत्यापीड एव ।

तिलरसलवणप्रत्यक्षसेवां

बैकुण्ठं चापि वर्जयेत् ।

कमलमपि बिल्व शीष्णां

पदा च नसस्पृशेत्सरसिजभव धीजं नाद्यान्न भिन्नसि कुसुममञ्जरीम् ॥

[* मञ्जरी ।

नच्छिन्द्यात् तृणमपरं च धरां न लिखेद् वृथा

न च मुखे रजनीमनुलेपयेद् ।

पञ्चन्यामपि सप्तम्यां

भगदिने च लवणामलकाम्लवलीः परिवर्जयेत् ॥ २५ ॥ लवली ।

स्नातोऽनुपहृतशुचिधवलाम्बरकुसुमगन्धधारां

प्रातर्लक्ष्मीपुष्पशिराः ।

मक्षः स्याद् यचनैः सर्वं जनम-

नुगृह्णन् हृदयह्रमैः प्रीत्येवामृतधाराभिः ॥ २६ ॥ अमृतधारा ।

प्रदीपपालीकलशैस्तथा चैवाष्टमङ्गलैः ।
 स्रग्दामशोभाविपुलैर्मण्डलं तदलं शुभम् ॥ ११ ॥ भकारविपुला ।
 सिंहासनं तस्य मध्ये सुवर्णमणिभासुरम् ।
 सिताम्बुजं केसराब्जं विपुला कर्णिका परा ॥ १२ ॥ रविपुला ।
 तत्पद्मादिदलगतान् वासुदेवादिकान् यजेत् ।
 प्रोक्तवर्णासुधधरानम्भोजविपुलेक्षणान् ॥ १३ ॥ नविपुला ।
 कोणच्छदस्थान् पूर्ववद् गजान् गुग्गुलुपूर्वकान् ।
 चतुर्विंशतिष्वान् सितान् विपुलाज्ञान् यजेत् ततः ॥ १४ ॥

ते गुग्गुलुगुरण्डदमकशल्यः ।

'सौवर्णसौधकलशैः शिरस्युत्क्षिप्तपुष्करैः ।
 सिञ्चन्ति तेऽमृतजलैर्विपुलानन्दनां तु माम् ॥ १५ ॥ नविपुला ।
 ततः श्रियं च जगता मातरं पूर्ववद् धिया ।
 समग्ररूपविमवां कर्णिकोयां स्मरेदिमाम् ॥ १६ ॥ प्राग्वत् ।
 दोर्भिश्चतुर्भिस्तामूर्ध्वे पुण्डरीकद्वयीधराम् ।
 वरामयाब्जां वामादिविपुलां तेजसासमाम् ॥ १७ ॥ इयमपि विपुला ।
 नवपद्मान्तराभासां हेमाम्भोजनिभान्वाम् ।
 सितगन्धाम्बरा माल्यैर्युतां विपुलतेजसम् ॥ १८ ॥ विपुला ।
 सुवर्णवर्णासुत्तुङ्ग
 चारुपी(नःवर)पयोधरयुगलाम् ।
 शरदाखिलेन्दुविन्दुकमलकोमलमुखीम्
 अखिलभुवनजनवन्दितपद्मजपदचतुरूर्ध्वाम् ॥ १९ ॥ पद्मचतुरूर्ध्वाम् ।
 फरमिततनुमध्यां
 विकसितकुण्डलयफमलासीम् ।
 अलिकुलरुचिरुचिरचिहुरभरवन्धां
 स्मरति यदि निजहृदि(तिदि) स भवति गतसरूपीडः ॥ आर्षाडः ।

१. 'प्र' घ. पाठः. २. 'जे कर्णिकायां' क पाठः. ३. 'दमल' क. र. 'भन्द'.
 उभयमाहमलपु' घ. पाठः.

निधियुगमथ लक्ष्म्याः

पदकमलमनुजलमवाहम् ।

अनवरतवमदलधुमणिवसुधारं

स्मरतु स निजवपुरलमधिकघननिचयपूर्णम् ॥ २१ ॥ प्राग्वत् ।

ध्यायेद् यदि सकृदापि

लभ्यं धनमिह किमपि भवति ।

नित्यं यजति च जपहुतविधिपरैश्च

प्रत्यादिशदिच घनपतिमिव घनमधिगमयति ॥ २२ ॥ प्रत्यापीडः ।

संसाधयति हि लक्ष्मीं

नमो न विशतु जलमपि निद्राम् ।

नेयादशुचिरवनितलशयनमथासौ

तैर्लाद्रिततनुर्न चरति किमपि, न मलचित्तदेहः ॥ २३ ॥ प्रत्यापीड एव ।

तिलरसलक्षणप्रत्यक्षसेवा

वैकुण्ठं चापि वर्जयेत् ।

कमलमपि बिल्व शीर्ष्णा

पदा च नसस्पृशेत्सरसिजभव बीजं नाद्यान्न भिनत्ति कुसुममञ्जरीम् ॥

[* मञ्जरी ।

नच्छिन्धात् तृणमपरं च धरां न लिखेद् वृथा

न च मुखे रजनीमनुलेपयेद् ।

पञ्चम्यामपि सप्तम्यां

भगदिने च लवणामलकाम्बुलवलीः परिवर्जयेत् ॥ २५ ॥ लवली ।

स्नातोऽनुपहतशुचिधवलाम्बरकुसुमगन्धधारी

प्रातर्लक्ष्मीपुष्पशिराः ।

मक्षः स्याद् वचनैः सर्वं जनम-

नुगृह्णन् हृदयङ्गमैः प्रीत्येवामृतधाराभिः ॥ २६ ॥ अमृतधारा ।

मधुरं भजन् भगदिने (च)

मुजगतिथिशुक्रवारयोः ।

विल्वफलसहितपायसभुग्

लभतेऽच्छपर्वणि कुलोद्भवां श्रियम् ॥ २७ ॥ उद्भवा ।

सघृतौदनेन च घृतेन

सितसरसिजैः सपायसैः ।

वैश्वपत्रफलसौरभकै-

रयुतैर्हुतैः स लभतेऽचिराच्छ्रियम् ॥ २८ ॥ सौरभकम् ।

अभिपेचयेदथ जपेच्च

यजतु स च सूक्तकैः श्रियः ।

हुतविधिमपि पवशस्तनुता

ललितां विभ्रुतिमचिरेण सोऽनुश्रुते ॥ २९ ॥ ललिता ।

नन्धावर्तकपुण्डरीककुञ्जकपुष्पै-

रुदिते सवितरि यो जुहोति नित्यम् ।

जपति च दशशतकं

प्रक्षुपितग्रहधनपशुभिः स सुखी स्यात् ॥ ३० ॥ उपस्थितप्रक्षुपितम् ।

चतुर्हस्तिविधानम् ।

युद्धहालले नमो फ वा श्रीशे नमः (१) ।

ऋष्याद्यं च पुरोदितं समानमिह स्यात्

प्रतिवासरमपि वर्धमानभक्तिः ।

गलमितसलिलगतस्त्रिनियुतमनुमिह य.

प्रजपति घनमिह विपुल लभतेऽसौ ॥ ३१ ॥ वर्धमानम् ।

थीरेखाविधानम् ।

द्वद्भक्त्याय विषं गही जलं च सदीर्घं

नयनान्वितभृगुवर्णमन्ततोऽन्यैः ।

स्वाहान्तदशार्णको मनुः

श्रियमिह जनयति जपशुद्धविराद् यः ॥ ३२ ॥ शुद्धविराद् ।

ऋषिरस्य तु दक्ष इतीरितः

सा च विराद् कथिता ह्युपचित्रा ।

कमला कमलोदरवासिनी

दैवतमक्षरलक्षमुपास्या ॥ ३३ ॥ उपचित्रकम् ।

देव्यै नमः । पद्मिन्यै नमः । विष्णुपत्न्यै नमः । वरदायै नमः । कम-
लरूपायै नमः ।

पञ्चविधाङ्गमनुनि यथावत् क्रमपठितानि पुरेव विधानम् ।

नित्यमिमां तु भजेत् तु नरो यः श्रियमचिराल्लभते द्रुतमध्याम् ॥ द्रुतमध्या ।

आढ्यतमः स भवेदिह विर्यैः सरसिरुहैरपि वायुतशो यः ।

पाष्टिदिनानि ततो द्विगुणं वाप्यनलमुखे जुहुयाच्च जपेत् तम् ॥ प्राग्वत् ।

कमलां भजते दिनशो यो ध्यानपरो यजनेन च होमैः ।

उदितव्रतधारणानित्यो वेगवती स जहात्यधनार्तिम् ॥ ३६ ॥ वेगवती ।

शुक्लैः कुमुदैर्यथोपलब्धैर्नन्द्यावर्तसितोत्पलाम्बुजाद्यैः ।

नित्यं जुहुयात् सहस्रसख्यं स स्याद् भद्रविराड्विवार्यनाथः ॥ भद्रविराद् ।

गुळैर्दुग्धगन्धसितपद्मैर्विल्वफलैः पयोन्नमृतमिश्रैः ।

जुहुयात् त्रिमासमरिसेना केतुमती जयेदपि तथोर्वाम् ॥ ३८ ॥ केतुमती ।

कमलावासिन्यधिकारः ।

इह तन्त्रविशेषममीरिता निगदिता मनवः स्वल्प ये श्रियः ।

भजतां समकर्मफलोदयं ननु भवन्ति यथा हरिणप्लुतम् ॥ ३९ ॥ हरिणप्लुतम् ।

इति सरसिजवासिनीमनूना निगदितमेकतरं तु साधयेद् यः ।

प्रथयति कुलमस्य त च लक्ष्मीर्गृहगतकल्पलतेव पुष्पिताग्रा ॥ पुष्पिताग्रा ।

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतो तन्त्र-

सार चतुर्हस्रार्द्रपटलो

विंशति(तम)ः ।

अथ एकविंशः पटलः ।

जयति हि शिवशक्तिरैश्वरी निखिलगिरां जगतां च मातृका ।
न परमपरवक्रजन्मना नुतिवचसामपि यत् परं पदम् ॥ १ ॥ अपरवक्रम् ।
प्रथमपटल एव शक्तिबीजं निगादितमाद्यमितीह विश्वरूपम् ।
सुरतरुलतिकेव पुष्पिताग्रां फलति हि यद्विगततिः समस्तकामान् ॥ २ ॥

ऋषिमपि चेश्वरमाहुर्गायत्र्याख्यं भवेदपिच्छन्दः ।

शक्तिः स्वयं हि दैवं तद्बीजं बिन्दुनादयुक्तं स्यात् ॥ ३ ॥

युतमिह गगनं स्वैरेस्तु दीर्घः पडपि च जातियुताः स्युरङ्गमन्त्राः ।
नयनमपि पुरोऽस्त्रमन्त्रतः स्यात् फण्डिते च दिक्षु निबन्धनं विदध्यात् ॥
भवति हि भुवनाधिपाण्डुतान्ता त्रिभुवनमोहनिका तु शक्तिरेषा ।
हृदयकमलगापि नादहीना स्वरुणरुचिर्हृदयान्विता च लेखा ॥ ५ ॥
त्रिविधमिति ह शक्तिबीजमुक्तं प्रणवयुतं क्वचिदर्चने नमोन्तम् ।
हवनविधिषु चानलप्रियांस्त जपविषये खलु केवलं तु बीजम् ॥ ६ ॥
चिरतरमाभिराद्धदेशिकेन्द्रस्तदाभिमतप्रियकृच्च दीक्षितः सन् ।
स्वभिमतदिवसेऽथ पूर्वपक्षे शिवभवने सुमनोहरैकलिङ्गे ॥ ७ ॥
गजमुखमपि देशिकं स्वमिष्टा सितभसितावरणत्रिपुण्ड्रधारी ।
प्रतमितविहिताशनस्तु मौनी शुचिवसनः शुचिदक्षिणाननस्यः ॥ ८ ॥
शिवमपि शिवया महोपचारैः सह परिवारगणं यथावदिष्टा ।
चरुमपि विनिवेद्य दुग्धसिद्धं घृतगुलमिश्रितमग्नये च हुत्वा ॥ ९ ॥
प्रजपतु बहुलाष्टमीदिनाद्यार्द्धपरचतुर्दशिकान्तमर्कलक्षम् ।
द्वुतमपि न विलम्बितं प्रशस्तं स भवति तत्त्वदिनैस्तु सिद्धमन्त्रः ॥

पुरश्चरणाधिकारः ।

स्फुटमथ कथयामि शक्तिपूजां विविधविधानविशेषसिद्धिहेतोः ।
ऋषिततनुरथाङ्गगूलमन्त्रैः स्वविहितसाध्यविधिं समाप्य मौनी ॥ ११ ॥
यजनगृहमुपेतु धौतपादः ॥ विधिकृताचमनः पवित्रपाणिः ।
करघृतकुसुमार्ष्यकूर्चतोयैर्बलयगतां पुरतो यजेतु देवीम् ॥ १२ ॥

१. 'मां', २. 'व' क. पाठः. ३. 'ठ', ४. 'म' ए. पाठः. ५. 'गुप्तं
धी' क. पाठः

दक्षिणवामद्वाःस्थे जया च विजया च रक्तपीताभे ।

।था —

वेत्रकरे वसनस्रक्स्वाभरणैर्भूपिते सुरूपाल्ये ॥ १३ ॥

तद्वदुपर्यथ गङ्गा यमुना च सितासितेऽब्जधारिण्यौ ।

द्वारश्रीरपि मध्ये स्वर्णाभा पद्मिनी सगजयुग्मा ॥ १४ ॥

संपूज्यैताः पूर्वं नाराचास्त्राभिनन्त्रितं कृत्वा ।

निस्सार्य विघ्नसङ्घानन्तः प्रविशेद् यजेच्च वास्त्वीशम् ॥ १५ ॥

स्वासनमिद्वानन्तरमुपविष्टो भूतशुद्धिशुद्धात्मा ।

।युगमथ शोधयेत् तदस्त्रादुभयकराह्वलिषूदिताङ्गमन्त्रार्त् ।

।तलयुगले न्यसेत् तदखं प्रणवयुतं कमशः कनिष्ठिकान्तम् ॥ १६ ॥

।रसि च नयनद्वये च वक्त्रे श्रवणयुगे हृदये च नाभिकट्योः ।

।नानिलयजानुजङ्घयोस्तचरणयुगेऽपि च विन्यसेत् तु मूलम् ॥ १७ ॥

हृल्लेखायै गगनायै रक्तायै करालिकायै महोच्छुष्मायै । प्रणवादिनमोन्तं

।सेत् ।

मूर्ध्नि मुखे हृदि गुह्ये पदयोरपि पञ्च मूर्तयो ह्येताः ॥ १८ ॥

।यञ्चै सावित्र्यै सरस्वत्यै ब्रह्मणे विष्णवे रुद्राय ।

।कण्ठस्तनद्वयांसद्वयहृदयेषु न्यसेत् पुंनस्त्वेताः ।

।षण्मूर्तीः प्राग्वामे पश्चादङ्गेषु दक्षिणे पूक्ताः ॥ १९ ॥

।अलिकांसवामपार्श्वोदरदक्षिणपार्श्वोऽसृष्टहृदः ।

।स्थानान्यथैषु नाम्ना ब्रह्माण्याद्यास्तु विन्यसेन्मातृः ॥ २० ॥

।तदनु च हृदयादिकाङ्गपट्कं वपुषि निधाय पृथग् यथाप्रदेशम् ।

।ज्वलदनलनिकाशमखवप्रं बहिरथ तर्जनिकाप्रतो विधेयम् ॥ २१ ॥

।तत्पर्यन्तं पुष्पिताम्ना क्वचित् क्वचिदार्यांचास्मिन् पटले ।

न्यासाधिकारः ।

गन्धपुष्पसर्षपाः कुशाग्रकेण

तथाक्षताश्च दूर्वया सुगन्धतोयम् ।

पूरयेत् तु शाक्तमर्घ्यमादरेण

यवान्वितं तु नामतोऽर्चयेत् तदुक्तम् ॥ २२ ॥ यवमती ।

प्रोक्षयेत् समस्तकं तु कूर्चकेन तदाश्रयं च चन्दनादिवस्तुजातम् ।

वेदकोणरत्नमण्डपं तदेव विभावयेत् तु तत्र रत्नसिंहपीठम् ॥ २३ ॥

शक्तिमस्य चाप्यधोऽरुणां यजेत् (तु) तथैव धर्मपूर्वकांस्तु पीठादान् ।

तस्य मध्यतोऽरुणं सरोरुहं(च) चतुर्युगाधरच्छदं तदष्टपत्रम् ॥ २४ ॥

तस्य षोडश स्वरास्तु केसराणि समण्डलत्रया विशालकर्णिका स्यात् ।

अष्ट शक्तयो भवन्ति केसरेषु जयादिकाः सुमङ्गला तु कर्णिकायाम् ॥ २५ ॥

जयायै विजयायै अजितायै अपराजितायै नित्यायै विलासिन्यै शै-

ण्ड्यै अघोरायै सुमङ्गलायै । सर्वत्र प्रणवादिनमोन्तमर्चने समानम् ।

कोणपत्रगानि वै हृदादिकानि पुरस्तु नेत्रमस्य दिग्दलेषु चालम् ।

पूजयेद् बहिः क्रमेण दिग्दिक्षु अनङ्गरूपिकादिकाः सुवेपद्वीतिः ॥ २६ ॥

अनङ्गरूपायै अनङ्गमदनायै मदनातुरायै पवनवेगायै भुवनपालायै स-

र्वशिशिरायै अनङ्गदमनायै अनङ्गमेखलायै । प्रणवादिनमोन्तं पद्मवाद्ये पीठे-

ऽर्चयेत् ।

ताः स्वर्णकलशदर्पणताम्बूलच्छत्रतालवृन्तशुकान् ।

चामरमाल्यकरण्डे बिभ्राणाश्चारुरूपरक्ताङ्गयः ॥ २७ ॥

अथ भगवतीं शक्तिं वक्ष्यमाणरूपादिकां ध्यात्वावाहार्चयेत् ।

अरुणतरुणकमलदण्डचरणयुगनखमणिरुचिजितशशिरिह या (!) ।

उपरिचरणयुगलमुपरिनिखिलजगति निरुपमकृति न खलु निगदितुम् ॥ २८ ॥

क्षमत इति जपनमपि तनुतदुदरमथ च बुच्चकलशयुजयुगलं ।

गलमुत किमु मुखसरसिजमयुगनयनजितकुवलयमुरुचिहुरशित्वां ॥ २९ ॥

[शिक्षा नाम चूलिका ।

सकलभुवनभावननिलयसुरप्रति(ज)दनुजमनुजमुजगववरयुवतीः ।

विलसद्दालिलदिमलनुहिनकिरणकमलचदननयनचरणयुवतीः ॥ ३० ॥

गगनपवनदहनसलिलघरणितरणिमस्रपशयिन इति मृजति या ।
तदत्तिसुभगवपुत्रि न सल्ल विधिरपि गुणगणमिति ह निगदितुमलमलम् ॥

[पट्टा ।

धिपममात्रावृत्ताधिकारः ।

अथ छन्दस्तु, उक्तायां—

ह्रीर्गौर्या श्रीः ॥ ३२ ॥ श्रीनाम वृत्तम् ।

अथास्तुक्तायां —

वन्दे गौरीं शक्तिं देवीम् ॥ ३३ ॥ देवी नाम वृत्तम् ।

मध्यमायां —

या सूक्ष्मा चित्रित्या

प्येया या सा नारी ॥ ३४ ॥ नारी नाम वृत्तम् ।

प्रतिष्ठायां —

विश्वं लोकं यानुमाह्वयम् ।

अष्टुं पातुं चामृतं कन्या ॥ ३५ ॥ कन्या नाम वृत्तम् ।

सुप्रतिष्ठतायां —

स्वेच्छामूर्तिं या घृते विश्वेशी ।

रूपातीतां तां रूपाढ्यां ध्यायेत् ॥ ३६ ॥ रूपाढ्या नाम वृत्तम् ।

अथ गायत्र्यां —

तेजोमयमूर्तिं बन्धूकनिभाङ्गीम् ।

दिव्याकृतिवेषां देवीं तनुमध्याम् ॥ ३७ ॥ तनुमध्या ।

रक्ताम्बरगन्धां रत्नोज्ज्वलमौलौ ।

सार्धेन्दुकलां तां दिव्याभरणाढ्याम् ॥ ३८ ॥

पाशाब्कुशहस्तां सार्धैतिवराढ्याम् ।

द्यष्टाब्दवयस्कां लवण्यरसाब्धिम् ॥ ३९ ॥

विश्वैरुजनिर्त्रीं संसारतरित्रीम् ।

ब्रिजात्मकतत्त्वां ध्यायेदिति शक्तिम् ॥ ४० ॥ प्राग्दत् ।

उष्णिहि —

खपङ्कजशशाङ्के परामृतरसार्द्रे ।

चित्तिं भगवतीं तां कुमारललिताङ्गीम् ॥ ४१ ॥ कुमारललिता ।

विभाव्य निजपाणौ स्थिते कुसुमपूरे ।

नियोज्य गगनाब्जाज्जपन् मनसि शक्तिम् ॥ ४२ ॥

यथोक्तवपुषं तां सपीठकमलेऽस्मिन् ।

निवेशयतु देवीं स्थिरां हृदयजापी ॥ ४३ ॥

आवाह्याथ स्थापनसान्निध्ये रोधनावकुण्ठारूपे ।

तद्वत् प्ररोचनान्तं स्वाङ्गैर्मूलान्वितैः क्रमात् कुर्यात् ॥ ४४ ॥

ततस्तु —

हृदाध्यमपि पाद्यं तत्राचनमन्त्रात् ।

प्रदेयमपि मूलाद् यथास्नपनमङ्गैः ॥ ४५ ॥

वरान्धरविभूषाः स्रजोऽपि च सुगन्धान् ।

सुधूपमपि दीप ददातु निजमूलात् ॥ ४६ ॥

चरुं च विधिसिद्धं तथैव परमान्नम् ।

फलाद्यमुपदंशैः समोदकगुलाज्यम् ॥ ४७ ॥

निवेद्य तु समूलं तथाम्बु च सुगीतम् ।

सुगन्धिमुखवासं हृदा खलु निवेद्यम् ॥ ४८ ॥

पुरोक्तपरिवरान् यथावदुपपत्त्या ।

सगन्धकुसुमाद्यैर्यजेत् तु मनसा वा ॥ ४९ ॥ प्राग्वत् ।

अनुष्टम्भि —

पीठबाहिष्कोणगतान् बालतनून् हस्तिमुखान् ।

माणवकक्रीडितकानीशदिशाद्यासु यजेत् ॥ ५० ॥ माणवकक्रीडितकम्

पाशकरान् साङ्कुशकास्तानरुणसम्बसनान् ।

साम्रफलानेफरदान् स्वाभरणान् स्वर्णनिमान् ॥ ५१ ॥

गणाधिपाय गणाध्यक्षाय गणनाथाय गणेश्वराय । स्वर्गीजमणवादिनमो-

ऽन्तं स्तानर्चयेत् ।

वीथिगतान् बाह्यवृतौ लोकपतीनिन्द्रमुखान् ।

सासुधकांस्तान् सगणान् स्वासु यजेद् दिक्षु सुरान् ॥ ५२ ॥

अथामिकार्यार्थमग्निसरणे —

इन्द्रदिशं प्राप्य ततो योनिनिभे कुण्डवरे ।

मान्त्रदिशा वह्निमुखे तत्र यजेचापि शिवाम् ॥ ५३ ॥

आज्यचरुक्षीरातिलैर्नित्यविधौ तज्जुहुयात् ।

काम्यकृते चान्यविधावुक्तादिशा स्याच्च हुतम् ॥ ५४ ॥ प्राग्वत् ।

अह्नानां च दशांशं मूलाद्घृत्वाज्यशेषतः पूर्णम् ।

भुवि बलिमथान्नशेषैर्विकिरेत् तत्पार्षदेभ्य इति नाम्ना ॥ ५५ ॥

ततः प्रक्षालितपाणिराचान्तास्त्रिसहस्रं सहस्रं वा नित्यं मूलं जपेत् ।

हेममयी जपमाला स्फाटिकजापे वरिष्ठा ।

मौक्तिकजा यदि सिद्धिं चित्रपदां लभतेऽसौ ॥ ५६ ॥ चित्रपदा ।

ततः प्रणम्य चुलुकोदकेन वक्ष्यमाणमन्त्रैर्देवीपदयोर्जपपूजादिकं निवेदयेत् ।

ॐ गुह्यातिगुह्यगोप्त्री त्वं गृहाणास्मत्कृतं जपम् ।

सिद्धिर्भवतु मे देवि । त्वत्प्रसादात् त्वयि स्थिता ॥ ५७ ॥

माक्तिहीनं क्रियाहीनं श्रद्धाहीनं च पूजिता ।

सर्वं तन्मेऽस्तु सम्पूर्णं तव देवि । प्रसादतः ॥ ५८ ॥

सर्वतत्त्वाधिपायै शक्त्यै नमः ।

अग्निगतामपि विन्धे विन्ध्वगतां च स्वपद्मे ।

। तां तु नियोज्य सुधार्द्रैः सिध्यति हृत्कमले वा ॥ ५९ ॥

बाह्यपूजायामशक्तश्चेन्मनसैव हृदयाम्बुजे यजेत् ।

सामान्यशक्तिपूजाधिकारः ।

बन्धूकामां हृल्लेखाख्यां विद्युन्मालालोलाभासम् ।

चन्द्रापीडां दिव्याकारां रक्ताकल्पां त्र्यक्षं वन्दे ॥ ६० ॥ विद्युन्माला ।

कल्पोद्याने रम्यच्छाये प्राग्वत् पीठे पद्मासीनाम् ।

दिव्याकारां व्यष्टान्दाभां हृल्लेखां तां देवीं ध्यायेत् ॥ ६१ ॥

अङ्गान्यन्तः किञ्जल्काग्रे शक्तीरष्टौ पत्राग्रस्थाः ।

विघ्नाधीशं याम्ये रक्तं लोकाधीशान् स्वाशासंस्थान् ॥ ६२ ॥ पूजयेत् ।

एवंरूपां हृत्पद्मस्थां बौद्धद्रव्यैर्घ्यनिनेष्ट्वा ।

चातुर्लक्षं मन्त्राभ्यासाद्घृष्टेखाख्यः सिध्येन्मन्त्रः ॥ ६३ ॥

अपिच —

मध्येऽम्भोधेर्हेमाद्रीन्द्रे कल्पोद्याने रत्नाकीर्णे ।

रक्ताकल्पां त्र्यक्षां देवीं चन्द्रोत्तंसां हृद्यां वन्दे ॥ ६४ ॥

हैमे पीठे रक्ताम्भोजे किञ्जल्काग्रे स्वाङ्गानीष्ट्वा ।

हृष्टेखाद्यास्तत्पत्रान्तः शक्तीर्यष्टौ पत्राग्रस्थाः ॥ ६५ ॥

कराल्यै विकराल्यै उमादेव्यै सरस्वत्यै दुर्गायै शक्त्यै मार्यायै लक्ष्म्यै
श्रुत्यै स्मृत्यै धृत्यै श्रद्धायै मेघायै मृत्यै कान्त्यै आर्यायै । पत्राग्रेषु द्वे द्वे
शक्त्यौ प्रणवादिनमोऽन्तमर्चयेत् ।

बीध्यां बाह्वे स्वाशास्वष्टौ ब्रह्माण्याद्यास्तासां बाह्वे ।

लोकाधीशाश्चास्त्राप्यन्ते पूज्यानि स्युः श्रीकामानाम् ॥ ६६ ॥

हृष्टेखापूजाधिकारः ।

यथाक्लृप्ते भोगैश्वर्यं सप्तावारैर्लोकाधीशा ।

दिव्याकारा पूज्याम्भोधौ कल्पोद्याने पीठाम्भोजे ॥ ६७ ॥

अङ्गान्यन्तर्हृष्टेखाद्या यष्टौ शक्तीः पत्राग्रस्थाः ।

मातृरष्टौ द्वात्रिंशद् याः शक्तीश्चाथो लोकास्त्रेशान् ॥ ६८ ॥

पूजयेद् इति सम्बन्धः । कास्ताः शक्तयः यद् यथा — विद्यायै हिंयै
पृष्ट्यै प्रज्ञायै सिनीवाल्यै कुह्यै रुद्रवीर्यायै प्रभायै नन्दायै पोषण्यै ऋद्धि-
दायै शुभदायै कालरात्र्यै महारात्र्यै भद्रकाल्यै कपालिन्यै विद्वृत्यै दण्डिन्यै
मुण्डिन्यै सेन्दुरण्डायै शिखाण्डिन्यै निमुग्धमथनायै गहिषामुरमर्दिन्यै इ-
न्द्राण्यै रुद्राण्यै शङ्करार्धशरीरिण्यै नार्यै नारायण्यै शान्तिन्यै पालिन्यै अ-
म्बिकायै हादिन्यै । एताः स्वनामानुगुणरूपादिकाः प्रणवादिनमोऽन्तम-
र्चनीयाः ।

पार्वत्येपा लोकाधीशा रक्ताकल्पा सिन्दूराभा ।
 भास्वन्मौलिश्चन्द्रापीडा ज्यक्षा ध्येया घग्मिल्लाब्वा ॥ ६८ ॥
 नानारत्नैर्हमैर्निष्कैर्मुक्ताहारैः केयूराद्यैः ।
 क्रोडाचन्द्रं या विभ्राणा काष्ठी चाग्र्यां मञ्जीराभ्याम् ॥ ६९ ॥
 (चक्रं : छत्रं) धवलं धत्ते दूत्येका शुक्लचामरे चान्ये ।
 भृङ्गारदर्पणादीन् देव्याः पार्श्वे स्थिता दधत्योऽन्याः ॥ ७० ॥
 एवंरूपां ध्यात्वा भुवनाधिपतिं तु पार्वतीं भक्त्या ।
 प्रोक्तैः सप्तावरणैरिष्टा मन्त्रं जपेत् कलालक्षम् ॥ ७१ ॥

भुवनाधिपतिपूजाधिकारः ।

अथ लिख्यते विधानं भुवनाधिपतिशक्तिहृद्यसंज्ञानाम् ।
 एकादशावरणकैः सामान्यं सर्वसिद्धिदं नृणाम् ॥ ७२ ॥
 आघातैस्तु जयाघा हल्लेखाघाथ मूर्तिभिः पद्भिः ।
 सानंजरूपपूर्वा स्याद् विघ्नैर्मातृभिर्वृत्तिः पृष्ठी ॥ ७३ ॥
 षोडशशक्तिभिरन्या द्वात्रिंशच्छक्तिभिस्तथावरणम् ।
 नवमं तु पिङ्गलाद्यं दशमं लोकाधिपैरभ्यसैः स्यात् ॥ ७४ ॥

प्रागुक्ता एव दशावरणदेवतास्त्वत्र पिङ्गलाख्यादिचतुष्पष्टिशक्तयो लिख्यन्ते—

पिङ्गलाक्षी विशालाक्षी समृद्धिर्वृद्धिरेव च ।
 बुद्धिः स्वाहा स्वधा माया तथाभिरुष्या वसुन्धरा ॥ ७५ ॥
 त्रिलोकधात्री गायत्री सावित्री त्रिदशेश्वरी ।
 सुरूपा बहुरूपा च स्कन्दमाता शिवप्रिया ॥ ७६ ॥
 अमला विमलाख्यान्या अरुणिश्चारुणापि च ।
 प्रकृतिर्विकृतिः सृष्टिः स्थितिः संख्या च संहतिः ॥ ७७ ॥
 जगन्माता सती चैव हसिनी मर्दिकाद्वया ।
 वज्रिका देवमाता च भगवत्यपि देवकी ॥ ७८ ॥

पद्मासना च त्रिमुखी ततः सप्तमुखी स्मृता ।
 देवासुरविमर्दिन्या लम्बोष्ठी लम्बकेशिनी ॥ ७९ ॥
 ऊर्ध्वकेशी बहुलिङ्गा ततः स्याता बहूदरी ।
 रथरेखा शशिरेखा तद्वद् गगर्नवेगिका ॥ ८० ॥
 वायुवेगानङ्गरूपा चानङ्गमदनाह्वया ।
 तद्वद् भुवनपास्याख्या ततश्चानङ्गमेखला ॥ ८१ ॥
 मदनातुरसंज्ञा चाप्यनङ्गकुसुमाह्वया ।
 विश्वरूपा भवेत् पश्चात् तथासुरभयङ्करी ॥ ८२ ॥
 सुररक्षिणिकाक्षोभ्या सत्यवादा शुचिन्नता ।
 वज्रवेगा च वरदा वागीशी चेति शक्तयः ॥ ८३ ॥
 चतुःषष्टिरिमाः सर्वाः सर्वाश्चित्राम्बरस्रजः ।
 स्वनामानुगुणाकाराश्चारुरूपा विभूषिताः ॥ ८४ ॥
 ध्यात्वा नमोन्तं तारादि पूजयेदखिलावृत्तीः ।
 हिमवच्छिस्त्रोद्याने रत्नकल्पतरोरधः ॥ ८५ ॥
 रत्नसिंहासनाम्भोजे पादपीठोपशोभिते ।
 स्वासीनां पूजयेद् ध्यात्वा प्रोक्तरूपादिकामुक्ताम् ॥ ८६ ॥

अथ बृहत्याम् —

इति यजनविधिं बुद्ध्वा प्रतिदिवसमियं पूज्या ।
 भुजगशिशुसृतां बुद्धिं सुदृढमृजुगतिं कृत्वा ॥ भुजगशिशुसृता ।
 हृदयसरसिजेऽप्येवं यजतु सुमनसा शक्तिम् ।
 नहिरपि च शुभैर्द्रव्यैर्विभवसमुचितैर्नित्यम् ॥ ८८ ॥

एकादशावरणपूजाधिकारः ।

अपिच —

अम्बिकां नवघनरुचिं सुन्दरीं तरुणवयसम् ।
 भूषितां कनकमणिमिस्रीक्षणामरुणवसनाम् ॥ ८९ ॥ हृत्मुखी ।

शुक्तिकाशकलघटितां घण्टिकामपि च दधतीम् ।

अङ्गदैः कटकमकुटैर्भूषितामपि च भुजगैः ॥ ९० ॥ प्राग्वत् ।

अथवा,

शार्दूलचर्मवसनां मुजङ्गराजोपवीतिनीं सौम्याम् ।

उम्रां कपालशूले साभयवरदे च विभ्रतां ध्यायेत् ॥ ९१ ॥

चामरकलशच्छत्रैरन्यैरपि राजलक्षणैर्विधृतैः ।

दूतीभिश्चाभरणैः सप्तभिरुक्तैर्यजेत् समोपेताम् ॥ ९२ ॥

पङ्क्तौ —

आदौ षोडशलक्षमैभ्यसेच्छक्तिं वा भुवनाधिपा पुरः ।

रक्ताब्जैर्मधुरान्वितैर्भवेद्बुद्ध्या शुद्धविराट् स साधकः ॥ ९३ ॥ शुद्धविराट् ।

क्रूरसौम्ययजनाधिकारः ।

अथ दीक्षाविधिरुच्यते—

रक्ताब्जं विलिखेत् तु भद्रकं मायाचक्रमथापि वा बुधः ।

शक्तिं तत्र यजेद् विधानतः सङ्कीर्णाङ्कुशपाशकर्णिके ॥ ९४ ॥

पेशान्यां दिशि पञ्चपत्रके त्वम्भोजे कलशाश्च तावतः ।

हैमादीन् विधिनाभिपूरयेद्दृष्टेखादिसपञ्चमूर्तिकम् ॥ ९५ ॥

गव्यैः पञ्चभिरेपु योजयेत् पञ्चाशत्प्रणवोदिताः कलाः ।

सक्षीरद्वमर्चवारिभिर्गन्धाम्भोमणिभिश्च पञ्चभिः ॥ ९६ ॥

अथवा,

पद्मेष्टच्छदने सकर्णिके कुम्भानां नवकं प्रपूरयेत् ।

आज्यक्षीरदधीक्षुजैः क्रमात् क्षीरित्वग्रसतीर्थवारिभिः ॥ ९७ ॥

लिप्यणौपधिरसमपि मध्यकलशे प्रक्षिपेत् ।

ब्रह्माण्डीप्रभृतीस्तु मातृकाः कुम्भेष्वष्टसु दिग्विदिवक्रमात् ।

मूलाङ्गैः सह मध्यमेऽम्बिकामावाहावरणैः सहोर्चयेत् ॥ ९८ ॥

पलाशकाथपूरितकलशद्वयं द्वारचतुष्टये पृथक् पृथग् विन्यस्य रक्षार्थं
तेषु जयादिशक्तीरर्चयेत् ।

शैवोक्तं तु विधानमाश्रितो दीक्षायामधिवासनादिकम् ।

कुर्याद् वाप्यथ मन्त्रदीक्षया शक्त्यङ्गैरपि शक्तिबीजतः ॥ ९९ ॥

मधुरैस्त्रिभिः सहस्रं हुत्वा संपातशोधितं त्वाज्यम् ।

कलशेषु तेषु दत्त्वा तैरभिषिक्तं तु दीक्षयेच्छिष्यम् ॥ १०० ॥

अश्वत्थखदिरजातीबिल्वसमिद्धिश्च सर्वधान्यातिलैः ।

चरुणाज्येन च हुत्वा बिम्बे चेष्ट्राधिवासयेदेनम् ॥ १०१ ॥

शिष्यं तं गुरुरधिवास्येनं सुस्वप्नैर्निश्चि विदितोदर्कम् ।

मङ्गल्यैः सह पणवातोद्यैर्गीताद्यैरपि तनुताद् दीक्षाम् ॥ १०२ ॥ पणवम् ।

एवं प्राप्य तु दीक्षां गुरोर्मुखात् प्राप्तशक्तिमन्त्रोऽसौ ।

ध्यानजपार्चनहोमैरिष्टान् संसाधयेन्नरः कामान् ॥ १०३ ॥

शक्तिदीक्षाधिकारः ।

पूजितवहेस्तस्य हृदब्जे सावरेणाङ्गां शक्तिमधेष्ट्वा ।

पङ्कजलक्षैर्बिल्वघृताङ्गैरस्य हुतैः स्याद् रुक्मवती श्रीः ॥ १०४ ॥ रुक्मवती ।

अष्टसहस्रं वाष्टशतं वा प्रत्यहमुक्तैर्द्रव्यविशेषैः ।

यउजुहुयात् प्राक्च्छिष्टमथाज्यं बिल्वफलं च श्रीकरमघात् ॥ १०५ ॥

समृद्धिविषये ध्यानमुच्यते —

पाशसर्पार्जे चारुकुशशङ्खावादधती तां ह्रीमनिकाशाम् ।

पण्मुखयुक्तां हृद्यथ वह्नौ पूजयतः स्याच्छ्रीः शरलक्षैः ॥ १०६ ॥

पद्मोद्भवेऽन्ते श्रीशक्तिबीजमुक्तं नमोन्तकम् ।

जपन् जुह्वद् यथापूर्वं लभते धनसम्पदः ॥ १०७ ॥

कल्पनगाधो हाटकपीठे स्वैक्यमुमाख्यां हाटकवर्णाम् ।

अङ्गनिविष्टस्कन्दशिशुं तां संस्मरतः स्यालक्षजपाच्छ्रीः ॥ १०८ ॥

आदौ शङ्खनिधिः पाशशक्तिबीजाद्कुशानि च ।

अन्ते पद्मनिधिश्चामेर्जाया चैवं जपेच्छ्रियै ॥ १०९ ॥

दीर्घजलस्थः सोऽथ सविन्दुः शक्तियुतोऽस्मात् पर्वतशृङ्गे ।
 लक्षजपाद्यैर्दीर्घमिहायुः प्राप्यमिह स्याद् दौर्बहुताद् वा ॥ ११० ॥
 कुम्भपुटस्था कुम्भजलस्था भानुसहस्रं तज्जपहोमात् ।
 हन्त्यपमृत्युं तज्जलसेकाच्छक्तिरशेषान् हन्ति च रोगान् ॥ १११ ॥
 आज्यसेचितामृता समिद्धिः कुम्भसंपुटं जुहोतु लक्षम् ।
 संहरेदकालमृत्युभीतिं या मयूरसारिणी जनानाम् ॥ ११२ ॥ मयूरसारिणी ।
 हस्तसप्तमीषु सूर्यवारे सूर्यमूर्ध्वबाहुरीक्षमाणः ।
 वत्सरं जपेद् दिनेशलक्षं यस्मरोगकांश्च हन्ति कुष्ठम् ॥ ११३ ॥
 कुम्भसंपुटं चतुस्सहस्रं भस्म तज्जपेन हन्ति रोगान् ।
 वातरोगहृत् तथैव तैलं पित्तहृद् घृतं कणाकफघ्नी ॥ ११४ ॥
 पिप्पलीहिं हरेच्च पथ्यां कुक्षिरोगहृत् तथाखिलानि ।
 औषधानि यानि तानि मन्त्री यद् ददाति तेन हन्ति रोगान् ॥ ११५ ॥
 पञ्चविंशतिं जपेत् तु दुग्धं तत् पिबेत् स विन्दतेऽतिमेघाम् ।
 अन्नमन्यदप्यनेन युक्तं भुक्तमायुषे श्रिये च भूयात् ॥ ११६ ॥
 तण्डुलैर्दधिप्लुतैस्तु पाष्टिं कन्यकां मधुप्लुतैश्च लाजैः ।
 विन्दते पशून् पयोघृताभ्यां चेज्जुहोतु साज्यमन्नमन्नम् ॥ ११७ ॥
 पिप्पलैर्वशीकरोतु विप्रान् पङ्कजैर्नृपान् पलाशपुष्पैः ।
 तस्त्रियं तु कैरवैर्विशोऽन्यांस्तैललोणकैर्हुतैस्तु लक्षैः ॥ ११८ ॥
 संवनने मधुराक्तं सर्वं जुहुयाद् वदाम्यथाकृष्टौ ।
 ओ(काःका)राद्यं राज्ञामन्येषा भौतिकादिमन्त्रः स्यात् ॥ ११९ ॥
 रक्तह्यारिसमिद्धिर्जुहुयाद् वटवृक्षमूलगो रात्रौ ।
 लक्षत्रयं घृताक्तैर्मन्त्री पश्येत् तु याक्षिणीं वरदाम् ॥ १२० ॥
 सध्यानं शतलक्षं शक्त्यभ्यासाद् विशुद्धदेशान्नम् ।
 लभतेऽष्टगुणैश्वर्यं दशकोट्या खेचरो भवेदमरः ॥ १२१ ॥

अभ्युदयाधिकारः ।

शक्तिं रसपत्रसरोरुहे मध्ये च दलेषु वहिः स्वरान् ।

आलिख्य घृतं खलु योपितां कुर्यात् तनयं समुपस्थितम् ॥ उपस्थितम् ।

मध्ये षडरस्य लिखेन्मनुं स्वाख्याद्वयमस्य तु रन्ध्रयोः ।

बाह्ये धरणीभवनं लिखेत् खेहं प्रकरोति घृतं द्वयोः ॥ १२३ ॥

त्रिष्टुभि —

साख्यारिरूपं लिखितं कपाले षट्कोणगं मूलमपि श्मशाने ।

सन्तापयेत् तत् प्रजपन् निशायां स्यादिन्द्रवज्राभिहतो यथारिः ॥ इन्द्रवज्रा ।

राजीर्मनुष्यास्थियुताः सलोणा राजीघृताक्ता जुहुयात् तु पक्षम् ।

मूलेन साध्याह्वयकृत्ययुक्तं निर्मूलतः शत्रुरूपैति मृत्युम् ॥ १२५ ॥

आजस्नुहिक्षीरसपादधूलीन् काकस्य पैक्षान् जुहुयान्निशायाम् ।

मन्त्रं जपन् मारुतसम्पुटस्थमुच्चाटयेत् सप्तदिनैररातिम् ॥ १२६ ॥

काकारिकाकच्छदनैस्तु जुह्वत् साजास्रजा स्नुक्पयसार्वसिकैः ।

स्थोण्वादिमूलेन तु सप्तरात्रं विद्वेषमाशु प्रकरोत्यरीणाम् ॥ १२७ ॥

स्तम्भं च भूबीजपुटे प्रकुर्यादुत्सादनं चामिमरुत्पुटस्थम् ।

शान्तिं च पुष्टिं जलसम्पुटस्थं यच्छक्तिबीजं हवने च जप्ये ॥ १२८ ॥

साख्यं तु बीजं वलयद्वयस्थं वाद्यस्वरोपेतकलादलाब्जम् ।

भूबीजपाशाङ्कुशमूलकोणं वश्यं घृतं चक्रमिदं त्रिलोक्याम् ॥ १२९ ॥

षट्कोणशकौ निजनाम बाह्ये शक्त्या च पाशाङ्कुशकौ विदर्भौ ।

संवेष्टय वायोर्भवनं च बाह्ये वश्य भवेन्नागदलं मुखस्थम् ॥ १३० ॥

अथोच्यते खड्गविशेषसिद्धिरवाप्य यामूर्जितवीर्यशौर्यः ।

विजित्य शत्रून् विचरेच्च लोकानुपेन्द्रवज्रायुधतुल्यलक्ष्मीः ॥ उपेन्द्रवज्रा ।

विशुद्धदेशे विजने वनादौ विधौ तदन्तःसलिलेऽवगाह्य ।

चतुर्दशीरात्रिमुपोष्य कृष्णां पिशङ्गमाल्याम्बरचन्दनाढ्यः ॥ १३२ ॥

१. 'त', छ. पाठः. २. 'ल' क. पाठः. ३. 'व' छ. पाठः. ४. 'स्वारवारि'
छ. पाठः. ५. 'मध्ये' छ., 'जप्येत्' क. पाठः. ६. 'भूमिभया' क. ग. पाठः.

सरोजमालिङ्ग्य तु पञ्चचूर्णेनिधाय तस्मिन् कलशं यथावत् ।
सपञ्चरत्नाम्बरमाल्यगन्धं शिवां समावाह्य तु रौद्रसौम्याम् ॥ १३३ ॥

यजेच्च रुद्रावरणैरुपेतां शिवां समूलाङ्गविधानयुक्तया ।
सगन्धपुष्पाक्षतधूपदीपैश्चरुं निवेद्यात्र बलिं च दत्त्वा ॥ १३४ ॥

घृतं विदोषं नरघातिनं प्रागगर्भरेखास्फुटितादिदोषम् ।
द्विजोपजातिव्यतिरिक्तखड्गं निधाय विन्धे नृपजातिमिष्ट्या ॥ उपजातिः ।

क्षणेन शस्त्रेण हतं तु शूरं युवानमानीय मृतं सरक्तम् ।
आमूष्य रक्ताम्बरमाल्यगन्धैस्तं तस्य पाणौ विनिधाय खड्गम् ॥ १३६ ॥

स्पृष्ट्वा जपन् मूलमनु स यावत् सचेतनः खड्गधरः परेतः ।
उत्थातुमिच्छेदसिमस्य हस्तात् प्रसह्य गृहीत नदन् प्रहृष्टः ॥ १३७ ॥

ततः शिवान्तैः परिवारमुत्स्यैरुद्रास्य तं खड्गधर दधानः ।
स सार्वभौमोऽपि भवेद् यदीच्छेन्नोकेऽप्रमृष्यः खलु साधकेन्द्रः ॥ उपजातयः ।

अनेनैव प्रकारेण शूलाङ्गुलीयाङ्गनादिसाधनमपि व्याख्यातम् ।

खड्गसाधनाधिकारः ।

आयतिभूततदात्मनिबन्धान् संशयितानखिलानपि चार्थान् ।
दोषकचिच्चिकारकृतस्तान् वेदयितुं प्रवदेऽहमुपायम् ॥ दोषकम् ।

एकदिनं समुपोष्य तु कृष्णां मातृतिथिं तनुताडुपाचारैः ।
एकशिवे महतीमपि पूजां षोडशपञ्चरुहैः करवीरैः ॥ १४० ॥

क्षीरचरुं विनिवेद्य घृताढ्यं बद्धिमुखेऽपि जुहोति तिलाज्यम् ।
जातिसमिक्तुसुमान्नफलानामष्टसहस्रमितं पृथगुक्तम् ॥ १४१ ॥

दर्पणमप्यतिनिर्मलमेकं निर्वृणमत्र निधाय तु देवीम् ।
तत्र यजेच्च जपेदथ मूलं मानुसहस्रमितं मुकुरस्पृक ॥ १४२ ॥

यावद् दर्पणविधिं साधयति, तावच्छाकभैक्षयावककृसरान्नं खादेत् ।
सिध्यति ।

अष्टम्यां वा सूर्यवारे कुमारीं स्नातां सम्यग् भूषितां भोजयित्वा ।
क्षीरान्नाज्यं तत्र पूर्वधुरेनां प्रेक्षाकृत्ये शालिनीं दर्पणादेः ॥ शालिनी ।
शुद्धे देशे दर्भशय्याधिरूढां मन्त्रेणैनां दर्पणं चाधिवास्य ।
प्रातःस्नातामर्चितां सूपविष्टां प्रेक्षाकृत्ये योजयेद्दर्पणान्तः ॥ १४४ ॥
रम्ये देशे गोमयेनोपलिप्ते पिष्टैः कृत्वा मण्डलं धूपदीपैः ।
रक्तैः पुष्पैर्दर्पणस्थां तु देवीमिष्ट्वा सर्वं तत्र पश्येत् कुमारी ॥ १४५ ॥

तत्र सा कल्पवृक्षाधः सिंहासनस्थां प्रथमं देवीं दृष्ट्वा तत्तत्कालवद्-
मभीष्टार्थं सर्वं पश्यति । अनेनैवाङ्गुष्ठादिषु प्रयोगो व्याख्यातः ।

दर्पणपूजाधिकारः ।

स्वैक्यं ध्यायेदथ वा सिंहवाहां रौद्रां कृष्णां सकपालत्रिशूलाम् ।
तोये वाब्धौ द्रुतवातोर्मिमाले न स्याद् भीतिर्विपिने वा रणे वा ॥ वातोर्मिः ।
शक्तिः साक्षं सलिलं चाथ मज्जा खं वह्निस्थं नयन सर्वशब्दः ।
शक्तिं त्यक्त्वा चतुरोऽर्णान् पुरोक्तान् स्वाहान्तोऽसौ मनुस्को विपन्नः ॥
स्वैक्यं शुक्लां धृतकुम्भत्रिशूलां शुक्लाकल्पां शशिमौलिं त्रिनेत्राम् ।
संसिञ्चन्तीममृतैः कुम्भसूतैर्ध्यात्वा हन्याद् गरलं मन्त्रजापी ॥ १४८ ॥
यस्मिन् क्षेत्रे कुजवारेषु मृत्खां सप्तस्वद्यान्नवदिक्ष्वेप मन्त्री ।
तत् स्वीयं स्यान्नवमासात् पुरस्ताद् भौमाश्विन्यामपि मध्याह्नकाले ॥ १४९ ॥

अमावास्यायां सप्तपञ्चाशद्धटिके कालेऽप्येवम् ।

हस्तादित्ये धृतिसंख्येष्टकास्ता मन्त्री यौवद् विलिखेद् यस्य संज्ञाम् ।
सोऽस्य स्निहेत् तदभीष्टं च कुर्यात् सर्वान् मन्त्री वश्येत् स्पर्शनाद्यैः ॥
दृष्ट्वा देवीं पटगां स्थण्डिले वा रम्ये देशे रसलक्ष्मिर्निशीथे ।
मन्त्री पुष्पैः पृथगस्तैः सुगन्धैर्नित्यं देव्याः पदेयोः स्याद्धनेशः ॥ १५१ ॥

कर्णिकारलक्षहोमादपि प्राग्वत् फलम् ।

गन्धैः पुष्पैरपि धूपैश्च दीपैर्नैवेद्यैस्तामुपहारैर्निशायाम् ।

इष्टाग्रे स्यात् प्रजपेदोदयात् तत् पङ्क्तिर्मासैः स भवेद् वित्तनाथः ॥ १५२ ॥

नित्यमर्धरात्रे पूजाजपाद्यैर्धनधान्यैश्चर्यवान् भवति ।

दद्यात्पुण्यैर्प्राथितं शक्तिबीजं कुड्यादौ स्याद्विहितं तद्विपन्नम् ।

अभ्यस्यामुं लिखितं मार्जयेद् वा मन्त्रेणाम्भः परिपिञ्चेत् विवेद् वा ॥ १५३ ॥

भूर्जे पत्रे लिखितं मूलमङ्गैर्धान्यादां तन्निहितं वर्धयेत् तत् ।

इष्टा देवीं धनदं चापि तस्मिन् तेनालब्धं दण्डपुष्पं च धार्यम् ॥ १५४ ॥

अन्योन्यसंमुखौ हस्तौ सुश्लिष्टौ मुक्ततर्जनी ।

मध्यमाङ्गुष्ठसंयोगान्मुद्रैषा क्षोभणी स्मृता ॥ १५५ ॥

श्लिष्टाङ्गुलितलौ हस्तौ प्रसार्याङ्गुष्ठतर्जनी ।

कनिष्ठानामिकामध्यासंश्लेषान्मोहनी भवेत् ॥ १५६ ॥

तथैव श्लिष्टकरयोः प्रसार्योभयतर्जनी ।

मध्यमाङ्गुष्ठसंयोगपीडनाद् द्रावणी स्मृता ॥ १५७ ॥

तद्वत् सुश्लिष्टकरयोस्तर्जनीद्वयपीडनात् ।

कर्पिणी स्यात् तथा मध्यातर्जाभ्यां ज्यैष्ठिकाद्वयम् ॥ १५८ ॥

निपीड्य सान्निध्यकरी स्याच्छ्लिष्टाङ्गुलि(विसं)र्जनात् ।

अनामिके द्वे तर्जाभ्यामधः पाण्योर्निबध्य तु ॥ १५९ ॥

उत्तानपाणितलयोर्मध्यमे सकनिष्ठिके ।

पार्शाभ्यां संहताग्रे ते ऋज्वायतमवस्थिते ॥ १६० ॥

कृत्वाङ्गुष्ठाग्रयुग्मेन कनिष्ठामूलयोः स्पृशेत् ।

मुद्रैर्धं योनिंसंज्ञा स्याच्छाक्तेयी सर्वसिद्धिदा ॥ १६१ ॥

मोहनी क्षोभणी योनिमुद्रा द्रावण्यपि क्रमात् ।

नृपसर्वभियां वक्ष्ये नराणां च नियोजयेत् (?) ॥ १६२ ॥

मुद्राधिकारः ।

गङ्गादीनामपि वरसरितां कूले वाब्धेर्गिरिवरशिखरे ।

उद्याने वा अमरावेलसिते कोट्यभ्यासाद् भवति मुनिसमः ॥ अमरविलसितम् ।

खेचारी स्यात् त्रिभुवनभवने पातालं वा व्रजति सुखमसौ ।

हेमाद्रौ वा वसति मनुजपाद् दीर्घायुष्मानतिव्रलतरुणः ॥ १६४ ॥

वर्ण्यते किमिह शक्तिविधया साधकैरिति युतः मुनिश्चितम् ।

प्रार्थ्यते जगति सिद्धिरीप्सिता यादृशी निजमनोरथोद्भता ॥ रथोद्भता ।

इत्यशेषभुवनैकमातरं विश्वतत्त्वनिखिलोर्ध्वनायिकाम् ।

शक्तिमाश्रितवतां दृढं नृणां दुर्लभा न खलु सिद्धयोऽखिलाः ॥ १६६ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुद्वेषपद्धतौ तन्त्र

शक्तिपटल एकविंश(तिः)ः ।

अथ द्वाविंशः पटलः ।

शङ्करेण विजयस्य तपोभिस्तोषितेन वरदेन बनान्ते ।

या किरातवपुषा सह गौरी स्वागता जयति सा त्वरिताख्या ॥ १ ॥ स्वागता ।

तारं सार्धेन्दुकवचं सोष्ठश्चण्डोऽथ कच्छपः ।

हरान्तवानेकनेत्रः सर्गां संवर्तकाह्वयः ॥ २ ॥

वामाक्षामन्यापदी शुक्लं सार्धिं खं दण्ड्यथोष्ठगः(?) ।

श्रीधः फेदू च दशाणी म्यात् त्रोटला त्वरितापि च ॥ ३ ॥

अपिः किरातरुद्रोऽस्याः पङ्क्तिश्चन्दश्च देवता ।

पार्वती शबरीयया ध्येया लक्ष्णेण सिद्धिदा ॥ ४ ॥

तारतः पुरमितं पुरतोऽस्त्राच्छक्तिबीजमुभयत्र यथा स्यात् ।

द्वादशार्णकलिता खलु सिद्धिं तूर्णमेव दिशति त्वरितातः ॥ ५ ॥

१. 'वत्सरि' क पाठः. २. 'ता ॥ इ', ३. 'धे' ग. पाठः. ४. 'दृ' क. ख. पाठः. ५. 'र्णको' म. पाठः. ६. 'दा' क. पाठः. ७. 'क्ष' ख पाठः.

वर्मतः परमवागपि चास्त्रात् स्वार्णसप्तकयुगार्णविभागात् ।

स्यात् षडङ्गरचनापि च पूर्वः सोत्तरार्णकलितोऽत्र यथा स्यात् ॥ ६ ॥

अत्रेति सोष्ठचण्डे कूर्माभ्यां हृदयम्, कूर्मोक्तस्वरैकनेत्राभ्यां शिरः ।

।थोक्तैकनेत्रकोपाभ्यां शिखा । उक्तकोपोक्तभृगुभ्यां कवच, भृगुवाकाशाभ्यां
।थोक्ताभ्यां नेत्रत्रयम् । उक्ताकाशसंवर्तकाभ्यामस्त्रम् । सर्वाणि स्वजातियु-
क्तानीत्युपदेशः ।

दीक्षितोऽथ गुरुणोदितमन्त्रः साङ्गमूलमनुभिः स्नापिताङ्गः ।

विन्यसेत् तु करयोश्च तदङ्गैर्ज्यैष्ठिकान्तमुभयोश्च तलेऽस्त्रम् ॥ ७ ॥

मूलेन व्यापकं विन्यस्य प्रणीतां बध्नीयात् ।

संमुखाश्लिष्टयोः पाण्योः साङ्गुष्ठे तर्जनी पृथक् ।

ऊर्ध्वं व्यवस्थिते कृत्वा वलिताग्रे च मध्यमे ॥ ८ ॥

मध्योपरिगृतेऽनामे तदूर्ध्वस्थे कनिष्ठिके ।

निबध्य हवसंस्थानं प्रणीता स्यात् फणाकृतिः ॥ ९ ॥

मुद्रया स्पृशतु सर्वशरीरं स्वैक्यमर्पितधिया स्वभियुक्तः ।

मुद्रया पुनरपि स्पृशतु स्वं देहमत्र परिधाय च वासः ॥ १० ॥

त्वरिताविद्यायै विद्महे त्रोटलाविद्यायै धीमहि, तन्नस्तूर्णा प्रचोदयात् ।

अनया त्वरितागायत्र्या देवीं सन्तर्प्य परिवारांश्च खनामभिः,

यागभूमिमभिगम्य तु मौनी धौतपाणिचरणः शुभतोयैः ।

चोदिताचमनकृत् परितोऽस्मिन्नस्त्रवप्ररचनाकृतरक्षः ॥ ११ ॥

क्षेत्रपालमपि वास्तुपामिद्वा स्वासने समुपविश्य तु मौनी ।

भूतशुद्धिमपि भावविशुद्धिं भावयेदखिलमूतहितार्थम् ॥ १२ ॥

करन्यासं कृत्वा बद्धमुद्रौ न्यस्ताङ्गमन्त्रः स्वस्थाने स्वार्णान् मूर्ध्नि ललाटे

कण्ठे हृन्नाभिगुह्योरुजानुजङ्घाद्गुप्तिषु विन्यसेत् ।

अथ स्वैक्येन देवी ध्यायेत् । कृत्वात्मशुद्धिं पश्चाद् बाह्यपूजा

कुर्याद्, ध्यानं च ।

श्यामलां भ्रमरवर्वरकेशीं गुञ्जदामन्त्रितहेमकिरीटाम् ।

शारदेन्दुवदनां त्रिदशं तां तुङ्गपीवरकुचां तनुमध्याम् ॥ १३ ॥

स्वंसचारुसुकुमारभुजस्रकन्दलीसुरुचिराङ्गुलिपाणिम् ।

सूरुजानुचरणाम्बुजयुग्मां सर्वकान्तिसमवायसुरूपाम् ॥ १४ ॥

विप्रराजव्रणिगन्त्यजनागैः कर्णबाहुकटिपादविभूषाः ।

बिभ्रती वनजमाल्यविशेषैर्भूषितां किसल्यांशुकिनीं ताम् ॥ १५ ॥

बर्हिपिञ्छवल्यां च मयूरच्छत्रचामरयुगध्वजयुक्ताम् ।

चिन्तयन् शबरिकापरिवारां रवैक्यतोऽर्चनविधावपि बाह्ये ॥ १६ ॥

सकृदपि निगदितरूपाद्यां स्मरति ह यजाति च गौरीं यः ।

स्वभिमतामिह यदसौ विन्देद् वरफलमिव पतितं वृन्तात् ॥ १७ ॥ वृन्ता ।

अथ हिमगिरितटभुविचिन्त्यं सुरुचिरमुरुतरमुषानम् ।

स्थलमपि मणिमयमस्यान्तर्वसुहरिधृतसुचिरं पीठम् ॥ १८ ॥

शक्तिमस्य मध्यतस्तु धारिणीं विद्ममद्रवद्युतिं विचिन्तयेत् ।

पत्रजालशोभितं तदुत्थितं श्येनिकोद्गमोपमं च पङ्कजम् ॥ १९ ॥ श्येनिका ।

सूर्यसोमैर्बहिमण्डलैः ऋगाद् ब्रह्मविष्णुरुद्रैवतैश्च तैः ।

पत्रकेसरालिकर्णिकागतैः स्वास्त्रययात्र पूजयेन्नमोन्तकम् ॥ २० ॥

अथ जगत्यां —

ततोऽम्बराभोरुहचन्द्रपङ्कजे दलाग्रवंशस्थकलामृतस्रुतौ ।

चित्तिं लसत्तारकसंक्रमद्युतिं सशक्तिपुष्पाञ्जलियोजितां स्मरेत् ॥ २१ ॥ वंशस्थम् ।

सहाङ्गमूलं मनसा जपन् क्रमाद् यथोक्तरूपां त्वरिता विचिन्तयेत् ।

तथा समावाह्य पुरोऽर्चिताम्बुजे हृदा स्थिरीकृत्य तु संनिधापयेत् ॥ २२ ॥

शिरसा सन्निरुध्य मूलेन प्ररोप्यामृतीकृत्य कवचेनावकुण्ठ्य हृदयेना-
र्घ्यं गद्याचमनानि दत्त्वा ,

यजेत् तदङ्गान्यरुणानि पद् क्रमात् सुरेन्द्रपत्रादिषु रूपतः सियः ।

धनेश्वरेशानदत्तद्वये त्विमे

गायत्र्यै नमः । प्रणीतायै नमः ।

तथाष्ट शर्कास्तु दलाग्रगाः पुनः ॥ २३ ॥

हुं रावायै स्वेचर्यै चण्डायै छेदिन्यै क्षेपण्यै स्त्रियै हुंकार्यै क्षेमकारिकार्यै ।

इमास्तु लोकाधिपवर्णवाहनास्तदायुधाः सप्त यजेदथाष्टमीम् ।

सुभीषणा शूलकपालधारिणीं सजानुहस्तोत्थिताविग्रहां भुवम् ॥ २४ ॥

उबलत्रिणेत्रोग्रमुखीं दिगम्बरां समूतविघ्नारिमयार्तिनाशनीम् ।

इति स्मरेत् क्षेमकरिं स्वनामभिः सशक्तिबीजादिनमोन्तकैस्तु ताम् ॥ २५ ॥

पुरस्तु फट्कारिणिका धनुर्धरां रसस्य वामे गुलिकां च विभ्रतीम् ।

सहेमवेत्रां विजयां जयां तथा सुभूपिते द्वारि बहिःस्थिते यजेत् ॥ २६ ॥

किङ्कर ! रक्ष त्वरिताज्ञां स्थितो भव फट् ।

अनेन कृष्णं त्वथ किङ्करं बहिः सुमण्डितं दण्डधरं तु वर्बरम् ।

लकुळिने नमः । इति किङ्करस्य चेटं कान्ता तादृशमर्चयेत् ।

यजेच्च लोकाधिपतीन् स्वदिगतान्

निर्माल्यधारिण्यै चण्डायै नमः ।

अनेन चण्डामपि चेशादिगताम् ॥ २७ ॥

सर्वान् स्वनामभिः नमोन्तकमभ्यर्च्य देवीं षोडशोपचारैः परिवारान्

पञ्चोपचारैर्यथाविभवमर्चयेत् ।

विचित्ररक्ताम्बरगन्ध + + + + पुष्पाक्षतमाल्यदर्पणैः ।

सधूपदीपैर्गन्धुमूलपायसैर्गुलान्नशुद्धान्ननवाज्यमोदकैः ॥ २८ ॥

इष्ट्वा निवेद्य शीताम्बुताम्बूलाद्यं च भक्तितः ।

निवेद्यशेषमध्वाज्यातिलैः पुष्पैस्तथानले ॥ २९ ॥

देवीमावाह्य जुहुयात् पञ्चविंशतिसंख्यया ।

गायत्र्या चापि मूलेन नित्यमङ्गैर्दशाशतः ॥ ३० ॥

बलिं च तत्पार्षदकिङ्करान्तक विकीर्य वह्नेः पुरतोऽन्नशेषतः ।

समाप्य तत्कर्म विसृज्य चानलं ततः समाचम्य जपेज्जपस्रजा ॥ ३१ ॥

शक्तिपटलोक्तमार्गेण चुलुकोदकेन पूजाजपादिकं देवीपादाम्बुजे निवे-
दयेत् ।

प्रणम्य नृत्तस्तुतिगीतवादिर्त्यथोपपत्त्या परितोप्य पार्वतीम् ।

निरञ्जने गच्छ लयं ठयुग्मवत् समूलमुच्चार्य हृदि प्रवाहयेत् ॥ ३२ ॥

ध्यानादिना यस्स्वरिता तु नित्यशः शक्त्या यजेद् वा हृदयाम्बुजे धिया ।
तस्येन्द्रवंशानुगुणश्रियो यथा वंशेऽपि नित्याः स्युरशेषसपदः ॥ इन्द्रवंशा ।

धननित्यपूजाधिकार ।

कुण्डे तु योनिप्रतिमे तु मान्त्रिके वह्नौ समावाह्य यथावदम्बिकाम् ।

संपूज्य हुत्वा मधुरैः समीहितान् लक्षणे कामानभिविन्दते फलान् ॥ ३४ ॥

धान्यैर्धनं कृष्णतिलैरभीप्सितं कुन्दैर्नवैश्वम्पकविल्वपङ्कजैः ।

लक्ष्मीं च राज्यं लभते मधुप्लुतैर्हुत्वा मधूकैः कुसुमैः समीहितान् ॥ ३५ ॥

पुष्टिं च गोधूमयवैस्तथोत्पलैर्जम्बूसमिद्धिर्धनधान्यसंपदः ।

सिद्धार्थकैरीतिहरं तु तण्डुलैरारोग्यमिष्टागमनं तथेक्षुभिः ॥ ३६ ॥

हुत्वा तु मापैरिह मूकतां रिपोरक्षैर्भ्रमः कोद्रवैर्गदागमः ।

स्याच्छल्मलीभिः सविषैस्तु मारणं ता कृष्णवर्णा प्रविचिन्त्य भीषणाम् ॥ ३७ ॥

क्षोभः पुरस्यापि भवेत् सुमल्लिकैर्हुत्वा स्त्रियः पाटलकैरवाप्नुयात् ।

आत्रैस्तदायुः कुमुदैर्वशीकर पुत्रानशोकैर्मधुराज्यमिश्रितैः ॥ ३८ ॥

होमविधि ।

दुतमर्पाह न मन्त्रमुदीरयेद्दुताविधौ च (न!) तथैव जपादिके ।

न च विलम्बितमिष्टमतः सदा द्रुतविलम्बितमेव हि सिद्धिदम् ॥ द्रुतविलम्बितम् ।

सितरजोरुचिते त्वथ मण्डले विकिरसंमितयोनिनिभे क्रमात् ।

दशदिशालिखितत्वरिताक्षरे स्वभिनवान् कलशान् दश विन्यसेत् ॥ ४० ॥

हंसावादिभिरापूर्य कलशान् नवशक्तिभिः ।

क्रमेण दशमं मध्ये देव्या मूलेन पूरयेत् ॥ ४१ ॥

हिरण्यरत्नकुसुमफलगन्धकपायकैः ।

आपूर्य पनसाश्वत्थचूतत्रिल्वदलोत्तरान् ॥ ४२ ॥

सितसूक्ष्माम्बरच्छन्नान् माल्यपुष्पाद्यलङ्कृतान् ।

यथावदर्चयेत् सम्यक् त्वरिताशक्तचधिष्ठितान् ॥ ४३ ॥

अथामौ त्रिशतं मूलेन हुत्वा पृथक् पृथग् दशाहुतीरङ्गैर्नवशक्तिभिश्च
दश हुत्वा तिलैश्चैरुणा च,

समधिवास्य च शिष्यमुपोषितं निशि रवावुदिते कलशैः क्रमात् ।

तमभिषिच्य तु मान्त्रिकदीक्षया त्वरितया विधिवत् सह योजयेत् ॥ ४४ ॥

स गुरवे विनिवेद्य तु दक्षिणां निजशरीरधनैरपि तोषयेत् ।

अथ जपेद् गुणलक्षमिमं मनुं भवति सिद्धमनुः खलु शक्तिमान् ॥ ४५ ॥

दीक्षाधिकारः ।

ररागभवैर्धृतमानमिदं शुभताम्रमतो रजतं कनकम् ।

द्रुतमेकतया त्वथ तत्कृतया ग्रहतोटककृत् खलु मुद्रिकया ॥ ४६ ॥ तोटकम् ।

त्वरितया लक्षाज्यहोमजपसाधितया । अङ्गुल्या धृतयेति यावत् ।

वृत्तया तु तया खलु भूतगणानभिचारभयं भुज्जगान् सविपान् ।

अवलोकितयापि हरेत् स्ववशान् कुरुते च लुनाति निहन्ति च तान् ॥ ४७ ॥

संख्याशक्तेर्बहिः पद्मदशपत्रस्थिताक्षरैः ।

पट्चतुष्कोणगं लेख्यं चक्रं तच्चेष्टदं धृतम् ॥ ४८ ॥

प्राचीनोदीच्यतिग्मांशुरेखाः करककोष्ठके ।

रेखाग्रजम्भशूलाब्धे चक्रे भूर्जादिकेऽर्पिते ॥ ४९ ॥

मध्ये संज्ञां तु कोणेषु तारं फट् दिक्षु मध्यतः ।

कोणे तारादिमन्त्राणां तत्फडन्तान् यथा तथा ॥ ५० ॥

संलिख्य तत्रोभयथा दिक्षु मूलाष्टकं भवेत् ।

विंशतिः प्रणवाम्तस्मिन् भवन्ति श्रुतिकोणगाः ॥ ५१ ॥

सर्वकोष्ठेषु नामार्णान् क्रमादेकैकशो लिखेत् ।

जपहोमार्चितं चक्रं घृतं सर्वग्रहार्तिजित् ॥ ५२ ॥

श्रोतलाचक्रम् ।

अथवात्र चतुष्कोणप्रणवानां चतुष्टयात् ।

लेख्या पुरोवत् त्वरिता संज्ञार्णसहिता क्रमात् ॥ ५३ ॥

एतत् तु त्वरिताचक्रं ग्रहभूतनिवारणम् ।

दशार्णस्य मनोरस्य द्वितीयं च तृतीयकम् ॥ ५४ ॥

पष्ठं च वर्णमुद्धृत्य सिध्येन्मन्त्रालिकण्टकी ।

शिरोललाटास्यहृत्सु नाभिगुह्योरुजानुषु ॥ ५५ ॥

अङ्घ्र्योश्च त्वरितावर्णान् मुक्ततारान् नव न्यसेत् ।

शरदक्षरसैर्वसुनन्दपरैर्निजजातियुतस्त्वरिताक्षरकैः ।

पडपीह तदङ्गमनून् रचयेद् गुणलक्षणपेन तु सिद्धिमियात् ॥ ५६ ॥

चरणादसितामपि नाभितटादथ चागैलकं नवयावकभाम् ।

शशिशुभ्रमुखीं च गलात् परतो घृतचन्द्रकलां जटिलां त्रिदंशम् ॥ ५७ ॥

उदरेवदनैरसितैर्भ्रुकुटीकुटिलैर्भयदैः सितदंष्ट्रदैः ।

अहिभूपणैरपि वेदमितैर्वमदमिशिखैः परितोऽपि युताम् ॥ ५८ ॥

सितशङ्खमरिं त्वथ दीपयुगं दधतीं च भुजैः सममूर्ध्वमधः ।

इति शैलसुतां तु निजैक्यगतामभिचिन्त्य जपादिकमिष्टकरम् ॥ ५९ ॥

स्वैक्यं त्रिकण्टकीं ध्यात्वा मुद्रां वद्ध्वा त्रिशूलिनीम् ।

जपन् वीक्ष्य ग्रहग्रस्तान् नश्यन्त्याचिश्य ते क्षणात् ॥ ६० ॥

त्रिकण्ठक्रीरूपं रुद्र स्वैक्य ध्यात्वा अटादीन् हरेदिति क्वचित् ।

अथ वास्य मनोर्मुनिवर्णमयं नवमार्णपुट प्रजपेद् युवतीः ।

गुणलक्षमथो वशयेद् यदि तत् त्रिशत शयने निशि कर्षणकम् ॥ ६१ ॥

एतदभिमन्त्रितपुष्पादिदानाद् वश्याः स्युः स्त्रियः ।

तृतीयपञ्चमार्णाभ्यां सम्पुटं षष्ठमक्षरम् ॥ ६२ ॥

स्वैक्यं जपंस्तोत्रलया स्मृत्वा हन्त्यखिलं विपम् ।

अथाखिलविधिच्छिद्र पूरणं त्वरितामनोः ॥ ६३ ॥

ॐ सर्वरक्षारं ज्ञेयं त्वरितापञ्जरं यथा ।

हुरावा मस्तके मेऽस्तु गलेऽस्तु मम खेचरी ॥ ६४ ॥

चण्डा च हृदये मेऽस्तु छेदिनी चोदरेऽस्तु मे ।

अस्तु मे क्षेपणी कट्यामूर्धो, स्त्रीसंज्ञितास्तु मे ॥ ६५ ॥

जान्घोर्ममास्तु हुङ्कारी क्षेमकार्यस्तु जङ्घयो ।

फट्कारी पादयोर्मेऽस्तु सर्वाङ्गेषु जयास्तु मे ॥ ६६ ॥

विजया सर्वतत्त्वेषु ममास्तु विजयावहा ।

एवमुच्चारयन् ध्यायन्तत्तदङ्ग स्पृशाम्यहम् ॥ ६७ ॥

ॐ ब्रह्मणी पुरतो मेऽस्तु पृष्ठे माहेश्वरी मम ।

पार्श्वयोर्मेऽस्तु कौमारी वैष्णवी चोर्ध्वतोऽस्तु मे ॥ ६८ ॥

जले रक्षतु वाराही स्थलेन्द्राणी स्थितावतात् ।

सर्वतोऽस्तु स्थिता चर्चा चामुण्डा रक्षताच्च माम् ॥ ६९ ॥

पर्वताटविदुर्गादौ रक्षिणी मेऽस्तु चण्डिका ।

यज्ञिणी पूर्वतो मेऽस्तु स्थितामेयेऽस्तु शक्तिनी ॥ ७० ॥

दण्डिनी दक्षिणे मेऽस्तु खड्गिनी मेऽस्तु नेत्रके ।

पाशिनी वारुणे मेऽस्तु वायव्ये धाजिनी स्थिता ॥ ७१ ॥

गदिनी मेऽतु कौबेरे तथैशानेऽस्तु शूलिनी ।
 चक्रिष्यधोगता मेऽस्तु पाद्मिन्यस्तु ममोर्ध्वगा ॥ ७२ ॥
 लोकेशायुधरूपा मां सदा रक्षन्तु शक्तयः ।
 मां पातु दिक्षु त्वरिता त्रोटला च विदिक्षु माम् ॥ ७३ ॥
 ऊर्ध्वाधः पातु मां तूर्णां सेदाव्यान्मां त्रिकण्ठकी ।
 त्वरितापञ्जरस्थोऽहं द्विद्यया परिरक्षितः ॥ ७४ ॥
 न कुतश्चिद् भयं मेऽस्ति ततोऽस्मान् पातु पार्वती ।
 यदन्यरक्षा कर्तव्या पञ्जरस्य जपं तदा ॥ ७५ ॥
 मांशब्दविषये योज्यस्त्वांशब्दः सर्वतो भवेत् ।

त्वरितापञ्जराधिकारः ।

अचिररुचिळताभां त्रोटलारूपां स्मरति यदि सुजातां कुण्डलिन्याः ।
 कमलपुटमुपेतां द्वादशान्ते श्रवदश्रुतरसार्द्रां मुक्तिमेयात् ॥ ७६ ॥ पुटः ।
 पुनरपि गगनाव्जान्मूलपद्मं त्वरितमिव समेता ब्रह्मनाड्या ।
 व्रजति च पुनरूर्ध्वं ज्योतिरार्द्रा दिशति सकलसिद्धीः संस्मृतैवम् ॥ ७७ ॥
 जगति निखिलमन्त्राः साधकानां विदधाति फलमिष्टं कालपाकात् ।
 प्रदिशति खलु तूर्णां तूर्णमिष्टं यदिति भवति सार्धं नाम चास्याः ॥ ७८ ॥
 जलोद्धतगतिं यथा त्रिपथगां विगाह्य दुरितं प्रयाति विलयम् ।
 भवेच्च सुकृतैः सुखं च सुलभं तथा त्वरितया जनस्य भजतः ॥ जलोद्धतगतिः ।
 अयं नोपदेशो मनुस्त्रोत्तराया भुजङ्गप्रयातात्मनै नास्तिकाय ।
 प्रदेयः स्वभीष्टार्थदायापि राज्ञे सुपुत्राय वा श्रद्धघानाय नित्यम् ॥ भुजङ्गप्रयातम् ।

इति श्रीमदीशानर्चनगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रसारे

त्वरितापट्टो द्वाविंशः ।

अथ योनिकुण्डहेतुमुग्धदनः स्वभिपूजितां भगवतीं य इमाम् ।
अभिचिन्त्य रक्तकमलैर्मधुना स्नपितैर्जुहोति स भवेद्धनदः ॥ १८ ॥
मधुना मधूककुसुमैर्जुहयान्नियुतं महद्धनमसौ लभते ।
सघृतान्नदुग्धमधुनान्नवरं पशुमान् भवेत् सघृतदुग्धहुतात् ॥ १९ ॥

धुसिक्करक्तकुसुमैः सकलान् वशयेदपि त्रिमधुरैर्तृपतिम् ।
प्रवलोक्य यां जपति यं च मिथः स्वनुरागितं च मिथुनं हि भवेत् ॥ २० ॥
नेत्याह्निनाख्यं साधयेच्चापि नित्यं ध्यायन् श्रद्धावान् पूजयेद् वै जपेद् यः ।
त्रैशत्यञ्चाशत्पांष्टिलक्षाणि कोटीर्भौमाद्याः सिद्धीर्वैश्वदेवीश्च विन्देत् ॥ वैश्वदेवी ।

नित्यह्निनाधिकारः ।

ऋक्माक्षो यौहुने च पाशाङ्कुशाभ्यां नित्यार्णे कालोदद्रवे शक्तिबीजम् ।
इलेखाद्येयं द्वादशार्णा हि नित्या वज्रप्रस्तारी नामधेया हि विद्या ॥ २२ ॥

आह्निदिनि ह्निने नित्यक्लेदिनि नित्ये मदद्रैव्ये

भङ्गान्येवं पट् स्वाह्यया जातिभिः स्युः कामश्चरिः स्याज्जागतं छन्द उक्तम् ।
वर्षज्ञा शक्तिर्देवतं भानुलक्षैरभ्यस्तैः सिध्येत् तत् फलं सर्वकामाः ॥ २३ ॥

पूर्णचन्द्राननां चन्द्रमौलिं शिवां षट्मुजां विभ्रतीं पाशमप्यङ्कुशम् ।
 पारिजातस्पृशं दक्षिणे सव्यतः सत्कपालामृतां वादयद्वल्लङ्गीम् ॥ १० ॥
 सर्वतः सुन्दरीं द्राड् मदाघूर्णितां चिन्तयन् पार्वतीमर्चयेत् साधकः ।
 हेमवेरेऽपि वा चारुचित्रेऽथ वा द्रव्यसम्पन्नं चेत् स्वैक्यतो वा धिया ॥ ११ ॥

अथ पूर्वादिमध्यान्तं नव शक्तीरर्चयेत् । इं नित्यायै । ई सुभद्रायै ।
 उं मङ्गलायै । ऊं नरवीरिण्यै । एं सुभगायै । ऐं दुर्गायै । औं मनोन्मन्यै ।
 औं मदद्रवायै । अं काममन्दिरायै ।

दिक्षु शक्तीरिमाश्चारुरूपाङ्गा रक्तगन्धाम्बरा भूषिताङ्गयः स्थिताः ।
 वादयन्ती समं बल्लङ्गीश्चिन्तयन् साह्वयैः पूजयेन्मन्मथाघूर्णिताः ॥ १२ ॥
 औं अं अनङ्गाय । औं स्मराय । औं मन्मथाय । औं कामाय । औं
 कुसुमायुधाय ।

रक्तगन्धाम्बरांश्चारुरूपकृतीन् पुष्पचापं शरं पाशमप्यङ्कुशम् ।
 विभ्रतश्चेपुधी पञ्च कामानिमान् दिक्षु चैवागतो बाह्वतः पूजयेत् ॥ १३ ॥
 सर्वे लङ्कुळीकामस्वारुष्या नमोन्तनिति यावत् (?) । जं रत्यै नमः । जा
 विरत्यै नमः । जिं प्रीत्यै नमः । जीं विप्र्रीत्यै नमः । जुं मरत्यै नमः । जूं दुर्मरत्यै ।
 जों धृत्यै । जौं विधृत्यै । जं कृष्ट्यै । जः पुंष्ट्यै नमः ।

कामानां पार्श्वयोर्द्वे द्वे दशैताः क्रमशोऽर्चयेत् ।

वीणाकराश्च गायन्त्यो रक्ता रक्ताम्बरादिकाः ॥ १४ ॥

तद्बहिलोकपान् सास्त्रवाहादिकान् स्वावकाशस्थितान् पूजयेत् स्वारुषया ।
 पायसं सैक्षवं क्षौद्रसर्पिःप्लुतं मोदकैरन्वितं यन्निवेद्यं भवेत् ॥ १५ ॥
 नालिकेराम्बु च स्वादु पानीयकं हस्तसेकं तथा साङ्गताम्बूलकम् ।
 स्यात् प्रदेयं ततो नृतगीतादिभिः स्तोत्रवन्मङ्गलैस्तोषयेत् पार्वतीम् ॥ १६ ॥
 पूजाधिकारः ।

अनुलोमतोऽपि च विलोमगतैर्लिपिवर्णकैः सह मनुं जपतः ।

वशमेति विश्वमुग्रं त्रचिरात् प्रमिताक्षरापि च भवेत् कविता ॥ प्रमिताक्षरा ॥

अथ योनिकुण्डहुतमुग्गदनः स्वभिपूजितां भगवतीं य इमाम् ।

अभिचिन्त्य रक्तकमलैर्मधुना स्रपितैर्जुहोति स भवेद्धनदः ॥ १८ ॥

मधुना मधूककुसुमैर्जुहुयान्नियुतं महद्धनमसौ लभते ।

सघृतान्नदुग्धमधुनान्नवरं पशुमान् भवेत् सघृतदुग्धहुतात् ॥ १९ ॥

धुसिक्करक्तकुसुमैः सकलान् वशयेदपि त्रिमधुरैर्नृपतिम् ।

इवलोक्य यां जपति यं च मिथः स्वनुरागितं च मिथुनं हि भवेत् ॥ २० ॥

नेत्याह्निनाख्यां साधयेचापि नित्यं ध्यायन् श्रद्धावान् पूजयेद् वै जपेद् यः ।

त्रंशपञ्चाशत्पट्टिलक्षाणि कोटीर्भौमाद्याः सिद्धीर्यैश्वदेवीश्च विन्देत् ॥ वैश्वदेवी ।

नित्यह्निनाधिकारः ।

सक्षमाक्षो घाहुने च पाशाङ्कुशाभ्यां नित्यार्णे कालोदद्रवे शक्तिबीजम् ।

इल्लेखाद्येयं द्वादशार्णा हि नित्या वज्रप्रस्तारी नामधेया हि विद्या ॥ २२ ॥

आहदिनिं ह्निने नित्येदिनि नित्ये मदद्रव्ये

अज्ञान्येवं पट् स्वाख्यया जातिभिः स्युः कामक्षरिः स्याज्जागत छन्द उक्तम् ।

सर्वज्ञा शक्तिर्देवतं भानुलक्षैरम्यस्तैः सिध्येत् तत् फलं सर्वकामाः ॥ २३ ॥

दीक्षां चाचार्यात् प्राप्य मन्त्रं यथावच्छुद्धात्मस्थानद्रव्यमन्त्रः स्वशक्त्या ।

रक्तान्मोराशीं तुङ्गकल्लोलमालं ध्यायेचाप्यस्मिन् नवमुत्तुङ्गशृङ्गाम् ॥ २४ ॥

तौमध्यै हौमं मण्डपं योनिकल्पं मुक्ताजालाढ्यं माल्यदानाभिरामम् ।

तन्मध्ये पीठे तादृगवज्रं च रक्तं ध्यायेद् रामाश्रं कर्णिकां वाग्भवां ताम् ॥

तस्यामासीनां दिव्यरूपां तु देवीं बन्धूकाररक्तां षड्भुजां सत्रिणेत्राम् ।

नानारत्नाढ्यैर्भूषणैर्भूषिताङ्गीं संरक्ताकल्पां पीनतुङ्गस्तनीं ताम् ॥ २६ ॥

करकलिताङ्कुशामपि सपाशां घृतशरकामुक्तामृतकपालाम् ।

सरतु च बीजपूरफलपाणिं शशिनवमालिनीं शशिमुर्तीं ताम् ॥ नवमालिनी ।

१. 'भ्या', २. 'सं प' ल. पाठः. ३. 'बहुर्ह्व' ग. पाठः. ४. 'नी' क. पाठः.

५. 'मदद्रवे' क., 'मदान्द्रवे' ग. पाठः. ६. 'ध्य तु हे' ल. पाठः.

एवंरूपां ध्यात्वावाह स्थापनसान्निध्यसंनिरोधप्ररोचनानि शक्तिवीजे
कृत्वा

सरसिजकेसरेषु च तदङ्गैस्तरुणदलाप्रकेष्वरुणशक्ती ।

हृल्लेलायै क्लेदिन्यै नन्दायै क्षोमर्ण्यै मदनातुरायै निरञ्जनायै रागवत्
मदनावत्यै शेखरिण्यै द्रावण्यै वेगवत्यै कामाय ।

बहिरिह चाष्टमातृष्टातेमिष्टा यजतु दिशां षतीन् निजदिगन्ते ॥ २८ ॥

• इह परिवारकैस्तु सहितां यः प्रतिदिनमर्चयन् सदुपचारैः ।

जपति सहस्रकं दिशि दिनादौ भवति कुबेरवज्रगति घन्यः ॥ २९ ॥

अथातिजगत्यां —

ध्यामेद्वा त्रिभुवनमोहनीं तु वज्रप्रस्तारां जपति विधानतोऽभिषिक्तः ।

तं लक्ष्मीः स्वयमुपयाति नैकसप्तत् कल्याणी स्वजनमनःप्रहर्षिणी या ॥ प्रहर्षिणी ॥

ध्यापातैर्मधुमिलितैर्दिशासहस्रैर्हुत्वादौ फलति मनुस्ततो यथेष्टम् ।

लक्षं तैर्यदि जुहुयात् स लोककान्तो लक्ष्मीवान् मुदितमनाश्चिराय जीवेत् ॥

क्षैरेय्या घृतयुतया महासमृद्धिं रक्ताब्जैर्मधुनि तथोत्पलैरभीष्टम् ।

यद्विन्देत् सलवणतण्डुलैः स्त्रियः स्युर्मध्वक्षैरखिलजना बशोऽस्य लाजैः ॥ ३१ ॥

वज्रप्रस्तारिण्यधिकारः ।

हृल्लेला तदुपरि नित्यकामबीजं नेभान्तस्तदनु च भद्रपीठयुग्मम् ।

रुद्रार्णा भवति हि मोहिनी तु विद्या ऋष्याद्यं फलमपि पूर्ववत् समस्तम् ॥

ध्याने त्वरूपतो विशेषः ।

गन्धाद्यैररुणतरैर्विभूषिताङ्गी रक्तामामयकपालपाशहस्ताम् ।

ध्यायेत् तां कर(तल !)फलिताङ्कुशां त्रिनेत्रां घग्निहृल्ले धृतशकलेन्दुपारिजाताम् ॥

लक्षाणां त्रितयमिमां जपेत् पुरस्तात् तत्राद्रिर्मधुललितैर्मधुकुपुष्यैः ।

हुत्वादौ भवति जगत्त्रियो यशस्वी लक्ष्मीवान् मुभगततुः सुरी च नित्यम् ॥

त्रेण सपनमपीष्टमात्मनो वा गन्धं वा सलिलमथाञ्जनादिकं वा ।

स्वप्नं हरति करोति रोगशान्तिं सौभाग्यं जनयति जन्यतां च वश्यम् ॥

[मोहनी ।

।। इकुशां वरदकपालपाशिनीं कपर्दिनीं त्रिदशमपीन्दुशेखराम् ।

।। रुणां मणिवसनादिभूषितां निजैक्यतः स्मररुचिरां वशीकरम् ॥ रुचिरां ।

रवा,

।। म्बुधौ स्मरभवनारुणाम्बुजे स्मरेदिमामभिनवकुर्कुमद्युतिम् ।

।। लतः प्रसूतसुधाप्रदायिनीं करद्वयां जपतु जगद्वशीकरिम् ॥ ३८ ॥

।। तत्र ह्रस्वस्मरवीजैः पञ्चवक्राण्यात्मनः सङ्कल्प्य दीर्घैरङ्गानि नामयुक्तं
रबीजं स्वैक्यतो जपन् विश्वं वशयतीत्युपदेशः ।

।। आख्यया स्वयमधिरुह्य तन्मयो लिपिं क्रमाद् ग्रथितनिजार्णमन्मथाम् ।

।। तत् स्वयं वपुषि करे च विन्यसेद् वशीकर भवति निबद्धमुद्रया ॥ ३९ ॥

साध्याख्यायुक्तां क्षोभणीमुद्रां बद्ध्वा जपन् वशयतीत्युपदेशः ।

।। नित्यां ध्यानजपाद्यैरिह नित्यं संसेवन्ते भक्तिभरानम्रधियो ये ।

।। मत्तमे मत्तमयूरा इव नृत्तं कामाः स्वैरं कुर्युरभीष्टार्थमनोशाः ॥ मत्तमयूरा ।

नित्याध्यक्षर्ये(का)क्षराधिकारः ।

।। व्यर्णादिर्भेन्मथबीजं भुवनेशी मेषः क्ष्वेलं सर्गि च (?) नित्यामनुरुक्तः ।

।। णोऽयं विश्वजनक्षोभणकारी जाती स्वार्णैर्मार्गसज्जप्योऽङ्गाविधिः स्यात् ॥

।। मोऽस्यर्षिः सिद्धिलिपिर्देवतमुक्ता पञ्चिच्छन्दो लक्षजपात् सिध्यति मन्त्रः ।

।। राज्याभ्यां क्षौद्रयुतं चापि दशांशं हुत्वा लक्ष्मीस्तस्य वशे तिष्ठति नित्यम् ॥

।। क्यं रक्तां लेखानिकापुस्तकपर्णि रक्ताकल्पां चोपरिपाशाङ्कुशहस्ताम् ।

।। द्रौत्तंसां चारुकपर्दामयुगाक्षीं ध्यायेद् देवीं पीवरयुग्मस्तनकुम्भाम् ॥ ४३ ॥

मूलाधारात् कुण्डलिनीपङ्कजलिङ्गं भिच्चोदीर्णा पङ्कजतन्तुद्युतिसूक्ष्मा ।
 या पश्यन्तीमध्यमवैखर्यभिधाना प्रोता यस्यां मौक्तिककल्पा लिपिवर्णाः ॥
 तां भ्रूमध्ये विन्दुविभेदान्तरमार्गाज्ज्योतिर्लैलां सूक्ष्मरुचि व्योमनि यान्तीम् ।
 ध्यायन् देवीं पद्मशशाङ्कामृततोयैर्नित्याक्रिन्नां तन्मनसा स्याज्जपनिष्ठः ॥ ४५ ॥
 पश्यन् शृण्वन् स्पर्शरतिर्धेयपरो वाप्यश्नन् गच्छन् यः प्रलपन् कर्म च कुर्वन् ।
 ध्यायन्नेवं मानसजप्याभिरतिः स्यादस्याज्ञायां तिष्ठति विश्वं किमुतान्यत् ॥
 भोगैश्वर्यं वाञ्छति चेत् तत् खलु विन्देद् वागैश्वर्यं वाप्यथ वाचस्पतिबुल्यम् ।
 योगैश्वर्यं चाष्टगुणं स्यादणिमाद्यं नानैश्वर्यं नेच्छति चेन्मोक्षमपीयात् ॥ ४७ ॥

मातृकामालिन्यधिकारः ।

शक्तिः स्वान्तोऽनुग्रहवान् सूक्ष्मयुतोऽग्निः कण्ठी बह्निर्बह्निगतोऽग्निः स्वयमग्निः ।
 साक्षो वाली तेऽन्तगयोगेश्वरेशब्दो वर्मास्त्रान्ते ठावेति गौरीमनुरुक्तः ॥

अष्टिश्छन्दस्तावदिमेऽर्णाः खलु मन्त्रे स्वाद्यर्णाभ्यां जातियुताङ्गान्यपि षट् स्तुः ।
 गौरी देवी दैवतमुक्तास्य मुनिः स्याद् वामो देवः सिध्यति लक्षत्रयजापात् ॥
 अथ शक्या—

दीक्षामाचार्यान्मनुमपि समवाप्यादौ मूलाङ्गैः स्नात्वा शिवभवनमसंवाधम् ।
 संप्राप्यार्घ्याद्यैः शिवमपि च शिवामिष्ट्वा लब्धानुज्ञोऽस्मान्मनुयजनमथातिष्ठेत् ॥
 [असंवाधा ।

पूजागृहद्वाराद् बहिः क्षेत्रपालमुभयतो जयाविजये चोपरि द्वार
 श्रियं द्वारान्तर्वास्तुपुरुषं च स्वनाम्ना नमोन्तमभ्यर्च्यन्तः प्रविश्य स्वात्ने
 आसीनो मौनी नियमितमरुता शुद्धिं कृत्वा, भूतानां तदनु कृतकरन्माले,
 विन्यस्ताङ्गोऽङ्गैः सकलानेजवपुश्चाध्यं त्वापूर्य, इमास्यं वरुणादिशि ५०
 पूजयेत् । तद् यथा — गं गणपतये नम इति गणपतिं, गुं गुरुभ्यो
 परमगुरुभ्यो नमः । ओं परमेष्ठिगुरुभ्यो नमः । पूर्वाचार्येभ्यो नमः ।
 पूर्वसिद्धेभ्यो नमः । योगिनीभ्यो नमः । योगिनीभ्य इत्यभ्यर्च्य,
 मध्ये फल्गुकृष्णाय नमः । तस्याधो रत्नसिंहासनाय नमः । ईं आभा
 क्ये नमः । उं कूर्माय । अ अनन्तासनाय । ऋं धर्माय । ॠं ज्ञानाय ।

ग्याय । लृं ऐश्वर्याय । कं कन्दाय । नं नालाय । हां पद्माय । सं केसरेभ्यः ।
कर्णिकायै क्षं पत्रेभ्यः । इति नेमान्तमभ्यर्च्य, ओं सां प्रभायै । ओं
ज्ञानायै । ओं सूं वाचे । ओं सें वागीश्वर्यै । ओं सै ज्वा-
न्यै । ओं सों वामायै । ओं सौ ज्येष्ठायै । ओं सं रौद्रै । ओं सः (गौं?)
रीमूर्तये । इति दलाग्नेष्वष्टशक्तीर्नवमीं कर्णिकायामभ्यर्च्य मूलेन देवीं
त्वावाहयेत् ।

अचिररुचिरुचिं प्रभामयविग्रहां

सकलशशिमुखीं त्रिलोचनमुन्दरीम् ।

अभयवरकरां घृताद्दक्षपाशिनीं -

विधृतशशिकलां स्मद्दपराजिताम् ॥ ५१ ॥ अपराजिता ।

दिक्ष्वन्नानि विदिक्ष्वन्नं विन्यम्य नयनं पुरः ।

केसराग्नेषु दिक्ष्वेता वेदशक्तीर्दलाग्रगाः ॥ ५२ ॥

स्वां(?) सुभगायै । स्वीं(?) ललितायै । सूं कामिन्यै । सें काममालिन्यै ।
या क्रोणदलाग्नेष्वनङ्गरूपादिशक्त्यष्टकं द्वन्द्वशोऽर्चयेत् । अनङ्गरूपायै अ-
यै । मदनातुरायै पवनवेगायै । भुवनपालिन्यै सर्वशिशिरायै । अनङ्गमद-
हमर्दनायै अनङ्गमेखलायै ।

हेरिह वृत्तिगा भवन्ति हि मातरन्तदनु दिगन्निपाः पुरन्दरपूर्वकाः ।

गणपरिवृताः सहायुधवाहना वृत्तिषु पृथगिमान् यजेन्निजनामभिः ॥ ५३ ॥

सुभगायै नमः इत्यैशान्यां निर्माल्यधारिणीमर्चयेत् । (सुभजाशैहिः
मगायै) विद्महे । काममालिन्यै धीमहि । तन्नो गौरी प्रचोदयात् । इत्यनया
रीगायत्र्या शक्तिबीजेन चोपचारैरर्चयेत् ।

कुसुमपरिमलैः सुगन्धविलेपनैरगरुपुरघृतैः सुघृतकरीमकैः ।

मधुरसभरैः फलैरपि मोदकैर्यजतु भगवतीं तथा घृतपायसैः ॥ ५४ ॥

नवकनकनिभां श्रियै घृतपङ्कजामभयवरकरां निधिद्वयसेविताम् ।

स्मरतु समुकरां घृताज्जनतूलिकां कनकहरिघृते सरोजवरासने ॥ ५५ ॥

वसुभुजविधृतैररिदरकुलिशैर्गुणमपि धनुषा शरमसिफलके ।
 सममिह दधती दितिमुतमथनीं प्रहरणकलितां सररिपुविजये ॥ प्रहरणकलिता ।
 वसुदलकमले सुनिहितकलशे सविधिकविभवं यज गिरितनयाम् ।
 दशशतदशकं कृतजपहवनैः स्नपयतु नृपतिं स भवति विजयी ॥ ५७ ॥
 जपहुतयजनैरनुदिनमिह यो भजति हि गिरिजां त्रिभुवनवरदाम् ।
 स भवति भुवने बहुधनपशुमान् क्षितिगृहहनयैश्चिरमपि रमते ॥ ५८ ॥
 हुतवहवदने यदि शिचदयितां घृतमधुपयसा नवसितकमलैः ।
 पयसि च चरुणा प्रयजति नचिराद् दशदशशतकं स भवति धनवान् ॥

अश्वत्थजाश्च बटजा द्विजराजवश्ये

त्वौदुम्बरीः खदिरजाः समिधः सहस्रम् ।

विदशद्रुगोर्लवणतण्डुलकैः स्त्रियो वा

काले वसन्ततिलके मधुरैर्जुहोतु ॥ ६० ॥ वसन्ततिलकम् ।

स्याद्द्वक्करक्तकुसुमवश्येत् समस्तं नन्दादिवर्तहवनाल्लभते तनूजान् ।
 रक्तोत्पलैरपि च वेतसजाभिरिष्टां शृष्टिं पशंश्च पयसाथ तिलैश्च सर्वम् ॥
 क्षुद्रेष्वरुक्करविभीतकतीक्ष्णतैलैर्विल्वाज्यपायसातिलैरपि राज्यलक्ष्मीम् ।
 दूर्वापयस्तिलघृतैर्हवनात् तथायुनीरीगतां च लभते स्म जलाभिषेकात् ॥
 वामोरुवह्निपुरसंपुटमध्यशक्तौ साध्याहयं विलिखितं निशया निशामाम् ।
 मन्त्रं विधाय जपतस्तु करेण रामा वामेन सा समभियात्यपरेण चान्यौ(५) ॥
 सिहोन्नतं समधिरुह्य रथ घनाभां शङ्खारिचापशरवज्रगदात्रिशूलम् ।
 खड्गं च चर्म दहनं दधतीं त्रिणेत्रां स्वैक्यं स्मरञ्ज जपतु भीतिपु निर्मेयैः स्यात् ॥
 [वसन्ततिलकमेव; सिहोन्नतमित्यन्वे]

ताम्बूलिकालिसितनामवह्निष्टशक्तेः पाशाङ्कुशावृत्तिरसाश्विगताङ्गपदके ।
 स्यात् स्वस्तिकं निशि जपेत्त्रिपिशाकिपादान् दीपेऽङ्गुशं च तपनादुपयात्यभीष्टम् ॥

शक्तिस्थिराद्दयचतुर्दिशि वेदबीजैः शक्तिस्मराङ्कुशलिपिक्रमपाशवृत्ते ।
पाद्भिश्च पिष्टमयपुत्तलिके सजीवे लेख्यं प्रभज्य मधुरेप्सवदतो वशे स्यात् ॥
गौरीविधानाधिकारः ।

मथ महाशक्तिरुच्यते —

शक्तिं नमो ब्रह्मशब्दो राजश्रीपूजितेति च ।

पागभूमिटेगशे विगशेष (!) गौरि गान्धारि त्रिभुवनशङ्करि सर्वलोकव-
शङ्करि सर्वस्त्रीपुरुषवशङ्करि सुदुहे वाक् वाकामाय ठठ ।

अजोऽस्यार्षिरतिनिचृच्छन्दो गौरी (च) देवता ॥ ६७ ॥

मनुदिग्वसुवस्वाशारुद्रसंख्यैर्निजाक्षरैः ।

अङ्गानि षड् भवन्त्यस्याः सिध्येत् प्रागयुतं जपात् ॥ ६८ ॥

प्रतिशक्त्याम् —

भ्रमृतजलनिधिपुलिनभुवि कमले विविधसुरतरुकुसुमचयसुरभौ ।

भरुणमणिरुचिममृतकिरणमुखीं वरचिहुरभरफलितशशिशकलाम् ॥ ६९ ॥

[शशिकला, चन्द्रावर्तेत्यन्ये ।

घृतपाशाङ्कुशां गौरीं रक्ताकल्पां त्रिलोचनाम् ।

पीनोत्तुङ्गस्तर्नी दिव्यरूपामावाह्य पूजयेत् ॥ ७० ॥

अङ्गैर्मातृभिराशेगैरामुधैश्च वृतित्रये ।

उपचरैः स्वबीजाभ्यां नित्यमिष्टा शतं जपेत् ॥ ७१ ॥

मधुरगिलितचरुसितकमलयुतं मनुहुतभुजिहुतमिह विभवकरम् ।

तपदशशतमुपासि यदि स कुरुते संजमलिततिरिच तमनुसरति मा ॥ ७२ ॥

[माला, स्रगित्यन्ये ।

मधुराक्तैस्तु जुहुयात् सलोणतिलतण्डुलैः ।

वशयेत् पुरुषान् सर्वान् स्त्रियश्चाभीष्टमश्नुते ॥ ७३ ॥

मतिदिनमुदयति गलमित्तसलिले सवितरि भगवति नियमितमनमा ।

नेयजतु जपरतिरगपतितनयां श्रियमुपगमयति मणिगुणनिकरैः ॥ ७४ ॥

[मणिगुणनिकरः ।

१ 'प्रोद्भिश्च', २. 'मि', ३. 'गौरीं घात्रिभु' क. ग. पाठ. ४ 'का' क पाठ.

५. 'प्रजयतु' क. ग. पाठः.

पादावरणवाह्यस्थाः स्ववर्णाद्यास्तु शक्तयः ।
 रुद्रसंख्याः प्रतिदिशं पूज्याः स्युर्जागतादिकाः ॥ १६ ॥
 नागता तपनी वेदगर्भा दहनरूपिणी ।
 सेन्दुखण्डा सुम्भहन्त्री ततः ख्याता नभश्चरा ॥ १७ ॥
 चागीश्वरी मदवहां सोमरूपा मनोजवा ।
 मरुद्वेगा तथा रात्रिस्तीव्रक्रोपा यशोवती ॥ १८ ॥
 तोयात्मिका च नित्या च दयावत्यपि हारिणी ।
 तिरस्क्रिया वेदमाता ततश्च दमरप्रिया ॥ १९ ॥
 समाराध्या नन्दिनी च परा रिपुविमर्दिनी ।
 पृथी च दण्डिनी तिग्मा दुर्गा गायत्रिसंज्ञिता ॥ २० ॥
 निरवधा विशालक्षी श्वासोद्वाहा च वेदनी ।
 वेदना वह्निगर्भा च सिंहवाहा च धुर्यया(?) ॥ २१ ॥
 दुर्धिपक्षा रिरसा च तापहारिण्यथ स्मृता ।
 त्यक्तदोषा निस्सपत्ना चेति मन्त्रार्णशक्तयः ॥ २२ ॥
 एताश्चैकैकशोऽनेकशक्तिभिः पृथगावृताः ।
 पीठबाह्ये चतुर्दिक्षु पूज्याः स्वाख्यानमेन्तकम् ॥ २३ ॥
 पञ्चमावरणे मातृदिक्षु याम्ये गणेश्वरम् ।

अथाष्टर्चा—

हेमनिभं त्रिणेत्रमरुणवसनकुमुदै-

र्भूषितमेकदन्तामिभवदनमुकगलम् ।

पाशमवाङ्कुशं च दधत्तमपि फलरदे

नौमि शशाङ्कमौलिमृषभगजविलसितम् ॥ ऋषभगजविलसितम् ।

यजेदंशे गुरून् नाम्ना शुक्लान् शुक्लाम्बरादिकान् ॥ २५ ॥

तारम्—

तामिमां रुद्रसम्भूतां दुर्गागावाहयाम्यहन् ।

यस्याः सिंहा रथे युक्ता व्याघ्राश्चैवानुयायिनः ॥ २६ ॥

अभयं मेऽस्तु दुर्गा दुर्गरूपा दधातु तामिमां देवर्षिभिश्च पूजितां देवी
 दुर्गा शरणमहं प्रपद्ये नमः ।

एवमुच्चार्य मूलङ्गैर्देवीमादित्यमण्डलात् ।

आवाह्य पूजयेत् पद्मे ध्यायन्नुक्तस्वरूपिणीम् ॥ २७ ॥

शङ्खं खेटं चापं तर्जां सव्येऽन्यस्मिन् चक्रं खड्गम् ।

बाणं शूलं चाविभ्राणां दोर्भिः यक्षां भास्वन्मौलिम् ॥ २८ ॥

चन्द्रोत्तंसां सालङ्कारां रक्तारूपां सिंहारूढाम् ।

युद्धोन्नद्धैः कन्यावृन्दैर्युक्तां दुर्गां देवीं वन्दे ॥ २९ ॥ युद्धोन्नद्धां ।

दुर्गायै कात्यायन्यै गौर्यै चण्डिकायै सुवर्णवर्णायै सर्वनिष्कलायै ।

अङ्गमन्त्रं पूर्वं यजेत् ।

अथ लोकाधिपान् स्वासु दिक्षु संपूज्य सायुधान् ।

निर्माल्यधारिणीमैशे सिंहिकामभिपूजयेत् ॥ ३० ॥

मुख्योपचारैस्तामिष्ट्वा जपेत्तत्रचतुष्टयम् ।

ब्रह्माशनो ब्रह्मचारी निशासु जुहुयादपि ॥ ३१ ॥

तिलशर्मालसिद्धार्थक्षीरान्नसमिधश्चरुम् ।

पृथग् घृतं च जुहुयाद् भवभावमितं क्रमात् ॥ ३२ ॥

अशक्तौ मनसैवेष्ट्वा हुताद् द्विगुणितं जपेत् ।

ततः सिध्यति मन्त्रोऽयं विनियोगफलप्रदः ॥ ३३ ॥

मन्त्रपूजाचधिकारः ।

अरुणरुचिं घृतपाशवराङ्कुशां तु दुर्गां

हुतभुञ्जि तामभिचिन्त्य जुहोति चन्दनार्द्रैः ।

बकुलभवैर्विकचैः सुमनोभिरर्घमासात्

खलु वशयेत् सकलं नृपतिं च वाणिनीं वा ॥ ३४ ॥ वाणिनी ।

मधुरैर्लेणपुत्तल्या साध्याद्भिर्जसा(सुःतु) यत् ।

तन्नक्षत्रागवह्नौ यद्घृतमाकर्षणं स्मृतम् ॥ ३५ ॥

अत्यष्टौ —

अरिदरगदाश्चान्जं दोर्भिः क्रमाद् दधतीं स्थिता-

मरुणक्रमले तापिन्ड्यभां विचित्रविभूषणाम् ।

कनकवसनां चन्द्रापीडां स्मरञ्जुहुयाज्जले

सलिलकुसुमैर्गन्धैर्विन्द्रेदसौ हरिणीं श्रियम् ॥ ३६ ॥ हरिणी ।

स्फटिकधवलां शुक्लाकल्पां महौषजले स्थिता-

ममयवरदे चाविग्राणां सपाशमथाङ्कुशम् ।

मधुरमिलितैर्जुह्वद् वृष्टिं स्मरन् नवतण्डुलै-

र्जपसु च जले स्थित्वा नाभेर्भिते लभतेऽयुनम् ॥ ३७ ॥

अथोमुष्टिगदाहस्ता पीता पीताम्बरादिक्रा ।

माहिपाक्तपुलाकाक्षैः स्तम्भयेत् संस्मृताहुः ॥ ३८ ॥

सशूलमुसला धूम्रा ह्येषा राजीघृताप्लुतैः ।

निम्बपत्रैः सकर्पासवीजैर्विद्वेषयेद्धुतात् ॥ ३९ ॥

सैव तर्जनिकाशूलहस्ता मरिचमाहिषैः ।

- विषपत्रैश्च राजीभिर्होमादुच्चाटयेदरीन् ॥ ४० ॥

शूलहस्ताभिसङ्काशा मरीचोन्मचराजिभिः ।

तीक्ष्णतैलान्वितैर्होमाद् दुर्गेषा मांहयेत् परान् ॥ ४१ ॥

असिगुणकरां कृष्णां घ्यायन्नहंकरजादिता

रिपुहंसमिधो हुत्वा शत्रून् नयेद् यमसादनम् ।

मरिचमसामिद्राजीराजीघृताप्लुतहिङ्गुभि-

र्विपतरुभवैः काष्ठैश्चैत्यैर्निशास्वरिभारणम् ॥ ४२ ॥

विषाक्षशीतिमत्तजां माहंपराजितैर्लोक्षिता

जुहोतु समिधः पृथग् दशशतं तु कालाष्टमीम् ।

प्रभृत्यपि दिनान्ततः परिलुटन् ॥ पृथ्वीतले

विलापपरमो ब्रजेद् यमपुरं तु पक्षादरिः ॥ ४३ ॥ पृथ्वी ।

प्रतीच्य कुसुमान्विते मरिचचूर्णमिश्रे जले

रिपोरुडुतरुद्भवां प्रतिवृत्तिं रुपा कथयेत् ।

१. 'णीभि' क, 'णीवभि' ख. पाठः. २. 'न्' क. ख. पाठः. ३ 'रि' क.
ग. पाठः. ४. 'निष्णु' ग. पाठः. ५. 'म' ख. पाठः.

निशीथसमये हतामनुविलोमतः पुत्तलीं

सतीक्ष्णविपरूपितां जपतु तापयन् मारयेत् ॥ ४४ ॥

भागपुत्तलिकां शत्रोर्हिंद्नुसन्व्योपजीरकैः ।

अब्ध्यप्सु काथयन् क्ष्वेलयथा सन्ताड्य मारयेत् ॥ ४५ ॥

दिगम्बरमधोमुखं रविरथाश्वबन्धाहिना

निगीर्णचरणं स्मरन् ढहनवायुबिम्बे रिपुम् ।

जलं क्षिपतु तज्जपन् स न भवेत् नथार्द्राम्बरः

सतीक्ष्णवृतवद्धुतान्मरिचकैश्च तिष्ठन् क्रमात् ॥ ४६ ॥

दिनेशदिवसेऽङ्गणे लिखितचक्रपद्मे शिवां

यजेद् विभयसारतः स्वरुणमाल्यगन्धादिभिः ।

स्वयं च सितराजिभिश्चरुतेलाज्यगन्धान्नकै-

र्जुहोतु विकिरेद् बलिं त्वरुणतोयपिण्डान्विनम् ॥ ४७ ॥

सहस्रमयुतं तु वा प्रयुतमर्बुदं कार्यतो

जुहोत्वथ चतुष्पथे क्षिपतु सर्वमग्न्यादिकम् ।

गृहामयभयं हरेत् सकलदुःखशान्तिर्भवेत्

स साध्ययजनं हुतं सकलकामसम्पत्करम् ॥ ४८ ॥

पञ्चगव्यचरुं साज्यं हुत्वा सम्पातशेषितम् ।

सुसम्प्राश्यापमृत्युघ्नमारोग्यं स्याच्च पावनम् ॥ ४९ ॥

पलाशफलकातले मुनिविभक्तधावत्पुटे

स कर्म च तदाह्वयं लिखतु मध्यकोष्ठे पुनः ।

विदिक्षु भुवनाधिपान् भवपुटेषु मन्त्राक्षरान्

जपादिविधिना खनेद् यदि भवेत् स्वकीयाभिभूः ॥ ५० ॥

सिंहमेपधनुर्मासे सितत्रेन्द्रकर्मदिने ।

विशाखमूलविष्वाग्निप्राजापत्ययमर्क्षके ॥ ५१ ॥

कृत्वा नवोक्तकुण्डानि तेष्वधायानलान् समम् ।

प्राच्यामिष्ट्वा महादुर्गां शङ्खादीन्यायुधान्यपि ॥ ५२ ॥

कुण्डोपान्तेषु सम्पूज्य त्रिशूलं मध्यतो यजेत् ।

आज्येनार्कसहस्रं तु सावित्र्या त्रिष्टुभा पृथक् ॥ ५३ ॥

हुत्वा सम्पातयेत् तेषु हेमताग्रादिहेतिषु ।
 बलिं विकीर्य विप्रेन्द्रान् भोजयेच्च कुमारिकाः ॥ ५४ ॥
 गुरुं च होतृजपितृन् दक्षिणाभिश्च तोपयेत् ।
 पुरग्रामगृहादीनां नवदिक्षु यथाक्रमम् ॥ ५५ ॥

तैरथ गन्धपात्रनिहितैर्भुवि समाविहितै-
 ग्रामपुरादिरक्षणविधिर्भवति हि मुचिग्म् ।
 तत्र तु वंशपत्रपतिता इव जलरुणिकाः
 न स्थितिमवाप्नुवन्ति विषदः स्फुटपवनधुताः ॥ वंशपत्रपतिता ।
 प्रसूतकं विदार्य नवधा नवदिशि पतितै-
 स्तैः सुकृतायुषैर्नवविधैर्निगादितविधिना ।
 ग्रामपुरादिवाह्यनिहितैश्च तदवनविधिः
 स्याज्जलधिगमाद्रसिकतैर्विधिरपि च परः ॥ ५७ ॥

परशब्देन सिकताविधिरप्ययमेवेत्यर्थः ।

सितपापाणकैश्चापि नवभिर्विल्वसंभितैः ।
 संस्कृत्यायुधवद् दिक्षु क्षिपेद् रोगादिशान्तये ॥ ५८ ॥
 चारे भानोर्गगनवसनो नन्ददुर्गाग्रहाणा
 दिक्ष्वादघान्नवसु मनुना शर्करास्तावतीस्ताः ।
 मध्ये रात्रौ विपतरुदले न्यस्य सपातहोमा-
 न्मन्दाक्रान्ता दृपादि जपिताः सैन्यचाटार्य शस्ताः ॥ मन्दाक्रान्ता ।
 लक्ष्मीकामो मधुरमिलितं क्षीरिणा वै समिद्धिः
 शालीघ्रीहिप्रवरचरुभिः क्षीरविल्वैः क्रमोक्तैः ।
 अष्टौ तद्वच्छतमनुदिन तत्प्रतिव्रज्यमग्नौ
 हुत्वा विन्देत् सलिलकुसुमैस्तोयमेयाशुविन्वे ॥ ६० ॥
 नाभिदंजले तिष्ठन् दुर्गां ध्यात्वार्थधारया ।
 स्वात्मानमभिषिञ्चन्तीं सित्त्वाद्भिः श्रियमाप्नुयात् ॥ ६१ ॥

आशास्वष्टास्यपि हुतवहान्मूर्तिभिश्चापि मध्ये

वर्हिं प्राच्यां दिशि भगवतीं सम्यगावाह्य चेष्ट्व ।

ध्यायन् हुत्वा शकलशतकं तेष्वथैकैकमग्ना-

वीतीः सर्वा हरति च भयं प्राप्नुयाच्चैव कामान् ॥ ६२ ॥

भिन्नौ खण्डैर्मधुरामिलितैर्वाभ्रपर्णैश्च हुत्वा

रागक्षुद्रं हरति जुहुयात् पौष्पलैर्गोष्ठशान्त्यै ।

गोमूत्राक्तैर्हरिपुरुजो हन्त्ययामार्गजैर्धैः

पत्राप्राब्धैरवति तु हुतात् साज्यमौदुम्बराणाम् ॥ ६३ ॥

मातङ्गानां यटफलहुतात् स्यान्मदः पल्लवैस्तै-

स्ते वश्याः स्युः सततमपि तान् मार्जयेत् पञ्चगव्यैः ।

धान्यैर्धान्यं सुलभमपि चाप्यन्नमन्नेन होमा-

लक्ष्मीपुष्पैर्घृतमधुयुतैः प्राप्नुयाच्चापि लक्ष्मीम् ॥ ६४ ॥

सितासितारुणैः सूत्रैर्वेष्टिता गव्यरूपिताः ।

वटजाः समिधो हुत्वा रक्ताम्भोऽन्नवलिं क्षिपेत् ॥ ६५ ॥

सर्वं चतुष्पथे क्षिप्तं क्षुद्ररोगादिशान्तिकृत् ।

कृत्वा शत्रोर्गगनकपिलागोमयेनाथ देहं

स्वान्यालिप्तं जपतु तपनस्योदयादार्धरात्रात् ।

छित्त्वारण्ये सविषमथ तत्कापिलेनोदयान्तं

कृष्णाष्टम्यां यदिह जुहुयान्मृत्युमेत्यस्य शत्रुः ॥ ६६ ॥

आस्मरक्षार्थमास्मानं सनःपर्षदिति स्पृशेत् ॥ ६७ ॥

होमदानाभिपेकाद्यैरात्मा रक्ष्यो विशेषतः ।

त्रिकोणे कुण्डेऽग्नौ परनरमिते क्ष्वेलतरुजां

सनुं शत्रोस्तुन्यां मधुमलविचित्राङ्गसुभगाम् ।

अधोवक्रां वदध्वा शिखरिणि वने क्ष्वेलसमिधां

निशथे साहसं कटु घृतसहस्रं च जुहुयात् ॥ ६८ ॥ शिखरिणी ।

चतुश्चत्वारिंशद्दिनपरिमितात् पूर्वमवधे-

ररिर्भृत्योर्वेक्रं प्रविशति स चेज्जीवति यदा ।

क्षणाज्जातं वत्सं सलिलपरिधौतं त्वथ तु गो-

धृतासिकं हुत्वा प्रतिकृतिमपीत्यं स न भवेत् ॥ ६९ ॥

यावत् तद् भस्मसाद् भूयात् तावन्मन्त्रं जपेत् पुनः ॥ ७० ॥

अत्रात्परक्षा कर्तव्या पञ्चगव्याभिषेकतः ।

विप्रेभ्यो गोशतं दद्यात् प्रायश्चित्तं तु तत्स्मृतम् ॥ ७१ ॥

भवेदुत्सादोऽरेर्विपशित्वरिपञ्चाङ्गहवनात्

फलैः स्तम्भः पर्णैर्विपचिल्लितैश्चाटनमरेः ।

तथा द्वेषः पुष्पैश्चरुतिलघृतैः शान्तिरुदिता

समन्त्रस्नानाद्यैर्विहितनिजरक्षो जपतु तम् ॥ ७२ ॥

ॐ । प्रसीदतां जातवेदा दुर्गा च वरदा मम ।

तयोः प्रसादात् सर्वत्र वाञ्छितं मम सिध्यतात् ॥ ७३ ॥

इत्युपस्थानमन्त्रः ।

अथापरः प्रकारोऽत्र त्रिष्टुभः कथ्यतेऽधुना ।

दैवतं जातवेदोऽग्निः प्राग्वच्छेषं विधीयते ॥ ७४ ॥

त्रिकालस्नानायां स्यान्नियमितकथो द्वादशदिनं

पयो यावद् भिक्षां फलमपि यदिष्टं चरतु तत् ।

चरेष्वाग्नेयाख्यं व्रतमिह सहस्रं त्वथ जपे-

क्षरुं चैवाग्नेयं सघृतमिह निर्वाप्य जुहुयात् ॥ ७५ ॥

सहस्रं वा शत विप्रान् भोजयेद् दश वान्ततः ।

देवमग्निं स्मरंस्तेभ्यो लब्धाशीर्षृतमुत्सृजेत् ॥ ७६ ॥

ॐ । प्रीयतां जातवेदोऽग्निः सफल चास्तु मे व्रतम् ।

मन्त्रोऽयं फलतां शीघ्रं सिद्धिश्चैवास्तु शाश्वती ॥ ७७ ॥

इति व्रतं समापयेत् ।

उदन्वद्गामिन्यां विधिवदवगाह्याथ हृदये ।

स्मरन्नमिं मन्त्रं जपतु च निमग्नो दशशतम् ।

भवेत् प्रायश्चित्तं सकलदुरितघ्नं दशदिनैः

श्रियं पश्येद् देवीं सितकमललक्षाज्यहवनात् ॥ ७८ ॥

धान्यैर्धान्यं भवेद्भुत्वा कुञ्जैर्विल्वैः श्रियं धनम् ।

गोमयाज्यमर्यां जुह्वद् गुलिकां पशुमान् भवेत् ॥ ७९ ॥

सिद्धार्थमधुरैर्वश्यं तथा वटसमिच्छतैः ।

शमीसमिद्धिः शान्तिः स्यादन्नमौदुम्बरीहुतात् ॥ ८० ॥

क्षीरे सवर्णवत्सायाः शुक्लायाः पायसं पशोः ।

हुत्वा शेपाशनो मासैस्त्रिभिर्विन्देच्छ्रियं सुखी ॥ ८१ ॥

त्रिसन्ध्यं यद्वश्यं जपतु चिरमायुर्गदहरं

श्रियं रक्षां पुत्रान् जयमपि च दैवात् स लभते ।

समृद्धान् सर्वार्थानपि स लभते मोक्षमथ चेत्

सहस्रं निष्कामो हृदयकमले ध्यानपरमः ॥ ८२ ॥

चोरादिभिर्न बाध्येत तं जपन् यदि गच्छति ।

अभ्यस्ताः शर्कराः क्षिप्ताश्चोरव्यालादिभङ्गनाः ॥ ८३ ॥

शुद्धो वाचा जपेन्मन्त्रमशुद्धो मनसा जपेत् ।

ध्यायन् दुर्गां तथा देवमग्निं चाभीष्टमाप्नुयात् ॥ ८४ ॥

इति खलु जातवेदसगनुश्रुतिसारतया

फलति हि वाञ्छितार्थमखिलं स्मरतोऽपि सदा ।

य इह जपादिभिर्भवति तं स भवेन्न चिरात्

त्रिभुवनसम्पदास्यकमलामुखनत्कुटकम् ॥ ८५ ॥

इति श्रीमदंशानशिवगुह्यदेवपद्धतो तन्त्रसारे

त्रैष्टुभादिपञ्चदुर्गापटलत्रतुविंशः ।

अथ पञ्चविंश पटलः ।

श्रोत्र ते युगल साक्षः श्वेतो लाङ्गलिसस्थितः ।

काण्ठीर्ष्व सकर्णोऽग्निः साक्षी श्वेतश्च किं पदम् ॥ १ ॥

म्वपिपीति भयं अन्दो मेऽन्ते म्यात् समुपस्थितम् ।

शङ्खि यक्व फयक्व हाटन्मे भगवति यफ न ठठ ।

मन्त्रोऽय वनदुर्गायाः स सप्तत्रिंशदक्षरः ॥ २ ॥

अत्यारण्याह्वयोऽम्यपिरत्यनुष्टुप् च कीर्तिता ।

छन्दः स्याद् वनदुर्गाव देवता सकलेश्वरी ॥ ३ ॥

ऋतुयुगभोगिभिर्घुरसैश्चतुरः क्रमशः

प्रमितनिजार्णकैस्तु रचयेत् पृथगङ्गमनून् ।

पडपि च जातिभिर्घुपि तान् पृथगर्णगणान्

पुनरपि विन्यसेत् म्यहृदयादिपडङ्गमतः ॥ ४ ॥

द्विचरणसन्धयो दश गुद भगपार्श्वयुगा-

न्युद्वरह्वौ स्तनौ गलमथास्युर्गं भुजयो ।

पडपि च सन्धयो वदनघोणदृशः श्रवणा-

दिति ह पृथग् भ्रुवोश्च निदधातु च केऽर्णगणम् ॥ ५ ॥

गुरुवरदीक्षितो जपतु लक्षमसौ विधिवत्

तिलचरुगोघृतैरयुतमग्निमुसे जुहुयात् ।

प्रतिदिवस यजेदपि जपेच्च गुरौ शिष्यौ

स भवति भक्तिमान् यदि हरावपि सिद्धिमियात् ॥ ६ ॥

मन्त्रोद्दाराद्यधिकारः ।

अथ धृता —

ध्यायेदुद्यान कुसुमितलतावेष्टितांन्मत्तभृङ्ग

नानापुष्पाब्जैर्हिमगिरितटे कल्पवृक्षैरुपेतम् ।

तन्मध्ये पीठ नवमणिमय मिहपाद च दिव्य

रक्त तत्राब्ज म्भित्तनुवृत्त कर्णिकाफेसराब्जम् ॥ कुसुमितलतावेष्टितम् ।

तत्र चञ्जासनाख्यं तदासनस्वास्थ्यया यजेत् ।
प्रकृतिं त्रिगुणैर्बिम्बं मूर्तिभिः पङ्कजं तथा ॥ ८ ॥

किङ्कलेष्वङ्गैर्वृत्तिरथ ततः शक्तिभिः स्याद् दलामे-
प्यार्याद्याश्चक्रं दरगरधनुःखेटखड्गान् दधत्यः ।
रक्तालेपाद्याः करधृतगुणाश्चापरासृक्पाला
रक्ताङ्गचः सर्वा बहिरथ वृत्ती मातृभिर्लोकपालैः ॥ प्राग्बत् ।

आर्या दुर्गा तथा भद्रा भद्रकाली तथाम्बिका ।
क्षेम्या च वेदगर्भा चाप्यष्टमी क्षेमकारिका ॥ १० ॥

नमोन्तमेताः स्वाख्याभिरिष्टाथावाहयेच्छिवाम् ।
तत्पद्मकर्णिकामध्ये चित्रे वेरेऽथ वा स्थले ॥ ११ ॥

जलजफलने शङ्खं तर्जन्या वामतोऽन्यत्र चक्रं
त्वसिमपि शरं वा शूलं टोभिर्विभ्रती चाङ्गलेखाम् ।
मरतकरुचिं सिंहस्थां देवीं रक्तगन्धाम्बराद्यै
कटकमकुटैस्त्र्यक्षां हाराद्यैर्भूषिता नौमि दुर्गाम् ॥ १२ ॥ अङ्गलेखा ।

एवरूपा जयाद्यर्था रक्षाभ्यर्था च पूजयेत् ।
श्रीकामो राज्यकामो वा वक्ष्यमाणस्वरूपिणीम् ॥ १३ ॥

कनकरुचिरां हेमाब्जासीना शङ्खचक्रे दधाना-
मभयवरदां शुक्लाकल्पा ता दिव्यरूपा त्रिणेत्राम् ।
कनकमणिभिर्मुक्ताहाराद्यैर्भूषितां चारुमौलौ
धृतशशिकला दुर्गा वन्देऽह कन्यकावृन्दमध्ये ॥ १४ ॥ प्राग्बत् ।

अनयोर्मार्गयोरेकमाश्रित्याराधयेच्छिवाम् ।
प्राङ्गणादौ रवेर्बिम्बाद् द्वादशान्ताद् गृहादिषु ॥ १५ ॥

मूलेनावाह्य चाप्यङ्गैरर्प्याद्यैरुपचारकैः ।
बहिर्दिक्षु यजेदष्टौ शङ्खादीन्यायुधक्रमात् ॥ १६ ॥

मातृरष्टौ च लोकेशान् तेषामम्बावृत्तिं तथा ।
निर्मान्यधारिणीमैत्रे सिहिका चाभिप्रजयेत् ॥ १७ ॥

एवं सम्पूज्य होमान्तमशक्तौ मनसापि वा ।
जपन् ध्यायन् महादुर्गा सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ १८ ॥

पूजाधिकारः ।

अथ वा शत्रुसैन्यादिनिग्रहे परमेश्वरीम् ।

अतिधृतौ —

शङ्खं चर्म घनुः कपालमुसले मुष्टिं गदामङ्कुशं

चक्रं खड्गशरौ त्रिशूलकुलिशप्रासासिपाशान् भुजैः ।

अथक्षां तां दधती स्मरेद् घननिभां व्याघ्राजिनात्ताम्बरां

सिंहस्थामहिभूषणां रिपुवधे शार्दूलविक्रीडिताम् ॥ शार्दूलविक्रीडिताम् ।

अथवा —

सिंहस्थां कथितास्रपोडशमुजा विद्युत्प्रभाभीषणां

रक्ताकल्पभुजङ्गहारयल्यां अथक्षां कुमारीगणैः ।

मन्त्रद्वान् विविधायुधैः परिवृतां दुर्गां तथा मातृभि-

ध्यायेत् तां कुपितां महासुरवधे शस्त्रास्त्रधारासुचम् ॥ २० ॥

ध्यात्वैनौ तु यजन् यथामिलपितं यो वेदलक्षं जपे-

द्भुत्वा त्रीहितिलज्यदुग्धचरुभिर्मन्त्रोऽस्य सिध्येत् ततः ।

उद्दिश्यापि जुहोति वा दशशतं येनायुतं वारुदं

लक्षं वापि सर्गाहितं तदसिलं प्राप्नोति भक्तः स चेत् ॥ २१ ॥

स्वैष्यं शूलकरा स्मरन् जपतु ता संस्पृश्य सर्वाभया-

स्तर्जन्या शमयेत् तु नामिसलिले विन्देदभीष्टं जपेत् ।

राजीर्जर्तिलमव्याबिल्वसमिधां होमो ह्यपस्मारह-

च्छुक्लोपेतवटैघसामपि हुतोद् व्याधिग्रहादीन् हरेत् ॥ २२ ॥

रविचारादिकं शस्तं सर्वेषां काम्यकर्मणाम् ।

नवन्या वा चतुर्दश्यां प्रारभेत् क्रूरकर्म यत् ॥ २३ ॥

तीक्ष्णाज्यायुतहोमसाधितशरैस्त्रिंशद्विरस्तैः पृथक्

शत्रूणां पृतना प्रयाति विलयं मीत्या दिशो विहृता ।

तद्वत् प्राक्पटलोदितेन विधिना संसाधिताः शर्कराः
 शत्रूणां नवदुर्गयापि शिविरं प्रोच्चाटयेयुर्ध्रुवम् ॥ २४ ॥
 उच्चाटोऽश्विदलैः स्वयं निपतितैर्हुत्वाद्घ्रिपांमुच्छृतैः
 स्तम्भस्तत्कुसुमैः समिद्धिरपि च स्यादर्धरात्रे मृतिः ।
 तत्कलसां प्रतिमां रिपोः सुनिहितप्राणां पुनः खण्डितां
 हुत्वा कृष्णचतुर्दशीनिशि तथा काकारिरक्तादिताम् ॥ २५ ॥
 यद्वा नित्यसमिद्धिराज्यमिलितं हुत्वेभशान्तिर्भवेत्
 तत्पुष्पैर्धुरादितैस्तु फरिणो वश्या भवन्ति ध्रुवम् ।
 मत्तास्तच्छदनैश्च गव्यमसकृत्संमन्व्य तां मार्जयेद्
 रक्षेत् पायसगव्यतण्डुलघृतैर्निस्त्याहुताद् 'वर्धयेत्' ॥ २६ ॥
 छित्त्वा ब्रह्मतरोरूर्ध्वं त्यक्त्वाधोशं तु पञ्चधा ।
 तत्रैव भित्त्वा तुल्यांशं क्रमादाशासु पञ्चसु ॥ २७ ॥
 पातयित्वा तु पुण्यर्क्षे शङ्खं चक्रं च नन्दकम् ।
 शार्ङ्गं गदां च कृत्वांशैः पञ्चगव्यघटेषु तान् ॥ २८ ॥
 संस्थाप्य 'कुण्डाद् बाह्ये तु यथा दिक्षु क्रमात् पृथक् ।
 प्रतिकुण्ड सहस्रं तु हुत्वाज्यं गव्यमेव च ॥ २९ ॥
 प्रत्याहुत्येषु संपात्य स्पृष्ट्वा तावज्जपेन्मनुम् ।
 निखनेद् आमगोहादेः सर्वरक्षाकरं भवेत् ॥ ३० ॥

अथ कृतौ —

साध्यास्त्रयार्णैर्विदर्भं लिखतु मनुष्यं पत्रे रविदिने
 चक्री मृत्पुचलीके हृदि निशि निहितं स्पृष्ट्वा जपतु तम् ।
 सप्ताहं वा त्रिसन्ध्यं मदनपरवशाभिष्टा सुवदना-
 माकर्षेदेव पुंसामपि विधिरुदितस्तुल्यो वशकरः ॥ ३१ ॥ सुवदना ।
 'पद्मैर्हुत्वा नरेन्द्रं वशयति खलु विप्रं वा समधुरैः
 कल्हारैर्वैश्यमन्यं सत्वणमधुना आमं च नगरम् ।
 जातीभिर्द्वैर्वयासृष्टमधुकमलैरथं च लभते
 दध्ना पुष्टिं तु धान्यैरपि पशुपयसा धान्यानि च पश्यन् ॥ माम्बत् ।

प्राज्ञेऽर्कवारके दिनेशमण्डलं लिखेद्. रजोऽवभासि
 तस्य मध्यतोऽम्बुजं यत्तुच्छदः सकेसरं संकूर्णिकं च ।
 द्वादशारकं पङ्कश्रवाणतम्बु संस्कृतिप्रसंख्यनेमि
 मातुलमभावृतं तु यत्सरात्मकं समानवृत्तमेव ॥ ३३ ॥ वृत्तम् ।
 प्रोक्तमण्डलेऽनलं निधाय मुष्टिदर्भकैः परिस्तृतेऽथ
 बाणखट्वाद्यैस्तेऽस्य पूर्वतस्तथा यजेच्छिवां जुहोतु ।
 आज्यलाजपायसैरनित्यकैर्यथार्हकं सहस्रकं च
 लोहिताङ्गापिण्डकैः समन्त्रकं बालं क्षिपेद् वहिर्दिशामु ॥ प्राक् ।
 तावज्जपेत् कुमारीश्च ब्राह्मणान् भोजयेदपि ।
 सम्पूज्य हेमवसनैर्दत्त्वाचार्याय दक्षिणाम् ॥ ३५ ॥
 अमयं प्रार्थयेद् देवीमामि विप्रान् कुमारीकाः ।
 ग्रहरोगादिशान्तिं वा यद् यदिष्टं तदाप्नुयात् ॥ ३६ ॥
 रविधारं समारभ्य सप्ताहं पक्षमेव वा ।
 हुत्वैवं विजयी राजा स्यादापन्नो विमुच्यते ॥ ३७ ॥
 एकाक्षान्तोऽम्बुमान् दीर्घः सानन्ता पृथिवी ततः ।
 चण्डदुर्गापदान्ते यैर्हृदयान्तो वटैर्मनुः ॥ ३८ ॥
 त्रैलोक्यं सुविहितां तु धौं कनकजां कृत्वा शुभा मुनिभिः
 हुत्वाज्यं दक्षगुणं सहस्रमथ वा लक्षं तु संपातिताम् ।
 तां गव्ये विनिहितां जपेदपि तथा सम्पूजितां धारयन्
 दीर्घायुर्वहुषनो भवेदपि रणे मत्तेभविक्कीडितः ॥ मत्तेभविक्कीडितम् ।
 हैमार्थं कलशमाहितं तु कमले मद्राहये पूरितं
 तीर्थार्थिः कुसुमगन्धहेममणिभिः सर्वैः फलैरौषधैः ।
 अर्घ्यस्ते दिनकरे सजागरजपो रात्रौ दिनेशोदये
 तत्त्वानाद् विगतकल्मयो गतरुजः श्रीमान् स जीवेच्चिरम् ॥ प्राक् ।
 प्रोक्तेऽस्मिन्नाभिपेके यजति विधिवन्मुद्रिका साधने वा
 देवीमावाब तस्मिन् संवृत्तिसहितां चेशकोणादिबाह्ये ।

क्षेत्रेशस्कन्दशास्तृनपि गणपतिं कन्यकाश्चैव विप्रा-

निद्रा भोज्यैश्च वस्त्रैः कनकमणिभिश्चित्रमालाक्षताद्यैः ॥ चित्रमाला ।

१ प्रकृतौ —

उत्तानात्रैः पयोक्तैर्ज्वरमुपशमयेचापमृत्युं गलूची-

र्तुत्वा विल्वं समूल शकलफलसमित्पल्लवैः स्यात् समृद्धिः ।

न्यग्रोधाश्चत्थनित्याखदिरकसमिधां चायुधैः सैन्यभङ्गः

शुक्रां ध्यायन् सुपीतां कनकसरसिजस्रग्धरां वारुणां ताम् ॥ स्रग्धरा ।

स्नात्वोपोप्यैकरात्रं जपतु तदयुतं तद्दशांशं शतं वा

हुत्वा रक्तान्निपिण्डैर्वलिमपि विकिरोन्निस्त्वपेचापि रात्रौ ।

ॐ । छित्वा तु संशयं देवि ! सर्वज्ञे ! सर्वसाक्षिणि ! ।

सत्यं दर्शय मे स्वप्ने स्वयमागत्य चेप्सितम् ॥ ४३ ॥

२ स्वप्नदुर्गायै ।

इत्थं सम्प्रार्थ्य देवी शुभमपि परमं यत् त्रिकालानुबद्धं

पश्येत् स्वप्नेऽर्धजातं विधिरयमुदितः स्वप्नदुर्गाभिषेयः ।

न्यग्रोधाधो रजन्यामरुणवटसमिद्धोमतो मासमात्राद्

यक्षीं पश्येत् समृद्धौ नवकनकनिभां चिन्तयेच्चण्डिकां ताम् ॥ ४४ ॥

वश्याकृष्टौ च रक्तां ज्वलदनलनिभां मारणे पीतवर्णां

स्तम्भे द्वेषे च धूम्रामथ विषहरणे शुक्लवर्णां ॥ मुक्तौ ॥ ४५ ॥

अथ वा सर्वकृत्येषु श्यामां सवरदाभयाम् ।

सशङ्खचक्रां तिष्ठन्तीं सहिषोपरि चिन्तयेत् ॥ ४६ ॥

दुर्गामन्त्रं जपेद् यस्तमिह बहुविधाः पीडयेयुर्ग्रमाद्या-

स्तच्छान्त्यै मातृकाञ्जैः कमल(!)लिप्तिविदिना भद्रके न्यस्तकुम्भैः ।

युक्तैर्लिख्यौपधीभिः सहफलकुसुमैर्हेमरत्नाष्टगन्धै-

लिप्यन्तैः शक्तिरुद्रैर्गनसरसिजात् पूरितैश्चाभिषिञ्चेत् ॥ ४७ ॥

हुत्वा तैर्न्यासमन्त्रैर्वृततिलचरुभिर्गन्धलाजैस्तदाज्य

गन्धं सम्पात्य रक्षां क्षिपति च कलशेष्वेषु तन्न्यासनद्धम् ।

आवैः क्षान्तैश्च सिञ्चेत् क्रमपरिपठिनैरायुरारोग्यलक्ष्मी-
विन्देन्नश्यन्ति विघ्नग्रहगदविपद् साधयेदप्यभीष्टान् ॥ ४८ ॥

वनदुर्गाधिकारः ।

काळः खं सौक्ष्म्यथोमज्जा स्यान्मर्दनिपदं मनुः ।

ठद्वयान्तोऽष्टवर्णोऽयं दुर्गाहृदयसंज्ञितः ॥ ४९ ॥

ओं महिपहिंसिके नमः । महिपशत्रो ! शार्वि ! हुं फट् ठठ । महिदे
हेपय हेपय । हुं महिपं हन हन देवि ! । हुं महिपसूदनि ! फट् ।

अज्ञानीमानि पञ्च स्वैर्जातिभिः सह कल्पयेत् ।

ऋषिः स्याच्छाकवत्साख्यश्छन्दः प्रकृतिरुच्यते ॥ ५० ॥

दुर्गैव देवता स्वार्णलक्षाभ्यासेन सिध्यति ।

कृष्णाष्टम्यामुपोष्याथ नवम्यादि जपेदिमम् ॥ ५१ ॥

जलमधखेटके धनुरपीट गदा दधतीं भुजैः शिवां

रथपदनन्दकौ शरमथाङ्कुशकमरुणाम्बरादिकाम् ।

मरकतरोचिषं त्रिणयना मकुटादिविभूषिता स्मरे-

न्महिपशिरोमतां महिपमर्दनिकामखिलार्थसिद्धिदाम् ॥ सिद्धिदा ।

लब्ध्वा मन्त्रं गुरोः स्नातः शस्तदेशाश्रयाशनः ।

निर्वर्त्य सन्ध्यां पूजार्थं तद्गृहद्वारपान् यजेत् ॥ ५२ ॥

तद् यथा — दुर्गापरिवारेभ्यो नम इति सर्वतः । क्षेत्रपालाय नम ।
चण्डिकायै नमः । अम्बिकायै नमः । बाम्बुपुरुषाय नमः । इत्सुभ्रतः । द्वा-
श्रियै नम इत्यूर्ध्वोदुम्बरे ।

नाराचमसं क्षिप्त्वान्तः प्रविश्यासीन आसने ।

वृत्तारमशुद्धिन्येस्ताऋः स्वमूलाकार्घ्यशोधितैः ॥ ५४ ॥ ।

द्रव्यैर्गणेशं च गुरुं यजेदप्यामनादिकम् ।

ओं संप्रकृतये नमः इत्यधो भूमेः । ओं वं वज्रांसनाय नम इति सिं-
हासनम् । ओं अं आर्यायै । ओं ऋ प्रलयायै । ओं ॠ महाप्रलयायै ।
ओं एं सृष्टये नम इति सिंहापादचतुष्टयम् ।

सत्त्वं रजस्तमः कन्दनालपद्मानि^१ नामभिः ॥ ५५ ॥

सूर्यसोमाम्बिविम्बानि कहरीशान् दलादिकान् ।

अङ्गानि केसराग्रेषु दलाग्रेष्वथ मध्यतः ॥ ५६ ॥

प्रभां मायां जयां सूक्ष्मां विशुद्धां चापि^३ नन्दिनीम् ।

सुप्रभां विजयां सर्वसिद्धिदां चाप्यनुक्रमात् ॥ ५७ ॥

दीर्घस्वरादिकं चेष्टा,

ओं वज्रनखदंष्ट्रायुधाय महासिंहाय नमः इति तत्कर्णिकोपरि ।

ततो यथोक्तरूपाढ्यां दुर्गामावाह्य-मूलतः ।

शस्तोपचारैरभ्यर्च्य बहिरावरणान् यजेत् ॥ ५८ ॥

तद् यथा — दुर्गायै वरवर्णिन्यै आर्यायै कनकप्रभायै कृत्तिकायै,

अभयप्रदायै कनकायै सुरूपिण्यै ।

दीर्घस्वरादिकाश्चैता पीठवाह्ये नमोन्तकम् ।

व्युत्क्रमेणार्चयेद् द्वारकोणाग्रास्वायुधाष्टकम् ॥ ५९ ॥

याद्यष्टाणादिकं चेष्टा वीथ्यां विन्नं सरस्वतीम् ।

मातृगुरुन् गुहं चैव दिक्ष्वथैशेषु सिहिकाम् ॥ ६० ॥

निर्मात्यधारिणीः पूज्यास्ततो लोकाधिपाः क्रमात् ।

काल्याद्या द्वन्द्वशः पूज्या बाह्ये द्वारचतुष्टये ॥ ६१ ॥

काली कराली वरदां मदिरा विन्ध्यवासिनीम् ।

सुप्रभां सिंहवक्रां चाप्यष्टमीं दैत्यमर्दिनीम् ॥ ६२ ॥

इष्टैवं परिवारैः स्वैर्होमान्तमुपचारकैः ।

द्वादशान्ते हृद्बजे वा ततो देवी विसर्जयेत् ॥ ६३ ॥

पूजाधिकारः ।

तिलघृतपायसैः सकलवश्यकरं कमलैः श्रियं जयं

विपसमिद्धूपणैः स्रपितराजिघृतैर्हवनादरेर्भृतिम् ।

द्विजकुसुमैर्लभेत कुलपुष्टिमनित्यकजैर्जयेदरीन्
घृतसितसर्पपैर्गदहरं सहितैर्हरितालिकाङ्कुरैः ॥ ६४ ॥ प्राग्वत् ।

दुर्गाहृदयाधिकारः ।

अर्च्यपदवीप्सितादुपरि शूलिनि दुष्टपदे ग्रहान्वित-

स्तदनु च पारवाणमथोऽस्त्रमिति त्रिदशाक्षरो मनुः ।

ओं शूलिनि ! दुर्गे ! हुं फट् । ओं शूलिनि ! वरदायै हुं फट् । ओं शूलिनि
विन्ध्यवासिनि ! हुं फट् । ओं शूलिन्यसुरमर्दिनि ! युद्धप्रिये ! त्रासय त्रासय
हुं फट् । ओं शूलिनि ! देवासिद्धपूजिते ! नन्दिनि ! रक्ष रक्ष महायोगेश्वरि !
हुं फट् ।

इति ह तदङ्गैर्भवाति दीर्घतमा मुनिरुचरा ककुप्

स्वयमथ शूलिनी यदधिदैवतमक्षरलक्षकं जपेत् ॥ ६५ ॥

गुरुमुखलब्धमनुर्नियतागनवाद् नदीपतिगङ्गमे

स्वपरमुखेऽथ शिवेऽप्यधवा वनमञ्जरीसुरभौ गिरौ ।

जपतु यजेदपि तां हरिपीठगतेऽम्बुजेऽङ्गवृत्तिभेदेद्

वगुदलशक्तिवृत्तिस्त्वथ हेतिवृत्तिदिशामधिपैर्वृत्तिः ॥ ६६ ॥ वनमञ्जरी ।

तत्रे वज्रासनाख्यं तदासनं स्वास्थ्यया यजेत् ।

प्रकृतिं त्रिगुणैर्विन्ध्यमूर्तिभिः पङ्कजं तथा ॥ ६७ ॥

ओं दुर्गायै, ओं वरदायै, ओं विन्ध्यवासिन्यै, ओं असुरमर्दिन्यै, ओं
युद्धप्रियायै, ओं देवासिद्धपूजितायै, ओं नन्दिन्यै, ओं महायोगेश्वर्यै इत्यष्ट
शक्तयः ।

अरिदरखड्गगदागरकार्मुकशूलपाशस्त्रां शिवां

शतमखनीलरुचिं मुकुटादिचिभूषणैः समलङ्कृताम् ।

अयुगद्वयं मुमुक्षीं मृगराजगतां लसत्कनकाम्बरां

स्मरतु जपादिषु तामथवा सत्तुर्भुजां फनकप्रभाम् ॥ प्राग्वत् ।

देवीमेवंविधां ध्यात्वा हृदयाद् चार्कमण्डलात् ।
 मूलेनावल्य चाङ्गैः स्वरूपचारेस्तु पूजयेत् ॥ ६९ ॥
 देव्याश्चतुर्दिशं दृतीश्चतस्रः पीठगा यजेत् ।
 पीतां शङ्कारिगदिनीमुद्यतैककरां जयाम् ॥ ७० ॥
 पाशदण्डधरां याम्ये सस्फोटां विजयां सिताम् ।
 सुभद्रां पश्चिमे श्यामां शङ्खाद्यष्टभुजान्निताम् ॥ ७१ ॥
 शूलकात्यायनीं शुक्लां घृतकुम्भद्वयामृताम् ।
 सिञ्चन्तीममृताम्भोभिर्देवीं कुम्भपरिच्युतैः ॥ ७२ ॥
 निर्माल्यधारिणीमैशे सिंहिकां चाभिपूजयेत् ।

अथाकृतौ —

नित्यविधानतस्तु कुसुमैः सुगन्धवरधूपदीपचरुभि-
 र्भक्तिभरावनम्रशिरसा प्रणम्य कुरुते स्म पूजनविधिम् ।
 मद्रकगीतवाद्यमधुरैश्च नृत्तवलिभिः शिवाचरणयो-
 र्यस्त्विह साधयेन्मनुमिमं न तस्य भुवनेऽस्ति वस्त्वसुलभम् ॥ मद्रकम् ।

पूजाधिकारः ।

उत्कृतिलक्षकं जपति चेज्जगत् स निखिलं वशे स्म कुरुते
 यक्षपिशाचभूतभुजगानभीष्टमिह कारयेद् वचनतः ।
 मत्तगजाश्वयोधवहुलं च सैन्यमपि वारयेद् युधि जयेद्
 यत्र निधिर्निधानमवनौ स पश्यति सुखेन तच्च लभते ॥ प्राग्बत् ।
 स्वैक्यतः शूलिनीं ध्यात्वा स्वस्थावेशो भवेज्जपात् ॥ ७५ ॥
 विषग्रहामयादींश्च मोचयेद् दर्शनादपि ।
 सिताम्बरे लिखेद् देवीं दुर्गां साष्टभुजायुधाम् ॥ ७६ ॥
 वामनाभिर्जयाद्याभिर्युक्तां ता पूजयेज्जपेत् ।
 शीघ्रं सिध्यति मन्त्रोऽयमथ बाणेऽर्चयेदिमाम् ॥ ७७ ॥

तद्वैधात् परसैन्यानामुच्चाटनकरं परम् ।

स्यैक्यं ध्यानादिना शत्रुं जयेत् संमोहयेदपि ॥ ७८ ॥

तिलराजीहुतात् सर्वाभ्यारयेच्चित्तिकानले ।

तज्जपितं सिताश्मकुपितः क्षिपेत् कपिवयांसि काल्यति त-

ल्लब्धमनेन स्वे पशुमयं निखातमपि सैन्यमार्गनिहितम् ।

वत्सरहोमतः समधुरैस्तिरुर्भवति शक्तिमान् दशशतैः

पिप्पलकेध्मकैस्तु वशयेज्जुहोत्यभिमत्तं लभेत सद्युतम् ॥ प्राग्वत् ।

यथेह वनदुर्गाया विनियोगोऽनुक्रीर्तितः ॥ ८० ॥

तुल्यो महिषमर्दिन्याः शूलिन्याश्वासु संमतः ।

शूलिन्याधिकारः ।

तार द्वुर्गद्वयं रक्तं संवर्तोऽग्निठयुगमकम् ॥ ८१ ॥

ऋषिः स्यान्नारदश्छन्दो गायत्रं देवता स्वयम् ।

खड्गदुर्गानिजर्णैः पडङ्गानि च यथाक्रमम् ॥ ८२ ॥

पुरारिगिरिसंस्मृतैः सर्वेणाप्यत्नमन्त्रतः ।

अथ विकृतौ —

अवतु सशङ्खक्रमसिना त्रिशूलमपि ध्या दधच्छ्रुतिभुजै-

र्नवधननीलकान्तिररुणाभवा त्रिणनयना निस्तुम्भमथनी ।

कनकैविभूणा भगवती पिशङ्गवरमालरगन्धवसना

, चटुल, तेर्यथाश्चललि । मृगेन्द्र, धिरुद्ध वो विजयिनी ॥ अश्वललितम् ।

मनुमुपलभ्य देशिकमुख, त्रैलोक्यमभिचिन्त्य तां जपतु त-

त्करितुरगाकुले युधि तथा भयेषु विषमेषु वादविषये ।

स भवति निर्भयश्च विजयो यजेद्रधिगतामिमां प्रतिदिन

सितनरमीविशेषयजनाज्जपाच्च स्वचरोऽणिमादिगुणभारु ॥ प्राग्वत् ।

तिलज्यमर्षैर्हृत्वा लक्षं विद्यापरो भवेत् ॥ ८५ ॥

मन्त्रितेष्वादिवेधेन पलायन्त्यरयो मृगाः ।

चोरव्याध्यादिभिश्चासौ जपन् ध्यायन् न पीड्यते ॥ ८६ ॥

निराचरणमेवैनां खड्गदुर्गा तु साधयेत् ॥ ८६३ ॥

इत्थं प्रोक्ता दुर्गामन्त्राः सकलविषगददुरितभयशमना

यस्त्वेतेषामेकं वेष्टं विधियजनहवनमननजपपरः ।

संसाप्यादौ भक्त्या युक्तः प्रतिदिवसमपि भजति यदिह शिवां

मत्ताक्रीडा नित्यं लक्ष्मीः श्रयति खलु तमुपगतसुखविभवैः ॥ मत्ताक्रीडा ।

इति श्रीमदीशानण्डिबगुरुभवेवपद्धतौ तन्त्रघारे

पञ्चविंशः पटलः ।

अथ पञ्चविंशः पटलः ।

ताराम्मसी सुधाशब्दः सोष्टोऽग्निरथ ठद्वयम् ।

कथितो वसुधारायां मूलमन्त्रः स्वराक्षरः ॥ १ ॥

सामिहोत्रोऽम्बैकोऽथ स्यात् ततो वाली हरान्तगः ।

श्रीकरीति त्रयो वर्णा धनधान्यपदे ततः ॥ २ ॥

पृथक् करिपदोपेते वहेर्जाया च कीर्तिता ।

मन्त्रोऽयं वसुधारायाः साध्यसंज्ञस्तु सिद्धिदः ॥ ३ ॥

पूर्वोऽत्र मूलमन्त्रः स्यात् सप्तार्णस्तेन पूजयेत् ।

द्वितीयं साधयेन्मन्त्रं जपहोमक्रियादीभिः ॥ ४ ॥

ऋषिर्बुद्धमुनिश्छन्दश्चोष्णिगप्यतिशकरी ।

देवता वसुधाराख्या लक्ष्मीर्विश्वाभिपूजिता ॥ ५ ॥

ओं वसुधारे! ठठ हृदयम् । ओं श्रीः वसु ठठ उपहृदयम् । ओं

वसुश्रिये ठठ उपहृदयस्योपहृदयम् । ओं वसु ठठ ललाटे । ओं वसुश्रिये

ठठ शिरसि । ओं वसु स्वाहा वपट् शिखायाम् । ओं वसुस्वाहा वौपट् :

अशेषाङ्गवचम् । ओं वसु स्वाहा फट् अक्षम् ।

जपेत् तु पूर्वसेवार्थं साध्यमन्त्रं त्रिलक्षकम् ।
 सन्ध्यासु चार्धरात्रे च जपपूजाविधिः स्मृतः ॥ ६ ॥
 विशुद्धदेहः शुद्धात्मा मौनी शुद्धाम्बरादिकैः ।
 चन्दनेनार्धरात्रे तु विम्बमालिष्य वर्तुलम् ॥ ७ ॥
 पञ्चबुद्धान् प्रणम्यादौ बोधिसत्त्वाष्टकं तथा ।
 अक्षोभ्यैरोचनकौ रत्नसम्भवमेव च ॥ ८ ॥
 अमितायं तथाभोगसिद्धिं तारादिनामभिः ।
 पद्मपाणिश्च मैत्रात्मा गगनादिगजाह्वयः ॥ ९ ॥
 समन्तभद्रसंज्ञश्च तथा यक्षाधिपाह्वयः ।
 ततः स्यान्मञ्जुघोषारुयस्तथा विष्कम्भकाह्वयः ॥ १० ॥
 त्रांवीजोत्थं हिरण्याद्रिं ध्यायेदतिमनोहरम् ।
 तस्योपरि तथारामं कल्पवृक्षैरलङ्कृतम् ॥ ११ ॥
 तन्मध्ये मणिभिर्दिग्बैश्रितं हैमस्थलं स्मरेत् ।
 तत्र यङ्कारज पद्मं स्मृत्वा तत्र स्थितः स्वयम् ॥ १२ ॥

‘ओं स्वभावशुद्धाः सर्वसमाः । सर्वशुद्धोऽहम्’

इति मूर्धादिपादान्तं त्रिवारं विन्यसेत् सुधीः ।

मैत्रीं सुधीषु सर्वेषु करुणां दुःखितेषु च ॥ १३ ॥

पुण्यशीलेषु सन्तोषगुपेक्षां पापकर्मसु ।

भावयेत् प्राणिवर्गेषु सदा सन्तुष्टमानसः ॥ १४ ॥

ओं हुं त्रां आं खं हे —

अहृष्टादितलान्तं तु त्रिवारं विन्यसेदिति ।

ओं सर्वतथागतानां सर्वसिद्धयः संपद्यन्ताम् । सर्वतथागताश्चाधि-
 तिष्ठन्ताम् ।

नागिह्नमन्तकेप्येतैः क्रमात् कुर्यात् त्रिरञ्जलिम् ॥ १५ ॥

ओं वसुधारे ! अभितिष्ठस्व माम् ।

अनेनाञ्जलिना मूर्ध्नि न्यस्तेनैनां प्रणम्य तु ।

ओं समये! सौम्ये! समयश्चरि! महासमये! नमः ठठ ।
 वद्ध्वा समयमुद्रां तामूर्ध्वमुखिष्य दर्शयेत् ॥ १६ ॥
 तथैव वज्रमुद्रां च दर्शयेत् साध्यविद्यया ।
 ततो हिरण्यपात्रादौ गन्धपुष्पाम्बुपूरिते ॥ १७ ॥
 मूलं विन्यस्य संपूज्य स्वशिरः प्रोक्षयेत् तु तैः ।
 पूजाद्रव्यं तथा स्थानमवोक्ष्यार्घ्यजलैस्तथा ॥ १८ ॥
 अर्थः कल्पतरोर्ध्यात्वा रत्नसिंहासनाम्बुजे ।

ओं श्रिये, श्रीकरि! घनकरि! धान्यकरि! एद्दोहागच्छ भगवति
 वसुधारे! ठठ ।

अनेनवाहयेद् देवीं वक्ष्यमाणस्वरूपिणीम् ॥ १९ ॥

अथ संकृतौ —

हेमनिभां पीवरकुचकलशां चन्द्रमुखीमलिकुलरुचिकेशीं
 कञ्जुलिकाङ्गीं कुवलयनयनां चारुभुजां तनुतरवरमध्याम् ।
 हेमकिरीटां कनकमणिमयैराभरणैः शुचिनिवसनगन्धै-
 रञ्चितमास्यैरधिगतवपुषं कान्तिमतीं प्रणमत वसुधाराम् ॥ २० ॥
 [कान्तिमती, तन्वीति केचित् ।

तिष्ठन्तीं विनिधायाद्भि वसुवर्षिघटीमुखे ।
 आकुञ्चिताद्भिजानुस्थवामपाणिस्थडाडिमाम् ॥ २१ ॥
 रत्नवर्षिघटीगर्भमुत्पलं चापरे करे ।
 स्यन्दमानार्थधाराढ्यनालनिर्गतवह्वरीम् ॥ २२ ॥
 इत्थं ध्यात्वा तु तां देवीं मूलेनावद्य मण्डले ।
 मूलमन्त्रेण चार्घ्याद्यैरुपचारैर्यजेत् क्रमात् ॥ २३ ॥
 अमिताभाह्वयं वैद्वं कल्पवृक्षमघोम्बुजे ।
 पीतवर्णं ध्याननिष्ठं शिखिनं मुण्डितं स्मरेत् ॥ २४ ॥

तत्पार्श्वगं तथा शुक्लं^१ मास्वराब्जे कपर्दिनेम् ।

साम्राजिनोत्तरीयाद्यं पद्मे लोकेश्वरं स्मरेत् ॥ २५ ॥

वामपार्श्वे वज्रपाणिं श्यामं वज्रधरं तथा ।

किरीटादिविभूषाद्यं पद्मे नाभिस्थपाणिनम् ॥ २६ ॥

ओं सं ठठ । ओं घां ठठ । ओं रं ठठ । ओं वसुधे ! ठठ । ओं
वसुन्धरि ! ठठ । ओं वसुमति ! श्रिये ठठ । ओं वसुधारि ! ठठ ।

दिग्विदिश्वभिपूज्यैतास्तत्पद्मजदलाग्रगाः ।

मध्ये मूलेन देवी तां तत्पार्श्वे श्रीमहाश्रियौ ॥ २७ ॥

श्रीरूपे पद्मजे पूज्ये वसुवर्षिषटीकरे ।

ओं चक्ररत्नाय नमः । ओं मणिरत्नाय नमः । ओं असिरत्नाय
नमः । ओं अश्वरत्नाय नमः । ओं खीरत्नाय नमः । ओं पुरुषरत्नाय नमः ।
ओं गजरत्नाय नमः ।

सप्तैशान्यपि रत्नानि पद्मस्थान्यग्रतो यजेत् ॥ २८ ॥

तेषामुभयतो यक्षनागराजाभिधानकान् ।

ऊर्ध्वतो देवपुत्रांश्च प्रणतौन् सेवयागतान् ॥ २९ ॥

इत्थं सपरिवारां तां यजेद् गन्धादिभिः क्रमात् ।

मुद्राभिर्दक्ष्यमाणभिर्वसुधाभिरनुक्रमात् ॥ ३० ॥

अन्तःस्थाङ्गुष्ठमुग्धा तु मुद्रा समप्रसञ्जिता ।

तस्यास्तर्जादिमोक्षेण तिस्रः पुष्पादिसंज्ञिताः ॥ ३१ ॥

कनिष्ठानखमारोप्य ज्येष्ठाम् वज्रलक्षणम् ।

मुक्तशेषाङ्गुलिः प्रोक्ता दीपमुद्रेति देशिकैः ॥ ३२ ॥

नदूच्चाङ्गुलिं तु पात्रामं पार्श्वस्थाङ्गुष्ठयोगतः ।

नैवेद्यमुद्राय भियो निर्गताङ्गुलिर्भवेत् ॥ ३३ ॥

सामान्यमुद्रा सर्वत्र प्रणामविषये स्मृता ।

तृतीयपर्वमध्याभ्यां तर्जाभ्यां कुञ्चितं स्पृशेत् ॥ ३४ ॥

१. 'हो', २- 'नाम्' ख. पाठः. ३. 'घ', ४. 'सः । ओम् अ' ख. पाठः.
५. 'वा', ६. 'डीः' ख. पाठः.

किञ्चिद् विनिर्गताहृष्टमुद्रा वाहनसंज्ञिता ।
 अर्धरात्रे जपेन्मन्त्रं साध्यं पञ्चदशाक्षरम् ॥ ३५ ॥
 मूलेन सप्तवर्णेन पूजयेत् तां यथाविधि ।
 मासाद्य त्रितं लभते पणमासाद् धनदो भवेत् ॥ ३६ ॥
 प्राहे नित्यं जपेन्मन्त्रं निशीथे जुहुयात् तिलैः ।
 राजानं वक्ष्येदिष्टमर्थं तस्माल्लभेत च ॥ ३७ ॥
 सिद्धार्थैरथवा हुत्वा शुभ्रैर्भूपो वशे भवेत् ।
 ह्रस्वश्रीर्वायुरोष्ठस्थो दीर्घमाघन्ततः करी ॥ ३८ ॥
 दणचापि दान्यचापि पुष्पिकरि ऋद्धिकरि अविघ्नकरि सर्वकरि ठठ ।
 द्वात्रिंशदणो मन्त्रोऽयं प्राग्वद्भ्रादिकं स्मृतम् ।
 प्राग्यत् पूजाजपध्यानैर्वसुधारेष्टदा भवेत् ॥ ३९ ॥
 अथान्यः साध्यमन्त्रस्य पूर्वोक्तस्योच्यते विधिः ।
 क्षीरोदहेमपुलिने कल्पकोद्यानमण्डिते ॥ ४० ॥
 हेमपक्षिमृगाकीर्णे चिन्तयेत् स्वर्णमण्डपम् ।
 दशयोजनविस्तार शतयोजनमायतम् ॥ ४१ ॥
 मण्डपं तदुपेन्द्रेण देव्यर्थं निर्मितं धिया ।
 स्तम्भैर्दिव्यैर्मणिमयैरष्टोत्तरसहस्रकैः ॥ ४२ ॥
 युक्तं वैडूर्यसोपानं स्फाटिकान्तरकुट्टिमम् ।
 पद्मिनीशतसङ्घीर्णं दिव्योद्यानैश्च शोभितम् ॥ ४३ ॥
 तोरणच्छत्रफलशप्रदीपाङ्कुरचामरैः ।
 शङ्खैस्फटिकचक्राङ्गध्वजदर्पणमण्डितम् ॥ ४४ ॥
 अन्यैश्च मङ्गलैर्युक्तं मुक्तादामावलम्बितम् ।
 तन्मध्येदेशे ध्यात्वाथ रत्नसिंहासनं पुनः ॥ ४५ ॥
 तस्योपरि महत् पद्मं सहस्रदलशोभितम् ।
 तत्कार्णिकास्थिता देवीं वसुधारां विचिन्तयेत् ॥ ४६ ॥

तद्यथा —

करुपतरुमूले रत्नहरिपीठे श्रीमदरुणाब्जे नैकशतपत्रे
सुस्थितपदाब्जां श्याममणिवर्णां तुङ्गकुचकुम्भां चारुमुखचन्द्राम् ।
हारमणिमालोहेममकुटाद्यैराभरणमुत्स्यैर्भूपिततनुं तां ,
चित्रवसनाढ्यां साभयदवामां ङाडिमकपाणिं नौमि वसुधाराम् ॥ मणिमाला ।

देवीमेवंविधां ध्यात्वा तस्या दक्षिणपार्श्वगम् ।

मुक्तामणिक्यधाराढ्यघटीहस्तं धनेश्वरम् ॥ ४८ ॥

वामतश्चामराट्टयेण हेमदण्डेन सन्ततम् ।

वीजयन्तीं समृद्धिं च दिव्यरूपां विचिन्तयेत् ॥ ४९ ॥

ओं धर्माय नमः । ओं बुद्धाय नमः । ओं सदाय नमः । ओं सागर-
निर्घोषाय नमः । ओं वज्ररक्षाय नमः । ओं तरुणिने नमः । ओं आर्या-
बलोकेश्वराय नमः । ओं प्रज्ञायै नमः । ओं सरस्वत्यै नमः । ओं सर्वयोधि-
सत्त्वेभ्यो नमः ।

एतान् सिंहासनस्याधो दशदिक्षु यजेत् क्रमात् ।

षडङ्गमन्त्रैः प्रागुक्तैर्विन्यस्याशां च बन्धयेत् ॥ ५० ॥

एवं सपरिवारां तामभिपूज्य यथाविधि ।

मौनी शुचिर्जपेन्मन्त्रं सत्यमेव वदेत् सदा ॥ ५१ ॥

विशेषेणास्य मन्त्रस्य सत्योक्त्या लभते फलम् ।

जपाद् दशांशं जुहुयात् पद्मैराज्यविमिश्रितैः ॥ ५२ ॥

ततः श्रीमान् भवेन्मन्त्री नित्याभ्यासार्चनाहुतैः ।

पूर्वोदिताभिर्मुद्राभिर्मन्त्रैः पूर्वोदितैः क्रमात् ॥ ५३ ॥

अर्घरात्रे तथा प्रातः श्रियं विन्देद् यजन् जपन् ।

विल्वच्छायोपितो विल्वसमिद्धिर्वाय तत्फलैः ॥ ५४ ॥

नित्यं हुत्वाष्टसाहस्रं षण्मासाद् राज्यभाग् भवेत् ।

पक्षं पयोत्रतो नित्यं प्रातः सन्तर्प्य यो जपेत् ॥ ५५ ॥

अर्धरात्रे च तां ध्यायन् घनधान्यपातिर्भवेत् ।
 प्रातरष्टौ सहस्रं च सन्तर्प्य सलिलैः शुभैः ॥ ५६ ॥
 मासेन तु समृद्धिः स्याद् वशयेषु जगत्रयम् ।
 ध्यायन् सम्पूजयेन्नित्यं जपन् सन्तर्पयन्नपि ॥ ५७ ॥
 महतीं श्रियमाप्नोति वर्षमात्रान्न संशयः ।
 दूर्वाभिरायुरारोग्यं पद्मैर्विल्वैः श्रियं घनम् ॥ ५८ ॥
 जुह्वादाप्नोति वस्त्राणि नवाज्यैराज्यसंप्लुतम् ।
 चन्दनेनार्धरात्रे तु समालिप्य तु मण्डलम् ॥ ५९ ॥
 पुष्पैर्विकीर्य विविधैस्तस्मिन्नावाद्य पूजयेत् ।
 घृतदीपशत दत्त्वा गन्धाद्यैरर्चयेत् क्रमात् ॥ ६० ॥
 अर्धरात्रं समारभ्य यावत् स्यादरुणोदयः ।
 जपेत् सजागरो मन्त्रं वसुधारामनुस्मरन् ॥ ६१ ॥
 ततस्तु हेमधाराग्रे नरस्थूला पतिष्यति ।
 अष्टोत्तरसहस्रं तु नाभिदध्नजले स्थितः ॥ ६२ ॥
 जपन् सप्तदिनाद् वृष्टिं लभते पुष्टिर्वर्षिणीम् ।
 पञ्चप्रादेशमात्रे तु पटे देवीं यथाविधि ॥ ६३ ॥
 संलिख्य तूक्तरूपाब्जां पूजयेत् सिद्धिभाग् भवेत् ।
 प्रातश्चैवार्धरात्रे च चन्दनालिप्तमण्डले ॥ ६४ ॥
 सम्पूज्यैनां जपन् जुह्वद् यथोक्तं फलमश्नुते ।

वसुधाराधिकारः ।

तारं च हृदयं नाभिर्दोर्मध्यं सलिलं ततः ॥ ६५ ॥
 त्वक्स्थो पादि भौतिकाण्ड्यै मीनोऽरण्यैर्धरार्णकौ(?) ।
 उमाकान्तः सदृक् चाथ धरेणोँ ठद्वयं मनुः ॥ ६६ ॥

अत्यष्टिवर्णास्तारादिरयं मूहदयाहयः ।
 रामवेदानलगुणवेदसंख्यैः स्ववर्णकैः ॥ ६७ ॥
 अज्ञानि रचयेन् पञ्च जातिभाञ्जि यथाक्रमम् ।
 ऋषिर्वराहश्छन्दोऽपि निचृद् भूमिश्च देवता ॥ ६८ ॥
 लक्षं पुरश्चिन्त्या होमो दशांशं पायसाज्ययोः ।
 सिध्येन्मन्त्रस्त्वयं नित्यपूजाविधिरथोच्यते ॥ ६९ ॥
 मेरौ कल्पतरोर्मूले हेमभूरत्नपीठके ।
 ध्यात्वा सिताम्बुजं तस्मिन् देवीमावाह्य पूजयेत् ॥ ७० ॥

तद्यथा —

आधारशक्तिं कूर्मं चाप्यनन्तासनमेव च ।
 धर्मादिकान् गुणान् सूर्यसोमाग्न्यधिपमण्डलैः ॥ ७१ ॥
 तत्कर्णिकायां भूजीजमिद्धा तद्विम्बतारकम् ।
 मूलेनावाहयेत् तस्मिन् धरणीं दिव्यरूपिणीम् ॥ ७२ ॥

अथामिकृतौ —

श्यामलवर्णां कोमलमूर्तिं कुवलयचलदृशमभिनववयसं
 हेमकिंगीटा स्वाभरणाढ्या करधृतकमलकुवलययुगलाम् ।
 कौञ्चपदालीं चित्रपटान्तस्तरलितसुरसरिदुपमितवसना
 पिङ्गरगन्धसम्परिबर्हां प्रणमत भुवामिह सुररिपुदयिताम् ॥ कौञ्चपदा ।
 ध्यात्वैव धरणीं देवीमुपचारैर्यजेत् क्रमात् ।
 अङ्गैश्च वासुदेवार्थैर्दिक्षु पद्मदलाग्रजैः ॥ ७३ ॥
 जलामिमरुदाकाशान् कोणपत्रेष्वनुक्रमात् ।
 श्वेतरक्तासितस्वच्छवर्णान् प्रोक्ततनून् यजेत् ॥ ७५ ॥
 देव्याः पार्श्वगतौ दृतीश्चतस्रं कोणगा यजेत् ।
 चामरं मुकुरं चैव रत्नभूपासमुद्गकम् ॥ ७६ ॥
 ताम्बूलककरङ्गं च वहन्तीर्हिमसन्निभा ।
 कुलशैलान् समुद्राश्च नदीवृक्षौषधीरपि ॥ ७७ ॥

दीपांश्च नानधेयैः स्वैः प्रणवादिनमोन्तकैः ।

तद्वाह्ये लोकपालांश्च सगणायुधवाहनान् ॥ ७८ ॥

तद्वाह्ये दिग्गजानष्टौ यजेदैरावतादिकान् ।

इत्थं सपरिवारां तामुपचारैर्यथोदितैः ॥ ७९ ॥

सम्पूज्य दधिशाल्यन्नं सघृतं सोपदंशकम् ।

निवेद्य सपूपफलं दध्यन्नं वा सुसंस्कृतम् ॥ ८० ॥

यद्वापि सामावाह्यं कुण्डे वा स्थण्डिले शुभे ।

साज्येन चरुणा नित्यं हुत्वा देवीं प्रवाहयेत् ॥ ८१ ॥

कामयेद् वसुधां तु यां शुचिना भृगुवाररवेरुदयाह्वतंमृदा

मिश्रितं जुहुयात् पयस्त्वधवा घृतपायसमष्टसहस्रमितं तथा ।

आत्मसाद् भवतीह भूर्नचिराधवसस्याविमि(श्रितःश्र)सरोजकुमुद्वती

स्वादुसिक्तनवोत्पलैर्हवनेन धनान्यपि रज्यपदं लभने नृरः ॥ कुमुद्वती ।

होमान्तेऽनेन विकिरेद् वालं मन्त्रार्णसंलयया ।

विशेषाद् विष्णुभक्तस्य मन्त्रोऽयं सर्वकामधुक् ॥ ८३ ॥

बृहदयाधिकारः ।

श्रीकामशक्तिवीजात्मा त्रिवर्णस्त्रिपुटामनु-

स्त्रयीजैर्दीप्सितैः कुर्यात् पडङ्गानि यथाक्रमम् ॥ ८४ ॥

मागरोदरहेमभूपुलिने सुरपादपम्लगपिठसरालेहे

वेदसंख्यदले स्थिता त्रिदशं नवहेमरुचिं मकुटादिविभूषिताम् ।

पद्भुजां धृतपुण्डरीकयुगां महपागमथाङ्कुगुणपुष्पधनुस्तरान्

विभ्रतीमरुणाम्बरादियुतां प्रणमामि जगन्नभितां भुवनेश्वरीम् ॥ प्राग्भत् ।

म्वाङ्गावृत्तिः म्यात् प्रथमा केसरेपूत्तरादिपु ।

दलात्रेपु च दूत्यस्ता रचिताञ्जलिना यजेत् ॥ ८६ ॥

घृणिन्थै । सूर्यायै । आदित्यायै । प्रभावस्थै ।

इत्याराध्याथ तां देवीं निवेद्यान्तं यजेत् क्रमात् ।
 भानुलक्ष जेन्मन्त्रं श्रीमान् स वप्रयेज्जगत् ॥ ८७ ॥
 द्विह्रिपत्रफलाद्यैस्तु मिश्रैर्त्वा धनी भवेत् ।
 साधामर्गास्त्रिचूर्णे तु गवुरैरशयेज्जगत् ॥ ८८ ॥
 अथ श्रीशक्तिज्ञामाना बीजेशी कथिताम्बुजे ।
 प्रोक्तह्रियादिकां देवीमासीनां पूजयेद्विभूये ॥ ८९ ॥
 अङ्गवृत्तिः स्यात् प्रथमा पञ्चमाक्षे पडाश्रेणु ।
 हरिलक्ष्मीशगिरिजाः स्मरं चैव रतिं यजेत् ॥ ९० ॥
 पद्माद्यष्टनिधिभिस्त्रिद्वन्द्वे चाष्टमातृभिः ।
 योषिद्वैश्व लोकेऽर्पयेत् परिवृता क्रमात् ॥ ९१ ॥
 शंकर यजनं चैतद् विभेषत् सर्ववश्यदम् ।
 श्रीगणेशान्धेय बीजानि कन्यार्षां योजयेत् क्रमात् ॥ ९२ ॥
 विन्दौ व्योम्नि समायोज्य ध्यायन् सिन्दूरलोहितम् ।
 त्रैलोक्यं वशयेन्मन्त्री जप-यानरतः सदा ॥ ९३ ॥
 विरुचशम्भ्यर्कसभिधो जपापुष्पाणि च क्रमात् ।
 जुहुयान्मधुराक्तानि जगद्विधाय च श्रियै ॥ ९४ ॥

त्रिपुटाधिकारः ।

तारमोष्टं च सं साक्ष पार्श्वं रक्तं च मेश्वरी ।
 द्वह्रियान्तो दशार्णोऽधमुमामन्त्रिभु वश्यदः ॥ ९५ ॥
 अयुतं प्रजपेदादौ दशाशाय्य जुहोतु च ।

उत्कृती —

अथ रूढा देवीं त्र्यक्षा लम्बरुणमणिरुचिनिर्भा भुजङ्गविनृम्भित
 पाशं क्षिप्त्वा सार्ध्या वदुध्या स्मरन्शरशतविंशतनुं निजैक्यगतामुमाम् ।

आकर्षन्ती रक्ताकल्पामपि सुरुचिरकनकमयी करेण तु यष्टिका-
माधून्वानां ध्यात्वा देवीमपर इव हि मनतिशयी जपन् वश्येज्जनम् ॥९६॥

[भुजङ्गविनृम्भितम् ।

मधुरत्रयसंयुक्तं रक्तपुष्पैर्जुहोति चेत् ॥ ९७ ॥

स्ववशे कुरुते सर्वमाहृष्टिलवणाद् भवेत् ।

यत्राङ्गकल्पना नोक्ता तत्र अक्त्याङ्गकल्पना ॥ ९८ ॥

शस्ता स्याच्छक्तिमन्त्राणामृष्याद्यं च पुरोदितम् ।

आकृष्टिशक्त्याधिकारः ।

इतामिर्भुजमध्यं च पत्यर्गौ च महेश्वरि ॥ ९९ ॥

शब्दः स्यादथ केशान्ते मेयो पूर्णेऽथ उद्दयम् ।

तारादिरेष धृत्यर्गो मन्त्रोऽत्राधिपसंज्ञितः ॥ १०० ॥

वर्णसाहस्रजप्येन निध्येद्वोमाद् दशाशतः ।

नृत्प्यन्त कनकसशसि सृडमावेरतमगदुहितरमनुशपन्ती-

मन्त्रार्थं विविधरसवदभिमतधनममर्लवमननपि विप्रेभ्यः ।

यच्छन्ती रुचिरवपुषमरुणवसनकुमुमरुचिरशुभवेपाङ्गां

ध्यात्वोमां यजति जपति यद्द धनपीतरीस्त्रिजडुरितमपवाक्षं ग्यात् ॥

[अपवाहकम् ।

माहे नित्यं जपेन्मन्त्रं शुचिरष्टोत्तरं शतम् ॥ १०१ ॥

सहस्रं व्याचिरेणैव सोऽत्राद्यधनशान् भवेत् ।

अज्ञपूर्णाधिकारः ।

हृदयसहितेविरम् महादेवि देवादिदेवैस्त्यथो सर्वशब्दो भवे-

ज्जनस्वपदयोः स्वकारोऽन्तु मध्ये दिपं दीर्घकाला मपश्चान्तकथापदीः ।

१. नान्या ध्या" न्य पाठः २. 'क' क ४. पाठः ३. 'यो', ४. 'लंमपि'

शशिशकलयुतं कुरुद्वन्द्वकं वद्विजाया च देव्यास्त्रयस्त्रिशदणो मनु-
 र्वशयति हि जगद् यथा चण्डवृष्टिप्रयातोऽन्दिलं ध्यानजप्यादिभिः श्रीकरः ॥
 [चण्डवृष्टिप्रयाताह्वयो दण्डकः ।

रसवेदशरैश्चर्षिबाणतुपगिमंरुयया ॥ १०४ ॥
 स्वापैरस्नान्तमङ्गानि कृत्वोमा वश्यकर्मणि ।
 पाशाङ्कुशाभुजद्वन्द्वकरां रक्तां त्रिलोचनाम् ॥ १०५ ॥
 ललिताङ्गां स्मरेद् वाथ श्रियै लक्ष्मीस्वरूपिणीम् ।
 ज्ञात्याष्टोत्तरसाहस्र जपेनद्यां पुरस्किया ॥ १०६ ॥
 म्यात् सप्तकृत्वः सलिलमभिमन्व्य शिवां स्मरेत् ।
 मुखप्रक्षालयेन्नित्यमेतत् मर्वानुरज्जकम् ॥ १०७ ॥
 प्राग्मन्मन्त्रितैलेन गन्धैर्वा कुङ्कुमादिभिः ।
 मुखमालिप्य यान् पश्येत् सर्वानेव वशं नयेत् ॥ १०८ ॥
 तत्पृष्ठकुमुमं मालां गन्धं वश्याय धारयेत् ।
 धामराजकुलादीनां प्रवेशेऽपि जपदिमम् ॥ १०९ ॥
 इष्टार्थं साधयेत् सद्यः स्त्रीपुमोश्च समो विधिः ।
 यन्नामयुक्तं मन्त्रेण जपापुष्पैर्मधुच्छुतैः ॥ ११० ॥
 जुहोत्यष्टोत्तरशत सहस्रं वापि वश्यकृत् ।
 जपेद् वा नामसंयुक्तं यस्य तं तं वशं नयेत् ॥ १११ ॥
 प्रातः खात्वां तु पद्मेचम्यां सैकतस्थण्डिले श्रियम् ।
 कृताङ्गलिभवैः पुष्पैरष्टोत्तरसहस्रकैः ॥ ११२ ॥
 यजेद् गन्धादिभिर्विन्देद्देमद्यस्त्रादिकं धनम् ।

देवीमन्त्राधिकारः ।

हृदयं भगवत्यन्ते मातङ्गेश्वरिशब्दयुक् ॥ ११३ ॥

सर्वशब्दो जनयुतो मनोहरिपदं ततः ।
 मुखरागिणि सर्वाद्यं सर्वराजशङ्करि ॥ ११४ ॥
 सर्वस्त्रीपुरुषान्ते च सर्वदुष्टमृगं ततः ।
 सर्वसत्त्वस्य चाप्यन्ते वशङ्करिशुत पृथक् ॥ ११५ ॥
 अमुकं वशशब्दान्ते मानयेति च ठद्वयम् ।
 उद्वृत्त्य ग्थवर्णोऽयं मातङ्गीमनुरीरितः ॥ ११६ ॥
 महाकालीपरिचरा देवी मातङ्गिका स्मृता ।

अपिच —

नमोन्ते कर्णवर्णः म्यादेकनेत्रे द्वयं दृशा ॥ ११७ ॥
 सोमेश्वरस्थः श्रेतोऽथ चण्डान्ते मांसमक्षियुक् ।
 मातङ्गीसर्वशब्दान्ते वशीकरिणि ठद्वयम् ॥ ११८ ॥
 मन्त्रोऽयमपि मातङ्ग्या भवेदुच्छिष्टसंज्ञित ।
 द्वयोर्ध्यानं समानं म्याद् विनियोगो वशीकरे ॥ ११९ ॥

मरतकमणिकोमलश्यामलाङ्गी सुकेशालका कुन्दमन्दसितास्याम्बुजा
 कुबलयदलनीलनेत्रोत्पलां पकविम्बाधरां पीननुन्नस्तनीं सुन्दरीम् ।
 किसलयमृदुपाणिपादां त्रिनीलाम्बरा (शुक्लां ?) शङ्खभूषोहसचारुदिभ्याःकृतिं
 प्रणमत कलगीतवीणास्वनाकृष्टविश्वामराधां तु मातङ्गिकां भूतये ॥ प्राग्बत् ।

ध्यात्वा देवीं तु मातङ्गीं प्रथमं सन्ध्ययोजयेत् ।
 निशास्त्रयुतजापेन सिद्धमन्त्रो भविष्यति ॥ १२१ ॥
 सर्वानपि वशे कुर्यात् स्त्रीपुंसोश्च समो विधिः ।
 गत्रौ भुक्त्वा द्वितीयेन ध्यत्योच्छिष्टान्धसा बलिम् ॥ १२२ ॥
 मन्त्रेण जापितं दद्याद् वशयेत् सकलं जगत् ।
 गजद्वारे समायां वा य यं वीक्ष्य जपन् ब्रजेत् ॥ १२३ ॥
 स वश्यो भवेत् मयो दत्त्वा पुष्पादिकं तथा ।
 लाणं त्रिमधुरैः पिष्ट्वा कृत्वा साध्यम्य पुत्तलीम् ॥ १२४ ॥

जुह्वदष्टोत्तरशतं तथा तं वशयेज्जनम् ।

शालिषिष्टप्रतिकृतिं स्वादेत् संमन्थ्य विचया ॥ १२५ ॥

वशयेत् सप्तदिवसैः पादमारभ्य दक्षिणम् ।

काष्ठं कृष्णचतुर्दश्यां रात्रौ भित्त्वास्य मध्यतः ॥ १२६ ॥

क्षिप्त्वा तु लवणं यद्ध्वा कृष्णसूत्रेण धेष्टितम् ।

दग्ध्वा नितानलेऽभ्यस्तं सहस्रं यत्र दीयते ॥ १२७ ॥

स स दास ट्वास्येष्टं कुर्यान्मन्त्रप्रभावतः ।

यद्वाचनौपगन्धाद्यं यः सैर्भन्त्रेण दीयते ॥ १२८ ॥

तं तां वा वशयेत् सद्यो नात्र कार्या विचारणा । [शक्तयः

इति ह निगादिता यथा मुख्यशो मुख्यतन्त्रोदिताः शक्तिविद्याभिन्ना या महा

सकलवृत्तित्वापदौर्गत्यनौर्भाग्यरोगग्रहक्षेत्रलमीडात्ययान्यादितुःत्वापहाः ।

सुकृतविभवकाममोक्षाधिना धार्थिनार्थासरे कामदोहाः सद्य कामधेनूपना

मृत्तिजननतरङ्गपूणोर्गर्भुर्गद्गवाभोविस्तन्तरनायां जयन्तीह सौरुयप्रदाः ॥ अर्णाः ॥

(१) धर्मदेवतादिचतुष्टयसदृशं तन्त्रक्षरे

यस्य रश्मिपटलः चर्चयिष्ये ॥

अथ सत्तावैशः पटलः ।

पुराता कं व्योमदीर्घादिवि दुष्कृतं शक्तिबीजं च शुक्लं ससर्गम् ।

समुद्भूय सूर्यायनस्थन्त्रमुक्त्वा भवेन्मूलमन्त्रस्तु सौरो नवार्जः ॥ १ ॥

ओं अं ब्रह्मतेजो ज्वल हृदयाय नमः । ओं अं विष्णुतेजो(प्र?)ज्वल
अर्थाय शिरसे स्वाहा । ओं अं रुद्रतेजो भूर्भुवः सुवरो ज्वालनि शिखायै
वपद् । ओं अं महेश्वरतेजः शूलिनि हुं कवचाय हुम् । ओं अं सत्यसदा-

१. तद् व', २ 'स्तु' ३ 'रा' र. पाठ ४. 'आ' क पाठ
५ 'अ म प्रतेजो ज्वल म' ए प र.

शिवतेजः कपर्दिनि अस्त्राय फट् । ओं हं शिवतेजः शक्तिनेत्रत्रयाय
वौषट् ।

अहानीमानि सूर्यस्य स्वास्त्रशुद्धे कर्द्वरे ।
ज्येष्ठाद्यङ्गुलिषु न्यस्य क्रमादन्त्रं तलद्वये ॥ २ ॥
शीर्षाम्यह्दुराथेऽपु पद्मोर्दिशु च क्रमात् ।
तान्यङ्गान्येव विन्ध्यस्य हृदयादिषु च क्रमात् ॥ ३ ॥
पूजाजप दिक् कुर्यात् निद्विमिष्टां स विन्दति ।
अत्यर्पिः शुक्लकश्चन्दो जगती देवता रविः ॥ ४ ॥
समुद्रगायां नद्यां तं पर्वताग्रेऽथ वा यजेत् ।
यथावद्वर्णलक्षं तु पुरश्चर्षामिधौ जगेत् ॥ ५ ॥
तद्दशांशेन वैलैश्च पालाशोदुम्बरैरिति ।
एवोभिः पैप्पलैश्चाज्यदधिमध्वभिवाग्नितैः ॥ ६ ॥
विधिवज्जुहुयाच्छक्त्या ॥ क्षणनरि भोजयेत् ।
अथैवं सिद्धमन्त्रस्य विनियोगा भरन्ति हि ॥ ७ ॥
ब्रह्मगादीन्तु पालाशैः पिप्पलोदुम्बरैः क्रमात् ।
अपामार्गैः तु वजयेद्देधोभिः शूद्रैस्तु स्त्रियः ॥ ८ ॥
सर्धान् वर्णान् वशे कुर्यादसामार्गैर्वृत्तप्लुः ।
नद्यां समुद्रगामिन्यामूर्ध्वमाहुर्जलं स्थितः ॥ ९ ॥
नामिदमेऽष्टसाहस्र जपन् नित्यं धनी भवेत् ।
मण्डले सवितुर्विष्णुं हेमवर्णं चतुर्भुजम् ॥ १० ॥
शङ्खचक्राम्बुजगदाहस्त ध्यायैन् जपेदपि ।
मर्दान् कामानवाप्नोति मुक्तिमप्यतिदुर्लभाम् ॥ ११ ॥
अनेनैव समुद्दिष्टं यद् यन् स्यादभिवाञ्छितम् ।
मन्त्रेणानेन लभते जपध्यानहुतादिभिः ॥ १२ ॥
अस्य मन्त्रस्य चान्येषां सामान्येनार्चनाविधिः ।
कथ्यते सूर्यमन्त्राणां यथावादिह सङ्ग्रहात् ॥ १३ ॥

तद्यथा —

- ओं । तेजाम्बिनं तथा सूर्यमाद्रित्यं तिग्मतेजसम् ।
 वैकुण्ठं चैव तारादिं पृथक् पृथगुदीर्य तु ॥ १४ ॥
 आवाहयामात्युक्ताः स्युर्मन्त्रा-त्वावाहने रवेः ।
- ओं । भूर्भुवः सुवः सूर्यादिः स्थापनानन्त्र ईरितः ॥ १५ ॥
 महाबलाय स्वाहेति दद्यादर्घ्यं यथाविवि ।
 हृदयेन तथा पाद्य दद्यादाचमनीयकम् ॥ १६ ॥
 मूलेन स्नापयेद् देयं सौरैः सूक्तैश्च शक्तितः ।
 मूलेन वस्त्राभरणं क्रदचेनोपवीतकम् ॥ १७ ॥
 पाद्याचामौ यथापूर्वं स्वाहान्तं प्रणवादिकम् ।
 गन्ध खपोत्क्रायेत्यस्य स्वाहान्तं पुष्पमप्यथ ॥ १८ ॥
 सहस्रकिरणायेति धूप च शिरसा रवेः ।
 शिखया दीपमप्यभ्य नैवेद्यममृतात्मने ॥ १९ ॥
 जपित्वा सूर्यगायत्रीमुपचारैर्मन्त्रार्चयेत् ।

ओं पिङ्गलाय नमः ।

- अन्तः प्रविश्योपविश्य कृत्वा तु प्राणसंयमम् ॥ २० ॥
 अस्त्रशुद्धकरोऽङ्गानि हृदयादीनि विन्यसेत् ।
 आत्मानं भास्करं ध्यायन् यथोक्तार्घ्यं तु पूजयेत् ॥ २१ ॥
 साष्टाङ्गं विन्यसेत् तत्र मूलाङ्गान्यर्चयेदपि ।
 तत्प्रांक्षितामैस्थानार्चाद्रव्यचक्रं कुशैर्मन्त्रैः ॥ २२ ॥

गं गणपतये नमः । ओं गु गुरुभ्यो नमः ।

- इति दक्षिणतो विभ्रं गुरुं चोत्तरतो यजेत् ।
 तं प्रसूनासनं पीठं तारवेर्गादिपूर्वकम् ॥ २३ ॥
 स्वनाम्नाभ्यर्च्य तत्पादाश्चतुरोऽथ हरीन् यजेत् ।
 विमलं सारमाराभ्य मुखं परनपूर्कम् ॥ २४ ॥

ताराभिन्द्रन्तवर्गादियुक्ताख्याभिर्नमोन्तकम् ।
 तथैव परमात्मानं सूर्यपद्मासनं तथा ॥ २५ ॥
 दीप्तां सूक्ष्मां जयां भद्रां विभ्रतीं विमलामपि ।
 अमोघां विद्युतां चाष्टदिग्दलेषु क्रमाद् यजेत् ॥ २६ ॥
 सप्तमस्य द्वितीयं तु स्वैरर्धाधिर्विभेदितम् ।
 सचिन्दुमादौ शक्तीनां नमश्चान्ते नियोजयेत् ॥ २७ ॥
 नयर्भां कर्णिकायां च तारादिं सर्वतोमुखीम् ।
 इष्टाथ प्रस्फुरन्मुद्रां दर्शयेदथ भास्करम् ॥ २८ ॥
 वृत्तस्वतेजोविम्बस्थं श्वेतपद्मोपरि स्थितम् ।
 प्रोक्तमूर्तिधरं देवं सञ्चिन्त्य स्थिरधीर्हृदा ॥ २९ ॥
 पुष्पैरञ्जलिमापूर्य स्वपोत्किं मूलसयुतम् ।
 उच्चार्थं द्वादशान्ताब्जात् तवावाहनमुद्रया ॥ ३० ॥
 आवाह्यं स्थापयेत् पद्मे म्थापन्या सुसमाहितः ।
 सन्निधान्या सन्निधाप्य रुद्ध्वा तन्निष्ठुराल्यया ॥ ३१ ॥
 धेन्वा प्ररोच्याथार्ध्यादीन् दत्त्वा चैव स्वपोत्किना ।
 गार्गमूलेन चाराध्य पद्मं विम्बं च दर्शयेत् ॥ ३२ ॥
 स्नानपद्मोपवीतादि दत्त्वाङ्गानि यजेत् क्रमात् ।
 हृदयादीनि वहीशरक्षोवायुदलेष्वथ ॥ ३३ ॥
 मध्ये नेत्रं ततश्चास्त्र दिग्दलेषु सजातिभिः ।
 वरद्राम्भोजहस्ताः स्युर्हृदयाद्याः सुभषिताः ॥ ३४ ॥
 रक्ताभाः स्मेरवदनास्तदस्त्र योषिदाकृति ।
 विद्युत्पुञ्जनिभं गैर्द्रमुग्रदंष्ट्रं विचिन्तयेत् ॥ ३५ ॥
 धेनुमुद्रा हृदादीनां दर्शयेद् गोवृषं दृगः ।
 त्रासनामपि चास्त्रस्य पुनर्गन्धादिभिर्यजेत् ॥ ३६ ॥

१. 'मा' ख ग. पाठः. २ 'रं' सु सले यु' ख पाठः ३ 'या'

प्रागादिदिक्षु सौमं च बुधं चैव बृहस्पतिम् ।
 पूजयेद् भार्गवं चाग्निरक्षोवाग्नीशदिग्गतान् ॥ ३७ ॥
 अङ्गारकं शनैश्चारं राहुं केतुमिति ग्रहान् ।
 तारादिस्वाह्याद्यैर्णैर्विन्दन्तैश्च नामभिः ॥ ३८ ॥
 शुक्रोऽरुणः कांस्यनिभः पीतः श्वेतस्तथा सितः ।
 कृष्णोऽङ्गारनिभो धूम्रः सोमाद्याः स्युर्नव ग्रहाः ॥ ३९ ॥
 द्विभुजास्ते च वामोरस्थितैतद्वरपाणयः ।
 साक्षमालाभयकरा दक्षिणे सुविभूषिताः ॥ ४० ॥
 बन्दन्या तु प्ररोच्यैतान् गन्धाद्यैरथ भास्करम् ।
 निवेद्यान्तं तु संपूज्य ग्रहाश्चैव यथाक्रमम् ॥ ४१ ॥
 पद्माख्या विम्बमुद्रा च दर्शयित्वाभिनन्दयेत् ।
 यथाशक्ति जपित्वाथ दत्त्वा^१र्घ्यं तु विमर्जयेत् ॥ ४२ ॥
 सहस्रं मुद्रया मन्त्रान् साङ्गं देवं ग्रहानपि ।
 हृदये द्वादशान्ते वा मूर्ध्नि विम्बे नियोजयेत् ॥ ४३ ॥
 तन्निर्माल्यादिकं सर्वं तेजश्चण्डाय दापयेत् ।
 तारवर्णादिपूर्वेण म्वनात्त्रैवैशगोत्ररे ॥ ४४ ॥
 म्बाराभ्यस्तु चतुर्था च सर्वेषां स्यान्नमोन्तकम् ।
 पण्ड्रा सूर्यपूजाया दर्शनीयास्तु ता यथा ॥ ४५ ॥

पद्माकाराद्याभिमुख्येन पाणी मन्त्रेऽङ्गुष्ठौ शायितौ कर्णिकावत् ।
 पद्माख्येयं सैव संलम्बमध्या स्पृष्ट्वाङ्गुष्ठा विम्बसजा तु मुद्रा ॥ ४६ ॥
 प्राग्बत् पाण्योर्लिङ्गयोरङ्गुलीनामग्रेऽङ्गुष्ठोच्चालनान्निष्ठुरा स्यात् ।
 बद्ध्वा मुष्टिं दक्षिणामास्फुरन्त्यौ मुक्त्वा तर्जामध्यमे गोवृषारख्या ॥ ४७ ॥
 अन्योन्यग्रथितसमाङ्गुलीकपाण्योस्तर्जाग्रद्वयसमवेतमव्यमाग्रे ।
 व्यत्यस्तेऽप्यथ तदनामिके कनिष्ठायुक्ताग्रे भवति हि धेनुसंज्ञमुद्रा ॥ ४८ ॥

वदूध्वा दक्षिणहस्तेन मुष्टिमुत्सृज्य तर्जनीम् ।
तर्जन्या वामतल(सं)ताडनात् त्रासनी भवेत् ॥ ४९ ॥

प्रयोजनतिलकाधिकारः । -

तारं सान्तं चिन्दुयुतं कान्तं चिन्दुसमान्वितम् ।
द्वितीयम्य द्वितीयं च पोत्त्रायेति ममुद्धरेत् ॥ ५० ॥
मन्त्रोऽयं कथितः साङ्गो भास्करस्य पडक्षरः ।
याज्ञवल्क्योऽस्य ऋषिः स्याद् गायत्री छन्द एव च ॥ ५१ ॥
देवता सविता साक्षात् प्राग्वत् पूजादिकं स्मृतम् ।
विनियोगस्तु पूर्वोक्ततुल्योऽस्यापि विधीयते ॥ ५२ ॥
विशेषः स्वार्णलक्षं तु पुरश्चर्याविधौ जपेत् ।
तद्दशांशं हुत प्राग्वत् कृत्वा सिद्धमनुर्भवेत् ॥ ५३ ॥
अणिमादिगुणावाप्तिर्जपम्यातिशये भवेत् ।

पडक्षराधिकारः ।

सपष्ठानुग्रहो दण्डी वह्निजो लकुलीश्वरः ॥ ५४ ॥
सद्दामविजयारुयोऽयं सूर्यमन्त्रोऽखिलार्थद्वरः ।
स्वयं दीर्घस्वरैर्युक्तः पडङ्गान्यस्रमन्त्रतः ॥ ५५ ॥
अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तं स्वार्णान्यङ्गानि च न्यसेत् ।
पष्ठं तु तलयोर्मूलं जपन् हस्तद्वयेन तु ॥ ५६ ॥
विन्यस्य व्यापकं चाथ मूर्धाम्यहृदयेष्वपि ।
गुह्ये चरणयोर्मूलमङ्गानि हृदयादिषु ॥ ५७ ॥
विन्यस्य तु यथाकल्पं ज्ञात्वा नित्यमुपासयेत् ।
संपूजयेद् रविं प्राग्वन्मण्डले वार्कमण्डले ॥ ५८ ॥
अर्घ्याद्यं तु निवेद्यान्तमर्चयित्वा जुहोतु च ।
ध्यायन् सूर्यं जपेत्लक्षं प्राग्वद्भुत्वा प्रसिध्यति ॥ ५९ ॥

अथ वश्येऽरुणं ध्यायेद्वेमामं शान्तिके श्रियै ।
 पीतं संस्तम्भने कृष्णं क्षुद्रे शुक्रं च मुक्तये ॥ ६० ॥
 अपिह्रलं च विजये पद्महस्तं रविं स्मरेत् ।
 जपहोमादिना प्राग्भूत् सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ ६१ ॥
 सङ्ग्रामविजयाधिकारः ।

सर्वक् सङ्ग्रामविजयो मन्त्रो मार्ताण्डभैरवः ।
 वीर्यस्वरैः स्वैरङ्गानि ह्रस्वैः स्वैः पञ्चमूर्तयः ॥ ६२ ॥
 सूर्यश्च भास्करो भानू रविश्चाथ दिवाकरः ।
 पञ्चैता मूर्तयस्तस्य मार्ताण्डस्य भवन्ति हि ॥ ६३ ॥
 सर्वत्र विम्बपुटितो मन्त्राऽयं सर्वसिद्धिदः ।
 पार्श्वात् तृतीयो वहिस्थः साक्षा विम्बं हि विन्दुमत् ॥ ६४ ॥
 अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तं पञ्चमूर्तीस्तु विन्यसेत् ।
 मध्यादिकं कनिष्ठान्तमङ्गमन्त्राणि च न्यसेत् ॥ ६५ ॥
 मूलेन ध्यापकं चापि मूर्धादिचरणान्तकम् ।
 मूर्तौ शीर्षास्येहद्रुष्टपादेषु क्रमशो न्यसेत् ॥ ६६ ॥
 स्वावकाशेष्यथाङ्गानि विन्यस्य रविवत् स्वयम् ।
 प्राग्भूत् पीठे विभूत्यादिमण्डलाब्जे स्मरन् यजेत् ॥ ६७ ॥
 शक्तीर्दातादिकाश्चापि पुनर्दूतीचतुष्टयम् ।
 उषां प्रभां च सन्ध्यां च मङ्गां दिक्पत्रगा यजेत् ॥ ६८ ॥
 भ्वाख्याद्यर्णैः सदीर्घेन्दुखण्डैरिष्ट्वा ततो रविम् ।
 ध्यावाहयेत् ततः पद्मे वक्ष्यमाणाकृतिं स्मरन् ॥ ६९ ॥
 सिन्दूरारुणमष्टबाहुमरुणैराकल्पकैर्भासुरं
 वामाङ्गार्धनिवेशितम्बदयितं त्र्यक्षैश्चतुर्भिर्भुजैः ।
 सत्पाशात्कुञ्जमक्षमूत्रममलं युक्तं कपालं क्रमात्
 खट्वाङ्गं जलजं दधानमथ तच्चक्रं च शक्तिं स्मरेत् ॥ ७० ॥

एव ध्यात्वा समावाह्य संपूज्य विधिवद् रविम् ।
 उपचारैर्यथापूर्वं शक्यता शक्यनुसृतः ॥ ७१ ॥
 चतुर्लक्षं जपेन्मूल पुरश्चरणसिद्धये ।
 अर्घ्यं च विधिवद् देय गोमयालिप्तमण्डले ॥ ७२ ॥
 शुद्धदेशे नदीतीरे देवागारेऽथ वा गृहे ।
 प्राङ्मुखे गोमयालिप्ते हस्तवृत्ते तु मण्डले ॥ ७३ ॥
 न्यस्ताङ्गः सूर्यमावाह्य संपूज्य च यथाविधि ।
 प्रस्थपूर्णे तु सोमर्षं ताम्रं वा चक्रं शुभम् ॥ ७४ ॥
 धूपितं सादितं दर्भेष्वासाद्यापूर्य वारिभिः ।
 रक्तचन्दनकाशमीरोचनाचन्दनाक्षतैः ॥ ७५ ॥
 कर्पूरागरुदर्भैश्च श्यामाकतिलसर्पपैः ।
 वेणुबीजयवाशालीनपात्रन्धूकटाडिमैः ॥ ७६ ॥
 संरक्तकरवीरैश्च मिश्रयित्वा तदम्भसि ।
 सविम्बमूलसाङ्गैश्च विन्यस्य द्वादशान्ततः ॥ ७७ ॥
 सहस्रचेतनं गन्धपुष्पधूपार्चितं पुनः ।
 धेन्वामृतीकृतं शम्भरक्षितं चावकुण्ठितम् ॥ ७८ ॥
 कचचेनाञ्जविम्बाभ्या मुद्राभ्यां सम्प्ररोच्य तु ।
 उच्चन्तमुदितं वाथ पश्यन् मार्तण्डमण्डलम् ॥ ७९ ॥
 तस्मिन् यथोक्तविधिना ध्यात्वा भानुं त्रयीमयम् ।
 मभ्युज्य विधिनोदिष्टैरुपचारैस्तु मानसैः ॥ ८० ॥
 जपित्वाथ नमस्कृत्य जानुभ्यामवनीं स्थितः ।
 हस्ताभ्यामर्घ्यपात्रं तं गृहीत्वानासमुद्धृतम् ॥ ८१ ॥
 ध्यात्वा परामृतं तं च भानुमूर्तेस्तु मूर्धनि ।
 दद्यादर्घ्यं तु मूलेन साङ्गेन तु नमोन्तकम् ॥ ८२ ॥
 ततस्तदमृताप्लावसमाहादितविग्रहम् ।
 ध्यायेद् देवं तु विम्बस्थ मूर्तिमन्त्रांश्च मण्डले ॥ ८३ ॥

मयोज्याश्च क्षमस्वेति विसृज्याद्भिकरं पुन ।
 प्रक्षाल्याचम्य देवार्चाभवनान्तः प्रविश्य तु ॥ ८४ ॥
 हैरण्ये वाथ ताम्रे वा पद्मे प्रादेशसमिते ।
 आवाह्य पूजयेत् सूर्यं द्रव्यै म्बविभवाजितैः ॥ ८५ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां यथादिष्ट तदाप्नुयात् ।
 जपेच्च नित्यमयुत सहस्रं शतमेव वा ॥ ८६ ॥
 पूजाहोगनमङ्कारजपातिशयभक्तितः ।
 अणिमादिगुणावाप्तिरचिरेणास्य जायते ॥ ८७ ॥
 नृमासतैलेन्याघाततिलैर्लेक्ष जुहोति चेत् ।
 अविज्ञात निधि गूढ लभतेऽस्य प्रभावत् ॥ ८८ ॥
 गोघृतघ्रीहिल्वज्यैर्हुतैश्च लभते निधिम् ।
 पद्मकिञ्जल्कगन्धाश्मकुकवाकुशिराः समाः ॥ ८९ ॥
 गजलण्डोद्भूत छत्र तन्मदोऽलक्तसारकम् (१) ।
 मृतचीर सितार्कस्य तूलवर्तकृत ममम् ॥ ९० ॥
 नृरुस्थनरतैलेन वर्तिका दीपयोन्निशि ।
 यत्र म्यान्निधिसन्देहस्तत्रोच्चैर्दीपदर्शनात् ॥ ९१ ॥
 अधोऽवालागता वर्ती निधानं दर्शयेत् स्फुटम् ।

मार्ताण्डभैरवाधिकारः ।

शिषोत्तमस्तु सप्राण उमाकान्तो दृशान्तभाक् ॥ ९२ ॥
 सवामश्रवण शुक्रं माक्षिरक्तश्च मारुतः ।
 अनन्तः सध्मयुक्तोऽग्निः सत्त्वमर्गन्तथापटी ॥ ९३ ॥
 याजुषोऽष्टाक्षरः मौरम्तारादि सर्वसिद्धिदः ।
 छन्दोऽम्य देवी गायत्री देवभागस्तथा मुनिः ॥ ९४ ॥
 द्रवतं मविना देवा धर्ममागार्थमोक्षदः ।

१. 'त', २. 'ल', ३. 'जकुण्डोद्भूतलार', ४. 'शि', ५. 'त्वम' ए. पाठः.

ब्रह्मतेजोज्वालामणिं हुं फट् ठठ । विष्णुतेजोज्वालामणिं हुं फट् ठठ । रुद्रतेजोज्वालामणिं हुं फट् ठठ । महेश्वरतेजोज्वालामणिं हुं फट् ठठ । सत्यतेजोज्वालामणिं हुं फट् ठठ ।

गिरोभ्रूमध्यवक्त्रेषु हृन्नाभिस्मरजानुषु ॥ ९५ ॥

पादयोश्चापि मात्रार्णान् बुभुक्षुः सृष्टये न्यसेत् ।

सुमुखोर्विपरीतोऽम्मान्यास' मंहारमंजितः ॥ ९६ ॥

अथ प्रातर्द्विजः स्नात्वा कूनमान्ध्यविधिः स्थित' ।

नाभिदन्तोदके ध्यायन् मूर्यं न्यस्ताङ्गविग्रह' ॥ ९७ ॥

अष्टकृत्वोऽष्टकृत्वस्तु जपित्वाङ्गलिना जलम् ।

अभिपिञ्चेत् म्वमूर्धान नित्यमष्टोत्तर अतम् ॥ ९८ ॥

श्रियं प्राप्नोति नचिराद् धनधान्यमुखास्पदम् ।

पुरश्चर्यां विनाप्येप पूजाहोमजपादिभिः ॥ ९९ ॥

फलत्येव द्विजातीनां स्ववर्णाश्रमधर्मिणाम् ।

योऽष्टलक्ष जपन् मन्त्रं नाभिदग्ने जले स्थितः ॥ १०० ॥

पूजाजपार्घ्यहोमाद्यैर्यद्यदिष्ट स साधयेत् ।

कुण्डे वा म्थण्डिले चाग्निमाधायावाह्य भास्करम् ॥ १०१ ॥

वैदिकामिमुखादूर्ध्वं पालाशैराज्यमोचितैः ।

एधोभिरष्टमाहसैर्हुत्वा म्याद् ब्रह्मवर्चसम् ॥ १०२ ॥

शैतुस्त्रैः म्प्रदत्वात् वैदिकैः स्त्रीस्तथास्त्रुचैः ।

दधिमन्वाज्यमित्ताभिर्दूर्वाभिर्हुतमाशुषे ॥ १०३ ॥

आज्याक्तलाजैः कन्यार्यै तिलाज्यैः पापशान्तये ।

श्वेतारुणहरिद्राभकृष्णमूत्राभिधेष्टितैः ॥ १०४ ॥

ग्वादिरैस्तु क्रमाद् वर्णान् वशयेद् ब्राह्मणादिकान् ।

तत्तद्वर्णैस्तु कुसुमैर्वासांसि लभते हुतैः ॥ १०५ ॥

१, २, ३, ४, ५ 'जि' क पाठः. ६- 'सृष्ट' घ. ॥ पाठः. ७. 'पु

शुचावनालये देशे सुलिप्ते चाथ वर्तुले ।

विम्बे नवघटे भानुं सम्यगावाह्य पूजयेत् ॥ १०६ ॥

अष्टोत्तरशतं साज्यं पायस जुहुयादपि ।

जपेदष्टसहस्रं च द्वादशाहं घटं स्पृशन् ॥ १०७ ॥

भोजयित्वा द्विजान् भक्त्या वृष्टिमिष्टां स विन्दति ।

निम्नो रात्रीरूपोप्याथ रविं संपूज्य शक्तितः ॥ १०८ ॥

पायस जुहुयादष्टसहस्रं घृतमिश्रितम् ।

भोजयित्वा द्विजान् भक्त्या पायसाज्येन शक्तितः ॥ १०९ ॥

द्वादशाह तु वा पक्षं मास मासत्रय तु वा ।

ततः पत्नीमृतुस्नाता हुतशैपं तु वाशयेत् ॥ ११० ॥

मन्त्रेणाष्टशतौलब्ध ततः पुत्रं स विन्दति ।

रुलशे पर्ववद् भानुमावाह्याभ्यर्च्य भक्तितः ॥ १११ ॥

सगन्धरत्नकनकवस्त्रमान्याद्यलङ्कृते ।

जपित्वा जुहुयादष्टसहस्रं तेन सेकतः ॥ ११२ ॥

श्रापमृत्युरोगादेः शान्तिः सद्योऽस्य जायते ।

पयोमतो जपेद् वर्षं वर्षे वर्षाण्यथापि यः ॥ ११३ ॥

रोचंस्त्वादयस्तस्य गुणाः सिध्यन्त्ययन्नतः ।

सावित्रीं गो यथोद्दिष्टा जपन सपूजयेद् रविम् ॥ ११४ ॥

नित्योक्तमार्गहोमाद्यै मर्वान् कामानवाप्नुयात् ।

उद्यन्नुद्येति पूर्वाया छन्दोऽनुष्टुप् भवेद्वचः ॥ ११५ ॥

ऋषिश्च देवता प्राग्भद् विनियोगाश्च पूर्ववत् ।

इत्थं यथाशक्तुदितैरिह सूर्यमन्त्रैर्नामाभ्यामस्ति ग्लु वस्तु जगत्त्रयेऽपि ।

यस्मादतः सधितरि प्रणिधाय भक्तिं सिद्धिं प्रसिद्धिविभवां च लभेत मुक्तिम् ॥

इति श्रीशान्तशिवगुरदेवपद्धतौ मन्त्रमादे

सूर्यपटल समाप्तिः ।

अथ अष्टाविंशः पटलः ।

शिवमादौ नमस्कृत्य शिवमन्त्रं पडक्षरम् ।

वक्ष्ये पञ्चाक्षरं चान्यान् शिवमन्त्राश्च कृत्वशः ॥ १ ॥

तारं मेघं विषं सर्गिं शिवायेति पडक्षरः ।

तारहीनः स एवायं मन्त्रः पञ्चाक्षरः स्मृतः ॥ २ ॥

विप्रादिभिन्नयीयोग्यैः सेव्यो मन्त्रः षडक्षरः ।

स्त्रीशूद्राद्यैस्तथा वेद्यो मन्त्रः पञ्चाक्षरो भवेत् ॥ ३ ॥

अस्यैव प्रणवस्थाने प्रासादं विनियोजयेत् ।

मुख्यः पडक्षरोऽयं स्यात् सर्वेषां मुक्तिमुक्तिदः ॥ ४ ॥

अत्र वातुले शिवज्ञानविद्यायां—

वेदाद्यन्तं विष्णुयुक्तं विन्दुनादसमन्वितम् ।

तद्बीजं शक्तिपञ्चम्यां दीर्घमन्त्रे नियोजयेत् ॥ ५ ॥

तारेण सम्पुटीकृत्य न्यासेषु च जपादिषु ।

विप्राद्यैरेष सेव्यः स्यात् स्त्रीशूद्राद्यैरतारकम् ॥ ६ ॥ इति ।

खं सानुग्रहसर्गांशं प्रासादं स्यात् सनिन्दुकम् ।

शिवमन्त्रोऽप्ययं विश्वसृष्टिस्थित्यादिकारणम् ॥ ७ ॥

त्रिविधानामपि ह्येषामृषिं छन्दोऽपि दैवतम् ।

न्यासाद्यं विनियोगांश्च समानं गुरवो विदुः ॥ ८ ॥

अत्र कालोत्तरे—

नादाद्यं यत् परं बीजं सर्वभूतेष्ववस्थितम् ।

मुक्तिदं परमं दिव्यं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ९ ॥

सान्तं सर्वगतं शून्यं मात्राद्वादशकस्थितम् ।

ह्रस्वा ब्रह्मसमाख्याता दीर्घा ब्रह्मानि पण्मुसल ॥ १० ॥

अपिच—

पष्टं त्रयोदशान्तं च पञ्चमे विनियोजयेत् ।

शिवं तं तु विजानीयान्मन्त्रमूर्तं सदाशिवम् ॥ ११ ॥ इति ।

तस्माद् दीर्घैः स्वरैस्तेन प्रासादस्याङ्गकल्पना ।
 तत्राप्यखान्तमेव स्याद्भ्रस्वैर्ब्रह्माणि पञ्च हि ॥ १२ ॥
 सप्रासादपडर्णस्य हृदाद्यैः स्वाक्षरैः सह ।
 बिन्द्वन्तैर्हृदयादीनि स्वस्वजात्या भवन्ति हि ॥ १३ ॥
 सर्वेषामपि चैतेषां वामदेवो भवेदपिः ।
 पङ्क्तिश्छन्दः शिवो दैवं सामान्येन प्रकल्पितम् ॥ १४ ॥
 शिवतत्त्वं हि तारस्य प्रासादस्य सशक्तिकम् ।
 पञ्चभूतादिभूतानि तन्मात्राणीन्द्रियाणि च ॥ १५ ॥
 मनो बुद्धिरहङ्कारः पुरुषः प्रकृतिस्तथा ।
 रागो विद्या कला कालो नियतिस्त्वथ मायया ॥ १६ ॥
 शुद्धविद्येश्वरौ तद्वत् संदेशः शक्तिरित्यपि ।
 सप्तैव पञ्चकान्येषु पञ्चार्णेषु स्थितानि हि ॥ १७ ॥
 उक्ताद् विलोमतः पञ्चत्रिंशत्तत्त्वस्थितिः स्मृता ।
 ईशानपुरुषाघोरवामसद्यास्तु नादयः ॥ १८ ॥
 बुभुक्षूणां मुमुक्षूणां सद्योजातादयः क्रमात् ।
 शुक्ल पीतं तथा कृष्णं धूम्रं हेम तथारुणम् ॥ १९ ॥
 वर्णानि पण्णां वर्णानां विज्ञेयानि यथाक्रमम् ।
 गायत्रं चैव गायत्रमनुष्टुप् त्रिष्टुभौ तथा ॥ २० ॥
 बृहती च विराडुक्ता छन्दांसि च यथाक्रमम् ।
 ब्रह्मेन्द्ररुद्रहरयो ब्रह्मा स्कन्दश्च देवताः ॥ २१ ॥
 हृदये चैव पूर्वादिवक्त्रेषु स्थानमीरितम् ।
 पाण्योर्मुखेषु देहे च वर्णानि क्रमशो न्यसेत् ॥ २२ ॥
 अङ्गमन्त्राणि च पुनर्हृदायङ्गेषु विन्यसेत् ।
 स्यात् ब्रह्मचारिणो सृष्टिः स्थितिः स्याद् गृहमेधिनाम् ॥ २३ ॥
 वनस्थानां मुमुक्षूणां संहारन्यास ईरितः ।
 दक्षिणाङ्गुष्ठमारभ्य न्यसेद् वामरुरस्य तु ॥ २४ ॥

अङ्गुष्ठान्तं तदा सृष्टिर्विपरीतस्तु संहतिः ।
 अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तं मन्त्रवर्णास्तु हस्तयोः ॥ २५ ॥
 विन्यस्य स्थितयेऽङ्गानां मन्त्राण्यपि तथा न्यसेत् ।
 तारं प्रासादसंयुक्तं विन्यस्य तलयोस्ततः ॥ २६ ॥
 मन्त्राक्षराण्यङ्गुलीषु चौङ्गान्यङ्गं तलद्वये ।
 ततस्तु हृदये तारं प्रासादमपि विन्यसेत् ॥ २७ ॥
 प्राग् दक्षिणोदक्पाश्चात्यमुखेपूर्ध्वमुखेऽपि च ।
 न्यासः पङ्क्षरस्य स्यात् तथा पञ्चाक्षरस्य तु ॥ २८ ॥
 विना तलं च हृदयमङ्गुलीप्लासनेषु च ।
 नकारादीस्तु पञ्चार्णान् न्यसेदङ्गानि पूर्ववत् ॥ २९ ॥
 ताराधन्तपुटं स्वार्णं न्यसेदङ्गुलिपर्वसु ।
 आधन्तपर्वणोस्तारं मध्ये मन्त्राक्षरं न्यसेत् ॥ ३० ॥
 बीशद्वाणां विना तारं स्वार्णाङ्गैर्न्यास ईरितः ।
 व्यापकं चैव मूलेन न्यसेदामस्तकाङ्घ्रिकम् ॥ ३१ ॥
 देहे मूर्धास्यकण्ठेषु हृद्गुह्याङ्घ्रिषु च न्यसेत् ।
 सृष्टौ विलोमात् संहारे स्थितौ हृदयगुह्ययोः ॥ ३२ ॥
 पादशीर्षास्यकण्ठेषु पङ्खर्णानथ पञ्च चेत् ।
 न्यसेत् कण्ठं विनान्येषु स्थानेष्वर्णान् यथाक्रमम् ॥ ३३ ॥
 हृदयादिपङ्खानि स्वस्थानेषु स्वजातिभिः ।
 अखान्तमेवं विन्यस्य दिशाबन्धनमांचरेत् ॥ ३४ ॥
 विज्ञेशो भातरो दुर्गा क्षेत्रेशश्च स्वनामभिः ।
 छोटिकाभिर्नमोन्ताभिर्नियोज्या दिशि दिक्क्रमात् ॥ ३५ ॥
 स्ववर्णलक्षणैरेण दशांशतिलहोमतः ।
 शिवार्चया च भक्त्यास्य पुरश्चर्या प्रसिध्यति ॥ ३६ ॥
 पुरश्चर्या विनाप्येष भक्तस्य यजतः शिवम् ।
 जपहोमातिशयतः सदाभ्यासाच्च सिध्यति ॥ ३७ ॥

पूजादौ च जपादौ च प्राणायामत्रयंत्रयम् ।
 चत्वारिंशत्समावृत्तिः पञ्चार्णस्य तु मानसी ॥ ३८ ॥
 प्राणायामोऽपि वर्णानां द्विद्विहाराक्रमात् स्मृतः ।
 सविन्दुनादं प्रासादं शतकृत्वो धियां जपेत् ॥ ३९ ॥
 एकार्णानां तथान्येषां निर्दिष्टः प्राणसंयमः ।
 बीजं चाष्टोत्तरशतं तज्जपान्ते जपेदपि ॥ ४० ॥
 नद्यां शिवालये तीर्थे पर्वतेऽग्रेश्च संनिधौ ।
 गुरुसूर्येन्दुदीपानां साहस्रफल्दो जपः ॥ ४१ ॥

अपिच —

एकस्त्वेकगुणो गेहे गोष्ठे दशगुणो जपः ।
 नद्यां शतगुणः शम्भोः सहस्रगुणितोऽप्रतः ॥ ४२ ॥
 स्वयंभुलिङ्गसान्निध्ये जपो लक्षगुणः स्मृतः ।
 देवहृदेषु तीर्थेषु पर्वताग्रेऽवुषेस्तटे ॥ ४३ ॥
 पुण्यक्षेत्राश्रमाद्येषु जपः कोटिगुणो भवेत् ।
 प्राग्याम्याप्योत्तराशास्यो जपेद् वश्याभिचारयोः ॥ ४४ ॥
 पौष्टिके शान्तिके मुक्तचै प्राक्सुखो वाप्युदद्मुखः ।
 अङ्गुलीभिश्च रेखाभिः पुत्रजीवैः प्रवालकैः ॥ ४५ ॥
 स्फाटिकैश्चैव पद्माक्षैः सौवर्णैरथ मौक्तिकैः ।
 कुशानां ग्रन्थिभिश्चाथ रुद्राक्षैश्च यथाकमम् ॥ ४६ ॥
 एकैकस्माद् दशगुणं जपन् फलमवाप्नुयात् ।
 अङ्गुष्ठेनाक्षसूत्रस्य कर्पणं मोक्षदं स्मृतम् ॥ ४७ ॥
 शत्रुनाशाय तर्जन्वा श्रियै मध्यमया स्मृतम् ।
 अनामया कनीयस्या शान्तिके पौष्टिके स्मृतम् ॥ ४८ ॥
 साङ्गुष्ठमेव मर्वाभिः कर्पणं सर्वकामदम् ।

मन्त्रसाधनाधिकारः ।

शिवस्य पूजां निर्वर्त्य ततः कुर्वन् जपादिकम् ॥ ४९ ॥
 मन्त्रं संसाधयेत् सिद्धये विनियोगांस्ततः परम् ।
 खात्वा सन्ध्यां समाप्यादौ यागागारं गतः शुचिः ॥ ५० ॥
 मौनी सूर्यं समाराध्य समाचम्योपविश्य तु ।
 आत्मशुद्धिं विभायाथ भस्मदिग्धस्त्रिपुण्ड्रघृक् ॥ ५१ ॥
 तिलकी चन्दनेनाथ पुष्पारोपितमस्तकः ।
 सामान्यार्घ्योक्षितद्वारस्तेन विघ्नं सरस्वतीम् ॥ ५२ ॥
 गङ्गां च यमुनां नन्दिमहाकालौ यजेत् क्रमात् ।
 ऊर्ध्वोदुम्बरके शाखामध्ये दक्षिणवामतः ॥ ५३ ॥
 मूले द्वारश्रियं चोर्ध्वे पाण्डिणघातत्रयेण तु ।
 भौमांस्तालैरान्तरिक्षाञ्छोटिकाभिर्दिविस्थितान् ॥ ५४ ॥
 विघ्नान् निवार्य स्वास्त्रेण नाराचास्त्रात् प्रसूनकम् ।
 अन्तः क्षिप्त्वा विशेषन्तर्वामशाखामुपाश्रितः ॥ ५५ ॥
 देहल्या ज्वलदस्त्रेण कुसुमं विनिधाय तु ।
 स्वास्त्र्यया ब्रह्मवास्त्वीशौ स्वं चानन्तासनं यजेत् ॥ ५६ ॥
 मौनी तस्मिन् निविष्टोऽथ सकलीकृतविग्रहः ।
 हृत्पद्मे स्वे शिवज्योतिर्भ्रूमध्ये तु धिया ततः ॥ ५७ ॥
 नाभिकुण्डानले हुत्वा हविर्भिर्द्वादशान्तजैः ।
 सति लिङ्गे तु सामान्यमर्घ्यं दत्त्वाभिपूज्य तु ॥ ५८ ॥
 निर्माल्यमपनीयास्त्रादुपचारोक्तमार्गतः ।
 संक्षाल्याशून्याशिरसं शिवभावाद्य पूजयेत् ॥ ५९ ॥
 आधारशक्तिं विन्यस्य शुक्लां कूर्मशिलोपरि ।
 अनन्तं चासनीभूतं धर्मादीन् मण्डलानि च ॥ ६० ॥
 पद्मं च शर्कावामादी. शिवमूर्तिं च मध्यतः ।
 ध्यायेत् प्रासादबीजोक्ता मूर्तिं विद्यामयीं विभोः ॥ ६१ ॥

पञ्चमसोक्तवक्त्रं दशभुजमथवा वेदवाहुं त्रिणेत्रं
दुर्धुरार्धेन्दुगङ्गाफणिगणविलसत्सत्कपर्दं दधानम् ।

खट्वाङ्गं शूलशक्ती वरदभयहर दक्षिणैर्दोर्भिरन्यै-

नागं रुद्राक्षमालां ह्यमरुकसहितं चोत्पलं बीजपूरम् ॥ ६२ ॥

धवलचपुपमञ्जे संनिविष्टं त्रिणेत्रं वरदमभयमेणं चापि टङ्गं दधानम् ।

युगभुजमहिगङ्गाचन्द्रचञ्चत्कपर्दं भुजगवलयहारं कृत्विक्लं प्रपद्ये ॥ ६३ ॥

प्रासादपञ्चषट्सप्तवस्वर्णमनुपूजने ।

मूर्तिद्वयमिदं प्रोक्तं तयोरेकां समाश्रयेत् ॥ ६४ ॥

पञ्चवक्रो दशभुजो दशार्णस्य सदाशिवः ।

शक्त्या वामाङ्गतया मनोन्मन्या समन्वितः ॥ ६५ ॥

ध्यात्वा पूज्यः शिवो लिङ्गे निष्फले सकलेऽथ वा ।

स्थिरे वा चललिङ्गे वा क्षणिके चाप्यभावतः ॥ ६६ ॥

फानि तानि क्षणिकानि ।

सैकतं मार्तिकं पैष्टं चान्नज फलजं तथा ।

गन्धजं नावनीतं च गोमयं चाष्टमं स्मृतम् ॥ ६७ ॥

यथोपपत्त्या क्षणिकं लिङ्गं कृत्वा सवेदिकम् ।

तस्मिन्नावार्य चेद्वेशं निरपेक्षं विसर्जयेत् ॥ ६८ ॥

उद्वासितशिवे लिङ्गे चण्डमिष्ट्या विसृज्य तु ।

क्षणिकं पीठसहितमगाधाम्भसि निक्षिपेत् ॥ ६९ ॥

मनसा हृदयाम्भोजे वह्नौ वा सूर्यमण्डले ।

जले वा स्यण्डिले चापि यथायोगं यथारुचि ॥ ७० ॥

एवं मूर्तिं समावाह्य विद्यादेहं च तद्गतम् ।

ब्रह्मभिः पञ्चवेदाष्टत्रयोदशफलाष्टकैः ॥ ७१ ॥

ईशानपुरुषाधोरवामदेवैः क्रमोदितैः ।

सद्योजातेन शक्तचान्तो विद्यादेहो धैरादिकैः ॥ ७२ ॥

शिवमूर्तीश्च शक्तचन्ताः शुद्धविद्यान्तमासनम् ।
 ध्यात्वैवमासनं मूर्तिं विद्यादेहं च साधकः ॥ ७३ ॥
 यथोपचारपटले प्रोक्तमावाहयेच्छिवम् ।
 स्थापनं संनिरोधं चाप्यवकुण्ठं प्ररोचनम् ॥ ७४ ॥
 अमृतीकरणं च स्यादुपचारोक्तमार्गतः ।
 अङ्गानि ब्रह्मवक्त्राणि तारहृद्द्वीजनामभिः ॥ ७५ ॥
 नमः स्वाहा स्वधा वौषट् वपडित्यस्य मस्तके ।
 पुष्पाञ्जलिं समायोज्य ध्यात्वा देवं सदाशिवम् ॥ ७६ ॥
 भोगाङ्गानि तदङ्गेभ्यो दीपेभ्य इव दीपकाः ।
 समानीयानलेशानरक्षोवायुदलेष्वथ ॥ ७७ ॥
 विन्यस्य नेत्रं पुरुतः शिवास्त्र दिग्दलेष्वथ ।
 पूजयेत् तु शिवाङ्गानि वराभयकराणि तु ॥ ७८ ॥
 तत्रास्त्रं ज्वलनप्रसूय स्त्रीरूपं च चतुर्भुजम् ।
 ध्यात्वैवमेकावरणप्रासादे संयजेच्छिवम् ॥ ७९ ॥

एकाघरणाधिकारः ।

पञ्चाक्षरादिमन्त्राणां पञ्चावरणसंवृतः ।
 पूजनीयः शिवो नित्यं भोगमोक्षफलेच्छुभिः ॥ ८० ॥
 तत्राप्यङ्गैर्ब्रह्मभिश्च प्रथमावरणं स्मृतम् ।
 द्वितीयं चाष्टविधेशैर्नन्दीशायैस्तृतीयकम् ॥ ८१ ॥
 चतुर्थमपि लोकेशैस्तदलैः पञ्चमा वृत्तिः ।

तद्यथा —

अङ्गैश्च ब्रह्मभिश्चाद्य प्रोक्तमावरणं हि तत् ॥ ८२ ॥
 विधेश्वरान् यजेदष्टौ पीठप्रान्तेऽम्बुजाद् बहिः ।
 अनन्तसूक्ष्मौ च शिवोत्तमश्च स्यादेकनेत्रश्च शिखण्डिसंज्ञः ।
 श्रीकण्ठनामा च ततस्त्रिमूर्तिरथैरुरुद्रोऽपि च दिग्निदिवस्थाः ॥ ८३ ॥

ऐन्द्राद्यमाग्नेयादिकं चेति यावत् ।

प्राच्यां नन्दिमहाकालौ याम्ये मृगिनिनायकौ ॥ ८४ ॥

पश्चिमे तु वृषस्कन्दौ देवीषण्डौ तथोत्तरे ।

द्वारावरणस्तृतीयः ।

इन्द्राद्यैर्दशलोकैश्चतुर्थावरणं स्मृतम् ॥ ८५ ॥

इन्द्राय सुराधिपतये सायुधवाहनपरिवाराय रुद्रपार्षदे नमः । तत्पा-
र्षदेभ्यो नमः इत्यादि ।

स्थिरलिङ्गं यदा पूज्यं तत्र लोकाधिपावृतौ ।

इन्द्रात् प्राच्यां तु वृषभं शयानं नामतो यजेत् ॥ ८६ ॥

यमात् पश्चिमतो विघ्नं वीरभद्रं च पश्चिमे ।

मातरः स्युस्तयोर्मध्ये सप्त पूज्याः स्वनामभिः ॥ ८७ ॥

ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वैष्णवी तथा ।

चाराक्षेत्री तु चामुण्डीत्यथासागमतः पुनः ॥ ८८ ॥

मातृभ्यो नमः । सर्वमातृभ्यो नमः । सर्वमातृगणेभ्यो नमः इत्य-

भ्यर्च्य,

निर्ऋतेर्दक्षिणे शास्ता तत्पुत्रश्चाथ सत्यकः ।

प्रभा देवी दक्षिणतो दुर्गा वायोस्तु पूर्वतः ॥ ८९ ॥

धनदात् पश्चिमे स्कन्दश्चण्डेशश्चैव गोचरे ।

क्षेत्रपालं च चण्डात् प्राक् तानिद्रास्त्रावृत्तिं यजेत् ॥ ९० ॥

वृषाद्याः क्षेत्रपालान्ताः पूज्या लिङ्गं स्थिरं यदा ।

न चले स्थण्डिले पूज्याः पूज्या वेत्यपरे जगुः ॥ ९१ ॥

वज्रं शार्ङ्गं तथा दण्डं खट्वाङ्गं पादाङ्कुशौ गदाम् ।

त्रिशूलं पद्ममित्यस्त्रैः पञ्चमी तु वृत्तिर्भवेत् ॥ ९२ ॥

इत्थं सपञ्चावरणमिष्टा शम्भुं तथानले ।

घृतेनाग्नेन च तिलैर्हुत्वाग्नेन वलिं क्षिपेत् ॥ ९३ ॥

यथा —

रुद्राश्चाप्यथ मातरोऽपि च गणा यक्षाश्च पूर्वादिगाः

शर्वाद्या अहृदैत्यराक्षसवरा नागाश्च मध्ये ततः ।

नक्षत्राणि तदन्तरालविदिशास्वीशादिका राशयो

विश्वे क्षेत्रपतिः प्रदक्षिणवशाद् दुर्गा च तेभ्यः क्षिपेत् ॥ ९४ ॥

द्वितीयमण्डले चापि शक्राद्या दश लोकपाः ।

तेभ्यश्च तद्ब्रह्मिः क्षेप्यो मन्त्रेणानेन वै बलिः ॥ ९५ ॥

ओं वायसादिभ्यः समयभेदिभ्यः ठ ठ ।

बलिमन्त्रांस्तु संहृत्य प्राङ्गणे कृतमण्डले ।

ये रुद्रा रौद्रकर्माणो रौद्रस्थाननिवासिनः ॥ ९६ ॥

सौम्याश्चैव तु ये केचित् सौम्यस्थाननिवासिनः ।

मातरो रौद्ररूपाश्च गणानामधिपाश्च ये ॥ ९७ ॥

सर्वे सुप्रीतमनसः प्रतिगृह्णन्त्विमं बलिम् ।

सिद्धिं यच्छन्तु मे क्षिप्रं भयेभ्यः पान्तु मां सदा ॥ ९८ ॥

ताभ्यस्तेभ्यो नम इति बलिं निक्षिप्य,

ततोऽङ्घ्रिः पाणिपादं तु प्रक्षाल्याचम्य वाग्वतः ।

प्रदक्षिणनमस्कारस्तुतिभिस्तं प्रसाद्य तु ॥ ९९ ॥

निवेदितान्नं निर्माल्यं सति चण्डे निवेदयेत् ।

तत् क्षिपेत् सलिलेऽर्घ्वा वा शिल्पिकर्मकरादयः ॥ १०० ॥

दास्यो वापि तदह्नीयुस्तदन्ये चेत् पैतन्ति ते ।

यथोपचारमार्गेण चक्रवर्त्युपचारतः ॥ १०१ ॥

गीतनृत्तादिविभवेर्मनसा चाभिनन्दितम् ।

तदग्रे तु जपेन्मन्त्रं जपपूजादिकं ततः ॥ १०२ ॥

मन्त्रैर्गुह्यातिगुह्याचैर्देवपादे समर्पयेत् ।

यथा —

गुह्यातिगुह्यगोप्ता त्वं गृहाणास्मत्कृतं जपम् ॥ १०३ ॥

सिद्धिर्भवति मे येन स्वत्प्रसादात् त्वयि स्थितम् ।

यत्किञ्चित् कर्म हे देव । सदा सुकृतदुष्कृतम् ॥ १०४ ॥

तन्मे शिवपदस्थस्य हुं क्षं क्षपय जङ्कर ।

शिवो दाता शिवो भोक्ता शिवः सर्वमिदं जगत् ॥ १०५ ॥

शिवो यजति सर्वत्र यः शिवः सोऽहमेव हि ।

साङ्गमूलाङ्गमित्येभिरर्पयेच्चलुकाम्बुभिः ॥ १०६ ॥

अथास्य सिद्धमन्त्रस्य विनियोगा भवन्ति हि ।

मन्त्रः प्रच्यवते वीर्याद् विनियोगं विना यतः ॥ १०७ ॥

एकादशजपात् स्नानप्रोक्षणाद्यौदकादिकम् ।

आयुरारोग्यदं नृणामघदोषापहं च तत् ॥ १०८ ॥

दूर्वातिलाज्यच्छिन्नातां लक्षहोमोऽपमृत्युजित् ।

सर्वरोगग्रहक्लेशहरमायुर्वेवर्धनम् ॥ १०९ ॥

पर्वताग्रे महानद्यां जपाच्चायुरवाप्नुयात् ।

आदित्याभिमुखो लक्षं जपंश्चाष्टोत्तरं शतम् ॥ ११० ॥

जुह्वत् साज्यांस्तिलान् रोगान् जयेच्चायुश्च विन्दति ।

शनैश्चरदिनेऽधत्थमालभ्यापि जपेत् तथा ॥ १११ ॥

अष्टोत्तरशतालब्धमौषधं वा लजं पिबेत् ।

औदरैर्मुच्यते रोगैर्विषमप्यमृतं भवेत् ॥ ११२ ॥

आदित्याभिमुखः स्थित्वा नाभिदग्ने जले जपेत् ।

सहस्रं वा शत नित्यमायुरारोग्यवर्धनम् ॥ ११३ ॥

नद्यम्भःपूरित कुम्भं यथावदयुतं जपेत् ।

स्पृष्ट्वाभिषेकस्तेन स्याद् ग्रहरोगापमृत्युजित् ॥ ११४ ॥

स्ववीजसम्पुटं कुक्षौ न्यस्तं शूलादिनाशनम् ।

ब्राह्मीं घृतरसं वापि चन्द्रसूर्योपरागयोः ॥ ११५ ॥

आमोक्षात्पितं पीत्वा प्रज्ञाश्रुतपरो भवेत् ।

आर्द्राकृष्णचतुर्दश्यां तथा कृष्णाष्टमीनु वा ॥ ११६ ॥

१. 'भा', २. 'सर्वेति य.' ग पाठः. ३. 'न्ता', ४. 'या' क. ग. पाठः.

ग्रहणे विष्वयनयोर्मासं प्राक् समुपोषितः । -
 पूजयेद् भस्मदिग्धाङ्गः शिवं शक्त्या जपेदपि ॥ ११७ ॥
 पलं श्वेतवचाचूर्णं कापिलाज्यं चतुष्पलम् ।
 मन्त्रेणायुतमालब्धं पीत्वा सर्वज्ञतामियात् ॥ ११८ ॥
 पौर्णमास्यां यदा माघसंक्रान्तिः सा सरस्वती ।
 प्राक् त्रिरात्रोपितस्तस्यां शिवमिष्ट्वा यथाविधि ॥ ११९ ॥
 जपेद् रात्रावनशनो भस्मदिग्धो नदोतटे ।
 प्रातः क्षानादिकं कृत्वा गव्याज्यं भस्ममिश्रितम् ॥ १२० ॥
 पलाशपत्रगं स्पृष्ट्वा जपित्वाष्टसहस्रकम् ।
 पीत्वा तत्पञ्चगव्यं वा ज्ञानं प्रज्ञां च विन्दति ॥ १२१ ॥
 हंसवागीश्वरीबीजैः संपुटं तु पडक्षरम् ।
 लक्षत्रयं जपेद् ध्यात्वा सर्वज्ञो नचिराद् भवेत् ॥ १२२ ॥
 एवं पडक्षरं मन्त्री हंसवागीश्वरीयुतम् ।
 व्रत्यादेशाशनो भक्त्या लक्षाणां दशकानि तु ॥ १२३ ॥
 जपेत् क्रमेणाणिमादीन् प्राप्य विद्याधरो भवेत् ।
 बिल्वच्छायागतो नित्यमयुतं प्रजपेच्छुचिः ॥ १२४ ॥
 तत्फलं जुहुयात् साज्यमष्टोत्तरसहस्रकम् ।
 अलक्ष्मीमपकृष्याथ मासेन धनवान् भवेत् ॥ १२५ ॥
 मासौ मासांश्च पद्वाब्दं य एवं जुहुयाज्जपन् ।
 संपूजयन् शिवं भक्त्या श्रिया स धनदो भवेत् ॥ १२६ ॥
 पलाशकुसुमैः पुत्रः स्याद्धृतैस्तत्समिद्धुतात् ।
 उत्पातशत्रुवाधानां सद्यः शान्तिर्भावेप्यति ॥ १२७ ॥
 ग्रहपीडासु हुत्वाष्टसहस्रमयुतं जपेत् ।
 साध्यैस्तिलैर्भवेच्छान्तिर्दुःस्वप्नेऽष्टशतं हुतात् ॥ १२८ ॥
 ग्रहणे लिङ्गमभ्यर्च्य ध्यात्वेष्टमयुतं जपेत् ।
 लभते तद्गवां शान्तिं तथा वायुतहोमतः ॥ १२९ ॥
 सर्वत्र लिङ्गमभ्यर्च्य कुर्यात् कर्माणि संनिधौ ।
 आभिचारकशान्तिः स्यात् त्रिसन्ध्यं जपहोमतः ॥ १३० ॥

तच्च प्रतिसृतं कर्म शत्रुमेवाभिगच्छति ।
 विपरक्तसमासिक्तैः स्याद् विद्वेषो विभीतकैः ॥ १३१ ॥
 तीक्ष्णतैलहुताल्लक्षान्त्रियते क्षमरोऽप्यारिः ।
 वामोरुलिखित नाम मन्त्रर्णान्तरितं क्रमात् ॥ १३२ ॥
 निशया निशि वामेन तलेनाच्छाद्य तज्जपेत् ।
 आकर्षयेत् स्त्रियं ध्यायन् पार्श्वकर्षणविह्वलाम् ॥ १३३ ॥
 अनेनैव प्रयोगेण पुंसा चारुर्षणं स्मृतम् ।
 चतुर्दशीषु कृष्णासु यत्सु तीरे पयोनिधेः ॥ १३४ ॥
 सैकत लिङ्गमभ्यर्च्य निराहारोऽयुक्त जपेत् ।
 षट्स्रवेवापरसन्ध्यासु सप्तम्यामथ भण्डले ॥ १३५ ॥
 पद्ममध्येऽभिपूज्येश तस्य दक्षिणतो यजेत् ।
 वीरभद्रं च विमेशं जपापुष्पैस्तु मातृभिः ॥ १३६ ॥
 जपापुष्पायुत चाम्रौ जुहुयाच्चै तदग्रतः ।
 ततः स मातृभिर्विभ्रं वीरभद्रं च पश्यति ॥ १३७ ॥
 ततोऽमीष्ट वर लब्ध्वा मोदते देववस्त्रिणम् ।
 बाणपुष्पायुतैर्दुत्वा धुंत्वे विजयमाप्नुयात् ॥ १३८ ॥
 यद्दर्णपुष्पैर्जुहुयात् तद्दर्णं लभतेऽम्बरे ।
 पाञ्चगव्यं चरु माक्षन् पञ्चलक्ष जपेन्मनुम् ॥ १३९ ॥
 पातकेभ्यश्च पापेभ्यो मुच्यते नात्र संशयः ।
 पर्वताग्र समाख्य त्रिःश्रायी त्रत्यभोजनः ॥ १४० ॥
 यमैः सनियमैर्युक्तः कोटिसंख्यं पङ्कजरम् ।
 जपेद्य. पूजयोर्लिङ्गमौनव्रतधरं शुचिः ॥ १४१ ॥
 सोऽनेनैव शरीरेण खेचर. कामरूपधृक् ।
 अणिमादिगुणेश्चर्यं लब्ध्वा सिद्धैश्च सामरैः ॥ १४२ ॥
 वन्द्यमानो गणेशैश्च पूज्यमानः स सर्ववित् ।
 सर्वलोकाभिगामी स्यात् सर्वान् देवाश्च पश्यति ॥ १४३ ॥

क्रोडित्रयं जपेदेवं यस्त्वसौ साधकोत्तमः ।
 प्रत्यक्षतामियात् तस्य सहाम्बः परमेश्वरः ॥ १४४ ॥
 बहुनात्र किमुक्तेन सांबस्येशस्य तुष्टये ।
 नैतेषां शिवमन्त्राणामन्यो मन्त्रोऽस्ति कश्चन ॥ १४५ ॥
 स्ववर्णाश्रमधर्माणामाचाराणां च पालकः ।
 दीक्षितो गुरुणा मन्त्रं स साधयितुमर्हति ॥ १४६ ॥
 विभीतककरज्जार्कस्नुहिच्छाया न संश्रयेत् ।
 पलण्डुलशुनालार्बुगृजनानि तुपोदकम् ॥ १४७ ॥
 मस्स्यमांसानि मक्षं च ककुभाण्डं तथालुपम् ।
 कांस्याशनं च शार्ङ्गाष्टं नालीशाकं सिलिन्ध्रकम् ॥ १४८ ॥
 यातयामं गतरमं पूतिपर्युपितादिकम् ।
 अस्नानाद्यशुचिस्पृष्टं श्रावसूतकभोजनम् ॥ १४९ ॥
 गेणान्नं गणिकान्न च क्षत्रविद्शूद्रभोजनम् ।
 प्रतिलोमानुलोमानामन्नानि च विवैर्जयेत् । १५० ॥
 अदृष्ट्वा चाप्यसंपूज्य लिङ्गं नाद्यान्न वा पिबेत् ।
 गोशुर्वागमवेदाना शिवभक्तद्विजन्मनाम् ॥ १५१ ॥
 मच्छात्राणां च देवाना निन्दां दूरेण वर्जयेत् ।
 दृष्ट्वापूर्तं यथाशक्ति कुर्वन् नित्यं जितेन्द्रियः ॥ १५२ ॥
 यथोक्तं फलमाप्नोति मन्त्रैरेभिस्तु मानव ।

विनियोगाधिकारः ।

तारं प्रीसादबीजं च शिवायेति नमोन्तकम् ॥ १५३ ॥
 शिवस्य मूलमन्त्रोऽयं सप्तवर्णोऽस्त्रिलार्थदः ।
 प्रासादोक्ताङ्गबीजान्ते शिकाराद्यक्षराणि तु ॥ १५४ ॥

संयोज्य जातियुक्तानि तस्याङ्गानि भवन्ति हि ।
 सानुस्वारं तु खं नेत्रमन्त्रोऽपि स्यात् सजातिकैः ॥ १५५ ॥ ।
 दधीचश्चैव गायत्रमृषिच्छन्दश्च दैवतम् ।
 शिवश्च साधनाद्यं च विनियोगश्च पूर्ववत् ॥ १५६ ॥
 सतारः अक्षिवीजादिः प्रोक्तो मन्त्रः षडक्षरः ।
 शैवाष्टाक्षर उद्दिष्टो धर्मकामार्थमोक्षदः ॥ १५७ ॥
 प्रासादादिस्त्रयह्वर्णैः प्रासादोक्ताङ्गपूर्वकैः ।
 स्वस्वजातिसमायुक्तैरस्याप्यङ्गानि पञ्च वि(दः?दुः) ॥ १५८ ॥
 ऋषिः शिलादो बृहती छन्दो दैवं शिवः स्वयम् ।
 अस्यापि साधनाद्यं तु विनियोगाश्च पूर्ववत् ॥ १५९ ॥
 शैवाष्टाक्षराधिकारः ।

अस्यैवाष्टाक्षरस्यान्ते चिन्मन्त्रं योजयेद् यदा ।
 मन्त्रो दशाक्षरः शैवः कल्पवृक्ष इवेष्टदः ॥ १६० ॥
 सविन्दुखं शृगुः सर्गी चिन्मन्त्रोऽयं हि कीर्तितः ।
 अष्टाक्षरोक्तान्यङ्गानि षडस्यापि भवन्ति हि ॥ १६१ ॥
 सनत्कुमारः पङ्क्तिश्च पार्वतीसहितः शिवः ।
 ऋष्याद्याः साधनाद्याश्च विनियोगाः पुरोदिताः ॥ १६२ ॥
 पण्मन्त्राणामपि ह्येषा सामान्यं देशिको विदुः ।
 पठेते हि महामन्त्राः मूलमन्त्राः शिवस्य हि ॥ १६३ ॥
 नैषामसाध्यं कोऽप्यस्ति पुरुषार्थो हि वान्छितः ।

इतीमि समामात् समालोक्य कल्पंस्तथा शैवमन्त्राः पठेच प्रधानाः ।
 तथा सारभूताः श्रुतीनां कृतीनां हितायोपदिष्टाः समस्ता विशिष्टाः ॥ १६४ ॥

इति धीमदीशान्तरदेवगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रपादे

अष्टार्षिणाः पटलः ।

वामदोर्मध्यमः साधी सदण्डस्तारपूर्वकः ।

ससर्गश्च भृगुस्रघर्णः प्रोक्तो मृत्युञ्जयो मनुः ॥ १ ॥

ऋपिः कहोलश्छन्दोऽस्य दैवी गायत्रमुच्यते ।

विनियोगो मृत्युजये दैवं मृत्युञ्जयः शिवः ॥ २ ॥

विन्द्वन्तावस्य मध्यान्त्यौ पडङ्गान्यायैतैः स्वरैः ।

बीजानि त्रीणि करयोज्येष्टाद्यहुलिपर्वसु ॥ ३ ॥

कनिष्ठादिपु चाङ्गानि तलयोरस्त्रमन्त्रतः ।

पादादिकं तु गुह्यान्तं प्रथमार्णं तु विन्यसेत् ॥ ४ ॥

गुह्यादिकं तु कण्ठान्तं द्वितीयं धीजमप्यथ ।

तृतीयमपि कण्ठादिमूर्धान्तं विनिधाय तु ॥ ५ ॥

हृदादिस्वावकाशेषु पडङ्गान्यपि विन्यसेत् ।

लक्षत्रयं पुरश्चर्याजपस्तस्माद् दशांशतः ॥ ६ ॥

छिन्नाः क्षीराज्यमध्याक्ता जुहेति चतुरहुलाः ।

ध्यायन् मृत्युञ्जयं स्वैक्यं यजंश्चित्रादिके जपेत् ॥ ७ ॥

पायात् पाण्डरपुण्डरीकपटयोरूर्ध्वाधरोत्फुल्लयोर्मध्ये

संपुटचन्द्रमण्डलगतो वोऽष्टाब्दवालाकृतिः ।

स्वासीनः शरमौक्तिकाक्षिबलये शूलं दधत् पडभुजो

दक्षेऽन्यत्र सुधाकपालकलशौ मुद्रा च मृत्युञ्जयः ॥ ८ ॥

अपिच —

क्षेतफल्गो लसन्मुक्ताहारिहासस्त्रिमूष्णाः ।

त्रिणेत्रौ घृतबालेन्दुर्जटामकुटभूपणः ॥ ९ ॥

ऊर्ध्वाधश्चन्द्रविम्बस्थकलाजालमृताम्बुभिः ।

श्च्योतत्सुधाम्बुधाराभिः प्लाव्यमानः समन्ततः ॥ १० ॥

कर्णिकास्यान्तवीजं स्यात् तयोर्मध्येन्दुविम्बयोः ।

चिन्तयेद् वारुणं वीजं तस्माच्च्योतत्सुधाम्बुभिः ॥ ११ ॥

प्लाव्यमानं सारन् स्वैक्यं मृत्युञ्जयशिवं स्मरेत् ।
 प्रणयं पद्मयोर्नाले द्वितीयार्णं दलानि च ॥ १२ ॥
 अनुलोमविलोमस्य मनोर्मध्ये स्वनाम च ।
 प्रयोजनं चाप्युच्चार्य जपेदिष्टार्थसिद्धये ॥ १३ ॥
 तथैव होमे स्वाहान्तं हुत्वेष्टं लेभते फलम् ।
 छिन्नाभिर्मधुराक्ताभिर्हुत्वा मृत्युं भिवर्तयेत् ॥ १४ ॥
 दूर्वाभिरायुषे तद्वदारोग्यं पायसेन च ।
 काम्पर्यसमिधा होमः सर्वरोगहरो भवेत् ॥ १५ ॥
 तिलाज्यपायसच्छिन्नाहोमाङ्गश्यत्युपद्रवः ।
 पायसक्षीरसिद्धार्थहवनाज्ज्यमाप्नुयात् ॥ १६ ॥
 स्तम्भनं बुसराजीभिर्द्वेषं निम्बसमिहूलैः ।
 वैभीतकैस्तथोच्चाद मारणं विषवृक्षजैः ॥ १७ ॥
 राजीतैलविपोन्मिश्रैः क्षुद्रेषु हवनं मतम् ।
 क्षीराज्यमधुसिक्तं स्यात् शान्तिकेष्वपि पौष्टिके ॥ १८ ॥
 घश्याय लोणमधुरैः श्रियै कमरुपायसैः ।
 जुहुयात् कोटिजाप्येन सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ १९ ॥
 पूजां च कुर्याच्छैवोक्तक्रमात् प्रोक्तशिवासने ।
 स्वाङ्गैर्द्वारैश्श्लोकैश्शैश्चावरणैः क्रमात् ॥ २० ॥
 चित्रादिमूर्तीं हृदये सूर्यबिम्बेऽथ वा जले ।
 उपचारैर्यथाशक्ति यजंस्तत्सिद्धिमश्नुते ॥ २१ ॥
 मृगुखं शुक्लमग्निस्थं ततो ज्वलनमृत्युभिः ।
 नाशनायाग्निजायान्तो भन्वर्णो मत्सुरुद्घृतः ॥ २२ ॥
 मृत्युजित्संज्ञितोऽस्यापि ऋष्याद्यं पूर्वचोदितम् ।
 दक्षिणास्यो जपेदेनं सन्ध्योर्मृत्युशान्तये ॥ २३ ॥
 कथितत्र्यर्णमन्त्रादिमिमं सप्तदशाक्षरम् ।
 जपेत् तु साधनाद्यं च विनियोगैश्च पूर्ववत् ॥ २४ ॥

ध्यानं च पूर्ववत् तत्र विशेषस्तूपदिश्यते ।

धवलकमलचन्द्रद्वन्द्वमध्योपविष्टं हरिणपरशुपाणिं साक्षमालाकपालम् ।
अमृतकिरणचूडं पाण्डराकल्पवर्णं स्रवदमृतजलाद्रं नौमि मृत्युञ्जयेशम् ॥

मृत्युञ्जयाधिकारः ।

मन्त्रस्यैयम्यकः श्रौतो मृतसंजीवनं स्मृतम् ॥ २६ ॥

ऋषिर्वसिष्ठो भगवान् भार्गवश्चेति केचन ।

छन्दोऽनुष्टुप् देवता स्याद् रुद्रस्यैयम्यपूर्वकः ॥ २७ ॥

पङ्क्तानि स्वयं रामवेदाएनवपञ्चकैः ।

त्रिभिश्चापि निजैर्वर्णैः पादाहुल्यप्रसन्धिषु ॥ २८ ॥

पादसन्धिद्वये जान्बोर्गुह्ये मूले तथोदरे ।

पृष्ठे च हृदये कण्ठे बाह्वोः सन्ध्यहृलीष्वपि ॥ २९ ॥

वक्रप्राणाक्षिकर्णभ्रूयुगलेष्वपि मूर्धनि ।

द्वान्निशद्वर्णविन्यासं विन्दन्तं पृथगाचरेत् ॥ ३० ॥

शिरोभ्रूनेत्रवदनकण्ठहृन्नाभिषु क्रमात् ।

गुह्योरुजानुपादेषु पदान्येकादश न्यसेत् ॥ ३१ ॥

ध्यानं च —

आसीनः पुण्डरीके दधदमृतमयं पूर्णकुम्भं निजाङ्गे

पाणिभ्यां पुस्तकाक्षस्रजमपि सुधया पूर्णकुम्भौ सिताङ्गम् ।

कुम्भाभ्यां सौधवर्षैर्धृतशशिशकले मूर्ध्नि सिञ्चन् कपर्दी

शुक्लाकल्पोऽष्टबाहुः प्रहसितवदनो रक्षतात् ज्यम्बको वः ॥ ३२ ॥

अथाष्टावरणा पूजा कर्तव्या ज्यम्बकस्य तु ।

शिवासने तु शैवोक्ते निजाङ्गैः प्रथमावृत्तिः ॥ ३३ ॥

क्ष्मावह्नियजमानार्कजलवाय्विन्दुपुष्करैः ।

अष्टाभिर्मूर्तिभिः शम्भोर्द्वितीयावरणं स्मृतम् ॥ ३४ ॥

तृतीयाद्यास्तु षष्ट्यन्ता वृत्तयोऽष्टाभिरष्टभिः ।
अष्टाभिश्चाष्टभिर्ज्ञेया रमारात्र्यादिशक्तिभिः ॥ ३५ ॥

कास्ता द्वात्रिंशच्छक्तयः—

रैमा रात्रिः प्रमा ज्योत्स्ना पूर्णोषा पूरणी सुधा ।
तृतीयावरणे चाथ विश्वा विद्युच्च पाण्डरा ॥ ३६ ॥
प्रहा सारा च सन्ध्या च शिवा चैव निशाष्टमी ।

षट्पुर्यावरणे—

आर्द्रा प्रज्ञा परा मेघा कान्तिः शान्तिर्धृतिः स्मृतिः ॥ ३७ ॥
इत्यष्टौ शक्तयः प्रोक्ताः षड्मावरणस्य तु ।
परोमा पावनी पद्मा शान्ता मोघा जयामला ॥ ३८ ॥
शक्तयोऽष्टाविति प्रोक्ताः ष(श्चाःष्टा)वरणगोचरा ।
इन्द्राचैर्दशलोकेभ्यैः सप्तमी तु श्रुतिर्भवेत् ॥ ३९ ॥
अष्टमी च हि वज्राद्यैः कर्णिकाया शिवः स्वयम् ।
किङ्कलकमध्येष्वङ्गानि केसराग्रेऽर्धपूर्तयः ॥ ४० ॥
दलगा मूलमध्याग्रतदग्रेषु च शक्तयः ।
एभिरावरणैः शम्भु(शुःरु)पहारोदितक्रमात् ॥ ४१ ॥
पूज्यः स्याद्भृदये चिने लिङ्गे वा स्फाटिके शुभे ।
ऋजुतेऽप्येधभाषाद्य' सम्पूज्य' जिपिफळिजम् ॥ ४२ ॥
सामय्या दीक्षितं विप्रं शिष्यं तेनाभिषिच्य तु ।
तस्मै गन्त्रं जलोपेतं दद्यात् सोऽपि च साधयेत् ॥ ४३ ॥
नित्यं सम्पूजयेच्छम्भुं ब्रह्माशी विजितेन्द्रियः ।
ब्रह्मचर्यपरः पूर्वं जपेत्तप्तमनन्यधीः ॥ ४४ ॥
वैल्वाः पालाशरसदिरन्यमोधसमिधस्तिलाः ।
सिद्धार्थपायसक्षीरदधिदूर्वाः पृथक् क्रमात् ॥ ४५ ॥

दश द्रव्याणि तैरभावष्टोत्तरसहस्रकम् ।
 आवाहितशिवे हुत्वा शक्त्या विप्रांस्तु भोजयेत् ॥ ४६ ॥
 अयुतं वेदविदुषां सहस्रं शतमेव वा ।
 गुरुं चाराधयेच्छक्त्या हिरण्यवसनादिभिः ॥ ४७ ॥
 ततः सिद्धोऽस्य मन्त्रोऽयं सर्वकामप्रदो भवेत् ।
 येन शुक्रः पुरा देवैर्निहतान् युधि दानवान् ॥ ४८ ॥
 मन्त्रेण जीवयामास कंचमङ्गिरसः सुतम् ।
 येन वज्रास्थिदेहोऽभूद् दधीर्चो मनुनामुना ॥ ४९ ॥
 तेन त्रैयम्बकेनास्ति नासाध्यं भुवनत्रये ।
 बिस्वानामयुतैर्लक्ष्मीं पलाशैर्ब्रह्मवर्चसम् ॥ ५० ॥
 एधोभिः खादिरैः पुष्टिं धनधान्यं वटोद्भवैः ।
 अथ मृत्युञ्जयं चाघक्षयं कृष्णतिलैर्हुतैः ॥ ५१ ॥
 शत्रुक्षयं च सिद्धार्थैः पायसेनायुषे श्रिये ।
 क्षीरेण क्षुद्ररोगादिशान्तिर्लक्ष्मीकरं तथा ॥ ५२ ॥
 दूर्वाभिरायुरारोग्यं दध्ना चान्नेन सम्पदम् ।
 प्रतिमासं जन्मदिने दूर्वाभिः पायसेन च ॥ ५३ ॥
 विंशतिं च शतं हुत्वा दीर्घमायुरवाप्नुयात् ।
 फाम्पर्यैः पायसेनायुः स्यात् सर्वत्र घृतं प्लुतम् ॥ ५४ ॥
 नाभिदघ्नजले स्थित्वा प्रत्यहं चायुषे जपेत् ।
 सप्ताभिमन्त्रितं नित्यमर्चं क्षीरं तथौषधम् ॥ ५५ ॥
 त्रिसन्ध्यं सलिलं च स्यात् पीतमायुर्विवर्धनम् ।
 पायसं वाथ दध्नात्तं हुतं पर्वसु पुष्टिदम् ॥ ५६ ॥
 कन्यां तु लभते लाजैर्लाजैः कन्यास्य दीयते ।
 न्यग्रोधपिप्पलप्लुक्षैः क्रमादौदुम्बरैरपि ॥ ५७ ॥
 ब्राह्मणाद्यान् वशे कुर्यात् क्षीराज्यमधुसेचितैः ।
 तिलसिद्धार्थदूर्वाभिरार्द्रायामायुषे हुतैः ॥ ५८ ॥

जन्मर्क्षे जुहुयादाज्यं कूसरं गुल्फायसम् ।
 शेषेण भोजयेद् विप्रान् वशयेद् देवतामपि ॥ ५९ ॥
 सा चास्येष्टं वर दद्यात् किं पुनर्मानवो भुवि ।
 शमीसमिद्धिराद्र्यां सहस्र पायसेन वा ॥ ६० ॥
 हुत्वा तद्भस्मना फाले त्रिपुण्ड्रं सर्ववश्यदम् ।
 पयस्यारम्भैर्हुत्वा निशायां वशयेद् भुवम् ॥ ६१ ॥
 तद्वत् कृष्णचतुर्दश्यां हुत्वापामार्गपायसैः ।
 तद्भस्मपुण्ड्रं शिरसि क्षिप्तं तु वशयेत् क्षियम् ॥ ६२ ॥
 तैलार्द्रत्वादिरेद्वेषमुच्चाट च विभीतकैः ।
 वेतसैर्लभते वृष्टिं मारयेद् विपवृक्षजैः ॥ ६३ ॥
 नामाङ्कितैस्तु सर्वत्र समिद्धिः क्षुद्रकर्मसु ।
 जुहुयान्नामकर्माख्यं मन्त्रान्ते विनियोजयेत् ॥ ६४ ॥
 सिद्धार्थैः शर्कराभिर्वा जपितैस्त्रिसहस्रकम् ।
 गृह्णामपुरादीना रक्षायै दिक्षु निक्षिपेत् ॥ ६५ ॥
 रज्वालु(!)पककृतया त्वैकाहद्वैहिकालिकम् ।
 दिनसंख्यामधितया हस्ते बद्ध्वा ज्वरं हरेत् ॥ ६६ ॥
 जन्मर्क्षेष्वपि सङ्क्रान्त्यां कलशं विधिपूरितम् ।
 साधितं जपहोमाभ्या सिक्तं स्यादायुषे श्रिये ॥ ६७ ॥
 तथा तेनाभिपिक्त्वा स्त्री वन्ध्या मृते सुतं शुभम् ।
 आयुरारोग्यविजयश्रीसौभाग्यप्रदो हि सः ॥ ६८ ॥
 कृष्णपक्षे चतुर्दश्यामार्द्र्यां वाष्टमे तिथौ ।
 अविशेषोदितदिने प्रयोगोऽनेन सिद्धिदः ॥ ६९ ॥
 नद्या समुद्रगाग्निन्यां शकमूलफलाशनः ।
 जपेदेकादिलक्षाणि वा विन्देदणिमादिकान् ॥ ७० ॥
 मत्वाशनस्तु निष्कामः पर्वताग्रे यजन् शिवम् ।
 लक्षत्रयं जपित्वा तु मुच्यते भवबन्धनात् ॥ ७१ ॥

बहुनात्र किमुक्तेन भजतां मनुनामुना ।
धर्मार्थकाममोक्षेषु दुर्लभो नास्ति कश्चन ॥ ७२ ॥

त्रैयम्बकाधिकारः ।

गायत्र्यनुष्टुभौ त्रिष्टुप् त्रयं चैकत्वमागतम् ।
त्रिमन्त्रः शतवर्णोऽयं सूर्यरुद्रामिदैवतः ॥ ७३ ॥
विश्वामित्रो वसिष्ठश्च मारीचः काश्यपः स्वयम् ।
ऋषयोऽमी यथापूर्वं छन्दस्तत् त्रितयं स्मृतम् ॥ ७४ ॥
स्वयमेव पङ्क्तानि जातियुक्तैर्निजाक्षरैः ।
तत्रातिजगतीरुद्रविकाराष्टिप्रसंख्यया ॥ ७५ ॥
द्वाविंशत्या तथा कृत्या पङ्क्तानि यथाक्रमम् ।
लक्षमस्य पुरश्चर्या शक्त्या हुत्वाज्यपायसम् ॥ ७६ ॥
द्विजांश्च भोजयेच्छक्त्या सिद्धमन्त्रस्ततो भवेत् ।
गायत्र्याद्यं शान्तिकादौ पौष्टिकेऽनुष्टुभादिकम् ॥ ७७ ॥
गायत्र्याद्यं सौरपीठे शैवे तत्रयम्बकादिके ।
दुर्गापीठे त्रैष्टुभाद्यं बहिपीठेऽथ वा यजेत् ॥ ७८ ॥
सूर्यस्यैयम्बकश्चाद्ये दुर्गा वा ध्येयदेवता ।
अङ्गैर्वृत्तिः स्यात् प्रथमा प्रहादिन्यादिशक्तिभिः ॥ ७९ ॥
वृत्तित्रयं च वृतयश्चतसस्तु रमादिभिः ।
जागताद्यादिरेकैथ लोकेशैर्दशमी वृत्तिः ॥ ८० ॥
दूर्वाच्छिन्नोऽघृतैरायुर्लक्ष्मीं पद्भोत्पलैर्हुतैः ।
बिल्वैः श्रियं तिलैः शान्तिं पापरोगेति (?) विद्विषाम् ॥ ८१ ॥
प्रातर्नित्यं जपेद् भक्त्या सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।
गायत्रियादिमन्त्राणां ये ये कल्पाः पुरोदिताः ॥ ८२ ॥
तेषूक्ता येऽस्य सामान्याः प्रयोर्गर्भबहुविस्तराः ।

शताक्षराधिकारः ।

तारं नमो नाभिगकारकुम्भौ ते दक्षिणामूर्तिपदं चतुर्थ्या ।
मह्यं च मेघां प्रयुतं च यच्छ वह्निप्रियेत्याकृतिवर्णमन्त्रः ॥ ८३ ॥

अत्रिश्रान्तिकमक्षियुक् चरणस्यान्तः सदीर्घो विपं
पष्ठान्तं त्वेय रेफिवामचरणं ये तुभ्यमित्यक्षरैः ।
हतपूसणिहालिणे ध्यानै धातृणि षटांशज नमोरुद्राय शम्भवे ।

द्वात्रिंशद्गणिताक्षरो मनुरयं स्याद् दक्षिणामूर्तये
तारान्तादिनिरुद्धशक्तिसहितः षट्त्रिंशदणो भवेत् ॥ ८४ ॥

ऋपिः शुकोऽनयोर्ज्ञेयो ब्रह्माद्यस्येति केचन ॥ ८५ ॥

छन्दोगायत्रमाद्यस्य परस्यानुष्टुबुच्यते ।

देवता दक्षिणामूर्तिः सर्वज्ञत्वं द्वयोः फलम् ॥ ८६ ॥

स्वार्णैः षड्भिस्तथा षड्भिर्द्वाभ्यां, द्वाभ्यां त्रिभिस्तथा ।

द्वाभ्यामपि षडङ्गानि प्रथमस्य स्वजातिभिः ॥ ८७ ॥

ऋत्विग्वि(?)वसुमातङ्गभूतरामनिजाक्षरैः ।

अखान्तं जातियुक्तानि द्वितीयेऽङ्गानि कल्पयेत् ॥ ८८ ॥

अङ्गुष्ठादितलान्तं तान्यङ्गानि करयोन्यसेत् ।

न्यापकं चापि मूलेन ततो देहेऽक्षराण्यपि ॥ ८९ ॥

मथा —

शिरोललाटभ्रूमध्यदृक्छेत्रघ्राणयुग्मयोः ।

मुखे गले च भुजयोर्हृदि नाभौ च गुह्यके ॥ ९० ॥

ऊर्वोश्च जह्वयोः षट्भ्यामर्णद्वाविंशतिं न्यसेत् ।

शिरोललाटदृक्श्रोत्रनासागण्डद्वये मुखे ॥ ९१ ॥

सन्ध्यष्टकेषु भुजयोर्गलहृन्नाभियु क्रमात् ।

कट्यां गुह्ये चोरुजान्वोर्नलकाङ्गुलिसन्धिषु ॥ ९२ ॥

द्वात्रिंशदक्षरन्यासं कृत्वाथ न्यापकं पुनः ।

कृत्वा तु तारशक्तिभ्यां षडङ्गान्यपि विन्यसेत् ॥ ९३ ॥

द्वितीयस्य —

वेदेन्यग्रोधमूले मुनिभिरभिवृतं गाढपर्यङ्कबद्धं

शुक्लाकल्पं त्रिणेत्रं भसितसितरुचिं व्याघ्रचर्माम्बराढ्यम् ।

व्याख्यामुद्रां च टङ्क हरिणमृजुमुजे जानुरूढे कुसुम्भं

विभ्राणं जाटजूटाहितशशिशकलं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥ ९४ ॥

इदं ध्यानं द्वितीयानुष्ठुभः ।

अन्वासीनं मुनीन्द्रैः कनकपटमधोवद्धपर्यङ्कबद्धं

व्याख्यार्थं भूतिगौरं चलदमरनदीचन्द्रचञ्चत्कपर्दम् ।

व्यक्षं रुद्राक्षमालोत्पलकलितकर जानुरूढैकबाहु

कृत्वि चित्रां वसानं प्रणमत सततं दक्षिणामूर्तिमीशम् ॥ ९५ ॥

ततः सुरसरित्प्रख्यः सरस्वत्यास्तटे स्थितः ।

व्रत्याशनो जपेक्षमेकलिङ्गे शिवालये ॥ ९६ ॥

दक्षिणामूर्तिमाश्रित्य भस्मोद्धूलितविग्रहः ।

जुहुयात् तद्दशाशेन क्षीराज्यस्रपितांस्तिलान् ॥ ९७ ॥

भिचौ पटे वा चित्रस्थं यजेद् देवं शिवासने ।

एकावरणमार्गेण शिष्यैस्तु मुनिभिर्वृतम् ॥ ९८ ॥

मुह्योपचारैरर्घ्यार्घैर्मनसा वाप्यसंभवे ।

जपेत् प्रतिदिनं मन्त्रमष्टोत्तरसहस्रकम् ॥ ९९ ॥

अश्रुतान्यपि शास्त्राणि व्याकरोति करोति च ।

जपध्यानातिशयतः सर्वज्ञो जायते स्फुटम् ॥ १०० ॥

मृत्युञ्जयं शिवमुपास्य जयन्ति मृत्युं सञ्जीवनं मनुमुपास्य जयन्ति कालम् ।

मन्त्रेण दक्षिणशिवं यजतां मुखाब्जे सारस्वतं वहति धाम सरस्वतीव ॥१०१॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्मौ तन्त्रसारे

एकोनत्रिंशः पटलः ।

अथ त्रिंशः पटलः ।

शुक्लं च नादबीजं चाप्यन्योऽनुग्रहविन्दुमान् ।
भृगुः स्वमथ वह्निस्यं शुक्लं भौतिकविन्दुमत् ॥ १ ॥
पष्ठाक्षर स्याच्छुक्लं च खं शुक्लं सामन्यनुग्रहम् ।
विन्दुमन्त्रवमं बीजमघोरेभ्यः समुद्धरेत् ॥ २ ॥
होत्रीजं च समुद्धृत्य अथ घोरेभ्य इत्यपि ।
एकोनविंशत्यणोऽयं पार्श्वं सामन्योष्ठविन्दुमत् ॥ ३ ॥
घोरघोरतरेभ्यश्च खं सानुग्रहविन्दुमत् ।
सर्वतः पार्वसर्वेभ्यः प्रोक्कारस्तदनन्तरम् ॥ ४ ॥
नमस्तेअस्तुरुद्रान्ते रूपेभ्य इति चोद्धरेत् ।
व्योमौमौ विन्दुमत्पश्चाद् वाग्भवं मान्मयं तथा ॥ ५ ॥
शक्तिं त्रियं ततः शुक्लं सानुग्रहविसर्जनम् ।
उद्धृत्याघोरमन्त्रः स्याच्चतुःपञ्चाशदक्षरः ॥ ६ ॥
तारादिवैदिकेऽप्यस्मिन् विज्ञेयः स्याद् द्विजातिभिः ।
तैरं च लोहितः साम्निः स्फुरशब्दश्च वीप्सितः ॥ ७ ॥
दन्ती शिवोत्तमश्वाभिस्तौ चापदिभुजङ्गकौ ।
अणुपूभक्तः प्रकतः कह कह वमघातयेति च वीप्सितम् ।
वैर्मास्त्रे चेत्यघोरास्त्रो द्विचत्वारिंशदक्षरः ॥ ८ ॥
अस्यैव बीजमन्त्रश्च कथ्यते द्वादशाक्षरः ।
पार्श्वं सामन्योष्ठचन्द्रार्धं खं सामन्योऽकारविन्दुकम् ॥ ९ ॥
वाग्भवस्मरहृल्लेखा श्रीप्रसार्दिसरस्वती ।
अस्त्राय फडिति प्रोक्तो मन्त्रोऽयं द्वादशाक्षरः ॥ १० ॥
द्विचत्वारिंशदर्धेन संयोज्य द्वादशाक्षरम् ।
चतुष्पञ्चाशदर्धं स्यादघोरास्त्रमपि स्फुटम् ॥ ११ ॥
एवं ह्यघोरमन्त्रश्चाप्यघोरास्त्रं च कीर्तितम् ।
सहपाठे द्वयोर्वर्णा भवन्त्यष्टोत्तरं शतम् ॥ १२ ॥

१. 'त्या', २. 'ग्न्यौ', ३. 'को' ख पाठः. ४. 'सा' ग पाठः. ५. 'कि'
घ. पाठः. ६. 'व', ७. 'न्दुमत् ॥', ८. 'द' ग. पाठः.

द्वयोरपि षडङ्गानि पृथक् स्वार्णैर्भवन्ति हि ।
 ऋषिर्द्वयोर्गालवः स्याच्छन्दस्तु बृहती मता ॥ ११ ॥
 अघोरमूर्तिस्तु शिवो देवता स्याद् द्वयोरपि ।
 सार्धनाद्यं द्वयोस्तुल्यं नान्योन्यं तौ हि मुञ्चतः ॥ १४ ॥
 अघोरं साधयन्नस्त्रं तद्दशांशं जपेदपि ।
 साधयन्श्चाप्यघोरास्त्रमघोरं च जपेत् तथा ॥ १५ ॥
 आदिस्यनवैवीजे स्यादघोरेभ्योऽथ ह्यो च हृत् ।
 अथ घोरेभ्य इति च प्रेशिरो जातिसंयुतम् ॥ १६ ॥
 धोरघोरतरेभ्यः स्वमौ त्रिन्दुसाहितं शिखा ।
 -सर्वतः सर्वसर्वेभ्यः प्रोङ्कारः कवचं भवेत् ॥ १७ ॥
 नमस्त इत्यादिभिः स्यान्नित्रमेकादशाक्षरैः ।
 परिशिष्टैः पञ्चवीजैरस्त्रं सर्वत्र जातिभिः ॥ १८ ॥
 युतानि स्युरघोरस्य षडङ्गानि निजाक्षरैः ।
 अघोरास्त्रस्य चाङ्गानि निजवर्णैर्भवन्ति हि ॥ १९ ॥
 रसर्तुषेददिदनागवसुसख्याक्षरैः क्रमात् ।
 स्वस्वजातियुतानि स्युरङ्गानि षडनुक्रमात् ॥ २० ॥
 स्वयम्भुवि तथार्थे वा एकलिङ्गेऽथ वा सुरे ।
 पश्चिमा वदने लिङ्गे पुरश्चर्या समाचरेत् ॥ २१ ॥
 प्रत्याशनो यजच्छम्भुं त्रिः स्नायी नियतेन्द्रियः ।
 लक्षं जपेदघोरं चाप्यघोरास्त्रं च भक्तितः ॥ २२ ॥
 तद्दशांशेन जुहुयात् तिलानाज्यविमिश्रितान् ।
 अशक्तः स्वार्णसाहस्रं जपेद्भुत्वा दशांगतः ॥ २३ ॥
 जपन् द्वित्रिचतुर्लक्षं महतीं सिद्धिमश्नुते ।
 साष्टत्रिंशत्कलामूर्तमञ्जनाभं चतुर्मुखम् ॥ २४ ॥
 अष्टादशभुज रौद्रं प्रतिवक्रं त्रिलोचनम् ।
 वसानं चर्म वैयाघ्रं गजचर्मोत्तराम्बरम् ॥ २५ ॥

खट्वाङ्गदन्तौ शूलं च कपालाङ्कुशपाशकान् ।
 हलप्रासशरेष्वासखड्गखेटाक्षमालिकाः ॥ २६ ॥
 पद्मं-दण्डं डमरुकममयं वरदं क्रमात् ।
 अष्टादशमुजैर्हेतीन्-विभ्राणं दक्षिणेतैः ॥ २७ ॥
 दंष्ट्रादन्तुरभीमास्यं पिङ्गश्मश्रुजटाधरम् ।
 उष्णीपकुण्डलादीनि नूपुरान्तानि यानि वै ॥ २८ ॥
 भूषणानि मुजङ्गेन्द्रैः क्लृप्तानि दधत्तं विभुम् ।
 वसानं चर्मं वैयाघ्रं मुण्डमालाविभूषितम् ॥ २९ ॥
 लूताष्टश्विकसंमिश्रकण्ठालगिरतभूषणम् ।
 दष्टाधरोष्ठं वृत्ताक्षं भ्रुकुटीकुटिलाननम् ॥ ३० ॥
 अघोराक्षरूपैश्च रुद्रैः शक्तिभिरावृतम् ।
 षोडशारस्य चक्रस्य मध्यपद्मोदरस्थितम् ॥ ३१ ॥
 वक्ष्यमाणैस्तथा रुद्रैर्भैरवैर्मातृभिर्वृतम् ।
 दक्षिणाभिमुखं देवं तदस्त्रं तस्य पश्चिमे ॥ ३२ ॥
 ध्यात्वा जपादिकं कुर्याद् भित्तावालिव्यं वा पटे ।

अघोरैर्ध्यानम् —

अघोरास्त्रं तथा ध्यायन् भिन्नाङ्गनगिरिद्युतिम् ॥ ३३ ॥
 स्पष्टदष्टाधरोष्ठं तं लसद्दंष्ट्रोत्कटाननम् ।
 संरक्तगन्धवसनमाल्यभूषणभूषितम् ॥ ३४ ॥
 अष्टमाहुं धृतोदमसप्तायुधविभूषितम् ।
 शूलमूलं च वेतालं खड्गं डमरुकं क्रमात् ॥ ३५ ॥
 दक्षिणैरितरैर्दोभिः कपालं चाप्यधस्तनात् ।
 घण्टां खेटं शूलमध्यं विभ्राण चोत्तरोत्तरैः ॥ ३६ ॥
 वृत्तपिङ्गात्रिणयनं भ्रुकुटीकुटिलोत्कटम् ।
 ज्वलदग्निशिखाकारं पिङ्गलोर्ध्वशिरोरुहम् ॥ ३७ ॥

१. 'पं तथा', २. 'स्य' ग. पाठः ३ 'राज्यम्' ग. पाठः. ४. 'मुद्रं' ग. पाठः.

नृपुरे कटिसूत्रे च तथैवोदरवन्धने ।
 कटकाङ्गदयोः कण्ठे कर्णकुण्डलयोरपि ॥ ३८ ॥
 द्वौ द्वावहीन्द्रौ दधतं युद्धसन्नद्धविग्रहम् ।
 लतावृश्चिकसंसक्तकण्ठालम्बितमालकम् ॥ ३९ ॥
 वामपादं पुरस्कृत्य रक्ताब्जेऽष्टदले स्थितम् ।
 ग्रहरोगभयक्षुद्रनिखिलारिनिवर्हणम् ॥ ४० ॥
 कल्पानलसहसार्कभासुरं भक्तवत्सलम् ।
 ध्यायेद् देवमघोरास्त्रं पूजाहोमजपादिषु ॥ ४१ ॥
 अथेष्टा धिन्नराजानं गुरुनात्मानमेव च ।
 आधारशक्तिं चानन्तमासनं धर्मपूर्वकान् ॥ ४२ ॥
 सोमसूर्याग्निविम्बानि ब्रह्मादींश्च तदीश्वरान् ।
 तामस्याघाः कलाः शक्तीरिष्टाघोरासनं स्मृतम् ॥ ४३ ॥
 तस्मिन्नघोरमूर्तिं तां विद्यादेहं च तद्गतम् ।
 विन्यस्यावाहयेद् शैवं हृत्पद्मद्वादशान्तगम् ॥ ४४ ॥
 ज्योतिस्तत्परमं देवं सूक्ष्मं चैतन्यविग्रहम् ।
 आवाह्य मूर्तिं हृत्पद्मे स्थापनादिक्रमेण तु ॥ ४५ ॥
 उपचारोक्तमार्गेण नैवेद्यान्तं यजेत् सुधीः ।
 हुस्वामौ च बलिं हृत्वा परिक्रम्य प्रदक्षिणम् ॥ ४६ ॥
 स्तुतिपूर्वं नमस्कृत्य तत्पुरः प्रजपेन्मनुम् ।
 एवं संसाधयेन्मन्त्रं दत्त्वा तु गुरुदक्षिणाम् ॥ ४७ ॥

मन्त्रसाधनाधिकारः ।

अथ सिद्धेन मन्त्रेण विनियोगान् समाधरेत् ।
 धर्मार्थकामकृत्येषु यद्यदिष्टं हि मन्त्रिणः ॥ ४८ ॥

तस्मिन् जासाध्यमस्तीह घोराघोरास्त्रमन्त्रयोः ।
 तथोरेकतरेणेष्टं जपार्चयैः प्रसाधयेत् ॥ ४९ ॥
 विशेषाद् राजकार्येषु परचक्रमयादिषु ।
 ग्रहभूतादिपीडासु क्षुद्ररोगमयेषु चं ॥ ५० ॥
 अपमृत्युभये तद्धदनावृष्ट्यतिवृष्टिषु ।
 महोत्पातेषु जातेषु नरस्त्रीगजवाजिनाम् ॥ ५१ ॥
 उपसर्गेषु मारीषु सत्तत्पीडोपशान्तये ।
 अघोरयागः सामान्यः समासादिह कथ्यते ॥ ५२ ॥
 शुचौ देशे विविक्ते तु तत्तत्कार्यानुसारतः ।
 मण्डपं वा प्रपां कृत्वा क्षिप्त्वा वास्तुबलिं तथा ॥ ५३ ॥
 पुण्याहं वाचयित्वादौ स्वस्ति वाच्यं द्विजातिभिः ।
 सुैविलिप्ते स्थले विघ्नानुत्सारयेद्वा गणेश्वरम् ॥ ५४ ॥
 स्यण्डिलं तण्डुलैः शुक्लैरष्टद्रोणैस्तु शालिजैः ।
 तदर्धैश्च तिलैः कृत्वा तन्मध्ये षोडशच्छदम् ॥ ५५ ॥
 शुक्लं रजोभिः कृत्वाब्जं मध्ये कुम्भं निधाय तु ।
 समापूर्वाग्भसा गन्धहेमरत्नफलाक्षतैः ॥ ५६ ॥
 तस्मिन्नघोरमावाह्य साधकोऽङ्गावृत्तिं यजेत् ।
 अङ्गैर्वृत्तिः केसरेषु तदग्रेऽष्टायुधैर्वृत्तिः ॥ ५७ ॥
 कलिनिर्भाषणैश्च तृतीया च वृत्तिर्भवेत् ।
 दलमूलेषु ब्राह्मणा असिताङ्गादिभैरवैः ॥ ५८ ॥
 दलमध्यगतेः पूज्या चतुर्थी मातृकावृत्तिः ।
 पञ्चमी तु दलमन्थैर्भैरवेशादिभैरवैः ॥ ५९ ॥
 श्रीकण्ठाघर्णरुद्रैश्च षष्ठी तच्छक्तिभिर्वृत्तिः ।
 सप्तमी लोकपालैश्च तदूर्ध्वीधिगा वृत्तिः ॥ ६० ॥
 वाय्वा वृत्तिः षोडशभिर्वृत्तैरष्टमी स्मृता ।
 एवं सास्त्रमघोरेणं लिङ्गे नित्रे पटे तथा ॥ ६१ ॥

संपूज्य दद्यान्नैवेद्यमुत्तमाद्यं स्वशक्तितः ।
 वादित्रगीतनृतैश्च परितोष्य महेश्वरम् ॥ ६२ ॥
 प्राच्यां प्रागुत्तरे वाथ कृते कर्मानुसारतः ।
 कुण्डे शिवाग्रौ वेदाश्रे साघोरास्त्राङ्गतत्कलाः ॥ ६३ ॥
 अघोरं देवमावाह्य संपूज्य जुहुयात् ततः ।
 प्रागुत्तरेण कुण्डस्य शान्तिकुम्भस्थमर्चयेत् ॥ ६४ ॥
 पलाशवैल्वप्लक्षाश्च वटोदुम्बरपैप्पलाः ।
 समिधो घृतसंसिक्ताः शाल्यजं पायसं घृतम् ॥ ६५ ॥
 कृष्णांस्तिलान् वेणुयवान् शालिसिद्धार्थलाजकान् ।
 क्षीरं मधु तथैकैकं पृथगष्टोत्तरं शतम् ॥ ६६ ॥
 अघोरेण तथाखेण हुत्वाङ्गैस्तद्दशाशतः ।
 अर्धरात्रे बलिं दद्याद् भूतकूरेण देशिकः ॥ ६७ ॥
 अर्ध्याम्बुगन्धपुष्पाद्यैरिद्वाथ विकिरेद् बलिम् ।
 कलाद्यावरणेभ्यश्च देवताभ्यो यथाक्रमम् ॥ ६८ ॥

आवरणदेवतानामानि यथा —

तामसी मोहनी रात्रिर्निष्ठा व्याधिश्च मारणी ।
 क्षुधा तृष्णेत्यघोरस्य शक्तयोऽष्ट कलाश्रिताः ॥ ६९ ॥
 भाषणो भैरवो भीमो रौद्रश्चोम्रो भवस्तथा ।
 शैरो घोरतरश्चाष्टौ दलमध्यस्थिताः क्रमात् ॥ ७० ॥
 ब्राह्मी माहेश्वरी चाथ कौमारी वैष्णवी तथा ।
 वाराहैन्द्री च चामुण्डी चण्डिका चाष्ट मातरः ॥ ७१ ॥
 असिताङ्गो रुरुश्चण्डः कोपेशोन्मत्तकावपि ।
 कपाली भीषणश्चैव संहारश्चाष्ट भैरवाः ॥ ७२ ॥
 ब्राह्मचाद्याश्चासिताङ्गाद्याः पूज्याः स्युर्दलसन्धिषु ।
 भैरवेशस्तथोन्मत्तः क्रूरो मार्ताण्डकोपनौ ॥ ७३ ॥

भीमश्चाप्यथ संहर्ता कालश्चण्डोऽथ भद्रकः ।
 उग्रो भवश्च पातालो व्योमेशश्च क्षितीश्वरः ॥ ७४ ॥
 अधीशश्चार्थं पत्राग्रगताः षोडश भैरवाः ।
 श्रीकण्ठाद्यास्तथा रुद्राः पूर्णोदर्यादिश्चक्रेयः ॥ ७५ ॥
 पूर्वोक्ताः स्युस्तथेन्द्राद्या वज्राद्याश्चैव हेतयः ।
 वृषो विष्णो वीरभद्रः शास्ता देवी प्रमा ततः ॥ ७६ ॥
 सत्यकः श्रीसरस्वत्यौ ज्येष्ठा शङ्खोऽथ पण्मुक्तः ।
 विशालो नैगमेशश्च दुर्गा चण्डेश्वरस्तथा ॥ ७७ ॥
 क्षेत्रपालश्च पूर्वादिदिग्विदिङ्मध्ययोगतः ।
 एवमावरणान्यष्टावधोरयजनेऽर्चयेत् ॥ ७८ ॥
 दद्याद् देवस्य चाङ्गेभ्यो नैवेद्यं तूपपतितः ।
 कलाद्यावरणेभ्यस्तु बलिं भूमौ विनिक्षिपेत् ॥ ७९ ॥
 तद्वाख्ये दिग्विदिग्स्थाः स्युर्गणास्तेभ्यो बलिं क्षिपेत् ।-

तद्यथा —

आदित्या मरुतः साध्या गन्धर्वाः पितरस्तथा ॥ ८० ॥
 रुद्राश्च राक्षसा नागाः सिद्धविद्याधराः सुराः ।
 सुपर्णप्रेतकूश्माण्डवसवो यक्षकिन्नराः ॥ ८१ ॥
 मृता विनायका विश्वे पिशाचाश्चाश्विनौ गणाः ।
 योगिन्यश्चाथ डाकिन्यश्चतुर्विंशतिधा गणाः ॥ ८२ ॥
 दिग्विदिङ्मध्यसंस्थास्ते षोडशोर्ध्वं चतुर्विधाः ।
 अधश्चेते चतुर्धा स्युः पूज्यान्तेभ्यो बलिं क्षिपेत् ॥ ८३ ॥
 तद्वाख्ये दशदिग्स्थेभ्यो गणेभ्यो विकिरद् बलिम् ।

पूर्वस्थां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणा वज्रपाणयः श्वेताः श्वेताक्षाः
 श्वेतलोहिताः दिव्यन्तरिक्षभौमाः पातालनिवासिनश्च, तेभ्यस्ताभ्यो नमो
 नमः उठ । आग्नेय्यां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणाः शक्तिपाणयो रक्ता

रक्ताक्षा रक्तलोहिता इत्यादि । याम्वां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणा द-
ण्डपाणय कृष्णाः इत्यादि । ओं नैर्ऋत्यां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणाः
खड्गपाणयः श्यामाः श्यामाक्षाः श्यामलोहिता इत्यादि । वारुण्यां दिशि
शिवस्य भगवतो ये गणाः पाशपाणयः शबलाः शबलाक्षाः इत्यादि । वा-
यव्यां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणा अङ्कुशपाणयः पीताः इत्यादि । ओं
कौबेर्यां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणाः गदापाणयः सिताः सिताक्षाः सित-
लोहिता इत्यादि । ओम् ऐशान्या दिशि शिवस्य भगवतो ये गणाः शूल-
पाणयः कपिला इत्यादि । ऊर्ध्वायां दिशि शिवस्य भगवतो ये गणाः पद्म-
पाणयः सूक्ष्माः सूक्ष्माक्षाः सूक्ष्मलोहिता इत्यादि । ओम् अधस्ताद् दिशि
शिवस्य भगवतो ये गणाः चक्रपाणयः धूम्रा धूम्राक्षा धूम्रलोहिता दिव्यन्त-
रिक्षमौमाः इत्यादि ।

एभिर्विकीर्य प्रीणाति मन्त्रैः पारिपदा बलिम् ॥ ८४ ॥

ततः स्नात्वा गुरुः शिष्यैः सहितोऽन्तः प्रविश्य तु ।

पूजयेल्लिङ्गकुम्भेशकुण्डस्थं परमेश्वरम् ॥ ८५ ॥

द्विजानेकादश वरान् भोजयेद्घृतपायसम् ।

लिङ्गिनश्चार्धिनोऽन्याश्च स्वयं च परिचारकैः ॥ ८६ ॥

भुक्त्वा स्वपन्निशाशेषं पुनश्चैवं दिने दिने ।

चतुःषष्टिदिनान्यष्टचत्वारिंशद्दिनानि वा ॥ ८७ ॥

चतुर्विंशत्यहेरात्रं द्वादशाहमथापि वा ।

कार्यगौरवतः पूर्वं सङ्कल्प्यान्ते विशेषतः ॥ ८८ ॥

शिवमिष्ट्वा ततः पूर्णं हुत्वा शान्तिघटेन तु ।

क्षापयेद् यजमानं वा गजादीनथ सेचयेद् ॥ ८९ ॥

वह्निस्थं कुम्भगं चेशं विसृजेद्घृदयाम्बुजे ।

अथाचार्यादिकान् गत्वा भूहेभवसनादिभिः ॥ ९० ॥

तोपयेद् यजमानोऽन्यान् ब्राह्मणान् लिङ्गिनोऽपि च ।

प्राप्नोत्यभिमतानर्थानघोरेशप्रसादतः ॥ ९१ ॥

घोराण्यघोरयागेन शाम्यन्त्यस्य न संशयः ।

अथाप्युदाहरन्ति —

“केवलं वाप्यघोरेणमघोरास्त्रमथापि वा ।

उद्धानेन विधानेन हुत्वा चेष्टानि साधयेत् ॥ ९२ ॥”

इति ।

सामान्ययागो निर्दिष्टो विशेषोऽप्यथ कथ्यते ॥ ९३ ॥

सामान्ययागाधिकारः ।

स्वयम्भुमार्षेय वाथ लिङ्गं गोसंभवेन तु ।

सद्योदुग्धेन दुग्धेन शतप्रस्यमितेन तु ॥ ९४ ॥

स्रपयेच्चात्तमा पूजामुपचारोदितक्रमात् ।

कृत्वा भूतबलिं दद्याद् रात्रावुक्तविधानतः ॥ ९५ ॥

पुनश्च पूजयेद् देवं लिङ्गे चित्रे पटे तथा ।

कूर्चेन संस्पृशन् लिङ्गमघोराष्टशतं जपेत् ॥ ९६ ॥

अघोरास्त्र च कुण्डेऽथ दूर्वाज्यतिलपायसैः ।

यवैश्चाष्टोत्तरशतं पृथक् कृत्य च संस्मरन् ॥ ९७ ॥

एकादश द्विजान् मृष्टं भोजयेच्च सदक्षिणम् ।

अघोरमूर्तिर्भगवान् साखो मे प्रीयतामिति ॥ ९८ ॥

एवं प्रवर्तयेद् यौगं पञ्चविंशतिवासरान् ।

सविशेष समाराध्य ततो याग समापयेत् ॥ ९९ ॥

शाम्यन्ति घोरदुःखानि ग्रहरोगापमृत्यवः ।

उपसर्गास्तथा मारीपीडाः क्षुद्रकृताश्च याः ॥ १०० ॥

शाम्यन्त्यायुष्यमारोग्यमेव च चाभ्य जायते ।

शक्तस्यार्थं समुद्दिष्टो यागस्य विधिरुत्तमः ॥ १०१ ॥

अशक्तस्य तु पादोनं तदर्धेनाथ वा मृतं ।

केवल रोगशान्त्यर्थं दक्षप्रस्थघृतेन तु ॥ १०२ ॥

अमिपिश्चेदघोरेण गव्येन ब्रह्मभिस्तु वा ।
 रुद्रेण पावमानीभिः क्षीरेण तदनन्तरम् ॥ १०३ ॥
 चन्दनागरुकर्पूरपिष्टेनालिप्य सर्वतः ।
 अस्त्रण्डबिल्वपत्रैश्च सुगन्धिकुसुमैरपि ॥ १०४ ॥
 कृष्णागरुचिमिश्रेण कर्पूरेण पुरेण च ।
 धूपयेद् घृतदीपांश्च ज्वालयेत् पायसादिकम् ॥ १०५ ॥
 चतुर्विधं च नैवेद्यं दत्त्वा दशशतं जपेत् ।
 षड्दि रात्रौ जुहोत्यग्नावष्टोत्तरशतं घृतम् ॥ १०६ ॥
 तावत्यः समिधो वैल्वाश्चरोश्चैकादशाहुतीः ।
 पूर्णा च भस्मना तेन लेपः सर्वगदापहः ॥ १०७ ॥
 चत्वारिंशद्दिनान्येवमिष्ट्वा सर्वरुजो हरेत् ।

केषलरोगशान्तिः ।

गजाश्वानां पशूनां च रोगशान्तिरथोच्यते ॥ १०८ ॥
 कुम्भयागं यथापूर्वं कृत्वा सङ्कल्पपूर्वकम् ।
 पञ्चामृतैः पञ्चगव्यैर्लिङ्गं गन्धफलाम्भसा ॥ १०९ ॥
 त्रिसन्ध्यं क्षपयित्वाज्यं पायसं च निवेदयेत् ।
 समिदाज्यक्षीरतिलपायसैर्जुहुयादपि ॥ ११० ॥
 मृत्युञ्जयमघोरास्त्रं हंसं चाष्टशतं जपेत् ।
 षड्दि च विकिरेद् रात्रावेकविंशतिवासरान् ॥ १११ ॥
 कुम्भाम्भो जपितं तत्तु पाययेद् गजवाजिनः ।
 प्रत्येकं प्रोक्षयेत् तेन तेषां शान्तिर्भविष्यति ॥ ११२ ॥

गजाश्वदिशान्तिः ।

पौष्टिकं चेदभीष्टं स्यात् पश्चिमावदनं शिवम् ।
 प्रागवत् सङ्कल्प्य संपूज्य गव्यस्य नवसर्पिषः ॥ ११३ ॥

पञ्चविंशतिभिः प्रस्थैरभिपिच्य विधानतः ।

उत्तमाद्युक्तपूजानां यथाशक्ति दिने दिने ॥ ११४ ॥

एकया पूजयेत्त्रिंशद्दिने कुम्भे चित्रे च भक्तितः ।

विल्वपत्रैस्त्रिंशद्दिने भैरवखण्डैः पूजयेच्छिवम् ॥ ११५ ॥

अष्टोत्तरसहस्रं तु प्रातर्मन्त्रं जपेदपि ।

पलाशसमिधश्चाज्यं चरुन् कृष्णातिलानपि ॥ ११६ ॥

जुहोत्यष्टोत्तरशत चत्वारिंशद्दिनानि तु ।

दक्षिणां च यथाशक्ति दत्त्वा पुष्टिमनुत्तमाम् ॥ ११७ ॥

लभते द्वित्रिगुणिता महती पुष्टिमश्नुते ।

पौष्टिकम् ।

स्वसैन्यरक्षणार्थं तु कुम्भयागं विधाय तु ॥ ११८ ॥

तस्याष्टौ परितः कुम्भान् भीषणाद्यैरधिष्ठितान् ।

सषष्ठपल्लवफलहिरण्यानभिपूज्य तु ॥ ११९ ॥

प्राग्वल्लिङ्गं दशप्रस्थक्षीरेण च घृतेन च ।

पञ्चामृतैः पञ्चगव्यैरभिपिच्य विधानतः ॥ १२० ॥

चन्दनागरुर्कूपरैः सुपिष्टैः कुङ्कुमोत्तरैः ।

सपीठं लिङ्गमालिप्य शोभनैर्बिल्वपल्लवैः ॥ १२१ ॥

आपूर्य करवीराद्यैः सुगन्धिकुसुमोत्करैः ।

मालामिर्हेमपट्टैश्च पट्टादिवसनैरपि ॥ १२२ ॥

पुरं सागरुर्कूपरं धूपं दद्याद् विशेषतः ।

घृतदीपान् निवेद्य च यथाशक्ति प्रयोजयेत् ॥ १२३ ॥

न्यम्रोघौदुम्बराश्वत्थप्लक्षणा तु समिच्छतैः ।

पलाशदूर्वासिद्धार्थतिलैर्ज्यघृतपायसैः ॥ १२४ ॥

पृथगष्टोत्तरशतं निशासु जुहुयात् क्रमात् ।

प्रतिकुम्भमघोरास्त्र जपित्वाष्टौ सहस्रकम् ॥ १२५ ॥

कूर्चेण तत्कुम्भजलैः सेनाधीशादिकान् स्वकान् ।
शस्त्राणि च गजाश्वादीन् सेचयेच्चाशिपो वदेत् ॥ १२६ ॥
स्वसैन्यरक्षणं च स्याद् विजयेच्च परान् रणे ।

स्वसेनारक्षणम् ।

न क्ष्वेलपीडा न च भोगिभीतिर्न क्षुद्ररोगारिजलाम्बिबाधा ।
न प्रेतभूताद्युपसर्गदुःखं नेष्टैरघोरास्त्रविदो वियोगः ॥ १२७ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धती तन्त्रसारे
त्रिंशः पटलः ।

अथ एकत्रिंशः पटलः ।

शिव एव हि सर्गान्तः शिवास्त्रं परिकीर्तितम् ।
पष्ठवर्गद्वितीयं तु चतुर्थाद्यार्धमात्रयुक् ॥ १ ॥
प्रथमात् पञ्चमादाद्यौ संयोज्यैवं द्विवर्णकम् ।
अस्त्रं पाशुपत चैतत् समस्तदुरितापहम् ॥ २ ॥
अस्यादौ स शिवौष्ठं तु शिवबीजं नियोजयेत् ।
सर्वविघ्नहरं दिव्यं मुक्तिदं स्याज्जपादिभिः ॥ ३ ॥
अस्त्रयोरनयोर्धर्षिर्वाभदेवस्तु देवता ।
शिव एव तु पङ्क्तिः स्याच्छब्दो लक्ष्णेण सिध्यति ॥ ४ ॥
विनियोगा ह्यघोरास्त्रे ये स्युस्तेऽप्यनयोः समाः ।

पाशुपतास्त्रशिवास्त्रयोः,

अष्टमार्धं भूमियुक्तं तृतीयस्वरविन्दुमत् ॥ ५ ॥
प्रथमं बीजमुद्दिष्टं पष्ठार्धं स्याद् द्वितीयकम् ।
तृतीयमष्टमार्धं तु पञ्चमस्वरसयुतम् ॥ ६ ॥
वर्मास्त्रे चेति पञ्चार्णमस्त्रं पाशुपत स्मृतम् ।
विन्दुनादान्वितः प्राणः शुक्लं सर्गि च पाण्डुरम् ॥ ७ ॥
ध्यायेद्घृदयपद्मस्थं चिन्मन्त्रो यः शिवात्मकः ।
प्रणवश्चैव तच्छब्दो महेजाय पदं ततः ॥ ८ ॥

विद्मशब्दश्च हे चान्ते वाग्विशुद्धाय धीमहि ।
 तन्नःपदान्ते रुद्रः स्यात् प्रकारान्ते तु चोदयात् ॥ ९ ॥
 त्रयोदशस्वराब्जं तु जलं वायुसंमन्वितम् ।
 षष्ठान्तं चोद्धरेवस्य पदस्यादौ च तारकम् ॥ १० ॥
 व्योमशब्दश्चतुर्थ्यन्तं विद्मशब्दश्च हेयुतम् ।
 शुक्लं षष्ठस्वरयुतमन्त्यं षष्ठान्त्यसंयुतम् ॥ ११ ॥
 सूक्ष्मशब्दश्चतुर्थ्यन्तं धीमहीत्यादिकं तथा ।
 प्राग्वत् समुद्भूत्य भवेत् सावित्री शिवसंशिता ॥ १२ ॥
 अनयोर्विनियोगस्तु शिवपूजाविधौ स्मृतः ।

सावित्री —

मन्त्रं व्योमव्यापिसंज्ञं तु वक्ष्ये व्यक्तस्त्वेकाशीतिसंख्यैः पदैर्यैः ।
 षण्णानां चाप्यष्टपद्युत्तराणि त्रीण्येवास्मिन् संख्यया वै शतानि ॥ १३ ॥
 प्रथमं तु पदं तारं सप्तमान्त्यं त्वगन्वितम् ॥ १४ ॥
 त्रयोदशस्वरोपेतमुद्भूत्यैवं तथा पुनः ।
 षष्ठान्तं व्यापिने चेति द्वितीयं पञ्चवर्णकम् ॥ १५ ॥
 व्योमशब्दश्च रूपाय सर्वव्यापिन इत्यपि ।
 पञ्चाक्षरे पदे प्रोक्ते शिवायेति त्रियक्षरम् ॥ १६ ॥
 अनन्तानाथशब्दैस्तं चतुर्थ्यां चतुरक्षरे ।
 पदेऽथानाश्रितायेति पञ्चाक्षरैरष्टमं पदम् ॥ १७ ॥
 त्रिचतुर्वर्णकपदे चतुर्थ्यां भ्रुवशाश्रुते ।
 योगपीठसंस्थिताय नित्ययोगिन इत्यपि ॥ १८ ॥
 षसुवाणाक्षरे ध्यानाहाराय शरवर्णकम् ।
 पञ्चाक्षरं तु तारादिर्मुख्यः पञ्चवर्णकं पदम् ॥ १९ ॥
 सर्वप्रभव इत्यर्णैः पञ्चभिः स्यात् पदं ततः ।
 शिवायेति त्रिवर्णं स्यादथेशानादिपञ्चकम् ॥ २० ॥

उक्त्वा मूर्धाय वक्राय हृदयायेति चोपरि ।
 गुहाय मूर्तये चेति पदसप्तमुनिसंख्यया ॥ २१ ॥
 समुद्रोदधिसंख्यार्णैः क्रमात् स्यात् पदपञ्चकम् ।
 तारं नमो वीप्सितं च पदं पञ्चाक्षरं भवेत् ॥ २२ ॥
 पद्भिर्गुह्यातिगुहाय गोप्त्रे वर्णद्वयं पदम् ।
 अनिर्धनायपञ्चार्षैः सर्वविद्याधिपाय तु ॥ २३ ॥
 सप्तार्षैः सर्वयोगाधिगतायेत्यष्टवर्णकम् ।
 ज्योतीरूपायपञ्चार्षैः परमेश्वरपराय च ॥ २४ ॥
 अष्टाक्षरैः परमात्मन्पदं स्याद् वेदवर्णकम् ।
 अचेतना चेतनेति पदं सप्ताक्षरं स्मृतम् ॥ २५ ॥
 ज्योतिर्द्वन्द्वं चतुर्वर्णं व्यापिन्युग्मं तथैव च ।
 अरूपिन् वीप्सित पद्भिः प्रथमद्वितयं तथा ॥ २६ ॥
 तेजोयुग्मं चतुर्वर्णं ज्योतिर्द्वन्द्वं तथैव हि ।
 अरूप चाप्यनमे च अधूमेति त्रिभिस्त्रिभिः ॥ २७ ॥
 अभस्म चाप्यनादे च नात्रयं धूत्रयं तथा ।
 त्रियक्षराणि चत्वारि पदानीमानि वै विभोः ॥ २८ ॥
 ताराद्यं भूर्भुवः स्वश्च द्वित्रिद्यैर्णानि वै क्रमात् ।
 पदान्यनिधनेत्यर्णैश्चतुर्भिर्निधनं त्रिभिः ॥ २९ ॥
 निधनोद्भवपञ्चार्षं स्याच्छिवेत्यक्षरद्वयम् ।
 द्वाभ्यां शर्वेति च पदं विज्ञेयमिह देशिकैः ॥ ३० ॥
 महेश्वरेति श्रुत्यर्णं महादेवपदं ततः ।
 सद्भावेश्वरपञ्चार्षं महोतेजश्चतुष्टयम् ॥ ३१ ॥
 पञ्चार्षं योगाधिपते मुञ्चद्वन्द्वं चतुष्टयम् ।
 प्रथमद्वितयं षड्भिः सर्वयुग्मं चतुष्टयम् ॥ ३२ ॥

१. 'धा' क. पाठः. २. 'स्त्रि' ख. पाठः. ३. 'श्व' ग. पाठः.
 ४. 'भो' ख. पाठ. ५. 'व', ६. 'ना' ग. पाठः. ७. 'हादेवश्च' ख. पाठः.

मयद्वन्द्वं चतुर्भिः स्याद् भवोद्भवचतुष्टयम् ।
 अथाष्टवर्णं हि पदं सर्वभूतसुखप्रदम् ॥ ३३ ॥
 सप्ताक्षरं सर्वपूर्वं सान्निध्यकर इत्यापि ।
 ब्रह्मविष्णुरुद्रपरपदमष्टाक्षरं भवेत् ॥ ३४ ॥
 अनर्चितानर्चितेति तथा संस्कृतवीप्सितम् ।
 अष्टवर्णे पदे श्रेये पूर्वस्थितचतुष्टयम् ॥ ३५ ॥
 साक्षिन्द्वन्द्वं चतुर्भिः स्याद् वेदार्णं तुरुयुग्मकम् ।
 पतङ्गेति त्रिवर्णं स्यात् पिङ्गयुग्मं चतुष्टयम् ॥ ३६ ॥
 शानद्वयं शब्दयुगं सूक्ष्मयुग्मं पदत्रयम् ।
 पृथग् वेदाक्षराण्येव शिवशर्वद्वयं द्वयम् ॥ ३७ ॥
 सर्वदेति त्रिभिर्वर्णैः पञ्चार्यैरोन्नमो नमः ।
 शिवाय व्यक्षरपदं विज्ञेयं देशिकोत्तमैः ॥ ३८ ॥
 तारपूर्वं नतिद्वन्द्वं पदं पञ्चाक्षरं स्मृतम् ।
 एकाशीतिपदान्येवं विशेषानि क्रमेण हि ॥ ३९ ॥
 तारं सर्वात्मने जातिसहितं हृदयस्य तु ।
 द्वितीयं पदमुच्चार्य सशिवब्रह्मशब्दयुक् ॥ ४० ॥
 स्वजातियुक्तं तु शिरः शिखागन्त्रोऽपि कथ्यते ।
 तृतीयं पदमुच्चार्य ज्वालिनीति द्विरभ्यसेत् ॥ ४१ ॥
 चातियुक्ता शिखोक्ताश्च चतुर्थं पदमुद्धरेत् ।
 उक्त्वा पिङ्गलशब्दं तु वर्म स्याज्जातियोजितम् ॥ ४२ ॥
 पञ्चमं पदमुच्चार्य शिवाघोराक्षके तथा ।
 जातियुक्तं तदस्त्रं स्यादज्ञानीमानि पञ्च हि ॥ ४३ ॥
 व्योमव्यापिमनोरस्य चन्द्रज्ञानोक्तमार्गतः ।
 षडज्ञान्यपि दृष्टानि लिख्यन्ते तान्यनुक्रमत् ॥ ४४ ॥

ओं व्योमव्यापिशिव ओं नमः सर्वात्मने पराय परमेश्वराम योगाय
 योगसम्भवाय तुरु तुरु सत्य सत्य भवोद्भव वामदेवाय सर्वकार्यप्रशमन सदा-

शिव प्रसन्न नमोस्तु ते ठठ । हृदयाय नमः । शिव ब्रह्मशिरसे ठठ । ॐ शि-
वहृदयेज्वालनि ठठ । ज्वालिन्यै शिखायै वषट् ।

शिवात्मकं महादेवं सर्वज्ञं प्रभुमव्ययम् ।

आवर्तये महाघोरं कवचं पिङ्गलं शुभम् ॥ ४५ ॥

आयाहि पिङ्गल महाकवच शिवाज्ञया हृदयं बन्ध ज्वल घूर्ण शक्ति-
वज्रधर वज्रपाश वज्ररूप तमनुप्रविश्य सर्वदुष्टान् स्तम्भय हुं फट् पिङ्गलाय
कवचाय हुम् । ॐ जुं सं ज्योतीरूपाय नेत्रत्रयाय वौषट् । पूर्ववदघोरास्त्रमेवा-
स्त्रम् ।

शिवो हि देवतास्यर्षिः शक्तिर्गायत्रसंज्ञितम् ।

छन्दः स्मृतमतोऽन्यत् तु न मीमांस्यं कथञ्चन ॥ ४६ ॥

पष्ठाद्यं भूमिनीजस्यं पञ्चमस्वरविन्दुयुक् ।

तोयं सर्गि जलं वायुर्द्वादशान्तद्युतं तथा ॥ ४७ ॥

पष्ठान्तं व्यापिनेशब्दो हुतभुक्तिप्रययान्वितः ।

तारादिर्दशवर्णोऽयं व्योमव्यापिशिवात्मकः ॥ ४८ ॥

तारः स्वरो द्वितीयश्च स्वरौ वेदतुंसम्भितौ ।

व्योमव्यापी चतुर्थ्यन्तस्तारान्तोऽयं दशाक्षरः ॥ ४९ ॥

कृत्वा शिवास्त्रात् करयोः शुद्धिमङ्गलियु क्रमात् ।

न्यसेज्ज्येष्ठादिकरयोर्व्योमव्यापिदशाक्षरैः ॥ ५० ॥

शिरोक्षिर्कर्णव्राणास्यफण्डहृन्नाभियु क्रमात् ।

गुप्ते च पादयोर्वर्णान् बिन्द्वन्तान् दश विन्यसेत् ॥ ५१ ॥

षडङ्गानि यथाम्थानं विन्यस्य हृदयादिषु ।

कृत्वा शिवास्त्राद् दिग्बन्धं कुर्यात् पूजाजपादिकम् ॥ ५२ ॥

दीक्षां गुरोरवाप्यादौ निर्वाणां सामर्थ्यं तु वा ।

साधकीं वाभिषेकान्तां ततः ससाधयेन्मनुम् ॥ ५३ ॥

त्रिःस्नायी पूजयेल्लिङ्गे शिवं पञ्चावृत्तिक्रमात् ।

आसनादिक्रमात् प्रोक्तैरुपचारैस्तु शक्तितः ॥ ५४ ॥

आधावृत्तिः स्यान्मूर्त्यङ्गैर्विचेशैरष्टभिः क्रमात् ।
 नन्दीशाद्यैस्तृतीया स्याच्चतुर्था दशलोकपैः ॥ ५५ ॥
 तदष्टैः पञ्चमी प्रोक्ता यथैवोत्तरपदतौ ।
 मन्त्रसाधनाधिकारः ।

एकाशीतिसहस्रं तु व्योमव्यापिमनुं जपेत् ॥ ५६ ॥
 तद्दशांशं दशाणं तु पलाशसमिधौ घृतम् ।
 तिलांश्च पायसं हुत्वा पुरश्चर्या प्रसिध्यति ॥ ५७ ॥
 अपुरश्चरणोऽप्येष मक्तस्य यजतः शिवम् ।
 मन्त्रः संसाधयेदिष्टं किं पुनः प्रोक्तजापतः ॥ ५८ ॥
 आषहेन्महतीं सिद्धिं प्रोक्तां द्वित्रिचतुर्गुणम् ।
 जपोऽणिमादींश्च गुणान् ददाति दशलक्षतः ॥ ५९ ॥
 सप्तवारं जपाद् व्याधीन् सर्वानपि हरेन्मनुः ।
 अष्टाभिश्च महान् सर्वानपसारान् दद्याधिकैः ॥ ६० ॥
 विशाणि याठाद्धरति सदाशिवमनुः स्वयम् ।
 स्वैक्यं सदाशिवं ध्यायन् कुर्यात् कर्माणि सिद्धये ॥ ६१ ॥
 शान्तिकेषु स्मरेच्छुक्लं रक्तं पौष्टिकवदययोः ।
 आकर्षणे च पीताभं सन्धे धूमं-तु चाटने ॥ ६२ ॥
 कृष्णं तु मारणे शत्रुजये सूर्यप्रभं शिवम् ।
 मुक्तये शङ्खकुन्देन्दुमृणालक्षीरसन्निभम् ॥ ६३ ॥
 इत्यग्नकोटरे ध्यायन् सदासौ मुच्यते भवात् ।
 यद् यदिष्टं भवेत् कर्म तत्तद्धोमजपादिना ॥ ६४ ॥
 संसाधयेदयत्नेन पक्षादर्वाङ् न संशयः ।
 पक्ष्वाद्यैस्तु पटले प्रोक्तद्रव्यादिभिर्हुतः ॥ ६५ ॥
 नित्यमष्टोत्तरशतं तत्तत्कर्म प्रसाधयेत् ।
 व्योमव्यापिप्रकरणम् ।

साजेशोऽनुग्रहः सामिः काष्ठमोविन्दुनादयान् ॥ ६६ ॥
 पिण्डं स्याद् बीजरत्नं तदाखिलार्थप्रसाधनम् ।
 दीर्घस्वरैः स्वेनाङ्गानि जातियुक्तानि पट्ट क्रमात् ॥ ६७ ॥
 ऋषिः स्यादाङ्गिरश्छन्दो दैवीगायत्रमस्य हि ।
 वज्रं तु देवता ज्ञेयं कालामिसदृशद्युति ॥ ६८ ॥
 पट्टकोटियुक्तं तीक्ष्णाग्रं शितधाराभिरन्वितम् ।
 सर्वाङ्गशस्त्रप्रत्यर्थिविदारणविधिज्ञमम् ॥ ६९ ॥
 लक्षजापः पुरश्चर्या दशांशं च तिलैर्हुतम् ।
 चन्द्रेन्द्रबिम्बमभ्यस्यं पिण्डं वज्राकृति स्मृतम् ॥ ७० ॥
 ज्वालामालाकुलं पीतं स्तम्भनं सर्वविद्धिपाम् ।
 प्रतिवादिमुत्से सैन्ये गत्तेभमहिपादिषु ॥ ७१ ॥
 चन्द्रेन्द्रबिम्बवह्निस्थं पिण्डं तज्जपितं स्मृतम् ।
 पतिं ज्वालाकुलं सघस्तत्तत् संस्तम्भयेत् स्फुटम् ॥ ७२ ॥
 वाय्वमिसंयुतं ध्यातं पिण्डं संस्तम्भमावहेत् ।
 ग्रहप्रस्ते तथा ध्यातं पिण्डं तन्मोक्षमावहेत् ॥ ७३ ॥
 रोचनालिखितं त्वेतत् पटादौ यत्र पूज्यते ।
 तद् गृहं ग्रहरोगाद्बिभ्रुद्रोगास्त्रयजान्ति हि ॥ ७४ ॥
 ऐन्द्रमण्डलगं पिण्डं स्तम्भयेदुद्यदायुषम् ।
 आप्यमण्डलगं पिण्डमग्न्यनुग्रहवर्जितम् ॥ ७५ ॥
 विपदष्टशिरोन्यस्त विषं सद्यो विनाशयेत् ।
 पद्मोदरेन्द्रबिम्बेऽपि पिण्डं पिण्डस्य मध्यतः ॥ ७६ ॥
 नामजीवविदर्भं तु विलिप्त्यं स्याद् दलेष्वथ ।
 पश्चिमोत्तरयाम्यप्राङ्मध्येऽर्णान् विपतेर्लिखेत् ॥ ७७ ॥
 तारं संवर्तकः साक्षः पार्श्वे ठौर्विपतेर्भनुः ।
 पञ्चाणो विनियोगोऽस्य परम्तादिह लिख्यते ॥ ७८ ॥

वाय्वभिरक्षःशार्वेषु यादीन् घान्तान् सविन्दुकान् ।
 सविन्दुवामनेत्रेण त्रिष्कृत्वो वेष्टयेद् बहिः ॥ ७९ ॥
 भूर्जे गोमयतोषार्द्ररोचनापङ्क्तौ लिखेत् ।
 हेमसूच्या तु पुष्टचर्के सिद्धयोगेऽथवा लिखेत् ॥ ८० ॥
 संपूज्य जपहोमाभ्यामष्टोत्तरसहस्रकम् ।
 जातरूपहिरण्यैस्तु वीष्टितं गुलिकीकृतम् ॥ ८१ ॥
 घृतं हस्तेऽथवा कण्ठे मूर्ध्नि वा सर्वकामदम् ।
 आयुरारोग्यविजयश्रीसमृद्धिसुतप्रदम् ॥ ८२ ॥
 भूतग्रहादिचोरारितोयाग्निमवभीतिहृत् ।
 सिंहव्याघ्रगजादिभ्यो रक्षत्येनं सदा घृतम् ॥ ८३ ॥
 फालात् तु वायुना नति जीर्णपत्रे तु तल्लिखेत् ।
 रहितं बिन्दुना चेन्दुमण्डलेन च यादिभिः ॥ ८४ ॥
 विलिख्य काकपत्रेण कृष्णेनोच्चाटयेद् रिपून् ।
 पिण्डं क्रोधाग्निपुटितमुच्चाटादिविधौ जपेत् ॥ ८५ ॥
 खं सश्रोत्राग्निचन्द्रार्धं बीजं क्रोधाग्निसंशितम् ।
 निम्बच्छदे तथा काकमलदेहांमिभिलिखेत् ॥ ८६ ॥
 तदङ्गजैश्च शिद्वेषस्तयोः स्यादुक्तधूपतः ।
 विषमार्जारनकुलसर्पाश्वमहिषोद्भवैः ॥ ८७ ॥
 रोमभिर्धूपयेद् द्वेषे निम्बपत्रविमिश्रितैः ।
 क्रोधाग्निपुटितं पिण्डं लिखितं निम्बपत्रके ॥ ८८ ॥
 विषेण रुधिरार्द्रेण चितामौ मारणं हुतम् ।
 पाशेनाघन्तसंरुद्धं दीर्घक्रोधाग्निसंपुटम् ॥ ८९ ॥
 पिण्डं जपेच्छान्तिकेषु क्षुद्रशान्तौ विशेषतः ।
 रोगादिशान्तये जप्यः पिण्डः स्यात् कुम्भसंपुटः ॥ ९० ॥

चन्द्रमण्डलमन्यस्थसुधोमृतसितद्युतिः ।

पिण्डाधिकारः ।

संवर्तः सविषामित्वक् सघान्तार्धेन्दुशेखरः ॥ ९१ ॥

बीजं चिन्तामणिर्नाम महारुद्रोऽस्य देवता ।

ऋषिस्तुम्बुरुसशोऽस्यच्छन्दो गायत्रमेव हि ॥ ९२ ॥

लक्षावृत्तिः पुरश्चर्या दशांशं च तिलैर्हुतम् ।

प्राणानुग्रहहीनं तं बीज दीर्घस्वरैर्युतम् ॥ ९३ ॥

जातिभाञ्जि पडङ्गानि बिन्द्वन्तं नयनत्रयम् ।

तदप्यस्नान्तम् ।

शिवासनेऽरुणाम्भोजे स्थितो ध्येयोऽरुणद्युतिः ॥ ९४ ॥

गरशूलामिनागाश्च टङ्कं च करवालकम् ।

कंपालं कार्मुकं विभ्रदष्टबाहुं त्रिलोचनम् ॥ ९५ ॥

रक्ताकल्पः कृत्तिवासाः कपर्दी चन्द्रशेखरः ।

रौद्रः प्रसन्नवदनो ध्येयः सर्वाङ्गसुन्दरः ॥ ९६ ॥

फेसरात्रेषु चाङ्गानि देव्यो दिक्पत्रमध्यगाः ।

फोणच्छदस्था दूत्योऽस्य सर्वा ललितविग्रहाः ॥ ९७ ॥

जया च विजया चैव अजिता चापराजिता ।

दुर्गा च सुमगा चैव कराली मोहनी तथा ॥ ९८ ॥

तद्भाषे दशलोकेशैर्विघ्नवीरेशमातृभिः ।

तदक्षैरपि तद्भाषे चतुरावरणैर्यजेत् ॥ ९९ ॥

उपचारैर्यथाशक्ति सिद्धमन्त्रस्ततो मवेत् ।

विनियोगा भवन्ति स्म जपध्यानार्चनारतेः ॥ १०० ॥

ज्वैलदग्निपुरस्थ तद् बीजं प्रस्तशिरःस्थितम् ।

स्तोमकृद् अहमोक्षं च करोति जपतः क्षणात् ॥ १०१ ॥

स्त्रीनामैसाहितं योनौ स्मृत बीज वशीकरम् ।

अग्निवायुपुरस्थ तद् बीजाग्निस्थः स्वयं स्मरेत् ॥ १०२ ॥

सर्वरक्षाकरमिदमात्मनो वा परस्य वा ।
 कृष्णं कर्णं नयनयोः कुक्षौ मारे स्मृतं तु तत् ॥ १०३ ॥
 बाधिर्यमन्वता शूलं बीजमापादयेत् स्फुटम् ।
 बीजमग्निमय देहे ध्यात् शत्रोस्तु दाहकृत् ॥ १०४ ॥
 हृद्यामिवायुबिम्बस्थ स्मृत योषिद्वशङ्करम् ।
 चक्रीमृद्गैरवास्यस्थं यन्त्रं तन्नामधीजवत् ॥ १०५ ॥
 वाक्स्तम्भनकर शत्रोर्जुम्भा मोहादिभृगृहे ।
 मधुरत्रयकुम्भस्थं क्षुत्पिपासाज्वरादिहृत् ॥ १०६ ॥
 षट्कोणे मूर्ध्नि तद् ध्यातं दष्टत्याघोऽवतारितम् ।
 पादान्तं त्रिरिदं सद्यो विपसहरण स्पृशेत् ॥ १०७ ॥
 अनूर्ध्वामिविष बीजममृतांस्तावि पाण्डुरम् ।
 कण्ठे वामकरे ध्यात् विपमृत्युजरापहम् ॥ १०८ ॥
 षट्कोणमध्यगं बीजममिवाग्वादिवर्जितम् ।
 अनूर्ध्वाग्न्यादिकं षट्सु कोणेष्वमिसमन्वितम् ॥ १०९ ॥
 महिर्भूमण्डलोपेतं भूर्जे रोचनयार्चितम् ।
 पिण्डयन्त्रोक्तविधिना गुलिकीकृत्य साधितम् ॥ ११० ॥
 चिन्तामणिसर्पं छेत् प्रागवत् सर्वार्थसाधकम् ।
 प्रणयोऽथ वचः शब्दः कर्णौ नाभिस्ततो जलम् ॥ १११ ॥
 ह्रस्वरस्य नत्यन्तो गुह्यमन्त्रः स्वराक्षरः ।
 विश्वामित्रोऽस्य तु मुनिरुष्णिग् छन्दस्तु दैवतम् ॥ ११२ ॥
 यण्मुखोऽर्णायुतजप पुरश्चर्यादशांशतः ।
 तिलाज्यहोमं कुर्याच्च पूजां चोक्तविधानतः ॥ ११३ ॥
 यण्मुखो वैकवक्रो वा द्वादशाक्षभुजो गुह्यः ।
 चतुर्बोर्हृद्द्विवाहुर्वा रैक्ताकल्पविभूषितः ॥ ११४ ॥

युवा कुमारो बालो वा स्कन्दो ध्येयः स्मिताननः ।
 पाणिभ्यां पङ्कजेऽधस्तादूर्ध्वं शक्तिं च कुक्कुटम् ॥ ११५ ॥
 विभ्रष्टतुर्भुजः स्कन्दो ध्येयः पद्मासने स्थितः ।
 दक्षिणे पङ्कज शक्तिं मातुलङ्गं च वामतः ॥ ११६ ॥
 पाश चतुर्भुजो विभ्रदेकवक्रो युवा गुहः ।
 अभयं पङ्कजं शक्तिं दक्षिणे वरतोमरे ॥ ११७ ॥
 कुलिश पद्भुजो विभ्रद्रुपविष्टोऽम्बुजासने ।
 स्थितोऽपि षण्मुखो ध्येयस्त्वेकवक्रोऽथवा भवेत् ॥ ११८ ॥
 अभयं शक्तिशूलेपून् कुलिशं चाङ्कुशं करैः ।
 दक्षिणे धारयंस्तद्वत् कटिस्पर्शिवरप्रदम् ॥ ११९ ॥
 दण्डं च तोमरं चाप घण्टा पाशं च वामतः ।
 अघोहस्तात् प्रभृत्यूर्ध्वं स्याद् द्वादशभुजो विभुः ॥ १२० ॥
 ज्ञात्वा मूलाङ्गमन्त्रैस्तु कृतसन्ध्याविधिः शुचिः ।
 धौताङ्गमिहस्तः स्वाचान्तो द्वारि द्वा.स्थाविमौ यजेत् ॥ १२१ ॥
 शक्तिपाणये नमः । वज्रपाणये नमः ।
 प्रविश्यान्तरुयासीनो विभ्रेशं च गुरु यजेत् ।
 कृतारमयागस्तिलकी मूलाङ्गाब्जोदकेन तु ॥ १२२ ॥
 स्वशिरोर्चाक्षितिद्रव्यप्रोक्षणादिविशुद्धितः ।
 भद्रके मण्डले शक्तिमन्तासनगात्रकान् ॥ १२३ ॥
 धर्मादीन् क्रन्दनालाब्जैः सत्त्वाद्यान् मण्डलानि च ।
 ब्रह्मादींश्चापि विद्याद्याः शक्तीर्याद्यैर्नवाक्षरैः ॥ १२४ ॥
 क्षान्तैर्दीर्घस्वराधेन्दुयुक्तैः सङ्कल्प्य पूजयेत् ।
 स्कन्दमूर्तिं यथोद्दिष्टां कर्णिकाया निवेश्य तु ॥ १२५ ॥
 हृत्पद्माद् द्वादशान्ताद् वा ज्योतिः सौपुत्रमार्गतः ।
 स्कन्दात्मकं समावाह्य मूर्तौ संस्थाप्य रोधयेत् ॥ १२६ ॥
 संनिरुध्यावकुण्ठयाथ प्ररोच्यामृतता नयेत् ।
 शष्टोपचारैरर्घ्याद्यैरभिपूज्य यथाविधि ॥ १२७ ॥

अज्ञानि शक्तीः षण्मूर्ताः परिवारांश्च पूजयेत् ।
 फेसरेषु तदग्रेषु दलाग्रेषु च तद्बहिः ॥ १२८ ॥
 अङ्गादीन् लोकपालांस्तांस्तदस्त्राणि च पूजयेत् ।

आवरणनामानि —

विद्या शान्तिः स्मृतिर्मेधा प्रज्ञा कान्तिर्द्युतिर्धृतिः ॥ १२९ ॥
 व्यापिनी चेति बिन्द्वन्तास्तन्मध्ये नवमीं यजेत् ।
 सनत्कुमारः स्कन्दश्च विशाखः षण्मुखस्तथा ॥ १३० ॥
 नैगमेपो हेमचूडः षड्भिमान् पूजयेत् क्रमात् ।
 प्राग्याभ्यरक्षोवरुणवायुसोमदिशागतान् ॥ १३१ ॥
 अग्नीशयोः शङ्खपद्मौ निर्धी च धनवर्षिणौ ।
 चतुर्द्वारेष्वथ द्वौ द्वौ वीरसेनादिकान् यजेत् ॥ १३२ ॥
 वीरसेनमहासेनौ भद्रसेनसुषेणकौ ।
 चारुसेनश्च सेनानीः सेनान्तौ पूर्णचित्रकौ ॥ १३३ ॥

पूज्या इत्यर्थः ।

बाह्ये द्वादशराशिस्था द्वादशेज्या गणेश्वराः ।
 बाणशाखौ भद्रसेनः सेनानीश्च भवात्मजः ॥ १३४ ॥
 सुब्रह्मण्यः कार्तिकेयो गुहो वै कुक्कुटध्वजः ।
 मयूरवाहनश्चैव गाङ्गेयश्च ततः पश्च ॥ १३५ ॥
 देवसेनापतिश्चैव द्वादशैते गणेश्वराः ।
 तद्बाह्ये लोकपालास्तु पूज्याः सायुधवाहनाः ॥ १३६ ॥
 विभ्रं च वीरभद्रं च याम्ये मातृश्च पूजयेत् ।
 धायोः समीपे दुर्गा च धूर्तसेनं तथैशतः ॥ १३७ ॥
 एवं सपरिवारं तमिष्टामावपि पूजयेत् ।
 तिलाज्यवैल्वचरुभिर्नित्यहोमः प्रशस्यते ॥ १३८ ॥

मन्त्रसाधनाद्यधिकारः ।

चतुरश्रे षडश्रे वा कुण्डे सत्स्कन्दपावके ।
 हुत्वा द्रव्यैर्यथोद्दिष्टैः सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ १३९ ॥
 समिद्धिर्विल्वजाभिः श्रीः स्वादिरैः पुष्टिरुचमा ।
 पशूनोभिराश्वत्थैः प्लाक्षैर्धान्यघनानि च ॥ १४० ॥
 मेधां वाप्नोति विद्यां च पालाशैर्ब्रह्मवर्चसम् ।
 अत्रेनात्रं ह्यु साज्येन पायसेन त्रियं घनम् ॥ १४१ ॥
 पुत्रजीवैस्तथा पुत्रांस्तिलैः सर्वार्थसम्पदः ।
 यद्वर्णपुष्पैर्जुहुयात् तत्तद्वर्णाभ्यरासये ॥ १४२ ॥
 दूर्वाभिरायुः कमलैः श्रीर्धुद्धे विजयः शरैः ।
 सबुसैः सर्षपैः स्तम्भो द्वेषः कार्पासकोपणैः ॥ १४३ ॥
 विषयत्रैस्तथोच्चाटो मारणं सविषैर्विषैः ।
 कन्यां समधुरैर्लाजैः सिद्धार्थैररिनाशनम् ॥ १४४ ॥
 सक्षौद्रलवणैर्वैश्यं सर्वेषां भवति ध्रुवम् ।
 चतुःषष्टिदिनं हुत्वा तदर्धं पैक्षमेव वा ॥ १४५ ॥
 कार्यगौरवतो मन्त्री हुत्वा तत्तदवाप्नुयात् ।
 होमकर्मण्यशक्तानां जपस्तत्रिगुणो भवेत् ॥ १४६ ॥
 चतुर्गुणो वा भक्तश्चेद् द्विगुणादपि साधयेत् ।
 रत्नसिंहासने पद्मे शिशुं स्कन्दं शिवाङ्गम् ॥ १४७ ॥
 ध्यायंस्तत्फलरत्नौषैः शौर्यमाणैः स्वविग्रहम् ।
 आपूर्यमाणं सच्चिन्त्य जपतो मासमात्रतः ॥ १४८ ॥
 धनसम्पत्समृद्धिश्च कुनेरस्येव जायते ।
 कृत्तिकायां तथा षष्ठ्यां पूजाहोमजपादिकम् ॥ १४९ ॥
 सविशेषं विधायाशु सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।

शिवास्त्रवत् पाशुपतास्त्रमुक्तं व्योमाख्याविद्यापि च पिण्डबीजम् ।

तथैव चिन्तामणिबीजमस्मिन् पटुक्रमन्त्रः पटले समासात् ॥ १५० ॥

इति श्रीमदीशानशिवशुद्धदेवपद्धतौ तन्त्रसारे

एकत्रिंशः पटलः ।

शिवोत्तमान्त्यौ तिथीशस्त्राण्वनुसारिणौ च हृत् ।
 पूजामन्त्रो ह्ययं शास्तुर्लकुलीशो तिथाशयुक्(?) ॥ १ ॥
 सविन्दुर्लोहितो रायगोप्त्रे नम इतीरितः ।
 तारादिर्मूलमन्त्रोऽयं नवार्णः सर्वकामदः ॥ २ ॥
 पष्ठवर्गाच्चतुर्थस्तु तारादिर्दीर्घविन्दुमान् ।
 भूताधिपतयेशब्दो नमोन्तोऽयं च तन्मनुः ॥ ३ ॥
 धनेनार्थ्यादिभिः शास्ता पूजनीयो यथाविधि ।
 भूतसेनश्चतुर्थ्यन्तो विग्रहेपदयोजितः ॥ ४ ॥
 भवपुत्रस्तथायान्ते धीमहे तन्न इत्यपि ।
 शास्ता प्रचोदयादेषा गायत्री तारपूर्विका ॥ ५ ॥
 रेवन्ताय च शाले च गोप्त्रे च प्रभये तथा ।
 दीप्त्रे चैव प्रशास्त्रे चौद्गानि जातियुतानि षट् ॥ ६ ॥
 शान्भोऽस्यर्षिस्तुगायत्रं छन्दः शास्ता तु देवता ।
 लक्षजायः पुरश्चर्यादिशांशाज्यतिलैर्हुतात् ॥ ७ ॥
 सिद्धेनानेन मन्त्रेण सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।
 खड्गाय क्षुरिकायै च धनुषे च शराय च ॥ ८ ॥
 हुंफडादिनमोन्ताश्च शस्त्रमन्त्रा यथाक्रमम् ।
 भूतसिंहासनाम्भोजे शास्तार कार्णिकागतम् ॥ ९ ॥
 चतुर्भुजं सौम्यवक्रं श्यामलं कोमलाकृतिम् ।
 बामोरुपादेनासनि लम्बेतरपदाम्बुजम् ॥ १० ॥
 शरचापौ तथा खड्ग क्षुरिका दधतं भुजे ।
 पूर्णेन्दुवदनं चारुनीलकुञ्चितकुन्तलम् ॥ ११ ॥
 हारिहाराभिरामाङ्गमानद्भोदरबन्धनम् ।
 किरीटचारुनेयूरकटफाह्वरिवेष्टनैः ॥ १२ ॥

तथैव कटिसूत्रेण नूपुराभ्यां च विभ्रतम् ।
नीलकौशेयवसनमावद्धकरवालकम् ॥ १३ ॥
रक्ताकल्पं सुपीनांसं सर्वसौन्दर्यकेतनम् ।
वामतोऽस्य प्रभां देवीं रक्तामुत्पलधारिणीम् ॥ १४ ॥
अष्टवर्षाकृतिं चापि सत्यकं दक्षिणे सुतम् ।
ध्यात्वावाह्य तु शास्तरं देवं सावरणं यजेत् ॥ १५ ॥

- तद्यथा —

ध्यात्वा तु सकलीकृत्य विघ्नद्वारं च-पूजयेत् ।
क्षुरिकाखड्गपाणी द्वौ द्वाःस्थावुभयतो यजेत् ॥ १६ ॥
यक्षं विद्याधरं द्वारश्रियं चोपरि पूजयेत् ।
अस्त्रं क्षिप्त्वा प्रविश्यान्तर्देहल्यां विनिधाय तत् ॥ १७ ॥
वास्तुब्रह्मासनानीष्ट्वा मूलाङ्गैरर्घ्यमर्पयेत् ।
गन्धपुष्पकुशक्षीरतिलसिद्धार्थकाक्षतैः ॥ १८ ॥
अर्घ्यं स्याद् भूतनाथस्य तिलपुष्पाक्षताम्बुभिः ।
चन्दनं च निशा पायमथ पत्रं च चन्दनम् ॥ १९ ॥
लवङ्गवारिं चाचामं हृदा सर्वं तु दापयेत् ।
तिलकीं सशिखापुष्पः शक्तिं पीठं धरात्मकम् ॥ २० ॥
प्रभूतसिंहासनाय सर्वशक्तिमयाय च ।
नम इत्यभिपूज्याद्भीन् धर्मादीन् भूतविग्रहान् ॥ २१ ॥
१मः सत्त्वं रजः पत्रं शक्तीर्गोप्यादिकास्तथा ।
२तो मूर्तिं मन्त्रदेहां प्रोक्तरूपायुधादिकाम् ॥ २२ ॥
३ङ्गल्पावाहयेन्मूर्तेः तस्यां देवं चिदात्मकम् ।
४आभारादुद्धतं सूक्ष्मं परं ज्योतिर्हृदम्बुजात् ॥ २३ ॥
आवाह्यं स्थापयेद् देवं सन्निधीकृत्य रोषयेत् ।
प्ररोच्य चामृतीकृत्य तथैवाघ्यादिभिः क्रमात् ॥ २४ ॥

उपचारैर्निवेद्यान्तं यजेदावरणानि च ।
 अङ्गानि केसरात्रेषु गोप्त्राद्यादीर्द्विमध्यगाः ॥ २५ ॥
 तच्छक्तीश्च दलात्रेषु स्कन्दादीन् पीठबाह्वतः ।
 घोषवन्तं तु निर्माल्यघरमैशे समर्चयेत् ॥ २६ ॥
 अश्वं तु वाहनं शास्तुर्गजं वा मुखमण्डपे ।
 आर्यादीनर्चयेद् वीथ्यां लोकपालांस्तु तद्बहिः ॥ २७ ॥
 तदस्त्राणि बहिस्तेषामित्यावरणसप्तकम् ।

भाषणनामानि —

गोप्ता च पिङ्गलाक्षश्च वीरसेनश्च शांभवः ॥ २८ ॥
 त्रिणेत्रः शूलभृद् दक्षो भीमरूपस्तथाष्टमः ।
 एतेऽष्टमूर्तयः शास्तुः पृथिव्यादिभिरन्विताः ॥ २९ ॥
 गोप्त्री च पिङ्गलाक्षी च वीरसेना च शांभवी ।
 त्रिणेत्रा शूलिनी दक्षा भीमरूपाष्टमी स्मृता ॥ ३० ॥
 प्रभा तु नवमी तासामित्युक्ताः शास्तृशक्तयः ।
 स्कन्दो गणपतिश्चाथ शाम्बो मधुकरस्तथा ॥ ३१ ॥
 विष्णु पूज्यास्तु क्रोणेषु खड्गश्च क्षुरिका धनुः ।
 शरश्च नामधेयैः स्वैः पूज्याः स्युर्हुङ्कडेन्तकैः ॥ ३२ ॥
 आर्यः शास्ता महासेनः सेनानीर्मृतबल्लभः ।
 रुद्रजो रूपवान् कामी वरदो लोकपावनः ॥ ३३ ॥
 नीलाश्वः श्वेतमातङ्गः श्यामी पीतानुलेपनः ।
 रक्तमालाधरः शूरो मायो मानुगणप्रियः ॥ ३४ ॥
 कालवासा गणाध्यक्षः खड्गहस्तो धनुर्धरः ।
 सहजायो जनावेशः साधुः संसाररक्षकः ॥ ३५ ॥
 मधुमान् शम्बरश्चैते ब्रह्माविंशतिभूतपाः ।
 इन्द्राद्या लोकपालाश्च वज्राद्यान्यायुधानि च ॥ ३६ ॥
 पम्पूज्य गन्धपुष्पाद्यैर्बल्यन्तं स्थिरनेरके ।
 अले च म्पण्डिले गन्धपुष्पपूपैस्ततो धिया ॥ ३७ ॥

बलि निवेद्यं वह्नौ च तमावाह्य जुहोतुं च ।
 प्रदक्षिणनमस्कारस्तुतिजप्यैः प्रसादयेत् ॥ ३८ ॥
 इदं हि यजनं शास्तुः श्रीपुष्टिविजयप्रदम् ।
 आयुरारोग्यविभवपुत्रसम्पद्धिवर्धनम् ॥ ३९ ॥

पूजाधिकारः ।

शास्तार मृगयाश्रान्तमश्वारूढ गणावृतम् ।
 पानीयार्थं वनादेवं ध्यात्वा मृगयुरूपिणम् ॥ ४० ॥
 मध्याह्ने सकतुसंयुक्तं गृहीत्वाञ्जलिना जलम् ।
 विकीर्य नवभिर्मन्त्रैस्तद्गणानपि तर्पयेत् ॥ ४१ ॥
 विश्रान्ताय ततस्तस्मै स्वकार्याणि निवेदयेत् ।
 प्रीनचेतास्तथेत्युक्त्वा स तु यात इति स्मरेत् ॥ ४२ ॥
 सिध्यन्ति सर्वकार्याणि चिन्तितान्यप्ययतनतः ।
 तथैवार्यादिभिर्मन्त्रैर्बलिं वास्मै हरेन्नशि ॥ ४३ ॥
 भूतकूरेण साज्येन पुष्पाक्षतविमिश्रितम् ।
 महाशास्त्रे नमश्चेति भूताधिपतये तथा ॥ ४४ ॥
 नमोऽस्तु रुद्रपुत्राय पञ्चकेश्वरकाय च ।
 साधये नम इत्येभिर्मन्त्रैर्वा वलिमाहरेत् ॥ ४५ ॥
 पूर्वादिदिक्षु मध्ये च रक्षायै पुष्टये श्रियै ।
 बौह्वाडीर्णां(?) जनाः सर्वे कोटिकोटिविभाजितौः ॥ ४६ ॥
 भवन्तु सहिताः प्रीतास्तेभ्यस्ताभ्यो नमो नमः ।

पूर्वादिगणेभ्यो भीमरूपेभ्यो भीमवक्रेभ्यो विविधाकृतिभ्यः स्थिरेभ्यश्च-
 पलेभ्यो धरदेभ्यो बहुरूपेभ्यो विरूपेभ्यो भीमरूपेभ्यः सद्भ्योऽसद्भ्यः सदस-
 द्भ्यः सर्वगणेभ्यो नमो नमः ।

द्विरण्डोऽनन्तदण्डाढ्यः कर्णान्तो नाभिरापटी ॥ ४७ ॥

साक्षी मीनोऽथ पतये ह्यत्र मुन्त्रो नवाक्षरः ।

पूर्ववत् साधनार्चयैः फलं प्राग्वत् प्रयच्छति ॥ ४८ ॥

शास्तृमन्त्राधिकारः ।

अन्त्योऽनुग्रहदण्डाद्व्यस्तारादिः क्षेत्रपालैः ।
भूमिः सर्दीर्घत्वद्भनत्या मन्त्रः क्षेत्रेशदैवतः ॥ ४९ ॥
आद्येनाङ्गानि दीर्घैस्तु स्वैर्युक्तानि पट् क्रमात् ।
पूर्वसेवार्णसाहस्रं छन्दो गायत्रैमेव हि ॥ ५० ॥
ऋषिस्तु बहुको नाम क्षेत्रपालस्तु दैवतम् ।
कृष्णाष्टम्यादिभूतान्तं जपेन्नित्यं सहस्रकम् ॥ ५१ ॥
पुरश्चर्या भवेदस्य ध्यानं चाथ निगद्यते ।

पायादङ्गनपुञ्जकुञ्जरघटानीलाङ्गनाम्भोदवद्
दोर्भ्यां स्वण्डकपालमप्यथ गदा व्योमाम्बरो भीषणः ।
दंष्ट्रादन्तुरितास्यवृत्तकपिशस्त्रक्षोर्ध्वकेशालकः
सर्पाकल्बशिरैःसगञ्चितवपुः क्षेत्रेश्वरो वक्षिरम् ॥ ५२ ॥

अन्यथान्ये —

व्यालम्बोर्ध्वजटाधरं त्रिणयनं नीलाङ्गनाद्रिप्रभं
दोर्ध्वन्द्रात्तगदाकपालमरुणसम्बस्रगन्धोज्ज्वलम् ।
घण्टाशृङ्खलमेखलाध्रनिमिलदधुङ्कारभीमं विभुं
चन्दे मण्डलिताहिकुण्डलधरं तं क्षेत्रपालं सदा ॥ ५३ ॥
एक्षेहि दुष्ट ठलमरु भञ्ज हन विघ्न महाभैरव ! क्षेत्रपाल ! बलि गृह्ण
ठठ ।

साध्येनानेन मन्त्रेण तत्कपाले बलिं हरेत् ॥ ५४ ॥
वामदोष्णाष्टदिवस्थानामन्येषा चानलादितः ।
अनलश्चाग्निकेशश्च कालो घण्टारवन्तथा ॥ ५५ ॥
महाक्रोधाहयश्चाथ पिशिताशनसंज्ञितः ।
पिङ्गलोक्षोर्ध्वकेशश्च चतुर्ध्यां ठचयान्तकाः ॥ ५६ ॥

पूज्याः म्युर्दिक्षु तेभ्यस्तु मध्यरात्रे बलिं क्षिपेत् ।
 तनोति रक्षां विजयं समृद्धिं चाप्ययं बलिः ॥ ५७ ॥
 प्राङ्गणे गोमयालिप्ते मन्त्रविन्यस्तविग्रहः ।
 संरक्तगन्धपुष्पाद्यमाहृत्यार्घ्यजलोक्षितः ॥ ५८ ॥
 अनन्तयोगपीठाय नम इत्यासनं यजेत् ।
 तस्मिन्नावृत्त मूलेन क्षेत्रपालं यथोदितम् ॥ ५९ ॥
 अर्घ्यादिभिश्च दीपान्तमुपचारैस्तमर्चयेत् ।
 दिक्ष्वावाह्य चतुर्भुजाः कोणेष्वङ्गानि चाग्रतः ॥ ६० ॥
 नेत्रमक्षं पुनर्दिक्षु गन्धार्चैर्विजनेऽर्चयेत् ।
 अतिचारश्च राजा च कपालार्थारूयो महामनाः ॥ ६१ ॥
 ते श्यामाः पर्वताकाराः सेष्वासा रक्षसोपमाः ।
 ततस्तु बलिमन्त्रेण सव्यहस्तेन मन्त्रितम् ॥ ६२ ॥
 दध्याज्यमिश्रं शाल्यन्नं सिद्धं कुटुबतण्डुलैः ।
 दत्त्वाभस्त्रिस्तदन्नार्थात् त्रिः कपाले बलिं क्षिपेत् ॥ ६३ ॥
 शिष्टेन मूर्तिभ्योऽङ्गेभ्यो बलिं क्षिप्त्वा सकृत्सकृत् ।
 स्वैक्यक्षेत्राधिपां मूलमष्टोत्तरशतं जपेत् ॥ ६४ ॥
 क्षेत्रपालबलिं त्वेवं यः कुर्याद् गृहरक्षणम् ।
 श्रियं पुष्टिं धनं सौख्यं पशून् पुत्रांश्च विन्दति ॥ ६५ ॥
 क्षेत्रपालबलिविधिः ।

वामकर्णोऽथ कुम्भस्थो मीनो रेफः फडन्तकः ।
 चण्डेश्वरमनुस्यर्णो भजतां सर्वकामदः ॥ ६६ ॥
 कर्णो मीनः सदृशेषश्चण्डेश्वरपदं ततः ।
 चतुर्ध्वन्तं तु वर्माक्षे चण्डेश्वरनवाक्षरः ॥ ६७ ॥

अनयोर्मन्त्रयोस्तुल्यमृषिच्छन्दोधिदैवतम् ।
 अङ्गानि च विधानं च साधनाद्यं च तत्समम् ॥ ६८ ॥
 छन्दस्तु बृहती तद्वदपिः स्याच्चण्डकौशिकः ।
 चण्डेश्वरो दैवतं स्यादस्नान्ताङ्गानि पञ्च हि ॥ ६९ ॥
 दसिपङ्ज्वलफट् + + ज्वालिनीति त्देति च ।
 सर्वज्वालिनिशब्दाः स्युः फडन्ता जातिसंयुताः ॥ ७० ॥
 पञ्चाङ्गानि हृदादीनि क्रमेण परिकल्पयेत् ।
 तान्यस्त्रशुद्धकरयोज्यैष्ठाद्यङ्गलिपु न्यसेत् ॥ ७१ ॥
 मन्त्राक्षराणि त्र्यर्णस्य सर्वेष्वङ्गलिपर्वसु ।
 पदानि पञ्चाङ्गलिपु नवार्णस्यापि विन्यसेत् ॥ ७२ ॥
 द्वाभ्यां द्वाभ्यां त्रिभिश्चैके नैकोर्णेन पदान्यपि ।
 शिरोहृच्चरणेष्वर्णास्त्र्यर्णस्यान्यस्य मस्तके ॥ ७३ ॥
 मुखहृद्गुह्यपादेषु विन्यसेत् पदपञ्चकम् ।
 पञ्चाङ्गानि हृदाधेषु स्वावकाशेष्वनुक्रमात् ॥ ७४ ॥
 त्रिलक्षं चैकलक्षं च पुरश्चर्या द्वयोरपि ।
 शिवनिर्माल्यकुमुमैर्हेमश्चास्माद् दशांशतः ॥ ७५ ॥
 मन्त्रसाधनम् ।

शालिपिष्टप्रतिकृतिं नदीसैकतगां क्रमात् ।
 छित्वा छित्वा तु जुहुयात् पादमारभ्य दक्षिणम् ॥ ७६ ॥
 विप्रं तेन वशं कुर्यादपामार्गेन्धनानले ।
 चिताकाष्ठानले प्रोक्तपुत्तल्या राजवश्यकृत् ॥ ७७ ॥
 वैश्यशूद्रावपि तथा वशे कुर्यान्न संशयः ।
 तिलतण्डुलतीक्ष्णाज्यैर्हेमकोष्ठानले रिपोः ॥ ७८ ॥
 उन्मादाय जुहोत्यस्य शान्तिः क्षीरेण खादिरे ।
 प्रियङ्गवमौ तत्कुमुमैर्घृतेनाप्यथ वा हुनम् ॥ ७९ ॥
 पुरशोगस्तु यद्वर्णः कुमुमैरम्बराप्तये ।
 मामिषामाशदण्डोऽत्रिश्वतुर्ध्वेन्द्रश्च तन्मनुः ॥ ८० ॥

आभिर्वाजस्वैर्दीर्घैः षडङ्गानि यथाक्रमम् ।
 ऋषिराङ्गिरसश्छन्दो गायत्रं देवता तथा ॥ ८१ ॥
 इन्द्रोऽयुतं जपेत् तस्माद् दशांशाज्यतिलैर्हुतम् ।
 पुरश्चर्योदिता तस्य ध्यानं चाथ निगद्यते ॥ ८२ ॥
 पीतवर्णं चतुर्बाहुं वज्रपद्माङ्कुशामयान् ।
 दधत्तं चारुसर्वाङ्गं पीतकल्पविभूषणैः ॥ ८३ ॥
 किरीटकणिकाहारकेयूराद्यैर्विभूषितम् ।
 हेममण्डपमध्यस्थं हेमसिंहासनाम्बुजे ॥ ८४ ॥
 शच्या देव्या सहासीनं मरुद्भिश्चाप्युपस्थितम् ।
 स्कन्दानलयमाद्यष्टलोकपालैर्निषेधितम् ॥ ८५ ॥
 करगक्षयवासोभिरष्टवीजैः सबिन्दुभिः ।
 आदौ तन्नामधेयानि नमोऽन्ते च नियोजयेत् ॥ ८६ ॥
 निर्माल्यभृतमैशान्या स्वर्गीजादिनमोन्तकम् ।
 ध्यात्वेष्ट्वा बहिरस्त्राणि वज्रादीन्यपि योजयेत् ॥ ८७ ॥
 सुरेन्द्रं पूजयेदित्थं राज्याप्त्यै पुष्टये श्रियै ।
 भद्रके मण्डले कुम्भे सम्पूज्यैव शतक्रतुम् ॥ ८८ ॥
 तेनाभिषिक्तो राज्यश्रीविजयार्थानुपाश्रुते ।
 तिलाज्यपायसैर्हुत्वा सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ ८९ ॥

इन्द्रपूजाधिकारः ।

अथ जम्भलमन्त्रस्तु माणिमद्रपदात् परम् ।
 महासेनपदं चाथ क्षयाधिपतये ततः ॥ ९० ॥
 जम्भलाय जलेन्द्राय ठौ च स्याज्जाम्भलो मनुः ।
 सङ्कृत्यर्णस्तदङ्गानि

माणिमद्राय नमः । पूर्णमद्राय नमः । चेळिमालिने नमः । विकुण्ड-
 लिने नमः । नरेन्द्राय । चरेन्द्राय । एते षडङ्गमन्त्राः ।

नेत्रान्तानि स्वजातिभिः ॥ ९१ ॥

आवृतिः केसरेष्वङ्गैर्दलाग्रेष्वथ शक्तिभिः ।

लोकेशैश्च तदस्त्रैश्च चतुर्थावरणे यजेत् ॥ ९२ ॥

पेरावत चतुर्दन्तमग्रतोऽश्वं च पृष्ठतः ।

उच्चैःश्रवसमश्वेशं पारिजातं प्रपूजयेत् ॥ ९३ ॥

कनिष्ठाद्यङ्गुलिन्यासो मूलपञ्चपदैः स्मृतः ।

ज्येष्ठादितर्जन्यन्तः स्यान्न्यासोऽङ्गानां तले दृशः ॥ ९४ ॥

कास्यहृद्ब्रह्मपादेषु विन्यस्य पदपञ्चकम् ।

अङ्गानि स्यावकाशेषु ध्यायेत् स्वैकेयेन जम्भलम् ॥ ९५ ॥

श्वेतपद्मस्थितं सौम्यं पीताभं द्विभुजं प्रभुम् ।

रक्ताकरुणस्फुरन्मौलिमणिकुण्डलमण्डितम् ॥ ९६ ॥

हारकेयूरकटकटिसूत्राचलङ्कृतम् ।

त्रिपादं तुन्दिलं ध्यायेत् पूजादौ मन्त्रसिद्धये ॥ ९७ ॥

त्रिंशत्सहस्रं मूलं तु जपेच्चापि तदर्धतः ।

जुहुयाद् विस्मयपद्मज्यैस्तत्समिद्धिस्तदर्धतः ॥ ९८ ॥

हुत्वा तु तर्पयेन्नित्यं जम्भलं स तु मस्तके ।

प्राक् कारणेन केनापि चक्रेण हरिणा क्षतः ॥ ९९ ॥

क्षणतर्पणतन्मस्मिन् वेदना तस्य शाम्यति ।

तेन प्रीतोऽस्य यक्षेशो जम्भलोऽर्थं प्रयच्छति ॥ १०० ॥

पट्कोणमण्डलाम्भोजे ह्रीङ्कारेणाम्बुजं स्मरेत् ।

अङ्कारेणास्रसोमं च अङ्कारात् तत्र जम्भलम् ॥ १०१ ॥

बीजपूरं च नकुलं दधानं तं चतुर्भुजम् ।

वामदक्षिणपार्श्वस्थे मण्डले चन्द्रसूर्ययोः ॥ १०२ ॥

सविद्युद्धर्षदम्भोदश्च्योतद्वर्षजलं मुहुः ।

पिबन्तौ चातकौ ध्यात्वा पार्श्वयोस्तस्य तर्पयेत् ॥ १०३ ॥

गं गं पालय जलजलेन्द्राय ठठ ।

मानवज्जम्बलमन्त्रोऽयं जपाद्यैरर्थसिद्धिदः ।

जम्बलमन्त्राधिकारः ।

सं चाभिरौयुतो दण्डी मीनमेधौ च लोहितः ॥ १०४ ॥

अपदी ये च नत्यन्तः कौबेरोऽष्टाक्षरो मनुः ।

प्लुं पूर्णभद्राय । प्लुं विकुण्डलाय । क्लुं चेलिमालिने । पुं वै-
न्द्राय । नं नरेन्द्राय । नृं नलकूचराय ।

पडेते मूर्तयोऽङ्गानि स्युर्नेत्रान्तं स्वजातिभिः ॥ १०५ ॥

तुन्दिलो धनदः पीतः पीताकल्पावेमूपितः ।

चतुर्बाहुर्दधत् कुम्भौ रत्नपूर्णौ हिरण्मयी ॥ १०६ ॥

करण्डौ चोर्ध्वबाहुभ्यां भद्रपाठांश्चुजोदरे ।

भङ्गानि केसरामेषु जम्बलाद्या दलामगाः ॥ १०७ ॥

तद्बाह्वोऽष्टौ च निधयः पूर्वादिकमयोगतः ।

जम्बलं च जलेन्द्रं च नरेन्द्रं चेलिमाकिनम् ॥ १०८ ॥

विकुण्डलं पूर्णभद्रं माणिभद्रं चरेन्द्रकम् ।

निधी पद्ममहापद्मी मकरः कूर्म एव च ॥ १०९ ॥

कुमुदश्चाप्यनन्तश्च नीलः शङ्खस्तथाष्टमः ।

वैश्रवणाय ठठ । पकाशाय ठठ । पिङ्गलाय ठठ । विविधाय
ठठ । कुबेराय ठठ । कुबेराधिपतये ठठ । भूः ठठ । भुवः ठठ ।
स्वः ठठ । भूर्भुवः स्वः ठठ ।

* एभिर्वटसमिद्धोमे मासेन धनवान् भवेत् ॥ ११० ॥

तिलाज्यपार्यसाज्यैः स्याद्भुतं लक्ष्मीसमृद्धये ।

भेदः साक्षिभुजः कर्णा सोमाफान्तश्च दारुकः ॥ १११ ॥

सटक् पिनाकी स्वाहेति कौबेरोऽयं षडक्षरः ।

भद्रासने कल्पतरोर्मूले पूज्यो धनेश्वरः ॥ ११२ ॥

पद्मप्रभां पद्महस्तां तस्य दक्षिणवामयोः ।

वचद्भुवं च नकुलं देव्योः पार्श्वगतौ सुतौ ॥ ११३ ॥

दूत्यौ चामरहस्ते चाप्यजितां चापराजिताम् ।

तदग्रादिचतुर्दिक्षु पूर्णभद्रादिकान् पुनः ॥ ११४ ॥

पूजयेत् ।

पूर्णभद्रं माणिभद्रं जम्बलं चेलिमालिनम् ।

पूर्णभद्रस्य पार्श्वस्थे देव्यौ श्री. पुष्टिरेव च ॥ ११५ ॥

शङ्खपद्मनिधी पूज्यौ कुबेरस्य तु पार्श्वयोः ।

जयां च विजयां चैव पूजयेद् द्वारपालिके ॥ ११६ ॥

विकुण्डलाद्यानिष्ट्राथ सर्वेभ्योऽथ बलिं हरेत् ।

एवं मासेन धनवान् क्रमादब्दत्रयेण तु ॥ ११७ ॥

कुबेरसदृशः श्रीमान् स भवेत्तत्र संशयः ।

श्रीकण्ठोऽम्भोवामपादादिरग्निरावृत्योक्ताश्चाग्निजाया दशार्णः ।

मन्त्रः स्वाणैर्द्वन्द्वशोऽङ्गानि कुर्यात् कौबेरोऽयं ज्ञानमात्रं त्रिकालम् ॥ ११८ ॥

एकादश्यां मन्दवारे न्यग्रोधाधोऽरुणोदये ॥ ११९ ॥

प्राग्बद् वैश्रवणः पूज्यो जपेच्चाष्टसहस्रकम् ।

प्रत्यहं मासमाहं तु निशीथे जुहुयाद् घृतम् ॥ १२० ॥

ज्योतिष्मत्यास्तु तैलेन पक्षमङ्गोलतैलतः ।

सिद्धमन्त्रो भवेत् पश्चादयत्नेन दिने दिने ॥ १२१ ॥

यक्षः कर्णेऽभ्य तु वदेत् त्रैकाल्यार्थमयत्नतः ।

कर्णयक्षाधिकारः ।

कर्णां भृगुः पिनाकी भे कर्णशुक्लः प्रमेपदम् ॥ १२२ ॥

स्वाहान्तोऽष्टार्णको मन्त्रो देवतास्य तु यक्षिणी ।

प्रतप्तकनकप्रख्या नवयौवनशालिनी ॥ १२३ ॥

पीनोत्तुन्नस्तनी चारुधम्भिह्रा रुचिरालका ।

शारदेन्दुमुराम्भोजा लोलेन्दोवरलोचना ॥ १२४ ॥

सुभ्रुः सुदन्तनासोष्ठा सुभुजा सुन्दरोदरी ।
 सुपीनश्रोणिजघना सरुजहाद्ग्रीपङ्कजा ॥ १२५ ॥
 सर्वाङ्गसुन्दरी चित्रवसनाभरणोज्ज्वला ।
 प्रसाधनकराभ्यां तु दूतीभ्यां समुपस्थिता ॥ १२६ ॥
 लेख्या चित्रपटे सम्यक् पूजनीया च यक्षिणी ।
 घटाधो मासमात्रं तु त्रिलक्षं तं मनुं जपेत् ॥ १२७ ॥
 मध्याह्ने चदरीपुष्पैः कदम्बकुमुमैस्तथा ।
 माषान्नबलिपिण्डाभ्यां बलिं वैभ्रवणाय ॥ १२८ ॥
 निशामु प्रक्षिपेत् शोक्तमार्गेण जुहुयादपि ।
 धृतेनाङ्गलतैलेन पृथगष्टसहस्रम् ॥ १२९ ॥
 ततः प्रत्यक्षतां याति यक्षिणीष्टं ददाति च ।
 तथा वा रमतां कामं कारयेत् कर्म चेप्सितम् ॥ १३० ॥
 लम्बोदरपदात् पूर्वं विजगेति समुद्वरेत् ।
 दौर्भाग्यो विपमेयौ च कर्णेति कथयेति च ॥ १३१ ॥
 क्रमेण द्विद्विरुचार्य वर्मास्त्रे चाभिजायया ।
 मन्त्रः सङ्कृतिवर्णोऽयमिष्टा यक्ष्यकलैस्तु तम् ॥ १३२ ॥
 त्रिलक्षं तु जपेत् तस्य कर्णे कथयतीप्सितम् ।

हृत्कर्णशब्दश्च पिशाचिशब्दश्च (लहर्णाह ऋहैः सुवर्णवज्रवै) ह्ययमुक्ताभर-
 णानिर्मलालङ्कृतशरीरिणि ! एषोहि गच्छ त्रैकाल्यदाशिनि मम कर्णं प्रविश्या
 सीतानागतवर्तमाने रुद्रो ज्ञापयति ठठ ।

लिङ्गं समभ्यर्च्य तदप्रतोऽमुं मन्त्रं जपेत्क्षमयो तिलाज्यम् ।
 पङ्कचंशतोऽस्माज्जुहुयात् ततोऽस्मै कर्णे तु साक्षात् कथयेदभीष्टम् ॥ १३३ ॥

जल मोल पलकं पट्टे मट्टे चोरघरट्टे णले जम्भे स्तम्भे मोहे हंसाहे ।

सिन्दूरामा विवस्त्रा मणिकनकमिलङ्गुणा मुक्तकेशी
 पीनश्रोण्यूरुभ्या मणिमयरुचिमत्पादुकाकान्तपादा ।

शिञ्जन्मञ्जीरकान्ता तनुतरविलसन्मध्यतुङ्गन्तनी या

सुभ्रूनेत्राखिलेन्दुद्युतिमुखकमला देलती पालु युष्मान् ॥ १३४ ॥

भद्रकालीपरिचारा ध्वात्वेत्थं मन्त्रदेवताम् ॥ १३५ ॥

स्वैक्येनाशासु मध्ये च प्रक्षिपेन्नवशर्करा ।

जपित्वाष्टोत्तरशतं चोरा न प्रविशन्ति तत् ॥ १३६ ॥

गृहमिति यावत् । चण्ड श्रीचण्ड । अमरअमरअमरच्छत्रधर पिङ्गलाक्षि
कामरूपि अरण्यवासिनि खोट ठठ ।

कृष्णाष्टम्यादिभूतान्तं जपित्वेमं सहस्रकम् ।

पूर्वेद्युरधिवास्यैका कन्या तपनवासरे ॥ १३७ ॥

स्नातां विभूषितां प्रातेर्वटुं वाभ्यर्च्य मन्त्रतः ।

चपकं मण्डले धान्ये संस्थाप्याभ्यर्च्य संस्पृशन् ॥ १३८ ॥

जपित्वाष्टोत्तरशतं ग्राहयेत् कन्ययाथ वा ।

गच्छेत्सुक्त्वाक्षतक्षेपाद् गत्वा चोरं गृहीष्यति ॥ १३९ ॥

नमश्शब्दश्च कर्णश्च कालो दीर्घोऽथ भौतिकी ।

वायुश्च गिरिशब्दश्च स्वाहान्तोऽयं नवाक्षरः ॥ १४० ॥

सन्दिग्धचोरनामार्णान् मन्त्राक्षरविदर्भितान् ।

विलिख्य पत्राणि दहेच्चोरनाम न द्रव्यते ॥ १४१ ॥

द्वयोर्भे(?)फलके मन्त्रं साख्यं विलिखितं खनेत् ।

शास्तुरमे रक्तगलिं क्षिपेत् क्रुद्धं प्रसीदति ॥ १४२ ॥

उफा भट शैलर्वैलिद्धि देवानुचराय महायक्षसेनाधिपतये । इदं मे
कार्यं कथय कथापय तद्यथाज्ञापयति ठठ ।

कृष्णाष्टम्यादि जपतु सहस्रं त्वाचतुर्दशीम् ।

सिद्धमन्त्ररतत. स्नात्वा सोपवास. स्वपेत्रिणि ॥ १४३ ॥

जपन् कार्यं कथयति स्वप्ने तस्य श्मशाशुभम् ।

अयुद्धे युद्धे युद्धपूमे ठ शुद्धयोगि महानिद्रे ठठ ।

इममर्कसहस्रं तु जपित्वा सैाधितेन तु ॥ १४४ ॥

षष्टसाहस्रजपितास्तिलान् शुक्लास्तु यद्गृहे ।

निशया विधिरेत् तत्स्थान् नरान् निद्रा न मुञ्चति ॥ १४५ ॥

ओं भ्रमरेशि भ्रफ फटि ट भ्रम विभ्रम मुञ्च मोचय ठठ ।

स्वैक्यं ध्वात्वा तु कृष्णां प्रततवहुमुजाचायुषां दीर्घकेशीं

स्वारूढां प्रस्वपन्तं मृगरिपुमथ तद्देहमध्यस्यदुर्गाम् ।

केशैरावृत्य गेहं विकिरतु जपितान् सप्तकृत्वस्तु मापान्-

प्रादक्षिण्येन निद्रा त्यजति न हि जनं तत्र सूर्योदयान्तम् ॥ १४६ ॥

हृदयान्ते भगवति केशान्तोऽङ्गुष्ठशब्दयुक् ।

चालि फ वांचालि दशकालि चण्डकालि लकालि ठठ ।

कालीदैवत्यमन्त्रोऽयं रविताहससाधितः ॥ १४७ ॥

प्रातः स्नात्वा जपापुष्यैः कृत्वाङ्गुष्ठं सितेतरम् ।

कृतमण्डलके विभ्रं कालीं चेष्टा च फन्यकाम् ॥ १४८ ॥

तैलसेकात् तु साङ्गुष्ठे प्रस्तुतार्थं शुभाशुभम् ।

निरीक्ष्य सर्वं वदति मन्त्रस्यैव प्रभावतः ॥ १४९ ॥

ओं हिद्याढ षज फणाश ठठ ।

कलशस्थे समाराध्य पश्येत् प्राग्वात् तु दर्पणे ।

ओं कपालखट्वाङ्गुष्ठमरुकहस्ते निशिततीक्ष्णदंष्ट्रोत्कराले कुटिलपिङ्ग-
लाक्षि लम्बान्तकेशकलापे मृतशिरःकुण्डलालिङ्गितगण्डे सर्वभूतवशङ्करि सर्व-
भूतमन्त्रशरीरे आगच्छ मायारूपधारिणि शूलं शूलं चालय इमं मानुषश-
रीरं गृह्य अनुप्रविश्य जृम्भ सर्वतोभये घटे दर्पणे तिलतैले कौमार्याङ्गुष्ठां (!)
वर्षय महाभैरव राक्षसि स्वाहा ।

इयं तु कालीदैवत्या विद्या भैरवराक्षसी ॥ १५० ॥

अनयाङ्गुष्ठमाराध्य-दर्पणं वा विधिक्रमात् ।

जपेत् त्रिकालसंबद्धं वस्तु सर्वं प्रदृश्यते । १५१ ॥

स्वस्ति द्विषां घाँजट प्रचतमपाकफान्त वडि च मण्डलोपजीवितस्य श्री-
हनुमताज्ञापयति मूपिकपतङ्गपिपीलिकञ्जलभकरसुम्भकरीटगन्धिकादिकैर्न स्था-
तव्यम् । आज्ञां व्यतिक्रममाणस्य शरीरनिग्रहं समावर्तयति ।

तस्य वानरसिंहस्य क्रममाणस्य सागरम् ।

कक्षान्तरगतो वायुर्जामृत इव गर्जति ॥ १५२ ॥

हुं फणमः ।

अयं हनुमदैवत्यः सस्यरक्षाकरो मनुः ।

विलिङ्ग्य पत्रे तु मनुं वारेऽर्कस्य कुजस्य वा ॥ १५३ ॥

नीत्वा प्रदक्षिणं क्षेत्रे खनेत् कीटादिशान्तये ।

नमो भगवते षक्तकाफुण्डे हंसः चामुण्डे । अपिच विचय हस-

काली उच्चाटय हुं फद् ।

भस्माष्टोत्तरसाहस्रमादाय जपित करे ॥ १५४ ॥

क्षेत्रे प्रदक्षिणं प्रास्य सस्यं किञ्चिद् विमुच्य तु ।

सस्यकीटादयो नश्यन्ति । खुषि खुषि प्रवैज्रणि लुखेपिणि ठठ ।

साभ्यां पश्यन् सुकेशस्पृग् जपेदाकर्षयेच्च तौम् ॥ १५५ ॥

स्त्री पुरुषे वेति यावत् ।

भूर्जे स्वनामान्तरितो मन्त्रोऽय रोचनार्पितः ।

सितसूत्रावृतोऽश्वत्थकोटरस्थोऽस्य पाष्टकृत् ॥ १५६ ॥

स साध्यनामन्यग्रोधकोटरस्य वशं नयेत् ।

ओं हां शुगृहे खे हे ह हः ।

अनेन जपितान् व्रीहीन् मक्षयन्ति न मूषिकाः ॥ १५७ ॥

नालिकेराटिवन्धाच्च जपितारुणतन्तुना ।

ओं हि लये वज्र ।

शमीभस्मान्भसा अनेन किञ्चदक्षिणपाणिना ॥ १५८ ॥

स्पृष्ट्वा वश्याः स्युरन्येन स्पर्शादुच्चाटिता नृरा ।

पण्ये विकीर्णं तद्भस्म तद्विक्रयनिषेधकृत् ॥ १५९ ॥

तत्पुण्ड्रमुन्वमालोष्य दान्ताः स्युर्वृषमादयः ।

इत्थं हि शास्तुः कथितं विधानं रामन्त्रकं क्षेत्रपचण्डयोश्च ।

इन्द्रस्य यक्षेश्वरपूर्वकाणां त्रैकाल्यविज्ञानविशेषयुक्तम् ॥ १६० ॥

इति श्रीमदीशानन्दिबगुरुदेवपद्मती तन्त्रसारे मन्त्रपादे
शास्त्रादिपटलो द्वात्रिंशः ।

अथ त्रयस्त्रिंशः पटलः ।

हृन्मेपरक्ते मुखवृत्तयुक्ते पाली सदीर्घं चरणावसानम् ।

त्वक् चाष्टवर्णां मनुरस्य बीजं रायान्तरस्यं त्रिहुरं सविन्दु ॥ १ ॥

तत्सप्तमानन्तमयी तु शक्तिराद्यन्तगोऽस्य प्रणवः प्लुतोऽर्चः ।

जप्यो मनुः सप्रणवो द्विजैः स्यात् स्त्रीशुद्धयोरप्रणवः स चोक्तः ॥ २ ॥

चशब्देन सर्वर्णाभ्यष्टपार्श्वप्रभृतीनामपि ।

अन्तः पदान्ते मुनिरस्य यामी देव्यादिगायत्रमथास्य दैवम् ।

छन्दो हि विष्णुः परमात्मनामा स्यात् पूर्वसेवा तु कृतेऽष्टलक्षम् । ३ ॥

त्रेतादिपूक्तद्विगुणादिसंख्यं प्रत्यर्णमृष्यादिकमुच्यतेऽस्य ।

गौतमश्च भरद्वाजो विश्वामित्रस्ततः परम् ।

जमदग्निर्वसिष्ठश्च काश्यपोऽत्रिरिहाष्टमः ॥ ४ ॥

अगस्त्यश्च क्रमादेते वर्णानां समुदीरिताः ।

गायत्र्युष्णिगनुष्टुप् च बृहती पङ्क्तिरेव च ॥ ५ ॥

त्रिष्टुब्जगत्यौ च विराट् च्छन्दांस्यष्टौ यथाक्रमम् ।

धरो ध्रुवस्तथा सोम आपोऽग्निर्वायुरेव च ॥ ६ ॥

प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वर्णानां देवताः स्मृताः ।

सप्त भूरादयो लोका विष्णुलोकस्तथाष्टमः ॥ ७ ॥

लोकाः स्युरष्टौ वर्णानां वर्णान्यपि वदाम्यहम् ।

शुक्लं स्वर्णनिभं कृष्णं सरक्तं कुङ्कुमप्रभम् ॥ ८ ॥

पद्मकिङ्कल्कनीलाग्ने सर्ववर्णमिहाष्टमम् ।

गन्धादिपञ्चतन्मात्रा मनो बुद्धिरहङ्कृतिः ॥ ९ ॥

अष्टाक्षराणां तत्त्वानि कथितानि यथाक्रमम् ।

षष्ठाद्ययोरुदात्तत्वात् स्वरितोऽन्त्याद्वितीययोः ॥ १० ॥

प्रचयस्त्रिचतुर्थाभ्यां निभृतः पञ्चमाक्षरः ।

क्रुद्धो महावीरपदे द्युशब्दः सहस्र इत्युक्तपदेन युक्ताः ॥ ११ ॥

स्वैर्जातिभिस्तानि यथा चतुर्थ्या पञ्चवैमङ्गानि भवन्ति युक्त्या ।

दुर्गागणेशौ गुरुवैनतेयौ बह्यादिकोणेषु भवन्ति देवाः ॥ १२ ॥

शंक्रादिषु क्षेत्रपतिः स्वनाम्ना दिग्बन्धने छोटिकया विधेयाः ।

न्यासः पुरस्तात् करयोश्च देहे पञ्चाङ्गविन्यासविधिश्च तेषाम् ॥ १३ ॥

सृष्टिः स्थितिः संहरणं च भेदाः स्युर्ब्रह्मचारिप्रभृतित्रयाणाम् ।

अस्त्रेण संशोध्य करौ स्ववर्णास्तर्जादिकं दक्षिणतोऽथ वामे ॥ १४ ॥

न्यस्येत् तु तर्जान्तमथाङ्गमन्त्रान् ज्येष्ठादिकं वामकरे तदन्तम् ।

वर्णाङ्गमन्त्रोभयतस्तु तारः स्यान्मध्यपर्वस्विह वर्णमन्त्रान् ॥ १५ ॥

आद्यन्तपर्वस्वपि तारमेव न्यस्येत् समस्ताङ्गलिषु क्रमेण ।

उक्तक्रमात् संहृतये विलोमन्यासः स्मृतोऽथ स्थितये तु पाण्योः ॥ १६ ॥

तर्जादिकं चापि कनिष्ठिकान्तं ज्येष्ठाद्यमङ्गेषु कनिष्ठिकान्तम् ।

काक्ष्यास्यहृन्नाभिकटिप्रदेशा जान्वद्भ्रयश्चापि भवन्ति सृष्टौ ॥ १७ ॥

विलोमतः संहृतये स्थितौ च न्यस्येत् तु नाभेर्हृदयान्तमणान् ।

करग्यासेऽहृष्ठाभ्यामङ्गलिषु तर्जाभ्यामङ्गुष्ठयोर्न्यसेत् ।

स्यान्मध्यया मध्यमतर्जनीभ्यां साङ्गुष्ठयानामिकया च तर्जा ॥ १८ ॥

ज्येष्ठान्निता ज्येष्ठिकया कनिष्ठा निज्येष्ठिकाभिः सकलाङ्गुलीभिः ।

देहन्यासं कुर्यात् ।

इत्थं सदा न्यस्ततनुं विशुद्धं नर तु नारायणमूर्तिभाजम् ॥ १९ ॥

विषाभिचारारिरुजो ब्रह्महा ब्रजन्ति दूरेण विहाय भीताः ।

विन्यस्तमन्त्रोऽप्यशुचिर्भेदा यद् धौताद्भ्रिराचम्य पुनश्च मन्त्री ॥ २० ॥

शात्वाथवा न्यस्ततनुर्न्यावत् पुनर्जपाद्यं विदधीत कृत्यम् ।

१. 'कमादि' ए. पाठः. २. 'द' क पाठ. ३. 'यो स्थितौ', ४. 'तु'

अष्टाक्षरं पञ्चकपञ्चसंख्यं संयम्य वायुं मनसा जपित्वा ॥ २१ ॥

प्राणस्य सम्यङ्नियमोऽयमुक्तस्तांस्त्रीञ्जपांदौ तनुतां तथान्ते ।

शुश्रूषसा वा महता धनेन प्राज्ञं गुरुं तद्विदमर्चयित्वा ॥ २२ ॥

तत्तोपकृन्मन्त्रमवाप्य तस्मात् तद्दक्षिणा स्वानुगुणां च दत्त्वा ।

कुर्वन् स्ववर्णाश्रमकर्म सर्वं पूजां च भक्त्या हरये यथोक्ताम् ॥ २३ ॥

व्रत्याशनः शस्तयथोक्तदेशे संसाधयेन्मन्त्रमिमं यथावत् ।

नारदीये —

मनःसंहरणं शौचं मोनं मन्त्रार्थचिन्तनम् ॥ २४ ॥

अव्यग्रत्वमनिर्वेदो जपसम्पत्तिहेतवः ।

गृजनं चारनालं च शार्ङ्गाष्टा कांस्यभोजनम् ॥ २५ ॥

मन्त्रवीर्यतपोम्रानि तस्मात् तानि विवर्जयेत् ।

फारङ्गी न भजेच्छायां नाद्यात् तत्पादुके स्पृशेत् ॥ २६ ॥

न वस्त्रान्तरमाच्छाद्य कदाचिज्जलमुत्तरेत् ।

यात्ययामं गतरसं पूतिपर्युपितादिकम् ॥ २७ ॥

नाश्नातु न दिवास्नं न सेवेत परस्त्रियः ।

अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यापरिग्रहौ ॥ २८ ॥

सन्तोषशौचश्चाध्यायतपांसीश्वरभावना ।

दत्तान् यम्नान् सनियमान् कुर्वन् मन्त्रांश्च साधयेत् ॥ २९ ॥

करञ्जं च पलण्डुं च मत्स्यमासौ मधूनि च ।

छत्रकं जालपादानि नालीशार्ङ्गालुकानि च ॥ ३० ॥

अलावुतैलसिद्धं च तैलसिक्थं न भक्षयेत् ।

अक्षारलवणाशी, स्यात् पुरश्चरणसिद्धये ॥ ३१ ॥

श्रेयस्विर्नां गुरूणां च सन्निधौ सत्यनुज्ञया ।

जपपूजादिकं कुर्यादन्यथा दोषकारकम् ॥ ३२ ॥

इति ।

मार्गादिशीर्षस्य तु पूर्वपक्षे तिस्रो नवम्याद्यमुपोष्य विष्णुम् ॥ ३३ ॥

संपूज्य चैकादशिकानिशायां प्रातश्च कुर्यादथ पूर्वसेवाम् ।

मन्त्राक्षराणां तु चतुर्गुणानि-लक्षाणि जप्यानि ततो दशांशम् ॥ ३४ ॥

साज्यैस्तिलैर्वा कमलैर्जुहोतु कुर्यात् स्वशक्त्या द्विजभोजनं च ।

लक्षद्वयान्मन्त्रचरोऽस्य शुष्येत् पक्षैश्चतुर्भिश्च तथात्मशुद्धिः ॥ ३५ ॥

पद्भिस्तु लक्षैः पितृमातृशुद्धिः स्यादष्टलक्षैरपि मन्त्रसिद्धिः ।

जपाद् दशांशं जुहुयात् तिलाज्यैक्षीरान्नपालाशसमिद्धिरमौ ॥ ३६ ॥

होमे त्वशक्तो द्विगुणं जपेन स्यात् सिद्धमन्त्रो द्विजभोजनैश्च ।

संसाधयेन्मन्त्रमिमं तु नित्यं संपूजयेत् तं विभवानुसारम् ॥ ३७ ॥

स्नात्वा तु सान्ध्यं च समाप्य कृत्यं यागालयं प्राप्य कृताङ्घ्रिशौचः ।

आर्चय्य पूर्णार्घ्यकरः स्वमन्त्रैर्द्वाःस्थान् यजेदक्षतपुष्पगन्धैः ॥ ३८ ॥

चण्डं प्रचण्डं गरुडं च नाज्ञा चक्रं तथैवोभयपार्श्वसंस्थान् ।

भूमावधोर्ध्वं च यजेत् तदूर्ध्वं द्वारश्रियं मध्यगतां यथावत् ॥ ३९ ॥

क्षिप्रवान्तरक्षेण तु पुष्पमन्तः प्रविश्य यागालयबाह्यतोऽस्नात् ।

प्राकारमुद्भव्य तथा निविष्टो निजासने वाग्यमवान् यथावत् ॥ ४० ॥

प्रागुक्तमार्गेण तु शोषणाद्यैः शुद्धात्मदेहो हृदयाम्बुजस्थम् ।

ध्यात्वा पर ज्योतिरथास्य मध्ये नारायणं तत्र यजेद्विधैव ॥ ४१ ॥

न्यासांस्तु कृत्वा सकलीकृतात्मा कृत्वोर्ध्वपुण्ड्रं सितचन्दनाद्यैः ।

फालादिगात्रेषु च केशवाद्यैः पुष्पाक्षतारूढशिरो धृतार्घ्यैः ॥ ४२ ॥

फालादिप्विति —

फालोदरोरोगलपार्श्ववाहाकण्ठेषु वामोदरपार्श्ववाहोः ।

तदूर्ध्वकण्ठे त्वथ-पृष्ठदेशे पेश्याद् गले च क्रमशो नमोन्तम् ॥ ४३ ॥

केशवाद्यैरिति, केशव नारायण-माधव-गोविन्द- विष्णु- मधुसूदन-त्रि-
विक्रम-वामन-श्रीधर-हृषीकेश-पद्मनाभ-दामोदराख्याभिः । धृतार्घ्य इति, अर्घ्यं
च यथा नार्दीये —

१ 'शार', २. 'प' व. ग पाठः. ३. 'ज्यं', ४. 'पार्श्वं' प.
५. 'पार्श्वं' ग. पाठः.

“सिद्धार्थमक्षतं चैव कुशाग्राणि तिला जलम् ।

यद्यं गन्धं फलं पुष्पमर्घ्यमष्टाङ्गमीरितम् ॥ ४४ ॥”

पाद्यं च दूर्वाम्बुजविष्णुपत्नीश्यामाकतोयैः परिपूर्य चेष्टा ।

तकोलजातीफलसल्लवङ्गेरेलाम्बुमिश्राचमनोयकं स्यात् ॥ ४५ ॥

संमार्जनीयं च निशाशिरिपावादित्यवर्तिन्यापि सर्वमद्रा ।

दर्भास्तथाम्भांसि च कुङ्कुमं च मूलाभिलष्यं स्नपने नियोज्यम् ॥ ४६ ॥

अश्लेण धौतेषु समूलतोयैः पूर्णेषु पात्रेषु सहाङ्गमूलम् ।

न्यसेत् सगन्धाक्षतपुष्पधूपैरर्घ्यादिकानि क्रमशोऽर्चयेत् ॥ ४७ ॥

उशीरं कुङ्कुम मांसी मुर मूलं च चन्दनम् ।

कुष्ठ कृष्णागरुश्चेति गन्धोऽष्टाङ्गो हरिप्रियः ॥ ४८ ॥

सर्वमस्त्ररक्षितं कवचावकुण्ठितं च । तत्रार्घ्यं (दक्षिणकरे) पादयोः पाद्यं
पृथक् पृथगाचमनीयं च मुखे समार्जनीय विशिष्टस्नपने योज्यम् ।

आपूर्य तोयैः शुचिभिस्तु पूतैरश्लेण लौहीमथ मार्त्तिली वा ।

न्यसेच्छुभा वर्धनिका तु वामे स्याद् दक्षिणे वस्तु समस्तमन्यत् ॥ ४९ ॥

अश्लेणार्घ्यजलैः कूर्चेनावोक्ष्य मूलाङ्गैरभिमन्त्र्य धेनुमुद्रयामृतीकृत्य क-
वचेनावकुण्ठय सुरक्षित पूजोचित वस्तु समं निदधीत ।

अर्घ्यादिभिः प्रोक्ष्य शिरः स्वशुद्धिं पूजाक्षितौ द्रव्यगणे च शुद्धिः ।

सुतान्तमूलेन तु मन्त्रशुद्धिः स्यात् क्षालनेनापि च बेरशुद्धिः ॥ ५० ॥

विघ्नेशमिष्ट्वा निर्ऋतौ स्वनाम्ना पूर्वोत्तरे तु स्वगुरुस्तथैव ।

तत्रैव वाचं परमं गुरु च श्रीनारद चाप्यथ पूर्वसिद्धान् ॥ ५१ ॥

अश्लेण निर्माल्यमपोह्य बेराद् दत्त्वामृतार्घ्यं त्वभिषिच्य तोयैः ।

शीर्ष्णां तु पाद्याचमने च पीठमिष्ट्वा समावाह्य निधाय मन्त्रान् ॥ ५२ ॥

पुनस्तथार्घ्यादिभिरिष्टगन्धैः सपुष्पधूपाक्षतमर्चयित्वा ।

सुगन्धितैलेन च पञ्चगव्यैः संस्त्राप्य चूर्णैरपनुद्य लेपम् ॥ ५३ ॥

यंमार्जनीयेन विमृज्य देवं हारिद्रचूर्णेन च कुङ्कुमेन ।

सुगन्धिपुष्पाम्बुसुगन्धतोयैस्तथाभिषेञ्चेत् पुरुषादिसूक्तैः ॥ ५४ ॥

ॐ । जितं ते पुण्डरीकाक्ष ! नमस्ते विश्वभावन ! ।

सुब्रह्मण्य ! नमस्तेऽस्तु नमः पुरुष ! पूर्वज ! ॥ ५५ ॥

अनेन चोपचारांस्तु दधान्मूलाङ्गसंयुतम् ।

आधारशक्तिं त्वथ कूर्मराजं शेषं च पृथ्वीमथ योगपीठम् ।

धर्मं तथा ज्ञानमनन्तरं च वैराग्यमैश्वर्यमपि क्रमेण ॥ ५६ ॥

सिंहाकृतींस्ताननलादिकोणेष्वधर्मपूर्वानपि दिग्गतेर्शान् ।

रजस्तमःसत्त्वमयानि कन्दं नालं च पद्म यजतु क्रमेण ॥ ५७ ॥

तत्पत्रतत्केसरकर्णिकामु व्याप्तानि सूर्याग्निनिशाकराणाम् ।

विम्बान्यथात्मा च तथान्तरात्मा पूज्यस्तथा स्यात् परमात्मनाम् ॥ ५८ ॥

विमलोत्कर्षिणी ज्ञाना क्रिया योगाथ सत्यया ॥ ५९ ॥

प्रह्वीशानुग्रहा चाथ पूर्वतः केसराग्रगाः ।

तासां तु मध्येऽम्बुजकर्णिकाया यानुग्रहाख्या नवमी तु शक्तिः ।

आवाहयेत् तत्र ततो यथावत् सञ्चिन्त्य नारायणमग्रमेयम् ॥ ६० ॥

नीलाम्बुदश्यामलकोमलाङ्गः पूर्णेन्दुविम्बद्युतिवक्रपद्मः ।

रत्नप्रभोद्भासिकिरीटरोचिस्संभिन्ननीलालकभाररम्यः ॥ ६१ ॥

सुभ्रूललाटायततुङ्गनासाव्याकोशपङ्केरुहपद्मनेत्रः ।

व्यालम्बिचार्वाञ्चितकर्णपाशव्यासक्तनक्रोज्ज्वलकुण्डलश्रीः ॥ ६२ ॥

सन्निष्कभूपोऽज्ज्वलकम्बुकण्ठः पिनद्धरत्नाङ्गदयुग्मबाहुः ।

विचित्रवासःकटकालुलीयः सशङ्खपद्मोरुगदारिहस्तः ॥ ६३ ॥

सत्कौस्तुभोद्भासिविलोलहारः श्रीवत्सलक्ष्मीरुचिरोरुवक्षाः ।

माणिक्यविम्बोपमशातमध्यव्यासङ्गिहेमोदरबन्धसौम्य ॥ ६४ ॥

आपीतकौशेयविशेषरम्ये कटिप्रदेशे विपुले दधानः ।

रत्नप्रवेकाचितहेमसूत्रमाजानुलम्बा वनमालिका च ॥ ६५ ॥

जङ्घाद्वयं चारुसुपीनवृत्तं पादाब्जयुग्मं च सुजातगुल्फम् ।

उत्तुङ्गरक्तां नखचन्द्रपाङ्क्तिं वराङ्गुलीभिस्तनुकोमलामिः ॥ ६६ ॥

शङ्खं च चक्रं जलजं च नक्रं दधत् तलेः पादकराम्बुजानाम् ।

सर्वाङ्गसौन्दर्यगुणैकलक्ष्मीं विभार्तिं यस्मात् पुरुषोत्तमोऽसौ ॥ ६७ ॥

सञ्चिन्त्य नारायणमूर्तिमेवं हृत्पङ्कजे स्वेऽचलदीपकल्पम् ।

हंसात्मकं तत् प्रणवोपगूढं ज्योतिः प्रदीपादिव दीपमन्यम् ॥ ६८ ॥

आदाय बुद्ध्या प्रणवं प्लुतान्तं सौपुम्नमार्गेण नयेदुदीर्य ।

संयोजयेत् खाम्बुरुहोदरस्थे ज्योतिर्मये ब्रह्मणि तत् ततोऽपि ॥ ६९ ॥

पुष्पाञ्जलौ स्वे विनियोज्य तस्मान्मूर्तें पुरोवर्तिनि मध्यनाड्या ।

नीत्वा नियुञ्जीत सतारहंसं बीजं सनादं हृदयाब्जमध्ये ॥ ७० ॥

कृत्स्वैवमावाहनमस्य मूर्ते न्यसेत् करन्यासविहीनमर्णान् ।

मन्त्रस्य चाङ्गानि सहस्रमूलात् सान्निध्यमस्मिन् विदधीत मन्त्री ॥ ७१ ॥

तद्वावशान्तामृतपूर्णचन्द्रचिम्पात् प्रवृत्तामृतधारयामुम् ।

तद्ब्रह्मनाड्यागतया निषिञ्चेत् सार्धेन्दुखड्गीशमुदीर्य तारम् ॥ ७२ ॥

पीयूषपूरैरिव पूर्णमन्तर्बाह्ये तथाहादितदिव्यदेहम् ।

ध्यात्वा यथायद् विहितोपचारैस्तं पूजयेदावरणानि चान्ते ॥ ७३ ॥

तद् यथा —

अङ्गानि पूर्वादिदलाग्रगाणि कोणच्छदाम्रेषु यजेत् तथास्त्रम् ।

द्वारेषु पूर्वादिषु वैनतेयं चक्रं च पद्मं च गदा क्रमेण ॥ ७४ ॥

कोणेषु पूज्यरित्स्वह पाञ्चजन्यः शार्ङ्गं च याम्ये त्वथ नन्दकं च ।

द्वे चेषुधी पश्चिमतन्तु सौम्ये पूज्या स्वनाम्ना वनमालिका स्त्री ॥ ७५ ॥

लक्ष्मीं हरेर्दक्षिणपार्श्वसंस्था भूमिं तु पुष्पाख्यकयास्य वामे ।

श्रीवत्समङ्गं मणिकौस्तुभं चाप्यग्रे यजेद् दक्षिणवामसंस्थौ ॥ ७६ ॥

इन्द्राम्निवैवस्वतराक्षसेशास्तोयेश्वर वायुमथोऽर्थनाथम् ।

ईशानमञ्जोद्भवमप्यनन्तं सोमं च सौम्ये यजतु स्वनाम्ना ॥ ७७ ॥

तेषां तु बाह्ये कुलिशं तु शक्तिं दण्डासिपाशाङ्कुशसद्गदाश्च ।

शूलं च पद्मं च सुदर्शनं च लोकाविपालाणि यजेत स्वनाम्ना ॥ ७८ ॥

अस्त्राणां बाह्ये कुमुदादीन् पूजयेत् ।

कुमुदं कुमुदाक्षं च पुण्डरीकं च वामनम् ॥ ७९ ॥

शङ्कुकर्णं सर्वनेत्रं सुमुखं सुप्रतिष्ठितम् ।

कोटिकोटिगणाधीशान् विष्णुभूतगणाधिपान् ॥ ८० ॥

सोमेशयोर्मध्यगतं विष्वक्सेनं च पूजयेत् ।

विष्णोर्निर्माल्यमखिलं पूजान्तेऽस्मै निवेदयेत् ॥ ८१ ॥

संपूज्य नित्यं विधिवद्यथोक्ते हुत्वा घृताघैरथ वैष्णवाग्रौ ।

शक्त्या द्विजाइयानपि भोजयिष्यन् मन्त्रं जपेद्वा त्रिसहस्रसङ्ख्यम् ॥ ८२ ॥

एवं विधेयोदितपूर्वसेवासंसिद्धमन्त्रो विनियोगमिच्छन् ।

तैस्तैर्यथोक्तेहवनैर्जपैर्वा संसाधयेद् वाञ्छितमर्थजातम् ॥ ८३ ॥

कुण्डे यथोक्ते चतुरश्रके वा तत्रारण्यं मथितं तु वामिम् ।

संस्कृत्य तं वैष्णवब्रह्मिणामार्गादाद्याद्य तस्मिन्स्तु हरिं जुहोतु ॥ ८४ ॥

आयुष्करं तद्धरितालिकाग्रैर्लक्षत्रयं चाज्यातिलं जुहोतुं ।

छिन्नासमिद्धिश्वतुरङ्गलाभिः क्षुद्रापमृत्यून् मधुरैश्च हन्यात् ॥ ८५ ॥

अधत्थमालभ्य शनैर्दिनाद्ये जपेच्च तं मृत्युरुजां प्रशान्त्यै ।

लक्षद्वयं वा जपतस्तु काल्य स्याद् दीर्घमायुश्च तथाभियेकात् ॥ ८६ ॥

तोयं जपित्वाभिकृतिप्रसंख्यं पीत्वा त्रिसन्ध्यं स भवेच्चिरायुः ।

कुम्भाम्बु पूर्णं त्वयुतं जपित्वा बिम्बे विधानेन हरिं च तस्मिन् ॥ ८७ ॥

आद्याद्य संपूज्य दशांशमाज्यं हुत्वाभिषिञ्चेदपमृत्युशान्त्यै ।

आलब्धमन्नाद्यमनेन भुक्तं नित्यं तदायुष्करमष्टसंख्यम् ॥ ८८ ॥

धन्यद् विपं वा सुजरं शतं तद् भुक्तं जपेदौषधिमिष्टदं स्यात् ।

चन्द्रोपरागे त्रिदिनोपवासी यत् कापिलाज्यस्य चतुष्पलानि ॥ ८९ ॥

चूर्णं वचायाश्च पलं पिबेत् तत् प्रज्ञाकरं स्यादयुताभिलब्धम् ।

ब्राह्मीघृतं वापि तथैव पीतं सूर्यग्रहे स्यात् कविताकरं च ॥ ९० ॥

नित्यं जलं वाष्टशताभिलब्धं प्रज्ञाकरं वत्सरमात्रतः स्यात् ।

तिस्रोऽथ रात्रीः समुपोष्य माधीं सङ्क्रान्तिमस्यां भसितावदिग्धम् ॥ ९१ ॥

ब्राह्मीघृतं पञ्चसहस्रसंख्यं प्रज्ञाकरं स्याज्जपितं निर्घृतिम् ।

श्वेताम्बराढ्यः सितपङ्कजानां क्षीराज्यसेकादयुतं जुहोतु ॥ ९२ ॥

१. 'इत त', २. 'ति' ख. पाठः. ३. 'न्नो' ग पाठः. ४. 'सु' ख. पाठ
'त्र' क. ग. पाठः. ५. 'दम्' ख. पाठः.

लक्ष्मीमभीष्टां लभते चतुर्भिः कुम्भैश्च पूर्णैर्विधिनाभिषिक्तः ।

अन्नं तु विन्देत् सघृतान्नहोमादाज्येन कामान् लभते पशूंश्च ॥ ९३ ॥

वैल्वैः फलैर्वा मधुरत्रयाक्तैः पत्रैः समिद्धिश्च भवेत् कुबेरः ।

विष्णोस्तिथौ फल्गुनपूर्वपक्षे तिस्रो निशाः सम्यगुपोष्य विष्णुम् ॥ ९४ ॥

संपूज्य पद्मैर्मधुरावसिक्तैर्हुत्वा तु लक्षं लभते निधानम् ।

प्राहे च तिष्ठन् सममूर्ध्वबाहुर्लक्षं जपेद्वा धनवानसौ स्यात् ॥ ९५ ॥

विल्वस्य मूले निवसन् फलैस्तैर्जुह्वत् सहस्रं प्रतिवासरं वा ।

अश्वन् धनी तत्फलमिश्रमन्नं मासैस्त्रिभिः स्यात् प्रजपन् धनेशः ॥ ९६ ॥

धेनोः सवर्णाकृतिर्नर्णकायाः क्षीरे चरुं संस्कृतमाज्यसिक्तम् ।

हुत्वायुतं तच्चरुशेषमश्वन् हन्यादलक्ष्मीं लभते च लक्ष्मीम् ॥ ९७ ॥

यद्वर्णपुष्पाणि जुहोति साज्यं तद्वर्णवस्त्राणि लभेत मासात् ।

शाल्यादिधान्यानि घृतप्लुतानि प्राप्नोति हुत्वा खलु मासमात्रात् ॥ ९८ ॥

यो यानि बीजान्ययुतं जपित्वा शाल्यादिकानामपि वा तरूणाम् ।

क्षेत्रे वपेत् सस्यफलं समग्रं मूलानि चाप्नोति फलानि त्रैषाम् ॥ ९९ ॥

मूर्जास्तु गोमूत्रकयाचक्रान्नं लक्षं जपेत् पुत्रमसौ लभेत ।

हुत्वाथ वा गुग्गुलुमाज्यसिक्तं तन्मन्त्रिताम्भःक्षपनेन पत्न्याः ॥ १०० ॥

विषा वशे स्युस्तिलतण्डुलाभ्या हुत्वा तु दध्योदनतो नरेन्द्राः ।

अन्नेन साज्येन विशोऽपि शूद्राः क्षीरान्नहोमेन वशे भवन्ति ॥ १०१ ॥

इष्टामपामार्गहुतेन योषा कन्या तु लज्जेस्तु समातुलङ्घ्यैः ।

त्रिंस्वादुसैकं लवणैर्न चान्या वश्या भवन्त्यस्य हुतैर्यथावत् ॥ १०२ ॥

देवामुरान् वा नराकिन्नरादीन् रक्षांसि नागान् विहगांश्च यक्षान् ।

साज्यादपामार्गहुतादभीष्टानश्चत्थवहौ स्ववशे करोति ॥ १०३ ॥

नारायणं पूजयत्त्रिसन्ध्यमुद्दिश्य यान् यान् जपतोऽर्णलक्षम् ।

सर्वेऽपि लोका वशगा भवेयुर्दद्युर्यदिष्टं दृढभाक्तियोगात् ॥ १०४ ॥

गोमूत्रसंसाधितयावकाशी स्नात्वा त्रिसन्ध्यं हरिर्मर्चयेद् येः ।

पृतोऽष्टलक्षैर्भवतीह विषः स्याद् ब्रह्महाचैर्द्विगुणैः क्रमेण ॥ १०५ ॥

क्रमेण क्षत्रियाद्यश्चात्रुद्धिपूर्वमुरापस्तेनगुरुतन्पगाश्चोनि यावन् ।

पूतस्तथा पञ्चभिरेव लक्षैस्तोथे स्थितः स्यादिह पातकेभ्यः ।
 अन्ते तु गव्यान्यभिमन्थ्य पीत्वा पूतस्त्रिलक्षरूपैपातकेभ्यः ॥ १०६ ॥
 सूर्येक्षणो वारिणि जानुदग्ने स्थित्वाष्टसाहस्रजपाभिषिक्तः ।
 तत्तद्दिनोपात्तमघं निहन्यात् स्थानाभिमात्रे जपतस्तु पुष्टिः ॥ १०७ ॥
 शुक्लाब्जसूत्राणि मतङ्गसंख्यागुणानि चैक्यं गमितानि मन्त्री ।
 स्पृष्ट्वायुतं तज्जपितं निबद्धं स्यात् सर्वरक्षाकरमायुषे च ॥ १०८ ॥

पुंसां दक्षिणहस्ते वामकरे कण्ठे वा स्त्रीणाम् ।

कुद्धस्य शान्तिः पुरतो जपात् स्याद् वादे जयश्चाष्टसहस्रजापात् ।
 राज्ञोऽथ वान्यस्य च दर्शनादौ मन्त्रं जपेदिष्टमसौ करोति ॥ १०९ ॥
 स्नातो विशुद्धः कपिलाकरीषं ब्राह्मे मुहूर्तेऽम्बुजपत्रलब्धम् ।
 अनिन्दुपर्वण्ययुतं जपित्वा द्वारे निस्वातं गृहरक्षकं तत् ॥ ११० ॥
 तद्गोमयाद् वैष्णववाहिभस्म प्राग्वज्जपेत् स्याद् ग्रहरोगरक्षा ।
 सिद्धार्थपालाशतिलाज्यहोमात् स्यात् सर्वरक्षा ग्रहरोगशान्तिः ॥ १११ ॥
 राजीघृताक्ताः ममिधोऽर्धरात्रे वैभीतकीर्दिग्बसनो वनान्ते ।
 जुहद् रिपून् मारयतीह मासात् वैकङ्कतीः स्तम्भयते च सेनाम् ॥ ११२ ॥
 इष्ट्वा हरिं गव्यघृतावसिक्तं नित्यं त्वपामार्गसमित्सहस्रम् ।
 हुत्वा नरेन्द्रौ नवभिस्तु मासैर्जित्वेह शत्रून् वहते धरित्रीम् ॥ ११३ ॥
 वामे तु पाणौ सलिलं गृहीत्वा दष्टं निपिञ्चेन्मनुजापलब्धम् ।
 क्ष्वेलान् समस्तान् विनिहत्य रक्षेद् दूर्वाभिरामृज्य च लूतिकादीन् ॥ ११४ ॥
 ध्यायेन्न्रिजैक्यं गरुडाधिरूढं शङ्खारिपाशाङ्कुशशार्ङ्गबाणैः ।
 गद्रासियुक्ताष्टभुजं जयार्थं नारायणं वैरिभिया च शान्त्यै ॥ ११५ ॥
 क्षीरार्णवान्तःकनकान्तरीपे कल्पद्रुमोद्यानगमण्डपान्तः ।
 सिंहासनावजोदरसन्निविष्टं ध्यायेच्छिष्यै श्रीधरणीसमेतम् ॥ ११६ ॥
 गङ्गादिकाना सरितामुदीच्ये तीरेऽब्दमष्टाक्षरमन्त्रजापी ।
 आश्चर्यशक्तिर्भवतीह सर्वान् कामानवाप्नोति च दीर्घमायुः ॥ ११७ ॥

तिष्ठो निशाः सम्यगुपोष्य कृष्णे पक्षे तु कार्ष्णे दिवसे तु कृष्णम् ।

संपूज्य तत्पादयुगं कराभ्यां स्पृष्ट्वा जपेत् सप्तदिनं धनार्थी ॥ ११८ ॥

इत्थमञ्जनचन्दनपादुकाखड्गादिकं च साधयितुं तत्तत् कार्यं साधयति ।

प्रातास्त्रिरात्रं समुपोष्य चेष्टा विष्णुं सगोमूत्रकयावकाभ्याम् ।

पक्षं विनिद्रः सततं जपेद् यस्तस्येष्टदा व्योमचरा भवेयुः ॥ ११९ ॥

भूतोदकेनैव धलिं निशाथे दत्त्वा श्मशाने त्वथ सप्तरात्रम् ।

भूतादिकेभ्यस्त्रिसहस्रजापाद् भूताः पिशाचाश्च तदिष्टदाः स्युः ॥ १२० ॥

न्यग्रोधमूले हरिमर्चयित्वा जुह्वत् सहस्राणि तु स्वादिरीणाम् ।

श्यामास्तु मासादुपयाति यक्षी स्यादिष्टदा सा रमतां तथा वा ॥ १२१ ॥

स्वादिरीणां समिधामित्यर्थः ।

आलिख्य चाशोकवनस्य मध्ये यक्षं तथा तत्फलके तदीयैः ।

पुष्पैर्हरिं चापि यजेत् त्रिसन्ध्यं हुत्वापि मासाद् वरदो हि स स्यात् ॥ १२२ ॥

नागद्रुमाणां फलकेषु नागीरालिख्य या नागवनस्य मध्ये ।

इष्ट्वा हरिं तत्कुसुमैर्जुहोतु प्राप्नोति ताभ्यः स रसायनाद्यम् ॥ १२३ ॥

द्वारे विलस्यासुरराजकन्यामालिख्य चाधाय विकङ्कताभिम् ।

वैकङ्कतीनां समिधां तु लक्षं हुत्वासुरीतो लभते तदिष्टम् ॥ १२४ ॥

आर्द्रान्बरोऽथाम्बरगोचरेऽग्नी यद्वैतसीनामयुतं जुहोतु ।

स्याद् वृष्टिरग्न्या समिधामथापि स्थित्वाप्सुं तस्माद् द्विगुणं जपित्वा ॥ १२५ ॥

शमीसमिद्धिर्विपदां प्रजान्त्यै जुहोतु कृष्णैः सघृतैस्तिलैर्वा ।

श्रियै च पुष्टै धृतपायसाभ्यां जपन् श्रियं पश्यति पर्वताग्रे ॥ १२६ ॥

क्षीराशनो वाक्षरलक्षजापी ब्रह्मावबोधं लभते च मुक्तिम् ।

लक्ष्मीं दृशा पश्यति पर्वताग्रे सम्पूज्य पण्मासजपेन भक्तः ॥ १२७ ॥

दध्याज्यमध्वक्तैः सुकृष्णैर्हुत्वा त्रिलक्षं त्रिदशा वशे स्युः ।

व्रत्याशनो विष्णुगृहे जपेद् यः संवत्सर मन्त्रमसक्तमेनम् ॥ १२८ ॥

१. 'न्ति' ख. पाठः. २. 'ध्ये इष्ट्वा हरिं' ग. पाठः. ३. 'पि सा तद्' ख.

पाठः. ४. 'प' क. पाठः.

विष्णुं दृशा पश्यति भक्तियोगाद् यजन् यथावच्छरदां त्रयेण ।
तिस्रो निशाः सम्यगुपोष्य विष्णुं सम्पूज्य तु द्वादशिकानिशायाम् ॥ १२९ ॥

ताक्षर्यं विधायारुणचन्दनेन संस्पृश्य तं मन्त्रमिमं जपित्वा ।
संस्पन्दमान तमथाधिरूढं प्राप्नोति तेनैव स विष्णुलोकम् ॥ १३० ॥
यं यं त्रिलोक्यामयमर्थजातं वाञ्छत्ययत्नादथ वा प्रैयत्नात् ।
मन्त्री समस्तं लभते जपार्चैर्मक्तस्तु नारायणपादपद्मे ॥ १३१ ॥

इति परमरहस्य प्रोक्तमष्टाक्षरस्य श्रुतिनिगदितमेतत् साधनाद्यं समाप्तम् ।
हरिचरणसरोजे भक्तिभाजा जनानां प्रियहितमखिलार्थप्राप्तये हेतुभूतम् ॥ १३१ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रसारे

अष्टाक्षरपटल. प्रथमोऽङ्कः ।

अथ चतुर्विंश. पटलः ।

आद्रावुचिष्ठशब्दः श्रीरसर्गा ब्रह्मशोणिते ।
ठद्वयं चैव तारादिः श्रीकरोऽष्टाक्षरो मनुः ॥ १ ॥
ऋष्याद्या वामदेवश्च पङ्क्तिर्विष्णुश्च जातिभिः ।
अङ्गानि स्युर्द्विरुक्तानि भीषय त्रासयेति च ॥-२ ॥
प्रमर्दयेति रक्षेति हुङ्कारश्च यथाक्रमम् ।
करदेहाङ्गविन्यास सृष्टिस्थित्यन्तभेदतः ॥ ३ ॥
अष्टाक्षरोक्तगार्गेण कुर्यादस्मापि मन्त्रवित् ।
क्षीराब्धौ हेमपुलिने दिव्योद्याने मनोरमे ॥ ४ ॥
अधस्तात् कल्परूतरोर्हेमसिंहासनाम्बुजे ।
ध्यायेत् ताक्षर्यसमारूढ तप्तहाटकसन्निभम् ॥ ५ ॥
शङ्खचक्रगदावज्जानि धारयन्तं चतुर्भुजम् ।
दिव्यपीताम्बरधरं विचित्रमकुटोज्ज्वलम् ॥ ६ ॥
विचित्रहारकेयूरनक्रकुण्डलमण्डितम् ।
नानारत्नप्रमोद्भासिकटकान्हुलिवेष्टनम् ॥ ७ ॥

श्रीवत्सकौस्तुभोरस्कं जनमालाविराजितम् ।
 सर्वाङ्गसुन्दरं देवं ध्यात्वा सम्पूजयेद्धरिम् ॥ ८ ॥
 अङ्गानि केसराग्रेषु दिक्पत्रेषु श्रियं रतिम् ।
 धृतिं कान्तिं यजेच्छक्तिं मूर्तिः कोणदलेष्वपि ॥ ९ ॥

वासुदेवसङ्कर्षणप्रसुम्नानिरुद्धानिति यावत् ।

विष्वक्सेनं स्वदिवसस्थं लोकेशान् स्वदिशास्वपि ।
 अस्त्राणि बाह्यावरणे संपूज्यैवं यथाविधि ॥ १० ॥
 ततः कुण्डे तु वेदाग्रे वैष्णवेऽग्नौ जुहोतुं च ।
 विश्वक्षीरागसम्भूताः समिधश्चाम्बुजैरपि ॥ ११ ॥
 मर्षिणा पायसेनापि सहस्रं पृथगष्टमिः ।
 जुहुयाच्च हिरण्याक्षैर्गुरुं सम्पूज्य शक्तिः ॥ १२ ॥
 ततः सिद्धोऽस्य मन्त्रोऽयमिष्टोन् कामान् प्रयच्छति ।
 आज्याक्ताभिस्तु दूर्वाभिर्मृत्युरोगान्निवर्तयेत् ॥ १३ ॥
 भोजयेच्च द्विजान् शकत्या दीर्घं चायुरवाप्नुयात् ।
 आदित्याभिमुखस्तिष्ठन् जपेदुद्वाहुरम्भसि ॥ १४ ॥
 सहस्रं च जपेदष्टौ महतीं श्रियमाप्नुयात् ।

अष्टाक्षरोक्तमखिल विनियोगजातमस्यापि विष्णुहृदयस्य समानमुक्तम् ।
 तत्तच्चैव जपहोमविशेषयुक्त्या ससाधनीयमिति तच्च समस्तमूह्यम् ॥ १५ ॥

विष्णुहृदयाधिकारः ।

स्मरबीजं चतुर्थ्यन्तं कृष्णो गोपीपदं ततः ।
 जनशब्दोऽम्बुगुप्तौ मूर्दीर्घो नाभिस्ततो मरुत् ॥ १६ ॥
 अग्निपत्नी च मन्वर्णो मन्त्रो गोपालकः स्मृतः ।
 आद्यं बीजं तु तच्छक्तिर्वामाक्षो नारदो मुनिः ॥ १७ ॥
 विराटच्छन्दस्तथा कृष्णो देवता बालविग्रहः ।
 छन्दो गायत्रमित्यन्ये लिख्यन्तेऽङ्गान्यनुक्रमत् ॥ १८ ॥

आचक्राय विचक्राय सुचक्राय च जातिभिः ।
 त्रैलोक्यरक्षणायेति चतुर्थ्या त्वसुरान्तक ॥ १९ ॥
 हीनमाद्यैश्चतुर्वर्णैः केचिद् गौपमनुं जगुः ।
 तस्यापि तुल्यमृष्याद्यमङ्गाद्य चैव साधनम् ॥ २० ॥
 सिद्धसाध्यादिघटनं नक्षत्रघटनापि वा ।
 नावेक्ष्या त्वस्य मन्त्रस्य सर्वेषां सिद्धिदो ह्ययम् ॥ २१ ॥
 स्त्रीशूद्राणामपि ह्येष भक्तानामिष्टसिद्धिदः ।
 अस्त्रसंशुद्धकरयोः कनिष्ठाद्यङ्गुलीष्वपि ॥ २२ ॥
 तलयोश्चैव सर्वत्र मन्त्रार्णान् सृष्टये न्यसेत् ।
 तद्विलोमेन संहारे स्थितये मध्यमादिकम् ॥ २३ ॥
 अङ्गानि च कनिष्ठाद्य ज्येष्ठाद्य मध्यमादिकम् ।
 करयोर्विन्यसेत् तुल्य सृष्ट्यन्तस्थितिपु क्रमात् ॥ २४ ॥
 मूर्ध्नि विन्दौ दृशोघ्राणि श्रोत्रयोर्वदने गले ।
 हृदि नाभौ स्मरे जान्बोर्जङ्घयोरपि पादयोः ॥ २५ ॥
 देहे चतुर्दशाङ्गान्स्तु विन्यसेत् सृष्टये क्रमात् ।
 हृदयाद्यं स्थितिन्यासे पादाद्य सहस्रौ स्मृतम् ॥ २६ ॥
 अङ्गानि हृदयाद्यानि स्वेषु स्थानेषु विन्यसेत् ।
 कृत्वा तु करयोर्न्यासं शरीरे व्यापकं तथा ॥ २७ ॥
 देहन्यासं च पञ्चाङ्गं न्यासं कुर्याद् यथोदितम् ।
 गुरुपदेशतो मन्त्रं लब्ध्वा तत्तोपकारक ॥ २८ ॥
 ध्यात्वा देयं यथाकालं पुरश्चर्या समाचरेत् ।
 भूमृन्नदीविल्वमूलहृदगोष्ठसुराल्या ॥ २९ ॥
 बोधिचक्रायासमुद्रास्ते तद्वत् स्थानानि साधने ।
 मत्याशनः संयतात्मा न्दाने त्रैपवणे रतः ॥ ३० ॥
 मत्प्रेरमेपु स्थानेषु स्वार्णसाहस्रकं जपेत् ।
 जपाद् दशांशं जुहुयात् पद्माज्यतिलपायसैः ॥ ३१ ॥

स्वर्णादौ पूजयेद् देवं कृष्णं विभवंसारतः ।

भोजयेद् ब्राह्मणान् शक्त्या कृतपूर्वततो भवेत् ॥ ३२ ॥

ध्यानं च —

वालं प्रत्यग्रनीलोत्पलदलजलदृश्यामलं कोमलाङ्गं

व्याकोशाभोजनेत्रं कनकमणिलसद्गुणं पीतवस्त्रम् ।

पर्हापीडं विचित्रोज्ज्वलमकरलसत्कण्डलं चारुवक्रं

कृष्णं दोर्भिश्वर्तुर्भिर्धृतजलजगटापद्मचक्रं स्मरामि ॥ ३३ ॥

वन्यैर्नानाप्रसूनैर्विरचितरुचिमच्चित्रमौलिं विचित्रै-

र्पर्हामिश्रैः कदम्बैर्व्यतिकरितलसत्केसरोद्दामदाज्ञा ।

कण्ठान्तालम्बिनोच्चैः परिगतवपुषं वेणुगानानुपक्तं

गोगोपीगोपवृन्दैः परिगतमपि वा चिन्तयेत् पीतवस्त्रम् ॥ ३४ ॥

श्रीवत्सोद्भासिवक्षःस्थलगतविलसत्कौस्तुभोद्भासिलक्ष्मी-

व्यामिश्रालोलहार मधुकरनिकरानीलफेशालकान्तम् ।

व्यायेत् पूर्णेन्दुविम्बामलमुखकमलं फुलपद्मायताक्ष

देवं गोपालवेपं दिवि सुरमुनिभिर्वन्द्यमानं मुकुन्दम् ॥ ३५ ॥

सामाम्यसाधनाधिकारः ।

अथ त्रिकालं कृष्णस्य यथा ध्यानं निगद्यते ।

गदां सन्दोहनकृते घत्ससन्दोहमध्यगम् ॥ ३६ ॥

वेणुगानविनोदेन रममाण विलासिनम् ॥ ३७ ॥

ललिहमानं गोवत्सैर्गोपकन्यामिरावृतम् ।

ससुरासुरगन्धर्वमुनिविद्याधरादिभिः ॥ ३८ ॥

धृन्दशो दिवि देवेशं वन्द्यमानं स्मरन् यजेत् ।

चम्पकोत्पलपद्माद्यैर्वन्यैरन्यैः सुगन्धिभिः ॥ ३९ ॥

कुसुमैर्गन्धघृपाद्यैर्यथावदभिपूजयेत् ।

प्रातर्हिरण्यपात्रेषु दधि मूत्रं गुलं मधु ॥ ४० ॥

रसघन्नवनीतं च ताम्बूलं च निवेदयेत् ।

मध्याह्ने रत्नरौधेन्द्रजिह्वरेऽस्तिमनोरमे ॥ ४१ ॥

दिव्योद्याने कल्पवृक्षच्छायायां रत्नमण्डपे ।
 रत्नसिंहासनाम्भोजकर्णिकायां चतुर्भुजम् ॥ ४२ ॥
 यथोक्तरूपालङ्कारं कृष्णं ध्यायीत साधकः ।
 संवृतं गोपकन्याभिर्दिव्यरूपभिरच्युतम् ॥ ४३ ॥
 नारदाद्यैर्मुनिगणैः सेव्यमानं सुरैरपि ।
 उद्यानवृक्षच्छायासु चरित्वा यवसोदकम् ॥ ४४ ॥
 सुवृक्षाभिस्तथा गोभिर्विश्रुताभिरवेक्षितम् ।
 ध्यात्वैवं विधिनावाह्य वक्ष्यमाणविधानतः ॥ ४५ ॥
 सुगन्धिधन्यकुसुमैश्चम्पकौत्फुल्लकुब्जकैः ।
 संपूज्य हेमपात्रेषु निवेद्य घृतपायसैः ॥ ४६ ॥
 दत्त्वा गोभ्यस्तथा आसान् क्षमस्वेति प्रवा(हःस)येत् ।
 सायं बृन्दावने देवं रासमण्डलमध्यगम् ॥ ४७ ॥
 अलङ्कृताभिरत्यर्थं गोपकन्याभिरावृतम् ।
 क्रीडन्तं नृत्तगीताद्यैर्विनोदैर्विविधैर्विभुम् ॥ ४८ ॥
 मल्लिकाजातिकुसुमैरिष्टा तु घृतपायसम् ।
 निवेद्य च शृत क्षीरं दत्त्वा हस्तावसेचनम् ॥ ४९ ॥
 मुखयासं तु ताम्बूलं विनिवेद्य प्रवा(हःस)येत् ।

त्रिपञ्चणध्यानाधिकारः १^१

अथ सागान्ययजनं कृष्णस्येह निगद्यते ॥ ५० ॥
 स्वाङ्गमूलैर्विधिस्तातो गत्वा यागालयान्तिकम् ।
 नामभिर्द्वारपालांश्च प्रागादिषु यजेत् क्रमात् ॥ ५१ ॥
 धातारं च विधातारं गङ्गा च यमुनामपि ।
 शङ्खपद्मनिधी तद्वद् द्वारशाखाग्रयोरपि ॥ ५२ ॥
 मध्ययोर्मूलयोरिष्टा तन्मध्ये च मुददर्शनम् ।
 ऊर्ध्वोर्दुम्बरमध्ये तु नाम्ना द्वारभिय यजेत् ॥ ५३ ॥

भद्रं सुमद्रं याम्ये तु द्वारे द्वारश्रियं तथा ।
 चण्डं प्रचण्डं लक्ष्मीं च पश्चिमे विजया जयाम् ॥ ५४ ॥
 लक्ष्मीं च प्रयजेद् द्वारे तारकाधीशदिग्गते ।
 अस्त्रामिमन्त्रितं पुष्प प्रक्षिप्यान्तः प्रविश्य तु ॥ ५५ ॥
 तदस्त्रकुमुमं न्यस्य देहल्या वास्तुपद्मजे ।
 स्वासनं च समाराध्य शस्त्रवप्रं समन्ततः ॥ ५६ ॥
 सङ्कल्प्य वर्मणा गेहमवकुण्ठ्य निजासने ।
 आसीनोऽथ विशुद्धात्मा शोपणाद्यैर्यथाक्रमम् ॥ ५७ ॥
 विन्यस्य सकलीकृत्य कृष्णरूपी स्वयं जपन् ।
 चिज्ज्योतिषि हृद्भोजे स्वकीये कृष्णमव्ययम् ॥ ५८ ॥
 आसनादिक्रमादिद्वा मानसैरुपचारकैः ।
 मूलाङ्गैरर्घ्यमापूर्य तज्जलोक्षितमस्तकः ॥ ५९ ॥
 आश्रयं द्रव्यचक्रं च तैः संशोध्यार्घ्यविन्दुभिः ।
 आत्मानमिष्टा गन्धाद्यैः प्रवरैः कृष्णरूपिणम् ॥ ६० ॥
 कृतोर्ध्वपुण्ड्रः कुसुमदूर्वालङ्कृतशेखरः ।
 दक्षिणे विघ्नराजानमैशान्या प्रयजेद् गुरुम् ॥ ६१ ॥
 पृथिव्यादिमयं पीठं सङ्कल्प्याभ्यर्चयेदपि ।
 आधारशक्तिं गन्धाद्यैरनन्तं च स्वनामत. ॥ ६२ ॥
 भ्रमर्द्दिन्मप्यभ्रमर्द्दिन् प्रकृष्टान्तात्सामनेषु च ।
 प्रवृत्तिरूपं मोहं च कालतत्त्वं च विधया ॥ ६३ ॥
 मायातत्त्वं च संपूज्य सूर्यसोमाग्निमण्डलैः ।
 प्रागादिकेसराग्नेषु शक्तीरपि समर्चयेत् ॥ ६४ ॥
 विमलोत्कर्षिणी ज्ञाना क्रिया योगा च सत्यया ।
 प्रह्वीशानुग्रहा चैव पूज्यास्तु नव शक्तयः ॥ ६५ ॥
 हेमादिप्रतिमायां वा पटे वा लक्षणान्विते ।
 आवाक्षाष्टाक्षरोक्तेन विधानेन यजेद्दरिम् ॥ ६६ ॥

अज्ञानि फेसराग्रेषु कोणेप्वस्त्रं च पूजयेत् ।
 रुक्मिणी सत्यभामां च लक्ष्मीं नागजितीमपि ॥ ६७ ॥
 सुनन्दां मित्रविन्दां च देवी जाम्बवतीमपि ।
 सुशालां चैव पूर्वादिदलाग्रेषु क्रमाद् यजेत् ॥ ६८ ॥
 पीठाद् बाह्ये मण्डपान्तः शङ्खादीन् द्वन्द्वशोऽर्चयेत् ।
 चतुर्द्वारप्रदेशेषु क्रमाद् दक्षिणवामयोः ॥ ६९ ॥
 शङ्खं चक्रं गदा शार्ङ्गं मुसलं नन्दकं तथा ।
 पाशाङ्कुशौ च मध्ये प्राक् श्रीवत्सं कौस्तुभं यजेत् ॥ ७० ॥
 अथ मण्डलबाह्ये तु वह्निकोणादिदेवताः ।
 सरस्वतीं गणेशं च दुर्गां क्षेत्रपतिं क्रमात् ॥ ७१ ॥
 प्रागादि नारदं क्रूर्मं पूर्वसिद्धान् गुरून् यजेत् ।
 तेषां बाह्ये तु लोकेशान् तदस्त्राणि च तद्बहिः ॥ ७२ ॥
 संपूज्य गन्धैः पुष्पाद्यैस्ततो देवं प्रवासयेत् ।
 एवं प्रतिदिनं पूज्य त्रिकालं विभवे सति ॥ ७३ ॥
 एवं साधितमन्त्रस्य सर्वकामा भवन्ति हि ।
 विप्रादीन् वशयेदधुत्वा वन्यपुष्पैश्च जातिभिः ॥ ७४ ॥
 रक्तपुष्पैस्तथा नीलैरुत्पलैः सर्व एव हि ।
 सतण्डुलैस्तिलैः पुष्पैर्हुत्वा तद्भस्मधारणात् ॥ ७५ ॥
 योऽपितो, वशयेद्यज्जक्षीरमध्वभिन्नारितैः ।
 कदम्बपुष्पैर्जुहुयाद् ध्यात्वा गोपालविग्रहम् ॥ ७६ ॥
 कदम्बमूले गायन्तं सर्ववश्यकरं तु तत् ।
 अन्नाद्यकामः श्रीपुष्पैः सिततण्डुलमिश्रितैः ॥ ७७ ॥
 जुहोति चाप्यपामार्गैः सर्वलोऋवशीकरम् ।
 धनार्थी सितपद्माद्यैर्वस्त्रं तद्वर्णपुष्पकैः ॥ ७८ ॥
 वादरीभिः समिद्धिस्तु साज्याभिः कन्यकाप्तये ।
 मध्वकलवर्णैर्हुत्वा सर्वेषा स्याद् वशीकरम् ॥ ७९ ॥

गोसिद्धिर्गौरसैर्हुत्वा पञ्चैरन्नाद्यसम्पदः ।

- दध्याज्यखादिरहुताद् व्यसनेभ्यो विमुच्यते ॥ ८० ॥

पुत्रार्थमश्वत्थतरोर्मूले कृष्णं स्मरन् यजेत् ।

गुरुत्रप्रदं लक्षं जपेत् तस्माद् दशांशतः ॥ ८१ ॥

वृत्तं तु जुहुयाद् भूत्यै नवर्नातं जुहोतु च ।

प्रातः कुञ्जदिने स्नातः श्रीभूगिसहितं हरिम् ॥ ८२ ॥

इष्टायुतं जपित्वा तत् क्षेत्रं गत्वा तु तन्मृदम् ।

सप्ताभिमन्त्रितां प्राश्य तत्क्षेत्रं संसर्भिलभेत् ॥ ८३ ॥

पारिजातहरं कृष्णं ध्यात्वेष्टा करधीरजैः ।

संसिद्धैर्जुहुयाद्वाज्यैर्जयतीन्द्र इव द्विपः ॥ ८४ ॥

शङ्खादिनिधिसंयुक्तं द्वारफावासिनं हरिम् ।

- ध्यात्वेष्टा तण्डुलान् हुत्वा प्रतिष्ठां लभतेऽचिरात् ॥ ८५ ॥

पार्थाय गीतावक्तारं कृष्णं ध्यात्वाम्बुजैर्यजन ।

धर्मं च मोक्षं प्राप्नोति दूर्वाढोमाञ्चिरायुषम् ॥ ८६ ॥

आहर्तारं तु रुक्मिण्या ध्यात्वेष्टा लाजगोघृतम् ।

जुहुयाच्च जपेदिष्टां कन्यां योपाश्च विन्दति ॥ ८७ ॥

- पिबन्तं पूतनास्तन्यं स्थैर्यं ध्यात्वावलोकनात् ।

सर्वे महा विनश्यन्ति विषं कालीयमर्दनम् ॥ ८८ ॥

बृन्दावनगतं ध्यायन् वृष्टिकामस्तु वेतसैः ।

हुत्वा तु लभते वृष्टिं सप्तरात्रात् संशय ॥ ८९ ॥

- न्यार्धेऽत्र अयेच्चापमृत्युं छिन्नाज्यतिलहोमतः ।

माज्यपायसहोमेन सर्वान् कामानवाप्नुयात् ॥ ९० ॥

राज्ञः पुरोहितत्वार्थां शुक्लपुष्पैर्मधुप्लुतैः ।

हुत्वा तु लभते लक्षमन्यद् वा न चिराद् द्विजः ॥ ९१ ॥

इति निगदितमेतत् कृष्णमन्त्रस्य सम्यङ्

मुनिजपपरिदृष्टान् वीक्ष्य कल्पान् विधानम् ।

नृसिंहमेवं ध्यात्वा तु कुर्यात् पूजाजपादिकम् ।
 स्वासीनं हृदयाम्भोजे मानसद्रव्यविस्तरैः ॥ २४ ॥
 पूजयेन्मनसा योगी तदशक्तो बहिर्यजेत् ।
 हैमीं मणिमयीं रौप्यां प्रतिमां ताग्रजा तु वा ॥ २५ ॥
 कृत्वा चित्रपटे वापि सालग्रामेऽथवाचयेत् ।
 अभावे स्थण्डिले वापि पावके वार्कमण्डले ॥ २६ ॥
 कुर्यान्नित्यार्चनं मन्त्री यथावदुपपत्तितः ।
 शैली स्थिरा चेत् प्रतिमा विमाने सुप्रतिष्ठिता ॥ २७ ॥
 राजराष्ट्रादिरक्षायै तत्र पूजां प्रवर्तयेत् ।
 त्रिसन्ध्यं त्वेकसन्ध्यं वा विभवानुगुणं यजेत् ॥ २८ ॥
 अपुरश्चरणोऽध्येष नित्यार्चनजपादिभिः ।
 भक्तः स वाञ्छितानर्थान् लभत्येव न सशयः ॥ २९ ॥

अथ नित्यार्चनविधिः—

सात्वा सन्ध्या च निर्वर्त्य मौनी प्रार्थ्यार्चनोगृहम् ।
 क्षालिताङ्घ्रिकरः सम्यगाचातो द्वारपान् यजेत् ॥ ३० ॥
 सपवित्रोत्तरासङ्गः संप्रोक्ष्यार्घ्यजलैः क्रमात् ।
 द्वारशाखोर्ध्वगौ धातृविधातारौ च मध्यमे ॥ ३१ ॥
 गङ्गा च यमुना चाथः शङ्खपद्मनिर्धौ स्थितौ ।
 ऊर्ध्वोदुम्बरगां द्वारश्रिय गजशुगान्तरा ॥ ३२ ॥
 क्षिप्तवान्तः कुसुमं स्वाह्वाद् विघ्नानुत्सार्य वाग्यतः ।
 अन्तःप्रविश्य वास्त्वीशं ब्रह्माण च स्वविष्टरम् ॥ ३३ ॥
 उपविश्य पुरः प्रोक्तैः शोपणाद्यैर्विशोधयेत् ।
 स्वैक्यं ध्यात्वा नरहरिं हृदयान्जे च चिन्मयम् ॥ ३४ ॥
 अक्षशुद्धकरोऽङ्गानि कराहलितु विन्यसेत् ।
 मूलेन व्यापकं चापि देहे रुद्रपदानि च ॥ ३५ ॥

प्रसारितौ करौ जान्वोरारोप्याधोमुखाङ्गुली ।-

व्यत्यस्तौ चरणौ कृत्वा सिंहवद् व्यादिताननः ॥ ३६ ॥

नृसिंहमुद्रामेवं तु वदध्वा हृत्पद्मकोटेरे ।

अङ्गुष्ठमात्रं नृहरिं ज्योतिर्मध्ये यजेद् धिया ॥ ३७ ॥

ऊर्ध्वपुण्ड्राणि कृत्वा तु पुष्पारेऽपितमस्तकः ।

अस्त्रक्षालितपात्रेऽर्घ्यमापूर्याथ कुशाक्षतम् ॥ ३८ ॥

प्राग्वत् तारं तु विन्यम्य जपित्वेष्ट्वा प्रदर्शयेत् ।

धेनुमुद्रां तदर्घ्याङ्घ्रियाङ्घ्र्याण्यबोक्ष्य तु ॥ ३९ ॥

स्वशिरो यागभूमिं च गणेश नैर्ऋतेऽर्चयेत् ।

गुरूनेशे मुनींश्चापि पूजास्थानचतुर्दिशम् ॥ ४० ॥

प्राच्यां भद्रं सुभद्रं च याग्ये चण्डप्रचण्डकौ ।

पश्चात्तलमचलकावुदीच्यां विजयं जयम् ॥ ४१ ॥

आधारशक्तिं मध्ये तु कूर्मान्तौ ततो भुवम् ।

उत्तरोत्तरतः पृथ्वीं योगपीठं च पूजयेत् ॥ ४२ ॥

धर्मादीनप्यधर्मादीस्तमस्सत्स्वरजासि च ।

तत्कन्दनालपद्मानि शुक्लकृष्णारुणानि तु ॥ ४३ ॥

सूर्यसोमाग्निविश्वानि पत्रकेसरकर्णिकां ।

दत्त्वार्घ्यमन्त्रान्निर्माल्यमपनीयाभिपिच्य तु ॥ ४४ ॥

आवाह्य तस्मिन् नृहरिं यथैवाष्टाक्षरोदितम् ।

अर्घ्यादिक क्रमाद् दत्त्वा सान्निध्यं परिभावयेत् ॥ ४५ ॥

मन्त्रन्यासं ततः कृत्वा पुष्पधूपार्चितं ततः ।

मूलाङ्गवैदिकैर्मन्त्रैः पञ्चगव्यादिविस्तरैः ॥ ४६ ॥

गन्धाङ्घ्रिश्चाभिपिच्याम्भस्तद्वस्त्रेणापनीय तु ।

संस्थाप्यासनपद्मे तु दत्त्वार्घ्यादित्रयं पुनः ॥ ४७ ॥

उपचारोक्तमार्गेण पूजयेत् तु विधानतः ।
 अङ्गानि क्रैसरात्रेषु वह्न्यादिष्वस्त्रमर्चयेत् ॥ ४८ ॥
 श्रद्धां मेधां महाकामां भीमामथ महाननाम् ।
 आर्द्रां दीप्तिं दलात्रेषु पूर्वादिकमतो यजेत् ॥ ४९ ॥
 मध्ये श्रियं ततः प्राच्यां गरुडं चाथ दक्षिणे ।
 चक्रं तु सशरं शार्ङ्गमाप्ये सौम्ये गदां यजेत् ॥ ५० ॥
 क्रौणेषु शङ्खं गरुडं ध्वजात्रे वाहनं यजेत् ।

षाढावरणं —

चक्रं खड्गं च पद्मं च मुसलं चैव दक्षिणे ॥ ५१ ॥
 शङ्खं गदा खेटकं च शार्ङ्गं देवस्य धामतः ।
 तुष्टिं दक्षिणतः पुष्टिं वामे तत्रैव कौस्तुभम् ॥ ५२ ॥
 श्रीवत्सं दक्षिणेऽभ्यर्च्य वनमालां च पूजयेत् ।
 पीताम्बरं ब्रह्मसूत्रं नाभिपद्मं किरीटकम् ॥ ५३ ॥
 भूषणानि च सर्वाणि स्वस्थानेषु च पूजयेत् ।
 कुमुदं कुमुदाक्षं च पुण्डरीकं च धामनम् ॥ ५४ ॥
 शङ्कुकर्णं सर्वनेत्रं सुमुखं सुप्रतिष्ठितम् ।
 एतान् पूर्वैद्यदिक्षु यजेत् स्वारूयानमोन्तकम् ॥ ५५ ॥
 लोकेशान् दश तद्बाहो सायुधादींस्तु पूजयेत् ।
 ततो गुरुश्रुषिं छन्दो देवतानि प्रणम्य तु ॥ ५६ ॥
 इन्द्राक्षसूत्रं देवात्रे जपेन्मन्त्रं प्रसन्नधीः ।
 जपपूजादिकं सर्वमर्पयेद् देवपादयोः ॥ ५७ ॥
 नत्वा स्तुत्वा क्षमस्वेति तन्मूर्तीं तं विसर्जयेत् ।

नित्यपूजाधिकारः ।

विनियोगांस्तु वक्ष्यामि साधकानां हिताय वै ॥ ५८ ॥

मृत्याशनः शस्तदेशे जपकोट्याणिमादिर्भाक् ।
 महापातकिनां शुद्धिः कोट्या स्यादुपपातकात् ॥ ५९ ॥
 लक्ष्णेण पातकेभ्यश्च प्रयुतेन विशुध्यति ।
 अपमृत्युजयं वाञ्छन् हैमाद्यं तु घटं शुभम् ॥ ६० ॥
 भारावरजलापूर्णं भद्रके विनिधाय तु ।
 तीर्थाम्भोभिः सुवर्णेन नानारत्नाक्षतैः फलैः ॥ ६१ ॥
 चतुःक्षीरत्वग्म्भोभिः सुगन्धिकुसुमैर्नवैः ।
 श्रीवृक्षाश्चत्थचूतानां पल्लवैः कूर्चसंयुतैः ॥ ६२ ॥
 कुम्भवक्त्रे सुनिहितैः सतण्डुलपिधानकैः ।
 सुसूक्ष्मनववस्त्राभ्यां वेष्टिते सग्विभूषिते ॥ ६३ ॥
 आसनादिक्रमात् तस्मिन्नावास्त्रं नृहरिं विभुम् ।
 द्यष्टोपचारैराराध्य परिवारांश्च पूजयेत् ॥ ६४ ॥
 सम्यगग्निं प्रतिष्ठाप्य हुत्वा दशशतं घृतम् ।
 सम्पात्य कुम्भे तु जपेत् कूर्चस्पृगयुतं मनुम् ॥ ६५ ॥
 देवस्य महतीं पूजां कृत्वा विप्रांश्च भोजयेत् ।
 उपोषितं शुचिस्नातं साध्यमौदुम्बरासने ॥ ६६ ॥
 संस्थाप्य विन्यसेत् साङ्गं मन्त्रं तस्मिन्स्तमर्चयेत् ।
 गीतवादित्रनिर्घोषैर्वेदघोषपुरस्कृतम् ॥ ६७ ॥
 अभिषिञ्चेदमुं सम्यक् सोऽपमृत्योर्विमुच्यते ।
 मन्त्रिणे दक्षिणा दद्यान्निजा शक्तिमहापयन् ॥ ६८ ॥
 भूतग्रहाभिभूतांश्च रोगिणश्चाभिषेचयेत् ।
 तत्तत्पीडोपशमनं तेषां सद्यो भविष्यति ॥ ६९ ॥
 सहस्रजपितं भस्म सर्वरोगहरं स्मृतम् ।
 स्पृष्ट्वात्मानं जपेन्मन्त्रं शतं स्यादात्मरक्षणम् ॥ ७० ॥
 चोरदुष्टमृगव्यालराजभूताद्युपद्रवे ।
 स्वैक्यं ध्यात्वा जपं कुर्वन् तत्तद्भीतेर्विमुच्यते ॥ ७१ ॥

स्वयं नृसिंहो भूत्वारिं परिभ्राम्य मृगं स्मरन् ।
 यस्या दिशि क्षिपेत् तस्या रिपोरुच्चाटन भवेत् ॥ ७२ ॥
 स्वयं नृसिंहः क्रुद्धः सन् मृगं शत्रु विदारयन् ।
 नखैर्जपेत् सहस्रं तु नित्यं मासेन मारयेत् ॥ ७३ ॥
 मारयित्वा रिपुं गन्त्रं जपित्वा कलशेन तु ।
 अभिषिक्तो विशुद्ध स्यादात्मरक्षा च तद् भवेत् ॥ ७४ ॥
 विद्वेषोच्चाटनादीनि कृत्वा चैव विशुध्यति ।
 क्रूर कर्मार्थं सौम्य वा यद्यदिच्छति मन्त्रवित् ॥ ७५ ॥
 तत्तत् स्वैक्यहरिध्यानाज्जपत्. कर्म सिध्यति ।
 कुण्डे वेदाश्रके बह्वावावाह्येष्वा नृकेसरिम् ॥ ७६ ॥
 जुहुयाच्चोदितैर्द्रव्यैरभीष्टफलमश्नुते ।
 पूजा च कुर्याद् देवम्य शक्त्या विप्राश्च भोजयेत् ॥ ७७ ॥
 पुत्रञ्जीवेन्धनामौ तु पुत्रार्थं तत्फलैर्हुतात् ।
 सत्पुत्रं लभते तद्वत् पायसाज्यहुतादपि ॥ ७८ ॥
 पूजा कृत्वा भगवतः पुत्रकामो यदा भवेत् ।
 पुत्रञ्जीवेन्धनामौ तु हुत्वा लक्ष पयो घृतम् ॥ ७९ ॥
 पायस च चरौ तस्मिन् सपात्याज्यं जपेदपि ।
 दम्पती भोजयेत् तेन ब्राह्मणान् भोजयेदपि ॥ ८० ॥
 अचिरेण भवेत् पुत्रो क्षीर्घायुः कान्तविग्रहः ।
 श्रीकामो विल्वकाष्ठाग्नौ श्रीलताकुसुमाभुजैः ॥ ८१ ॥
 विल्वपत्रैः फलैर्हुत्वा घृताक्तैर्लभते श्रियम् ।
 दूर्वाभिरायुराप्नोति क्षीराज्यहवनात् पशून् ॥ ८२ ॥
 उपद्रवाणां शान्त्यर्थं दूर्वात्रिकसहस्रकम् ।
 अयुतं वाप्यु जुहुयाच्छान्तिं गच्छन्त्युपद्रवाः ॥ ८३ ॥
 अथ युद्धजय वाञ्छन् विभीतकशरानले ।
 समूलतूलपत्राग्रकल्पितानां तद्देधसाम् ॥ ८४ ॥

राजिसेहावसिक्तानामयुतं लभते जयम् ।
 शत्रून्भिमुखायातानेवं ध्यायन् जपेदपि ॥ ८५ ॥
 इष्ट्वा दूर्वाक्षतैर्देवं पालाशामौ घृतेन तु ।
 दूर्वाभिः पायसाज्येन हुत्वायुर्दीर्घमाप्नुयात् ॥ ८६ ॥
 हुत्वा समिद्धिः पालाशैः साज्यैरारोग्यमाप्नुयात् ।
 वृष्टये वैतसैः साज्यैः सक्षीरान्नं जुहोतु च ॥ ८७ ॥
 जले स्थित्वा जपेन्मन्त्रं वृष्टिरिष्टा भविष्यति ।
 किमत्र बहुनोक्तेन यद् यदिच्छति मन्त्रवित् ॥ ८८ ॥
 तत्तत् पूजाजपध्यानहुतैः प्राप्नोति भक्तिमान् ।
 मृद्धासने समासीन ऋजुकायः समाहितः ॥ ८९ ॥
 ध्यायेत् कुण्डलिनीं नाभेरधस्ताच्चतुरङ्गले ।
 सप्तव्यालोपमां दीप्त्या सूर्याभामष्टवर्तुलाम् ॥ ९० ॥
 हेमाभां प्रणवं चास्यां दश नाड्यो दिनिस्स्रताः ।
 इडा पिङ्गां सुपुत्रां च गान्धारीं हस्तिजिह्विका ॥ ९१ ॥
 सुयशालम्बुपा पूषा कुहूर्वे शङ्किनी तथा ।
 प्राणादिदशवायूनां मार्गभूतास्तु नाडयः ॥ ९२ ॥
 ऊर्ध्वङ्गमा सुपुत्रास्या देहमध्ये व्यवस्थिता ।
 इडा वामेन संयाति पिङ्गला दक्षिणेन तु ॥ ९३ ॥
 नाभिपद्मं सुपुत्रा तु गत्वा तत्कर्णिकां गता ।
 तत्र विद्युत्प्रभा देवी रमा प्रणवविग्रहा ॥ ९४ ॥
 सूक्ष्मास्या चिन्मयी ध्येया विद्युल्लेखेव भास्वरा ।
 तंतः सुपुत्रामार्गेण गता हृत्पद्मकर्णिकाम् ॥ ९५ ॥
 मध्यमास्यां रमार्शक्तिं ध्यायेद् दीपशिखोपमाम् ।
 सार्धत्रिमात्रप्रणवहंसमन्त्रविभाविताम् ॥ ९६ ॥
 ततश्चोर्ध्वं व्रजन्तीं तां ज्योतिर्लेखां सुपुत्रया ।
 भ्रूमध्ये विन्दुमध्यस्थां प्रणवे वैखरीं रमाम् ॥ ९७ ॥

इन्दुरश्मिनिभा ध्यायेत् ततोऽपि च सुपुत्रया ।
 निर्गत्य द्वादशान्ताञ्जचन्द्रमण्डलमध्यगाम् ॥ ९८ ॥
 तारवारुणबीजस्था ग्रन्थमाना सुधामृतैः ।
 अमृतादिकलाजालनिष्ठयूतामृतधारया ॥ ९९ ॥
 सुपुत्रयाधो भ्रूपद्महृत्त्राभिकमलानि च ।
 क्रमेणागत्य संप्राप्ता सूक्ष्मा कुण्डलिनी पराम् ॥ १०० ॥
 ततोऽप्यापादतलयोः पूर्यन्ती सुधामृतैः ।
 पुनरूर्ध्वं यथाशक्ति गच्छन्ती वामृतात् पुनः ॥ १०१ ॥
 ह्लावयन्ती सुधाम्भोभिरापादतलमस्तकात् ।
 चिन्तयेत् परमा लक्ष्मीं विश्वलोकाविधायिनीम् ॥ १०२ ॥
 विन्यसेच्चतुरो वेदान् बिन्दौ पूर्णसुधामृतान् ।
 हृत्पद्मे तान् वसन्तादीन्तूनमृतपूरितान् ॥ १०३ ॥
 विन्यस्य नामिष्ये तु न्यसेदाहवनीयकम् ।
 अन्वाहार्यं च विन्यस्य तथार्घिं गार्हपत्यकम् ॥ १०४ ॥
 ह्लाव्यमानास्तु सुधया प्रणवेन विदीरितान् ।
 कर्मेन्द्रियाणि सव्ये तु न्यसेज्जानानि दक्षिणे ॥ १०५ ॥
 तन्मात्रापञ्चकं चैव पञ्च भूतानि पादयोः ।
 दक्षिणेतरयोर्न्यसेदमृताप्लावितानि तु ॥ १०६ ॥
 चत्रापि चरमा ध्यायेद् विद्युल्लेखानुसारणीम् ।
 मनो बुद्धिर्महङ्कार प्रकृतिं पुरुष तथा ॥ १०७ ॥
 व्यापित्येनाखिले देहे विन्यस्याथ नृकेसरिम् ।
 सैक्य ध्यात्वामृताम्भोभिः प्लावयेदखिल क्रमात् ॥ १०८ ॥
 तत पूजाजपध्यानहोमाद्यन्त समाचरेत् ।
 यन्त्रोक्त फलमाप्नोति मन्त्रसिद्धिश्च जायते ॥ १०९ ॥
 सामान्योऽयं हरिन्मसो मन्त्राणां नृहरे स्मृत ।
 नृसिंहयन्त्र वक्ष्यामि सर्वरक्षाकर परम् ॥ ११० ॥

स्वर्णपट्टेऽथवा भूर्जे शुक्लपट्टेऽथवा लिखेत् ।
 रोचनाकुङ्कुमलघुकुष्ठकर्पूरचन्दनैः ॥ १११ ॥
 सुपिष्टैः पङ्कजं शुक्लं कर्णिकाकेसरोज्ज्वलम् ।
 अन्तरष्टदलं बाह्ये द्यष्टपत्रं ततो वद्विः ॥ ११२ ॥
 द्वात्रिंशच्च दल बाह्ये त्रिधा पाशेन वेष्टयेत् ।
 अङ्कुशेन च संवेष्ट्य नृसिंहैकाक्षरं ततः ॥ ११३ ॥
 कर्णिकायां लिखेत् तस्यां रक्ष्यनाम च संलिखेत् ।
 अष्टाक्षराण्यष्टदले द्यष्टपत्रेषु-च स्वराण् ॥ ११४ ॥
 द्वात्रिंशद्दलमध्येषु मूलमन्त्राक्षराण्यपि ।
 दलामेषु ककारादीन् द्वात्रिंशद्दर्शकान् लिखेत् ॥ ११५ ॥
 दलसन्धिषु 'हक्षेभि' परितो विलिखेत् त्रिधा ।
 सपद्मपट्टसूत्राभ्यां गुलिकीकृत्य वेष्टयेत् ॥ ११६ ॥
 लाक्ष्या च सुर्वेणेन समाच्छाद्याम्बुजो रे ।
 विन्यस्तफलशे यन्त्रमवस्थाप्यासनावितः ॥ ११७ ॥
 आवाहाय यजेत् सम्यग् जपेत् स्पृष्टायुतं मनुम् ।
 साध्यं तैत्कलशाम्भोभिरभिविच्य गुलिं ततः ॥ ११८ ॥
 कण्ठे शिरसि वा हस्ते बद्ध्वा विप्राश्च भोजयेत् ।
 भूतमेतपिशाचानामपस्मारादिविद्विषाम् ॥ ११९ ॥
 रोगाणा च क्षयादीना परिहारः कृतो भवेत् ।

यन्त्रविधिः—

बीजे नाम ततो लिख्याद् बहिर्वृत्तं च तद्बहिः ॥ १२० ॥
 ओं हुं खे क्षे फट् जये ठठ ।
 साध्यास्यान्तरितं मन्त्रमिमं तु परितो लिखेत् ।
 पुनर्वृत्तं च षट्कोणे लिखेत् कोणेषु चानलम् ॥ १२१ ॥
 कोणात्रेषु महाकालं क्रोधं सन्धिषु विन्दुमत् ।
 पृथिवीमण्डलं बाह्ये चक्रमेतत् तु संलिखेत् ॥ १२२ ॥

१. 'क्षे', २. 'ला बाह्ये त्रि', ३. 'क्षा', ४. 'ष' र्थे. पाठ. ५. 'न फ'

मृतप्रेतपिशाचादीन् धारणादेव नाशयेत् ।
 शतावरिजः प्रस्थं प्रस्थं गोकुुरकस्य च ॥ १२३ ॥
 वाराह्या विंशतिफलं गुल्लुच्याः पञ्चविंशतिः ।
 भल्लातकानां द्वात्रिंशच्चित्रके तु दशैव तु ॥ १२४ ॥
 पलानि चूर्णयित्वा तु प्रस्थं कृष्णतिलं तथा ।
 पुराणशर्करायोश्च पलानां सप्ततिं क्षिपेत् ॥ १२५ ॥
 पञ्चत्रिंशत्फलं क्षौद्रं तदर्धं गोघृतं स्मृतम् ।
 एकीकृत्य तु तत्सर्वं स्निग्धभाण्डे विनिक्षिपेत् ॥ १२६ ॥
 सप्तरात्रार्पितं प्रातर्नित्यमर्धफलं क्रमात् ।
 अध्यान्वृसिंहमन्त्रेण मन्त्रितं ब्रह्मचर्यवान् ॥ १२७ ॥
 षण्मासात् पलितम्रं स्याज्जरां मृत्युं जयेदपि ।
 तथाष्टदश कुष्ठानि क्षयान् सप्तविधानपि ॥ १२८ ॥
 अशौत्तिवातजान् रोगानेकविंशतिपैत्तिकान् ।
 श्लैथिमिका विंशतिरुजः सान्निपाताश्च नाशयेत् ॥ १२९ ॥
 सेवमानश्चिरं जीवेन्नारसिंहं रसायनम् ।
 नारसिंहानुहुवाधिकारः ।

तार हृद्गवच्छब्दश्चतुर्थ्यन्तो भवेत् ततः ॥ १३० ॥
 दीर्घो भेषोऽनलः शृङ्ग साक्षिदण्डस्ततो वियत् ।
 दीर्घायुस्ततश्चापि देवदानव इत्यपि ॥ १३१ ॥

भृगुटाक्षं प्रदीप्तसहस्रकोटिसहस्रसमतेजसे(?) बज्रनखदंष्ट्रायुधाय स्फु-
 टविकीर्णफेसरसटाय, क्षुभितमहार्णवाग्भोदुन्दुभिस्वनघोषाय, सर्वमन्त्रान्तर-
 निर्योषाय, सर्वमन्त्रान्तरहृदयाय, एषोहि भगवन्! नारसिंह! पुरुष! परावर!
 ब्रह्मा! सत्येन स्फुर विनृम्भ दर दारय सर्वपातालान् अम गर्ज मुञ्च सिंहनाव
 विद्रावय आविद्रा अस सर्वयन्त्ररूपाणि सर्वपातालान् अथय सर्वतोऽनन्तज्वाल
 यज्जरातपजरेण सप्त पातालान् परिवारय सर्वपातालान् सुरलोकवासिनीनामा-
 फर्षय हृदयान्याकर्षय पुन शीघ्रं दह हन पच मथ शोषय निकृन्तय तावै-

न्मेऽखिलकन्यकान्वशमागतान् पातालेभ्यः आसुरिभ्यः फट् यन्त्ररूपेभ्यः
 फट् । सहस्रस्य मां रक्ष भगवन् । नारसिंहो विष्णोः । सर्वपापेभ्यः सर्वापद्रव्यः
 सर्वभयोपद्रवभयेभ्यश्च । ॐ ह्रीं क्षि फट् फास्तु ते ह् फट् ठठ । अस्या-
 ज्ञानि — नरसिंहक्रीडित सिंहविद्रावण सर्वयन्त्रान् हन भज्जोचाटय हुं फट्
 ठठ हृदयम् । ॐ नरसिंहोत्तमाङ्गरक्षणाय हुं फट् ठठ शिरः । ॐ दंष्ट्रोत्कटाय
 हुं फट् ठठ शिखा । ॐ नरसिंहारिविद्रावण हुं फट् ठठ कवचम् । ॐ
 नमो भगवते नरसिंहाय वेदवेदेनिवेदाङ्गे हुं फट् ठठ अस्त्रम् । ॐ फणास-
 हस्रभोगकुटिलपर्यङ्गायानन्ताय ठठ । आगच्छ भगवन् । विष्णोः । ठठ आवा-
 हनमन्त्रः । ॐ नमः श्रीहिताय नमः पूजामन्त्रः । पूजितो यथासुखं नमः ।

चतुःशताक्षरो मन्त्रो नारसिंह इति श्रुतः ।

ऋषिर्यमोऽस्यातिच्छन्दो विष्णुरेवास्य दैवतम् ॥ १३२ ॥

पश्चिमाभिमुखं विष्णोरासाद्यायतनं शुचिः ।

जपेद् द्वादशसाहस्रं पुरश्चरणसिद्धये ॥ १३३ ॥

अङ्गमन्त्राणि विन्यस्य करयोरङ्गुलीष्वपि ।

देहे वाभ्यर्च्य नृहरिमष्टबाहुं त्रिलोचनम् ॥ १३४ ॥

स्तम्भात्तिर्गत्य दितिजं भित्त्वा नखमुखासिभिः ।

तदान्त्रमालाविक्षेपरुधिरोक्षितविग्रहम् ॥ १३५ ॥

चक्रं खड्गं च मुसलं शङ्खं चर्म गदामपि ।

विभ्राणं बाहुपट्टकैश्च अधोहस्तद्वयेन तु ॥ १३६ ॥

हिरण्यकशिपुं भित्त्वा तदान्त्रोत्क्षेपभीषणम् ।

द्वारदेशे स्थितं रौद्रं जान्वोः क्षिप्वारिविग्रहम् ॥ १३७ ॥

गर्जन्तमतिगम्भीरमष्टहासभयानकम् ।

स्तूयमानं विरिञ्चाद्यैर्देवैर्मुनिगणैरपि ॥ १३८ ॥

ध्यात्वैवं चित्रपटके निरावरणमर्चयेत् ।

मनसा चोपचारैर्वा नित्यं मन्त्रं जपेदपि ॥ १३९ ॥

सिद्धमन्त्रो बिलं गत्वा जपेन्मन्त्रमथायुर्तम् ।

तत्र विभ्रान् बहुविधान् दृष्ट्वासौ निश्चलो जपेत् ॥ १४० ॥

प्रविश्य तु बिलं धीरः पाताले सिद्धिगाम्नुयात् ।
 असमर्थो जपेन्मन्त्र विलहारे ततो विलात् ॥ १४१ ॥
 निर्गत्यासुरकन्याश्च प्रयच्छन्त्यस्य वाञ्छितम् ।
 रसायन रस वार्य घटिकामेष विन्दति ॥ १४२ ॥
 सदेवासुरगन्धर्वयक्षरक्षोगणादयः ।
 मन्त्रिणं नोपसर्पन्ति प्रयच्छन्त्यपि वाञ्छितम् ॥ १४३ ॥
 पातालनरसिंहाधिकारः ।

नृसिंहैकाक्षरो मन्त्रो ब्रह्मा श्वेताग्न्यनुग्रहः ।
 दण्डी स्याज्जगतीच्छन्दो मुनिरन्निश्च वैवतम् ॥ १४४ ॥
 महाविष्णुस्तदङ्गानि स्वयं दीर्घस्वरैर्युतः ।
 ज्वलदभिशिलाजालत्रिशिलावोष्टितं हृदि ॥ १४५ ॥
 न्यस्त हृदि दहेत् पापमपि जन्मान्तरार्जितम् ।
 प्रणवान्तरितं मन्त्रं जपेद् विप्रः सुयन्त्रितः ॥ १४६ ॥
 नथा समुद्रगामिन्या शिखरे पर्वतस्य च ।
 जपेद् घृताशनो लक्षदशक त्वथ वै क्रमात् ॥ १४७ ॥
 भैक्षाहारः पङ्किलक्ष पुरश्चरणसिद्धये ।
 ध्यायेत् तुपारशैलाम कुङ्कुमाभसटोच्छ्रितम् ॥ १४८ ॥
 बालचन्द्रार्धदण्डं सिंहवक्त्र शिलोचनम् ।
 मुकुटीकुटिलामोगललादमकुटोज्ज्वलम् ॥ १४९ ॥
 चतुर्भुजं शङ्खचक्रगदाभयकर विभुम् ।
 सर्वाभरणाचित्राङ्ग पीताम्बरविभूषितम् ॥ १५० ॥
 हिरण्यवधसकुट्टं दहन्तमिव द्यष्टिभिः ।
 स्वैक्य ध्यात्वा नरहरिं मनसैव तमर्चयेत् ॥ १५१ ॥
 पटे वा प्रीतमाया वा मक्त्या शक्तस्तु पूजयेत् ।
 दशमात्रजपेनापि रोगापन्नो विमुच्यते ॥ १५२ ॥

मन्त्रस्यास्य सकाशे तु मन्त्राः प्रतिहताः परे ।

भस्मसाद् यान्ति भूतानि पिशाचाद्या न संशयः ॥ १५३ ॥

पुरश्चर्या विनाप्येष सिध्येद् भक्तस्य वै जपात् ।

विपरोगग्रहारिभ्यः पीडा सद्यो विनश्यति ॥ १५४ ॥

लक्षमात्रजपात् सर्वे श्मन यान्त्युपद्रवाः ।

अनुष्टुप्प्रोक्तमार्गेण विनियोगाश्च कीर्तिताः ॥ १५५ ॥

बाराहस्य तु ये प्रोक्ता विनियोगाः परत्र तु ।

त एवास्यापि नृहरेः क्रोपशान्त्यै च तं जपेत् ॥ १५६ ॥

तारं + हृद्गवते मेघोन्तायपदं तथा ।

सहस्रशीर्षाय क्षीरोदार्यवशाथिने शेषभोगपर्यङ्काय गरुडवाहनाय
वासुदेवाय नमः । पीतवाससे वासुदेवाय संक्रान्त प्रद्युम्नानिरुद्ध ह्यशिरो-
वराह नारसिंह वामन त्रिविक्रम रामराम कृष्ण वरप्रद नमोऽस्तु ते ।
असुरदैत्यदानवयक्षराक्षसभूतप्रेतपिशाचकूश्माण्डापस्मारसिद्धयोगिनीडाकिनी -
रिटिघृणिब्रह्मराक्षसविनायक पूतनारेवतीस्कन्दपुरोगानुग्रहानार्यग्रहनक्षत्रग्रहा-
नेतानन्याश्च महाग्रहान् हन दह पच मथ प्रमथ गृह आवेशय विध्वंसय
वित्रासय विद्रावय सर्वायुध चक्रेण गदया वज्रेण शूलेन भस्मीकुरु सहस्र-
बाहो सर्वप्रहरणायुधो नमः । ॐ जय विजय अनन्तापराजिताप्रविहत
सहस्रनेत्र ज्वल प्रज्वल विश्वरूप मधुसूदन महापुरुष वैकुण्ठ नारायण गोविन्द
पद्मनाभ हृषीकेश केशव दामोदर सर्वभूतवशङ्कर शङ्खचक्रगदाधर सर्वभूत नमो-
ऽस्तु ते । सर्वनागप्रमर्दन सर्वासुरोत्सादन सर्वदेव महेश्वर सर्वग्रहनिवारण स-
र्वयन्त्रप्रमज्जन सर्वमुद्राप्रभेदन सर्वजरविनाशन सर्वबन्धविमोक्षद सर्वकार्यार्थ-
साधन सर्वोपद्रवनाशन सर्वव्याधिविनाशन सर्वशत्रुविनाशन नाशन सर्वदुष्टनि-
वारण सर्वारिष्टप्रशमन सर्वदुःस्वप्ननाशन सर्वदेव नमोऽस्तु ते । सर्वभूतापकर्षण
जनार्दन देवदेव नमोऽस्तु ते । तथा पञ्चोद्भवसहितायामस्याङ्गानि दर्शितानि —
मृतेश्वर जय जीवन् हुं फट् ठठ हृदयम् । तेजोमय जीवन् हुं फट् ठठ
शिरः । अमृतोद्भवकुटाय जय जीवन् हुं फट् ठठ शिखा । अमृते कृष्णरू-
पाय जीवन् हुं फट् ठठ कवचम् । दम्पते जीवन् हुं फट् ठठ अस्त्रम् । सर्वते-
जसामुत्कृष्टतेजसे वौषट् नेत्रम् । दर्शनमन्त्रेण दिग्बन्धनम् ।

अपिस्तु वामदेवोऽस्य विराट्छन्दोऽस्य दैवतम् ॥ १५७ ॥
 विष्णुर्द्वादशसाहस्रं पुरश्चर्याकृते जपेत् ।
 तदशांशं तिलाज्याभ्यां हुत्वा सिद्धमनुभवेत् ॥ १५८ ॥
 मन्त्रस्मरणमात्रेण सर्वे नश्यन्त्युपद्रवाः ।
 ध्यात्वा नृसिंहं देवेशमनुष्टुप्प्रोक्तमार्गतः ॥ १५९ ॥
 संपूज्य मन्त्रं तु जपेत् सर्वान् कामानवाप्नुयात् ।
 युद्धे विजयमन्विच्छन् हुत्वा तेनायुतं घृतम् ॥ १६० ॥
 कृत्स्नं जपित्वायुं युद्धे विजयमाप्नुयात् ।
 मन्त्रिणं मन्त्रसन्नद्धतनु स्वैक्यं नृकेसरिम् ॥ १६१ ॥
 भूतमेतपिशाचाद्या व्याघ्रसर्पाद्वयस्तथा ।
 शत्रुचोरादयश्चापि नोपसर्पन्ति तं भयात् ॥ १६२ ॥
 जपित्वाष्टोत्तरशतं नाशयेत् तु मसूरिकाम् ।
 स्वैक्यं ध्यायंस्तु नृहरिं पश्यन् घोरेण चक्षुषा ॥ १६३ ॥
 जपित्वा दशसाहस्रमपस्मारं विनाशयेत् ।
 तद्वन्महाज्वरं हन्याद् विशत्या नेत्ररोगानुत् ॥ १६४ ॥
 त्रिपञ्चजपध्यायी विषाणि जगतीजपात् ।
 लक्ष्णेण कुष्ठं हरति यक्ष्माणं च विनाशयेत् ॥ १६५ ॥
 नन्धावर्तैर्हविष्याशी साज्यैर्हुत्वाप्नुयात् सुतम् ।
 दधिमध्वाज्यसिक्ताभिर्दूर्वाभिरपमृत्युजित् ॥ १६६ ॥
 पौर्णमास्यादितोऽनेन त्रिवारं जपितं घृतम् ।
 अपौर्णमास्या प्राक्षीयान्महामेघास्य जायते ॥ १६७ ॥
 चतुर्विंशतिवारं तु जपित्वा स्याद् वशीकरम् ।
 आज्येनाष्टसहस्रं तु हुत्वा तन्नामसंयुतम् ॥ १६८ ॥
 अथाकर्षणकामस्तु जुहुयाद् गौरसर्पपैः ।
 तैलाकाक्षसमिद्धिस्तु कृष्णाष्टम्यादितो निशि ॥ १६९ ॥
 कृष्णाष्टम्यन्तहोमेन शत्रु मारयति ध्रुवम् ।

हुतैः पद्मायुतैर्लक्ष्मीं फलैर्बल्वैश्च विन्दति ॥ १७० ॥
 यां वा भुवं कामयते योगे चाराहसंज्ञिते ।
 तां तु प्रदक्षिणीकृत्य हुत्वा ज्योतिष्मतीघृतम् ॥ १७१ ॥
 संवत्सरान्तं तां भूमिं लभते नात्र संशयः ।
 कृष्णाष्टम्यां शुक्रवारे नागयोगस्तु मैत्रमे ॥ १७२ ॥
 सार्षे मुहूर्ते सार्षे करणे नागसंज्ञिते ।
 संयोगो नागयोगोऽयमथवा कारणर्क्षयोः ॥ १७३ ॥
 पातालसाधनार्थाय दशलक्षं पयोघृतम् ।
 हुत्वा पातालवासिभ्यः प्रभूतं लभते धनम् ॥ १७४ ॥
 रसं रसायनं वार्धं घटिकां वा स विन्दति ।
 छायायां वटवृक्षस्य हुत्वा ज्योतिष्मतीघृतम् ॥ १७५ ॥
 अणिमादिगुणान् दिव्यानाप्नुयान्नात्र संशयः ।
 आकाशगमनं वाञ्छन् तैलेनाङ्गोलजेन तु ॥ १७६ ॥
 ज्योतिष्मत्याश्च लक्षणा त्रीणि त्रीणि जुहोति च ।
 त्रिरात्रोपोषितः पश्चाज्जपेन्मन्त्रं दिनत्रयम् ॥ १७७ ॥
 रात्रौ समुद्रगामिन्यां फण्ठदध्मोदके स्थितः ।
 जपेत् पञ्चसहस्राणि ततस्तत्सलिलागतम् ॥ १७८ ॥
 फलं वटस्य गृहीयान्निश्शङ्को भक्षयेत् तु तत् ।
 आकाशगामी स भवेत् दीर्घायुर्नवयौवनः ॥ १७९ ॥

इत्थं नृसिंहमनवोऽथ यथाप्रधानान्

कल्पान् विचार्य बहुधा सुबहुप्रकारान् ।

सार्चाविधानविनियोगविशेषयुक्ताः

सन्दर्शिता नृहरिभक्तिमतां यथार्थम् ॥ १८० ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुह्येऽथपद्मती सिद्धान्तसारे मन्त्रागोदे

नृहरिमन्त्रपटल पञ्चमिंशः ।

तारं च हृद्भगवते कुम्भदीर्घानलो विभत् ।
 भुजङ्गो वामकर्णाब्जो दीर्घं पार्श्वं ततो मरुत् ॥ १ ॥
 तिस्रो व्याहृतयः पार्श्वं तये भूपतिपूर्वकम् ।
 त्वं मे देऽथ वियदक्षनेत्रं दापय ठद्वयम् ॥ २ ॥
 महावराहमन्त्रोऽयमृष्याद्यं पूर्ववत् स्मृतम् ।
 व्याहृत्याद्यक्षरं व्रजं तामिरेवाङ्गकल्पना ॥ ३ ॥
 जातिपुक्ता व्याहृतयस्तिसस्तु हृदयादिकाः ।
 महर्जनौ स्यात् कवचं तपः सत्येऽस्त्रमीरितम् ॥ ४ ॥
 कराङ्गुलिषु चाप्येवं व्याहृतीः सप्त विन्यसेत् ।
 मूलेन व्यापकं चाङ्गान्यङ्गेषु प्रणवादिकम् ॥ ५ ॥
 पुरश्चरणसिद्धचर्थं लक्षं व्रत्याशनौ जपेत् ।
 कालाम्बुदचयप्रख्यं वराहवदनं विभुम् ॥ ६ ॥
 चतुर्भुजं शङ्खचक्रगदाभयवरप्रदम् ।
 त्रैलोक्यपूर्णवपुषं सुस्थितं पङ्कजासने ॥ ७ ॥
 किञ्चिदुत्थानपौत्रोत्थदंष्ट्रासीनवसुन्धरम् ।
 श्रीवत्सकौस्तुभोरस्कं मकुटादिविभूषणैः ॥ ८ ॥
 भूपितं पीतवसनं स्वैक्यं ध्यात्वा जपादिषु ।
 पूजयेमानसद्रव्यैः प्रतिमादिषु चार्चयेत् ॥ ९ ॥
 या भूमिमिच्छेत् संप्राप्तुं तां मृदं मधुरैस्त्रिभिः ।
 भौमवारे गृहीत्वा तु जुहोतु मनुनामुना ॥ १० ॥
 सप्तभौमदिनेष्वेवं द्विगुणं त्रिगुणं तु वा ।
 हुत्वा तां लभते भूमिं नित्यं जप्यार्चनेन च ॥ ११ ॥
 उक्तयोगेषु तां मृत्सा गृहीयाद् भक्षयेज्जपन् ।
 आत्मसात् सा भवेद् भूमिः क्षेत्रद्रोहो विनश्यति ॥ १२ ॥
 किमत्र बहुनोक्तेन ग्रन्थगौरवकारिणा ।

यद् यदिष्टं भवेत् तस्य तच्चदुद्दिश्य जुह्वतः ॥ १३ ॥
जपतो ध्यायतश्चैवं सिध्यत्येव न संशयः ।

महावराहमन्त्राधिकारः ।

द्विरण्डो वामकर्णाद्यः सर्गा वाराहको मनुः ॥ १४ ॥
ऋषिः सांशिकनामास्यच्छन्दो गायत्रमेव हि ।
विष्णुर्वै देवता दीर्घैः स्वरैरङ्गानि च स्वयम् ॥ १५ ॥
शुक्लप्रतिपदारभ्य लक्षमाज्याशनो जपेत् ।
दशांशं जुहुयादाज्यं सिद्धमन्त्रस्ततो भवेत् ॥ १६ ॥
ऋषिश्छन्दो देवतानि ध्यानाद्यं च पुरोदितम् ।
महावराहमन्त्रोक्तो विनियोगोऽस्य चोदितः ॥ १७ ॥

वराहैकाक्षरविधिः ।

सारश्वाष्टाक्षरश्वादिदेवायेति पदं ततः ।

(भुपुरोत्तफार्शं ?) महते सर्वतेजसा निधये त्रिगुणाय गुणवाह्याय सर्व-
लिङ्गिने सर्ववर्णाय त्रिभुवनोत्पत्तिस्थितिप्रलयकर्त्रे सुरासुरपूजिताय व्यक्ताव्य-
क्ताय सर्वप्रहरणायुधाय सर्वारिविनाशनाय सर्ववरप्रदाय सर्वानुगतवत्सलाय
सर्वपापप्रणाशनाय सर्वमन्त्रविच्छेदनाय सर्वमन्त्रस्फोटनाय सर्वमुद्रामभङ्ग-
नाय गरुडवाहनाय शङ्खचक्रगदाधराय महाशार्ङ्गधनुषे देवादिदेव नारायण
ज्वल प्रज्वल हन दह पच छिन्धि मारय उत्सादय शोषय स्तम्भय द्रावय
आकर्षय विद्वेषय उच्चाटय सर्वशत्रून् विध्वंसय विनायकान् नाशय प्रहां-
श्चूर्णय यातुधानान् वित्रासय नागान् मोहय सर्वविषं दह सर्वरोगान् पच
अलक्ष्मीमपमार्जय लक्ष्मीमावाहय सौभाग्यं प्रयच्छ त्रैलोक्यं वशमानय
सर्वकामान् सम्पादय सुरासुसनाह्वय भुवनानि संहर पर्वतांश्चूर्णय समुद्रान्
शोषय पृथ्वीं धारयै शान्तिपुष्टिकर ! अमोघशक्ते देवादिदेव ! नारायण ! मां
रक्ष ओं नमो नमः हुं फट् ठठ । अस्य करन्यासमन्त्रः । ओं नमो भगवते

महावराहाय हुं फट् ठठ । ओं नमो भगवते वामनाय हुं फट् ठठ । ओं नमो भगवते त्रिविक्रमाय हुं फट् ठठ । ओं नमो भगवते वासुदेवाय हुं फट् ठठ । ओं नमो भगवते नारसिंहाय हुं फट् ठठ । इति पञ्चाङ्गानि । ओं नमो भगवते महावराहाय शशिकोटिकुटिलधवलदंष्ट्रोद्घृतवसुन्धराय महाघोषणाय घननिभनिहताहिरण्याक्षाय ब्रह्माण्डव्यापिने सुरासुरमायाय पुरुष गर्ज मंहाक्रोड । नारायण । हुं फट् ठठ । हृदयम् । ओं नमो भगवते वामनाय सहस्रशरीराय वञ्चितदैत्याधिपाय सर्वमायाधिपतये भक्तवत्सल । बन्ध रक्ष मायानारायण । हुं फट् ठठ । शिरः । ओं नमो भगवते त्रिविक्रमाय क्रमत्रयाकान्तत्रिभुवनाय पादाग्रधारितब्रह्माण्डाय बालिनियाम(या ? का)य सन्नस्तसुरासुरवीक्षितायाहृष्टपर्यङ्गाय गङ्गा(पिना?पता)कोज्वलचरणाय जय विजय महानारायण । हुं फट् ठठ । शिखा । ओं नमो भगवते वासुदेवाय शङ्खचक्रगदाधराय दैत्यान्तकाय पीतवाससे गरुडबाहनाय यदुप्रवीराय चन्द्रप्रभाय वाणासुरबाहुवनदायाग्रये महाजलदश्यामाय लक्ष्मीदधित । विश्वरूप । नारायण । कुरु रक्ष वज्राद्युद्धेय हुं फट् ठठ । कवचम् । ओं नमो भगवते नारसिंहाय प्रदीप्तसूर्यकोटिसहस्रसमतेजसे दुष्प्रेक्ष्याय महाकल्पाग्निरूपाय ज्वालामालिने पिङ्गलसंशय क्षुभिततडित्सहस्रसंपातितभीमरूपिणे दिनकरमण्डलसदक्षाय स्वफरनखविदारितदैत्याधिपतिवक्षःस्थलाय क्षुभितसमुद्रमेघनादभीमवृंहितत्रिभुवनाय हुळ गर्ज गर्ज । अमोघशक्ते । नृसिंह । नारायण । हुं फट् ठठ । अक्षम् ।

ऋषिस्तु नारदश्छन्दो ह्यत्युक्ततिरुदाहृता ॥ १८ ॥

देवता च ह्यपीकेशः पुरश्चर्याकृते जपेत् ।

सहस्रपञ्चकं मूलमङ्गान्यस्माद् दशांशतः ॥ १९ ॥

घृताक्ताश्वत्थसमिधां सहस्रं जुहुयादपि ।

अङ्गानां तद्ग्यांशेन कृतपूर्वमतो भवत् ॥ २० ॥

ततः प्रत्यक्षतो देवं पश्येत् स्वप्नेऽथवा हृदि च ।

अर्चना —

सात्वा मूलाङ्गमन्त्रैश्च क्षालिताद्घ्निकरद्वयः ॥ २१ ॥

आचम्यार्चागृहद्वारि क्षेत्रपं परिवर्तकान् ।

चण्डमचण्डद्वारश्रीवास्त्वीज्ञान् पूर्ववद् यजेत् ॥ २२ ॥

शुद्धात्मा मन्त्रन्यस्तात्मा । ओं नमो भगवते । नारायणाय विद्महे वासु-
देवाय धीमहि, तन्नो विष्णुः-प्रचोदयादिति गायत्र्या द्रव्यशोधनम् ।

अर्घ्यादीन्यनयापूर्य द्रव्याद्यं प्रोक्ष्य तज्जलैः ।

आधारशक्तिं कूर्मं चाप्यनन्तं पृथिवीमपि ॥ २३ ॥

योगपीठं च धर्मादीन् सत्त्वादीन् मण्डलानि च ।

पद्मं चात्मादिकाः शक्तीर्विमलाद्याश्च पूजयेत् ॥ २४ ॥

पद्ममध्ये सुपर्णं च तस्य स्कन्धे तथाम्बुजम् ।

ओं नमो देवादिदेवाय नारायणाय विश्वरूपायानन्तशक्तये लक्ष्मीदयित
सुरासुरपूजितागच्छ सान्निध्यं कुरु ठठ ।

ध्यायेदष्टभुजं देवं गरुडे हेमसप्रभम् ॥ २५ ॥

शङ्खचक्रगदाशार्ङ्गखड्गं च मुसलं क्रमात् ।

पाशाङ्कुशौ चोभयतो दधतं पीतवाससम् ॥ २६ ॥

श्रीवत्सकौस्तुभोरस्कं मकुटाद्यैर्विभूषितम् ।

वनमालाधरं चारुम्फुरन्मकरकुण्डलम् ॥ २७ ॥

तारेण स्वहृदम्भोजात् परं ज्योतिश्चिदात्मकम् ।

आवाहयेद् यथापूर्वम्

ओं नमो नारायणाय सुप्रतिष्ठितो भव ठठ ।

अनेन स्थापयेदपि ॥ २८ ॥

पीठाष्टदिक्षु पूर्वाद्यं गणेश च सरस्वतीम् ।

गुरुं च नारदं चेष्टा विदिक्ष्वज्ञान्यनुक्रमात् ॥ २९ ॥

तद्वाद्यावरणे दूतीरष्टदिक्षु क्रमात् स्थिताः ।

पद्मां वाचं रतिं प्रीतिं तुष्टिं पुष्टिं यशस्विनीम् ॥ ३० ॥

शान्तिं च पुष्टिं मुकुटचामराग्र्यकरां यजेत् ।

तद्वाद्ये चापि शङ्खादीनष्टावष्टादिशं वहिः ॥ ३१ ॥

लोकेशान् सायुधगणान् विष्णुक्सेनं च पूजयेत् ।

ओं नमः पुण्डरीकाक्षाय त्रैलोक्याधिपतये गृह्य ठठ ।

अनेनार्घ्यं च पुण्यादीन् दद्यादष्टाक्षरेण तु ॥ ३२ ॥

ओं नमः क्षीरोदार्षवस्थाय नमः ठठ । ३१

अनेन स्नापयेद् वस्त्रं भूषणाद्यं समर्पयेत् ।

ओं नमो देवादिदेवाय मधुसूदनाय सुरभिगन्धविलेपनप्रियाय
गृह ठठ ।

गन्धं दद्यादनेनाथ

ओं नमो देवादिदेवाय गृह ठठ ।

पुष्पैश्चानेन पूजयेत् ॥ ३३ ॥

ओं नमो हृषीकेशाय भक्तवत्सलाय गृह ठठ ।

दद्यादनेन वै धूपं

ओं नमः परं ज्योतिषे ठठ ।

आरात्रिकमनेन च ।

ओं नमः परमवासुदेवाय गृह ठठ ।

दद्यादनेन नैवेद्यं तथैवाचमनीयकम् ॥ ३४ ॥

स्वाख्याभिः परिवारांश्च पूजयेच्च मनुं जपेत् ।

आवाह्य देवं हुत्वामौ

ओं नमो देवादिदेवाय श्वेतद्वीपप्रियाय गरुडवाहने आगच्छ ठठ ।

इत्यनेन क्षमापयेत् ॥ ३५ ॥

वटे जापित्वा हुत्वा च यक्षिणीं वशयेद् ध्रुवम् ।

पाताले कृतिसाहस्रैरमरानपि लक्षितः ॥ ३६ ॥

द्विगुणं तु कलौ होमजप्याद्यं सिद्धिदं स्मृतम् ।

अप्रमृश्यं जयेदाभ्रपर्णगन्वाज्यहोमेतः ॥ ३७ ॥

सुधापूर्णे हृदे देवं स्थितं ध्यात्वामृतान्बुभिः ।

सिञ्चन्तं साध्यशिरसि ध्यात्वा हन्याद् विपादिकम् ॥ ३८ ॥

गन्धपुष्पादिकं यस्मै दद्यात् सप्ताभिमन्त्रितम् ।

स स वश्यो भवेदस्य शय्याजाप्येन चाङ्गना ॥ ३९ ॥

मन्त्रालम्बं तु निर्गाल्यं हरेः शिरसि धारयन् ।

रक्षोभूतपिशाचाद्यैः सर्पाद्यैर्वा न बाध्यते ॥ ४० ॥
 तेनालब्धाञ्जनेनाक्ष्णोः पश्येद् भूतादिकान्निधीन् ।
 शृतं क्षीरं वचां चापि सप्तवाराभिमन्त्रितम् ॥ ४१ ॥
 प्राश्य श्रुतधरो वाग्मी कविः प्राज्ञश्च जायते ।
 स्वैक्यं ध्यायन् जपेद्देवं भयेभ्योऽपि प्रमुच्यते ॥ ४२ ॥

कल्पान् विचार्य बहुधा हरितन्त्रसिद्धान्
 चाराहमन्त्रविषयोऽपि च मन्त्रराजः ।
 सन्दर्शितो हवनसाधनयागयुक्तो
 धर्मार्थकामफलवाञ्छितकल्पवृक्षः ॥ ४३ ॥

इति धीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धती तन्त्रसारे श्रीवराहराजो
 नाम पट्विंशः पटलः ।

अथ सप्तविंशः पटलः ।

भृगुर्व्योमं च सानन्तं वहिः शुक्लं ततोऽनलः ।
 कवचाल्ने च पट्वर्णस्तारादिः स्यात् सुदर्शनः ॥ १ ॥
 अहिबुध्निर्मुनिश्छन्दो गायत्रं विष्णुदैवतम् ।
 सुदर्शनः स्वयं वा स्यात् लिख्यन्तेऽङ्गानि च क्रमात् ॥ २ ॥
 आविसुध्यश्च महासुदर्शनैशब्दश्च चक्रजातियुता ।
 ज्वालाचक्रं च तथा मन्त्रस्याङ्गानि च क्रमेण स्युः ॥ ३ ॥
 हृदयान्ते तु चक्राय विद्यहेति पदं ततः ।
 ततः सहस्रज्वालाय धीमहे तत्र इत्यपि ॥ ४ ॥
 अरिवारितप्रशब्दो गायत्री चोदयादिति ।
 मन्त्राक्षराणि पट् चापि शक्रगोपारुणानि च ॥ ५ ॥
 श्वेतं कृष्णं पिङ्गलं च पीतं विद्युत्प्राभारुणे ।
 हृदयादिषडङ्गानि वर्णतः परिभावयेत् ॥ ६ ॥

अस्त्रशुद्धकरः पाण्योर्वर्णान्यङ्गुलिषु न्यसेत् ।
 अङ्गुष्ठादितलान्तं पङ् मूलेन व्यापकं तनौ ॥ ७ ॥
 काक्षिघ्राणास्यहृदयगुह्यजानुषु गुल्फयोः ।
 तारादिकांस्तु तारान्तान्देहेऽर्णानाष्टसु न्यसेत् ॥ ८ ॥
 कण्वश्च नारदो ब्रह्मा कौशिकव्यासगौतमाः ।
 प्रत्यर्णभृपयो ज्ञेया इन्द्राग्नी देवते क्रमात् ॥ ९ ॥
 अनुष्टुप् च विराडार्या गायत्र्युष्णिगनुष्टुभः ।
 छन्दांसि चाथ तत्त्वानि भूम्यादीनीश्वरश्च पट् ॥ १० ॥
 ऐन्द्रीं दिशं सुचक्रेण बध्नामीति चतुर्दिशम् ।
 ऊर्ध्वामप्यधरां तद्बद् बध्नीयाच्छोटिकाक्षरैः ॥ ११ ॥

कालचक्राय हुं फट् ।

गमनागमनाद्यन्ते रक्षायै साधको जपेत् ।

त्रैलोक्यरक्षकचक्राय ठठ ।

इममावदयकादौ च शयनाक्षादिके जपेत् ॥ १२ ॥

तारं हृद्भगवच्छब्दश्चतुर्थ्यर्थं सुदर्शनः ।

फँ वा क्रोडँ महाबलाय दीप्तरूपाय सर्वतो मां रक्ष महाबलाय ठठ ।

इमं मन्त्रं जपित्वा तु सकृत् कुर्याज्जपादिकम् ॥ १३ ॥

दुर्गाविष्णेश्वरगुरुक्षेत्रेशाननलादिषु ।

विन्यस्य नत्वा पूजाद्यं कुर्वन् सिद्धिमवाप्नुयात् ॥ १४ ॥

चतुर्थमक्षरं बीजं शक्तिरिष्टाक्षरान्तगम् ।

पुरश्चरणसिद्ध्यर्थमक्षारलवणाशनः ॥ १५ ॥

विष्णुं सुदर्शनं चेष्टा द्विलक्षं विष्णुमन्दिरे ।

जपेत्ततो जले स्थित्वा लक्षमेकं पयोव्रतः ॥ १६ ॥

नद्यां समुद्रगाभिन्त्यामुदम्बक्रो घृताशनः ।

लक्षं चाथ हविष्याशी लक्ष वाश्वत्यमूलगः ॥ १७ ॥

१. 'नि मध्यादी' ख पाठः. २. 'य.' क. पाठः. ३. 'र्धा'
 ग. पाठः. ४. 'भवा' घ, 'पवा' ग. पाठः.

शाकाशी पर्वताग्रे तु लक्षं प्राग्बदनो जपेत् ।
 एवं कृत्वा पुरश्चर्यामपामार्गसमित्तिलैः ॥ १८ ॥
 घृतेन चरुणा चैव जुहुयादयुतं पृथक् ।
 जपेदशक्तो द्विगुणं शक्त्या विप्रांश्च भोजयेत् ॥ १९ ॥
 पूजां च नित्यं विधिवदरेः कुर्याद्धरेरपि ।
 नैत्यकोक्तेन विधिना स्नानानुष्ठितनैत्यकः ॥ २० ॥
 क्षालिताङ्घ्रिः समाचम्य शोपणाद्यैर्वपुः स्वकम् ।
 संशोध्य कृत्वात्मयागमिद्धा चक्रं हृदम्बुजे ॥ २१ ॥

सत्र ध्यानं —

रक्तं रक्ताम्बराढ्यं स्फुरदरुणमणिद्योतितानेकमूर्धं
 दंष्ट्राशुभाष्टहासोत्कटविकटगलद्वह्विजालोम्वरुम् ।
 शङ्खं चक्रं गदाब्जे मुसलमंपि धनुः सेपु पाशाङ्कुशे द्वे
 विभ्राणं साष्टबाहुं कपिलकचद्वशं विष्णुचक्रं नमामि ॥ २२ ॥
 हृदि वा स्थण्डिले चित्रे ध्यात्वैवं पूजयेदरिम् ।
 द्वारि चण्डं प्रचण्डं च गङ्गां च यमुनां तथा ॥ २३ ॥
 धातारं च विधातारं द्वारलक्ष्मीं प्रपूजयेत् ।
 पुष्पमन्तः क्षिपेदस्त्रं नाराचास्त्रमनुस्मरन् ॥ २४ ॥
 अन्तः प्रविश्य वास्त्वीशमिद्धासीनो निजासने ।
 अर्घ्यं संसाध्य गूलङ्गैः पूजाद्रव्याणि कूर्चतः ॥ २५ ॥
 अर्घ्याङ्घ्रिः प्रोक्ष्य तद्भूमिमस्त्रवप्रं विधाय च ।
 आधारशक्तिं कूर्मं चाप्यनन्तं पृथिवीमपि ॥ २६ ॥
 योगपीठं च धर्मादीन् सूर्यसोमाग्निमण्डलैः ।
 आत्मानमन्तरात्मानं परमात्मानमम्बुजे ॥ २७ ॥
 इष्टा सौदर्शनी^१ मूर्तिं ध्यात्वावाढ्यं निधाय च ।
 पुष्पाञ्जलिकरः स्वस्माद्भृदब्जाज्ज्योतिरूर्ध्वगम् ॥ २८ ॥

नीत्वा बिन्दुं च तन्मूर्तौ हृत्पद्मान्तं नियोजयेत् ।
 प्रणवेन च मूलेन द्वादशान्तामृताप्लुतम् ॥ २९ ॥
 निरुध्य चामृतीकृत्य क्रोणेष्वङ्गानि विन्यसेत् ।
 अस्त्रं च दिग्दलाग्रेषु नेत्रं च पुरतो न्यसेत् ॥ ३० ॥
 पीठाद् बहिः पङ्कजेषु क्रमादष्टायुधान् न्यसेत् ।
 तद्बाह्ये दक्ष लोकेशान् पूजयेत् सायुधादिकान् ॥ ३१ ॥
 पङ्कस्य तु चक्रस्य ज्वालामालाकुलस्य तु ।
 मध्यस्था चक्रमूर्तिं ता यजेन्मुख्योपचारैकैः ॥ ३२ ॥
 नैमित्तिकासु पूजासु पूर्वं चक्रस्य तूचरे ।
 विष्णुं तथापदभ्यर्च्य पश्चाच्चक्रं तु पूजयेत् ॥ ३३ ॥
 मनसा वा यजेद् देव नित्यपूजा न हापयेत् ।
 पुरश्चर्यां विनाप्येव नित्यपूजाजपादिभिः ॥ ३४ ॥
 भक्तस्य साधयत्यर्थान् किं पुनः पूर्वसेवया-
 विनियोगास्तु लिख्यन्ते साधकानां हिताय वै ॥ ३५ ॥
 ब्रह्मश्रियं तु लभते पालाशसमिधो हुतात् ।
 पर्वताग्रे जपित्वा षट्सहस्रं तु सिताम्बुजैः ॥ ३६ ॥
 वैल्यैः फलैर्वा पत्रैर्वाप्ययुतं श्रियमश्नुते ।
 राजश्रियं वा राज्यं वा विन्देऽल्लक्ष्मण्यहोमतः ॥ ३७ ॥
 ब्राह्मणादीस्तु वक्षयेत् समिद्धिस्तु पलाशजैः ।
 अश्वत्थोदुम्बराकैश्च लवणाटखिलानपि ॥ ३८ ॥
 लावणीं तु प्रतिकृतिं सपाणा क्षौद्रसेचिताम् ।
 दक्षिणाद्गन्धादि जुहुयात् सहस्रं सर्ववश्यकृतं ॥ ३९ ॥
 दूर्वाभिरायुदिलन्नाभिरपमृत्युजयो हुतः ।
 पौर्णमास्या मघाया तु ग्रहणे वेन्दुसूर्ययोः ॥ ४० ॥
 उपोष्य पूर्वदिवसं मस्मोद्घूलितविग्रहः ।
 अदोरात्रं तु जपितं विवेद् भसितमिश्रितम् ॥ ४१ ॥

सर्पिः श्रुतघरो वाग्मी कविः प्राज्ञश्च जायते ।
 ब्राह्मे सुहृते वा लक्षद्वयमभ्यस्य वाक्पतिः ॥ ४२ ॥
 अञ्जलिस्थाम्भसा सेकादायुर्लक्ष्मीं च विन्दति ।
 आज्यक्षीराहुताद् गोमान् वासांसि कुसुमैर्हुतात् ॥ ४३ ॥
 हैरण्यशतनिष्केण चक्रं कुण्डे निधाय च ।
 आराध्याङ्गोलतैलेन हुत्वा राष्ट्रं स्वसाद्भवेत् ॥ ४४ ॥
 त्रिरात्रोपोषितः कृष्णद्वादश्यादि घृतेन च ।
 हुत्वा लक्षं निधिं पश्येदथवा महतीं श्रियम् ॥ ४५ ॥
 क्षीराक्तैर्वेतसैर्हुत्वा वृष्टिर्भवति भूयसी ।
 बिलद्वारेऽष्टलक्षं तु जपित्वाखिलीसिद्धिभाक् ॥ ४६ ॥
 पर्वताग्रेऽथवारण्ये वसुलक्षं जपेन्मनुम् ।
 अष्टाधिकसहस्रं तु हुत्वाङ्गोलज्यमादरात् ॥ ४७ ॥
 आकाशपतितं विन्देद् दिव्यं तु गुलिकाद्वयम् ।
 एकां कथ्या निगधीयादेकां तु वदने क्षिपेत् ॥ ४८ ॥
 खेचरो वा मनोवेगो युगं स्याच्चिरजीवनः ।
 वटाधः कृतिसाहस्रजपाच्चाकिंधसा पुनः ॥ ४९ ॥
 हुत्वा तु पञ्चसाहस्रं यक्षिणी वशगा भवेत् ।
 चक्रं हस्ततले ध्यात्वा पङ्कान् पडरेष्वथ ॥ ५० ॥
 तज्ज्वालादह्यमानं तु दष्टं स्पृष्ट्वा विषं हरेत् ।
 पुराणदष्टमन्यं वा पञ्चमार्गेण ताडयेत् ॥ ५१ ॥
 स्तोमो भवति च स्वस्थमावेशयति च ध्रुवम् ।
 मण्डले चतुरश्रे तु चक्रं चूर्णैर्विलिख्य तु ॥ ५२ ॥
 अरेषु मन्त्रमङ्गानि सन्धिष्वारूढ्या ततोदरे ।
 इष्ट्वा तस्मिन् ग्रहग्रस्तं विन्यस्य प्रजपन् मनुम् ॥ ५३ ॥
 मस्मना पञ्चमार्गेण क्षेपादाविश्य नश्यति ।
 शङ्खमुद्राधरो ध्यात्वा शङ्खाम च सुदर्शनम् ॥ ५४ ॥

तज्ज्वालात्मसाद्भूतं विषं ध्यायन् जपेदपि ।
 स्त्रावयेच्चाभृतेनाथ गरलानि विनाशयेत् ॥ ५५ ॥
 क्षुद्रग्रहादिशान्त्यर्थमिष्टा विष्णुं सुदर्शनम् ।
 आज्यापामार्गसमिधः पञ्चगव्यचरुं तिलान् ॥ ५६ ॥
 प्रत्येकाष्टसहस्रं तु जुहुयाच्च चरौ घृतम् ।
 सम्पात्याष्टसहस्रं तु जपित्वा प्राशयेच्चरुम् ॥ ५७ ॥
 क्षुद्रभूतमहरुजो नश्यन्त्यन्येऽप्युपद्रवाः ।
 तद्भूत्या लेपनं रक्षःक्षुद्ररोगादिशान्तिदम् ॥ ५८ ॥
 अपामार्गाग्रसमिधः पञ्चगव्यचरुं घृतम् ।
 हुत्वासितारुणैः सूत्रैः परिस्तीर्य तु मण्डले ॥ ५९ ॥
 अग्रसन्धिषु कुम्भास्तु मध्ये विक्षु नव न्यसेत् ।
 चतुःक्षीरत्वचां तोयं नवरत्नानि काञ्चनम् ॥ ६० ॥
 गन्धपुष्पाक्षतयुतान् वस्त्रस्रग्दामवेष्टितान् ।
 आसनादिक्रमात् तेषु स्वावाहितसुदर्शनान् ॥ ६१ ॥
 हृष्टा वैः कृपयेत् साध्यं तत्सूत्रप्रथितं तु वा ।
 साध्यहस्ते शिखायां वा कण्ठे वा कर्णयेज्जपन् ॥ ६२ ॥
 क्षुद्रमहामैघ्र्यांसि क्षपनं श्रीकरं च तत् ।
 अत्सुचक्षुकेऽह्वलीयं शतमानसुवर्णकम् ॥ ६३ ॥
 कृत्वायुताज्यहोमेन सम्पात्य जपितं पुनः ।
 तद्भारणेन रक्षा स्यादारोग्यायुष्कर तु तत् ॥ ६४ ॥
 भेषचार्षहरिश्चेऽर्के शुक्लाष्टम्यां भृगोर्दिने ।
 शिलां शुक्लां तु जपितां निखनेदमिजित्स्थणे ॥ ६५ ॥
 उदङ्मुखो जपेन्मन्त्रं क्षेत्रद्रोहो विनश्यति ।
 भेषस्थेऽर्के दशाहान्ते क्रीलमर्षोदये रवेः ॥ ६६ ॥
 आश्विनं निखनेन्मन्त्री क्षेत्रद्रोहादिशान्तये ।
 युग्मचापोदये क्रीले मौमाशे पुष्यमैत्रयोः ॥ ६७ ॥

नैर्गुण्डिके खनित्वा तु मृद्गाद्या सा स्वभूर्भवेत् ।

आहिर्बुध्न्ये बुधांशे वा ग्राह्या सिंहोदये तु मृत् ॥ ६८ ॥

तत् तत् क्षेत्रं स्वीयं भवति ।

क्षुद्राभिचारशान्त्यर्थं पञ्चगव्योक्षितैर्नवैः ।

अपामार्गैस्तु जुहुयात् तद्भूत्या लेपयेच्च तम् ॥ ६९ ॥

क्षीरवृक्षचतुष्कत्वगव्यक्वाथेन सेचयेत् ।

चक्रमध्यस्थमात्मानं रक्षायै वा परं स्मरेत् ॥ ७० ॥

चक्रोदरस्थं ग्रस्तं तु दह्यमानं तदग्निना ।

भ्रामयेच्चापि मनसा मुञ्चत्योविश्य तं ग्रहः ॥ ७१ ॥

अथ रम्ये शुचौ देशे पडरं चक्रमालिखेत् ।

मध्ये पीतमरा रक्ताः श्यामाः स्युररसन्धयः ॥ ७२ ॥

नेमिः श्वेता वहिः कृष्णकोणं भूमण्डलं ततः ।

मध्ये तारं च तन्नाम, मन्त्रार्णाः स्युररेषु पद् ॥ ७३ ॥

दक्षिणोत्तरयोश्चक्रद्वयमेवं विलिख्य तु ।

उत्तरे कुम्भमापूर्य सहैमकुलुमादिकम् ॥ ७४ ॥

तस्मिन् सुदर्शनं सम्यगावाह्येष्टा जपेदपि ।

याम्ये चक्रेऽग्निमाधाय तत्रावाह्य सुदर्शनम् ॥ ७५ ॥

अथ मार्गसमित्सर्पिस्तिलसर्पपतण्डुलान् ।

पायसं पञ्चगव्यं च प्रत्येकाष्टसहस्रकम् ॥ ७६ ॥

हुत्वा कुम्भे क्षिपेच्छ्रेयं प्रतिद्रव्यं समन्त्रकम् ।

अर्धप्रस्थचरोः पिण्डं कुम्भवक्त्रे निधाय तु ॥ ७७ ॥

साध्यं नीराज्य कुम्भेन राशावस्याष्टमे घटम् ।

कुम्भाद् दक्षिणतो षड्भिं परिध्याद्य च विन्यसेत् ॥ ७८ ॥

ओं नमो विष्णुगणेभ्यः सर्वशान्तिकरेभ्यः प्रतिगृह्णन्तु शान्तये नमः ।

हुतशेषान्धसानेन दशदिक्षु बलिं हरेत् ।

क्षीरवृक्षमये पात्रे गव्यपूर्णे निधाय तम् ॥ ७९ ॥

चक्रेष्वग्नौ चतुर्दिक्षु हुत्वा क्षुद्रो विनश्यति ।

वेदाङ्गुलैरपामार्गसमिद्धिर्गन्धसेकतः ॥ ८० ॥

हुत्वा क्षुद्रादिनाशः स्याद् विष्णुपञ्चमिरात्रिषु ।

रौद्रप्राजेशपिण्ड्यक्षे जम्बूकर्णिवटोद्भवाः ॥ ८१ ॥

याष्टिः सीमान्तरे स्थाप्या भूः स्वीया स्याद् विधूदये ।

द्वितालमाश्विनं कीलं क्षेत्राख्याकर्मसंयुतम् ॥ ८२ ॥

सिंहस्येऽङ्गारके विष्टया क्षेत्रे तदुदये खनेत् ।

शेन्द्रोरेकांशगतयोर्मृद् ग्राह्या भूः स्वसाद् भवेत् ॥ ८३ ॥

सुदर्शनेन सर्वत्र जपित्वा कर्म साधयेत् ।

अश्वत्थोदुम्बरप्लक्ष्मदिराणा तु सारतः ॥ ८४ ॥

जम्ब्वामलकनिम्बानामश्वत्थस्य च कारयेत् ।

वृषभश्वगजार्होश्च खरसिंहद्विकानपि ॥ ८५ ॥

चक्रं च विष्टया तदिक्षु ग्रामादेः परितः खनेत् ।

सुदर्शनेन संमन्थ्य सर्वरक्षाकरं भवेत् ॥ ८६ ॥

शुक्ले चतुर्ध्यामष्टम्यामेकादश्या च पर्वणि ।

ईष्वक्षिमुनिदेवाना विष्टिर्यामेऽष्टदिक्षु च ॥ ८७ ॥

कृष्णे तृतीयासप्तम्योर्दशम्या भौतिके दिने ।

ऋतुवेदाहिचन्द्राणा र्यामे दिक्षूदयः स्मृतः ॥ ८८ ॥

पुनर्नयो नरो नागो नृपो नारिर्नगात् पुनः ।

तत्कालविष्टिनाडी स्याद् वर्ज्याः शुक्लादितः क्रमात् ॥ ८९ ॥

वटश्च किंशुको वेणुरश्विवृक्षो विकङ्कतः ।

घातकी च स्रुहिः कर्णा विष्टिवृक्षाः क्रमादिमे ॥ ९० ॥

क्रमाद् विष्ट्युदयेज्वेतान् स्वाशासु परितः खनेत् ।

पराङ्मुखं स्मरन् विष्टिं सस्यरक्षा कृता भवेत् ॥ ९१ ॥

१. 'एषा', २. 'इश्वमिमु', ३. 'यो' य. पाठ.. ४. 'यो' क. ख. पाठ.
५. 'वृ', ६. 'वो' पाठ

सिंहो व्याघ्रो वराहश्च गर्दमोऽथ गजो घृषः ।

श्वा चेति करणानि स्युस्तेषु श्वा त्रिष्टिरुच्यते ॥ ९२ ॥

विष्टिध्यानं च—

सजलजलदमूर्तिः पिण्डितस्थूलजह्वा

फपिलनयनकेशी चक्रदंष्ट्रोच्चघोणा ।

मुखकुहरविनिर्यद्वह्विपिण्डैः समस्तं

मुचनमिह वहन्ती तूर्णमायाति विष्टिः ॥ ९३ ॥

अथ सुदर्शनयन्त्रं —

पट्कोणमध्यगततारगसाध्यनाम मन्त्रार्णकोणमथ सन्धिगताङ्गपट्कम् ।

बाह्याम्बुजाष्टदलकेमरगस्वराढ्यं साष्टाक्षरं तदथ षोडशपत्रमञ्जम् ॥ ९४ ॥

तत्कादिवर्णयुगकेसरकं ढलेषु सद्वादशार्णकवचास्त्रठयुग्म + + ।

बाह्ये सभिन्दुशिवकोपविदर्भिताख्यं त्रिः पाशवेष्टितमयाङ्कुशाकेन तद्वत् ॥

भूमण्डलं त्वथ बहिर्विधिना लिखित्वा-भूर्जेऽथवा कनकपत्रसितांशुकादौ ।

हुत्वाभिपूज्य फनकेन गुलीकृतं तद् रक्षाकरं सकलमीतिहरं घृतं स्यात् ॥

वृत्ते मध्ये लिखेत् तारं षडराणि च तद्बहिः ।

मन्त्राक्षराणि पट्केषु सन्धिष्वङ्गानि च क्रमात् ॥ ९७ ॥

सम्पूज्य साज्यं कुम्भेन घृतं श्वासज्वरापहम् ।

बिल्वपङ्कजयोः पञ्च पृथगङ्गानि यत्नतः ॥ ९८ ॥

दाध्वा तन्मन्त्रितं भस्म क्षुद्ररोगग्रहापहम् ।

चतुर्क्षीरत्वचो ब्राह्मी लक्ष्मीचन्दनरोचनाः ॥ ९९ ॥

सुरसाबिल्वदूर्वाश्च कुशापामार्गराजिरुम् ।

शुगुलं पद्मकं कुण्डं कान्तं सत्कुङ्कुम निशाम् ॥ १०० ॥

गोमयेन तु मिश्रित्य गन्धैरन्यैश्च संयुतम् ।

दग्ध्वा सुदर्शनेनाग्नौ तद्भस्मानेन मन्त्रितम् ॥ १०१ ॥

क्षुद्रमपमृत्युघ्नं श्रीमदारोग्यदं परम् ।

महासुदर्शनो मन्त्रो लिख्यते वै यथास्थिति ॥ १०२ ॥

उद्धारो व्यत्ययो वास्य कर्तव्यो नेति दर्शनात् ।

ओं नमो भगवते महासुदर्शनाय महाचक्रराजाय रक्ष मम शत्रून्
नाशय दर दारय मिन्धि ज्वल ज्वालय शतसहस्रकिरणप्रज्वलितशिखादु-
ष्पेक्ष्य दारुण दुष्टदहनात्मक दह पच लग पातय मर्ज त्रासय सुदुष्टे पुर्य्य-
न्त्रांश्चूर्णय परप्रयुक्तैर्मन्त्राणामष्टादशकं स्फोटय पैरसिद्धिं वो गृह्य परमन्त्रान्
संहर रर मधमांसाभिपलुधिरभोजनप्रिय तीक्ष्णत्रिदिवसुरासुरेन्द्रसहामयात्राचै-
मथन शङ्खचक्रचापोद्यतकर नरनारायण बरास्र लिहि पिळि मिलि बिलि मल
मर्व यक्षराक्षसभूतपिशाचकूश्माण्डशकुनीयुवतीविनायक ज्वरसर्वदूतविपविष्क-
म्भकान् हर मारय ललघु त्रिविक्रम बलिन वरपुराण विष्वक्सेन करवराय
समहान् मोटय भञ्ज आविश कड्डु विष्णुकवचमनुस्मर ठठ । अस्याल्लवीजम् ।
आचक्राय ठठ हृदयम् । विचक्राय ठठ शिरः । सुचक्राय ठठ शिखा । संच-
क्राय ठठ कवचम् । महाचक्राय ठठ अस्त्रम् ।

ऋपिरस्य अहिर्बुधिनः घृतिश्छन्दोऽस्य दैवतम् ॥ १०३ ॥

महाविष्णुः पुरश्चर्या सहस्रं चाष्टक जपम् ।

गुरुवक्रावधीतोऽयं पाठमात्रेण सिध्यति ॥ १०४ ॥

अथ कृष्णचतुर्दश्यामहोरात्रमुपेपितः ।

दक्षिणाभिमुखो भूत्वा श्मशाने वा चतुष्पथे ॥ १०५ ॥

अर्धरात्रे जपेन्मन्त्रं यद्यदिष्टं तदाप्नुयात् ।

शत्रुनिग्रहकामस्तु जुहुयात् सर्षपैर्निशि ॥ १०६ ॥

त्रिसन्ध्यमष्टशतकं राजीहोमेन किङ्करा ।

भवन्ति रक्षोभूताद्या साधयन्ति च वाञ्छितम् ॥ १०७ ॥

इत्थं सुदर्शनमनोरुदितं विधानं सर्वार्थसाधनमिदं हरिभक्तिभाजाम् ।

येनापमृत्युविपदो विलयं प्रयान्ति क्षुद्रामयग्रहकृत्ताश्च जपादिकृत्यैः ॥ १०८ ॥

इति श्रीमदाशानशिवगुरुदेवपद्धतौ सिद्धान्तसारं मन्त्रपादे

सौदर्शनेन समाप्तं पटल ।

१. 'दहनह', २. 'घ' ख. पाठ. ३ 'काना म' क. ग. पाठ.
४. 'ब', ५. 'क' ख. पाठ.

अथाष्टात्रिंशः पटलः ।

अथाखिलार्थसंसिद्धयै वक्ष्ये त्रैलोक्यमोहनम् ।

मन्त्रं ससाधनध्यानस्नानपूजार्चनादिकम् ॥ १ ॥

तारं हृत्पुरुशब्दश्च सदन्तः पौयुगापदी ।

सौनन्तश्च महाकालौ प्रतिरूपपदं धराम् ॥ २ ॥

धमी(णिहाललचस्वः ! निवास सकल)जगत्क्षोभण! सर्वस्त्रीहृदयदारण!

त्रिभुवनमनोन्मादकर, सुरासुरमनुजसुन्दरीजनमनांसि तापय दीपय शोपय मारय
स्तम्भय भ्रामय द्रावय आकर्षय परमसुखसौभाग्यकर, सर्वकामप्रद, अमुक हन
चक्रेण गदया खड्गेण सर्वान् भिन्द पाशेन फट्ट अङ्कुशेन ताडय तुरु किं
तिष्ठसि तावद् यावत् समीहितं मे सिद्धं भवतु हुं फट् । नमः पुरुषोत्तमा-
प्रतिरूप लक्ष्मीनिवास, हृदयाय नमः । सकलजगत्क्षोभण, सर्वस्त्रीहृदयदारण
शिरसे ठठ । त्रिभुवनमनोन्मादकर शिखायै वषट् । सुरासुरमनुजसुन्दरीज-
नमनांसि तापय दीपय शोपय मारय स्तम्भय द्रावय आकर्षय क्वचाय
हुम् । परमसुखसर्वसौभाग्यकर सर्वकामप्रद अमुक हन चक्रेण गदया ख-
ड्गेण सर्वान् भिन्द पाशेन फट्ट अस्त्राय फट् । तुरु किं तिष्ठसि तावद् यावत्
समीहितं सिद्धं भवति हुं फट् नेत्राभ्या वौषट् ।

स्वयमेवेत्थमङ्गानि नेत्रान्तानि भवन्ति पट् ।

नमस्त्रैलोक्यमोहन, हृषीकेशप्रतिरूप, मन्मथ सर्वस्त्रीहृदयाकर्षणागच्छ
नम इति व्यापकस्य मन्त्रः । आवाहनमन्त्रश्चायम् ।

वत्सो नामास्य तु ऋषिः काम इत्यपि केचन ॥ ३ ॥

अत्युत्कृतिर्भवेच्छन्दो हृषीकेशश्च दैवतम् ।

मन्त्रमाचार्यतो लब्ध्वा स्नानानुष्ठितनैत्यकः ॥ ४ ॥

विष्णुमभ्यर्च्य पञ्चाशत्सहस्रं प्रजपेन्मनुम् ।

नामिदमे जले स्थित्वा जलैरञ्जलिपूरितैः ॥ ५ ॥ -

स्वमूर्ध्नि जपितैर्मन्त्री सहस्रमभिषेचयेत् ।

ततस्तु वैष्णवे वहौ जुहुयात् पायसं वृतम् ॥ ६ ॥

दधि क्षीरं च शुक्लान्नं द्वादश द्वादशाहुतीः ।
 एकैकमङ्गमन्त्राणां पलाशसमिधां शतम् ॥ ७ ॥
 शुक्लाक्षतांस्तिलैर्मिश्रान् सहस्रं घृतसेचितान् ।
 ततस्त्रिमधुराक्तानि पुष्पाणि च फलानि च ॥ ८ ॥
 दधीनि ब्रह्मसमिधो जुहुयात् तु शतं शतम् ।
 पूर्णा हुत्वा ततो विप्रान् शक्त्या सम्पूज्य भोजयेत् ॥ ९ ॥
 ततः सिध्यति मन्त्रोऽयं ध्यानपूजाहुतादिभिः ।

ध्यान च —

आधारशक्तिं कूर्मं च शेषं मूयोगंपीठके ॥ १० ॥
 धर्मादीन् कन्दनालाब्जसूर्यसोमाग्निमण्डलैः ।
 पत्रादीस्त्रिगुणव्यासावात्मादित्रयकर्णिके ॥ ११ ॥
 अब्जेऽस्मिन् गरुडारूढं सिन्दूरारुणविग्रहम् ।
 अष्टबाहुमुदाराङ्गं सुकुमारं स्मिताननम् ॥ १२ ॥
 सर्वोद्गसुन्दरं कान्तिलावण्यापूर्णयौवनम् ।
 मदाघूर्णितताम्राक्षं शृङ्गाररसविह्वलम् ॥ १३ ॥
 दिव्यमाल्याम्बरालेपं मकुटादिविभूषणैः ।
 भूपितं कौस्तुभोरस्कं श्रीवत्साङ्कितवक्षसम् ॥ १४ ॥
 शङ्खं चक्रं च सशरं शार्ङ्गं खड्गं गदामपि ।
 सुसलाङ्कुशपाशाश्च विभ्राणं क्रमशो भुजैः ॥ १५ ॥
 लक्ष्मीं वामोरुनिहितां हेगवर्णां विभूषिताम् ।
 मौलिकुण्डलहाराद्यैर्वा महस्तधृताम्बुजाम् ॥ १६ ॥
 देवं दक्षिणहस्तेन श्लिष्यन्तीं कामविह्वलाम् ।
 श्रीवत्सकौस्तुभौ नाम्ना वनमाला च चक्षसि ॥ १७ ॥
 पीताम्बरादिकं चान्यन्मौलिं मकरकुण्डले ।
 यजेत् स्वनाम्ना ताराद्यं हाराद्यामरणानि च ॥ १८ ॥

महासुदर्शन, चक्रराज, सर्वदुष्टभयङ्कर, छिन्द हन विदारय परम-
 चान् प्रस भक्षय भूतानि त्रासय हुं फट् इति चक्रं पूजयेत् । जलचरपाञ्च-

जन्याय ठठ । नन्दकखड्गाय नमः । शराय ठठ । मृतग्रामाय विद्महे च-
तुर्विधाय धीमहे तन्नो ब्रह्मा प्रचोदयात् ठठ । संवर्तकमुसलाय पोथय हुं
फट् ठठ । पाशवन्ध आकर्षय हुं फट् ठठ । अङ्कुश कड्ड तर्ज ठठ ।

एवमिद्वायुधान्यष्टौ
ओं पक्षिराजाय ठठ ।

अनेन गरुडं यजेत् ।

अथ स्नात्वा तु विधिवन्नैत्यकोक्तप्रकारतः ॥ १९ ॥

गत्या यागालयद्वारं क्षालिताङ्घ्रिकरः सुधीः ।

आचान्तः पूजयेद् द्वाराद् बहिः पीठगतान् गणान् ॥ २० ॥

वैनतेयादिभ्यः समस्तविष्णुपरिवारेभ्यो नमः ।

प्राग्द्वारपीठयोर्मध्ये क्षेत्रेशं स्वाख्यया यजेत् ।

धातारं च विधातारं शुक्लकृष्णौ चतुर्भुजौ ॥ २१ ॥

शङ्खशक्रगदाहस्तौ सविस्मयकरौ यजेत् ।

मध्ये गङ्गां च यमुनां निधी द्वारोर्ध्वपार्श्वयोः ॥ २२ ॥

शङ्खपद्मौ धनं भूरि सवन्तौ शुक्ललोहितौ ।

ऊर्ध्वोदुम्बरमध्यस्थां द्वारलक्ष्मीं यजेत् ततः ॥ २३ ॥

ओं शार्ङ्गीय सशराय नमः ।

नाराचाल्लमिति क्षिप्त्वा विघ्नान् निस्सार्य वाग्यतः ।

प्राकारमखतः कृत्वा समासीनो निजासने ॥ २४ ॥

विधाय मृतशुद्धिं च शोषणादित्रयं तथा ।

गुरुं स्मृत्वा त्रिधात्रेण करशुद्धिं विधाय तु ॥ २५ ॥

सकृन्मूलेन संमृज्य चाङ्गान्यङ्गलिपु न्यसेत् ।

अङ्गुष्ठादिकनिष्ठान्तं नेत्रं च तलयोस्ततः ॥ २६ ॥

मूलेन व्यापकं देहे विन्यस्याङ्गानि षट् क्रमात् ।

ध्यात्वा प्रद्युम्नमात्मान रक्तं रक्तान्बरादिकम् ॥ २७ ॥

शङ्खचक्रधरं शार्ङ्गकामपञ्चेपुधारिणम् ।

आराध्य गन्धपुष्पाद्यैरथ स्मृत्वा हृदस्त्रुजे ॥ २८ ॥

परं ज्योतिरनिर्देश्यमानन्दं मनसार्चयेत् ।

अस्त्रक्षालितपात्रेऽर्घ्यमापूर्य हृदयेन तु ॥ २९ ॥

सरयीजं न्यसेत् तस्मिन् यजेच्च कुसुमादिभिः ।

मन्मथाय विद्महे कामदेवाय धीमहे, तन्नो गन्धर्वः प्रचोदयात् ।

अनया स्मरगायत्र्या स्पृष्ट्वा द्रव्याणि शोधयेत् ॥ ३० ॥

धेन्वामृतीकृतं त्वर्घ्यं रक्षितं चक्रमुद्रया ।

तज्जलैः स्वशिरः प्रोक्ष्य पूजाद्रव्यं तथा क्षितिम् ॥ ३१ ॥

पातालमूलादारम्य शक्तिं चाधारसंज्ञिताम् ।

चतुर्भुजां शस्रचक्रकृताञ्जलिपुटां स्मरेत् ॥ ३२ ॥

पातालानामधःकूर्मं रैक्तं शेषं च पाण्डरम् ।

कृताञ्जलिभूपिताङ्गं चक्रलाङ्गलधारिणम् ॥ ३३ ॥

हलमुसलधरं वा ।

नीलाब्जाभा भूपिताङ्गी नीलोत्पलकरां भुवम् ।

ततः सिंहासनं हैमं धर्मादीन् सितविग्रहान् ॥ ३४ ॥

कृष्णवर्णानधर्मादीन् मध्ये सैत्त्वादिकान् गुणान् ।

शुक्लं पद्मं च तन्मूलकन्दनालेष्वनुक्रमात् ॥ ३५ ॥

मायां विद्यां कलातत्त्व इयामशुक्लहरिदश्रुति ।

सोमसूर्याग्निविश्वानि तारस्वाख्यानमोऽन्तकम् ॥ ३६ ॥

पूजयेदिति यावत् । ओं परमसुभग, सौभाग्यकर, अष्टतिरूप, केशव
स्मरं हुं फट् त्रैलोक्यमोहनासनाय नमः —

त्रायव्यकोणादीशान्त गणेशं च सरस्वतीम् ।

गुरुपद्मौ यजेदेतान् नारदं नलकृवरम् ॥ ३७ ॥

गुरुं परात्मकगुरुं परमेष्ठिगुरुं तथा ।

द्विसुजान् पूर्वसिद्धांश्च ध्याननिष्ठान् समर्चयेत् ॥ ३८ ॥

ततो गन्धाक्षतान् पुष्पं पद्ममध्ये निधाय तु ।
 पुष्पाञ्जलिकरो मूलं स्मरन् नाभिसरोरुह्यात् ॥ ३९ ॥
 उत्कृष्य तत् परं ज्योतिर्नीत्वा हृत्कमलं ततः ।
 आनन्दज्ञानमात्रं तन्नीत्वोर्ध्वं च हृदाम्बुजात् ॥ ४० ॥
 कण्ठश्रूमध्यगं विन्दुं ततश्च द्वादशान्ततः ।
 नीत्वाथ विन्दुमार्गेण संयोज्य कुसुमाञ्जलौ ॥ ४१ ॥
 योगपीठस्थमूर्त्तौ वा स्थण्डिलाज्येऽथ वा न्यसेत् ।
 अम्भोजाङ्कुशमुद्रे द्वे उर्ध्वाभिमुखतां नयेत् ॥ ४२ ॥
 गदाचक्राख्यमुद्राभ्यां सन्निधानं च रोधनम् ।
 तत्तत्प्रार्थनया युक्त्या भक्त्या देवम्य कल्पयेत् ॥ ४३ ॥
 मूलेन व्यापकं कृत्वा मुद्राश्चैताः प्रदर्शयेत् ।
 उत्तानया दक्षिणया सारिताङ्गुष्ठया परम् ॥ ४४ ॥
 मुष्ट्याङ्गुष्ठं गृहीत्वा तु तर्जन्यादिचतुष्टयम् ।
 प्रसार्य वामहस्तस्य परतर्जनिऋयुतम् ॥ ४५ ॥
 कल्पयेच्छङ्खमुद्रेषा हरेः प्रीतिकरी मता ।
 अन्योन्यसंमुखौ हस्तौ विधाय प्रसृताङ्गुली ॥ ४६ ॥
 वामेतराङ्गुष्ठगतौ व्यत्यासाद् बालिऋद्वयम् ।
 चक्रायुधप्रीतिकरी चक्रमुद्रा भवेदियम् ॥ ४७ ॥
 अन्योन्याभिमुखौ हस्तौ मिथश्च ग्रथिताङ्गुली ।
 प्रसार्य मध्यमे युक्तौ गदामुद्रेयमीरिता ॥ ४८ ॥
 कनिष्ठानामिकायुग्मं ज्येष्ठयावध्य कुञ्चितम् ।
 तर्जनीमध्यमायुग्मं मुक्त्वा स्यात् खड्गसञ्जिता ॥ ४९ ॥
 अङ्गुष्ठेन समावध्य कनिष्ठानामिकाद्वयम् ।
 मध्यमाग्रसमाक्रान्तं तर्जन्यग्रयुतस्य च ॥ ५० ॥

१. 'द्वाश्चैताः प्रदर्शयेत्' ग. पाठः २. 'मिथश्च ग्रथिताङ्गुली', ३. 'न्त'

प्रसारितम्य वामस्य करस्याग्रं शनैः शनैः ।
 वामप्रकोर्परान्तरान्तकोर्परस्थेतरस्थ च ॥ ५१ ॥
 ज्येष्ठातर्जनिकाग्राभ्यामग्रं स्पृष्ट्वा प्रसार्य तु ।
 शार्ङ्गमुद्रा भवेदेषा शार्ङ्गपाणेः प्रियङ्करी ॥ ५२ ॥
 वामेतरभुजद्वन्द्वमुष्टचेकीकरणान्मता ।
 गर्भितप्रसृताङ्गुष्ठा मुद्रा मुसलसंज्ञिता ॥ ५३ ॥
 वाममुष्टेस्तु तर्जाग्रं ज्येष्ठिकाग्रे निधाय तु ।
 बन्धेमुष्टिनित्ठेन तर्जन्यग्रेणं संस्पृशेत् ॥ ५४ ॥
 वामाङ्गुष्ठस्य मूलं तु पाशमुद्वेयमीरिता ।
 तर्जनीं वाममुष्टेस्तां प्रसृता पञ्चशाखिना ॥ ५५ ॥
 मुष्टिरूपेण चान्येन गृहीत्वा तस्य तर्जनीम् ।
 आकुञ्चिताग्रा कृत्वा स्यान्मुद्रा चाङ्कुशरूपिणी ॥ ५६ ॥
 मध्यमानामिके मध्येज्येष्ठिकाभ्यां निपीडिते ।
 कनीयसीमूलयुग्मे विनिधाय प्रदेशिनीम् ॥ ५७ ॥
 श्रीवत्समुद्रा नासैषा श्रीवत्साङ्गप्रियङ्करी ।
 अधोमुखस्य वामस्य करस्यापि कनीयसीम् ॥ ५८ ॥
 अनामामन्यतर्जन्या कनीयस्या यथाक्रमम् ।
 आबद्धा दक्षिणज्येष्ठामध्यमानामिकात्रयम् ॥ ५९ ॥
 ऊर्ध्वाग्रं वामतर्जन्या संयुतं प्रविधाय च ।
 ज्येष्ठान्याङ्गुलिमूलेषु वामज्येष्ठां च मध्यमाम् ॥ ६० ॥
 प्रविन्यसेदतिश्लिष्टा मुद्रेयं कौस्तुभात्मिका ।
 द्विहस्तज्येष्ठिकाकान्ततर्जाग्राभ्यां गलादितः ॥ ६१ ॥
 आपाद सस्पृशेन्मुद्रा वनमालामिषा मता ।
 विपर्यस्तौ कौ कृत्वा मिथो ग्रथितवालकौ ॥ ६२ ॥
 सुश्लिष्टायततर्जन्यौ लम्बिताङ्गुष्ठयुग्मकौ ।
 कुटिलानामिकामध्याकल्पितोभयपक्षकौ ॥ ६३ ॥

मुद्रेयं पक्षिराजस्य विपक्षाहिविनाशिनी ।
 पूर्वोक्ता योनिमुद्रैव काममुद्रेति कथ्यते ॥ ६४ ॥
 मुष्टीकृतकरद्वन्द्वप्रसूताभ्या स्वमूर्धानि ।
 निधाय ज्येष्ठिकाग्राभ्यां मुद्रा त्रैलोक्यमोहिनी ॥ ६५ ॥
 प्रागादिकेसराग्रेषु कोणेष्वग्न्यादिषु क्रमात् ।
 हृच्छिरश्चूलिकायर्महेतीन् देवाकृतीन् यजेत् ॥ ६६ ॥
 देवाङ्गेभ्यस्तदङ्गानि दीपेभ्यो दीपका इव ।
 लक्ष्मीं वाणीं रतिं प्रीतिं कीर्तिं शान्तिं विभूषिताम् ॥ ६७ ॥
 तुष्टिं पुष्टिं च पूर्वादिदलाग्रेष्वर्चयेदिमाः ।
 आपीतरक्तगौराभ्यां श्यामा सितशशिप्रभा ॥ ६८ ॥
 पद्मवर्णा पिशाङ्गा च चामराब्जकरास्तु ताः ।
 प्रागादिदिक्षु तद्बाह्वे सितरक्तारुणप्रभान् ॥ ६९ ॥
 श्यामं च शङ्खारिगदामुसलान् स्वास्त्रमस्तकान् ।
 कोणेषु पीतगगनसितकृष्णनिभान् क्रमात् ॥ ७० ॥
 शार्ङ्गास्यङ्कुशपाशास्तु ध्यात्वा स्वस्वाख्यया यजेत् ।
 तद्बाह्यावरणे स्वाशास्थितान् सायुधवाहनान् ॥ ७१ ॥
 परिवारैः स्वकैर्युक्तान् दश शक्रादिकान् यजेत् ।

अथ तद्बाह्यावरणे —

कुमुदं कुमुदाक्षं च पुण्डरीकं च वामनम् ॥ ७२ ॥
 शङ्कुकर्णं सर्वभेद्रं सुमुखं सुप्रतिष्ठितम् ।
 कोटिकोटिगणाधीशानसिखेटकरानिमान् ॥ ७३ ॥
 भूपितान् मकुटावैश्व दिव्यमाल्याम्बरान् यजेत् ।
 पिङ्गलश्मश्रुकेशान्त श्यामवर्णं चतुर्भुजम् ॥ ७४ ॥
 शङ्खचक्रगदाहस्तं नासान्ते तर्जनीकरम् ।
 विष्वक्सेनं च सपूज्य देव संपूजयेत् ततः ॥ ७५ ॥
 ओमर्घ्यं कल्पयामीति शिरस्यर्घ्यं प्रदाय तु ।
 तथा पाद्य चरणयोरेवं चाचमनादिकम् ॥ ७६ ॥

अर्घ्यादिषोडशोद्दिष्टैरुपचौरैस्तमर्चयेत् ।
 विभवे सति पूर्वोक्तैर्द्वात्रिंशदुपचारकैः ॥ ७७ ॥
 मूलमन्त्रस्य तु पदैस्ताराद्यैस्तु नमोऽन्तकैः ।
 पुण्यैः सगभिरलङ्कृत्य तारपूर्वं श्रियै नमः ॥ ७८ ॥
 इत्युत्तरे समासीनां लक्ष्मीं देवस्य पूजयेत् ।
 नैवेद्यान्तं च बल्यन्तं होमान्तं वापि शक्तितः ॥ ७९ ॥
 सर्वत्रं स्मरगायत्र्या संपूज्योक्तोपचारकैः ।
 यथाशक्ति जपेन्मन्त्रं हस्तस्थचुलुकोदकम् ॥ ८० ॥
 गन्धपुष्पान्वितं कृत्वा जानुभ्यामवनिं गतः ।
 देवस्य दक्षिणे हस्ते जपादिफलमर्पयेत् ॥ ८१ ॥
 एव नित्यार्चनं कृत्वा शक्त्या विप्रांश्च भोजयेत् ।
 स्वयं च भुक्त्वा शेषेण कृतकृत्यो भवेत्तरः ॥ ८२ ॥
 हृषीकेशः स्वयं साक्षात् पुरुषोत्तम उच्यते ।
 तस्य मान्मथवीजं तु मन्त्रस्त्वैकाक्षरः स्मृतः ॥ ८३ ॥
 स्मरबीजं ततो व्योम सप्तमस्वरसंयुतम् ।
 श्वेतो वामाक्षियुक्तश्च ब्रह्मा रुद्रः स्वरान्वितः ॥ ८४ ॥
 दीर्घो वक्श्च हृदयं मन्त्रोऽष्टार्षः प्रकीर्तितः ।
 त्रैलोक्यमोहनश्चैप साधनाद्य पुरोदितम् ॥ ८५ ॥
 सरबीजयुतैर्दीर्घैः स्वरैरङ्गानि जातिभिः ।
 जपतः सर्वकामानि भवन्ति नचिराशिव ॥ ८६ ॥
 तारं हृत् साक्षिकुम्भं च श्वेतश्चोमापतिस्त्वतः ।
 सोष्टाम्भः कर्णगं शुक्लं रक्तं पार्श्वमथापदी ॥ ८७ ॥
 सोष्टं त्वक् च महाकालं स्वं दीर्घं छगलण्डकः ।
 दीर्घः पिनाकी वाली च स्वाहान्तोऽष्टादशाक्षरः ॥ ८८ ॥
 मन्त्रो निरङ्गावरणो खन्नाधिपतिसञ्जितः ।
 न्नपिस्तु गौतमश्छन्दो धृतिर्विष्णुश्च दैवतम् ॥ ८९ ॥

दारिद्र्यशमनः पुष्टिशीसौभाग्यसुखप्रदः ॥ ९० ॥

ध्यानं च—

क्षीरोदेन्दुमृणालकुन्दधवलः पद्मेन्दुविम्बाननो

हस्ताभ्यां दधिभक्तपूर्णचपकं कुम्भं च पूर्णामृतम् ।

विभ्रन्मौलिविचित्रहारकटकाद्याभूषितः कौस्तुभी

ध्येयोऽन्नाधिपतिः प्रसन्नवदनः पीताम्बरो वामनः ॥ ९१ ॥

साधकायान्नपानाद्य प्रयच्छन्तमनुस्मरन् ।

अयुतं तु जपेन्मन्त्रं पुरश्चरणसिद्धये ॥ ९२ ॥

दध्योदनं तु सशृतमष्टोत्तरसहस्रकम् ।

जुहोत्वस्मिन् फालियुगे जपहोमौ चतुर्गुणौ ॥ ९३ ॥

सिद्धमन्त्रस्ततोऽन्नाद्यं श्रियं चाप्नोति पुष्कलाम् ।

अन्नं हुत्वान्नवान् व्रीहिशाल्याद्यैस्तु समृद्धिमान् ॥ ९४ ॥

मण्डकैः शतपुष्पाणां बीजैरीतिर्विनश्यति ।

परचक्रभयं राजा शत्रुचोरभयात्रिकम् ॥ ९५ ॥

यद् दारिद्र्यभयं चान्यत् क्षुद्ररोगभयं तथा ।

शतपुष्पस्य बीजानां होमात् संशमयेद् ध्रुवम् ॥ ९६ ॥

दुर्गे वा विपमे मार्गे भये जाते तथा ग्रहे ।

देवं स्मरन् जपन् मन्त्रं दारिद्र्याच्च विमुच्यते ॥ ९७ ॥

त्रैलोक्याक्रमणाकारं त्रायन्तं महतो भयात् ।

ध्यात्वात्मानं परं वापि तत्तच्छान्त्यै जपेन्मनुम् ॥ ९८ ॥

मितौ वाथ पटे वापि शक्तः संपूजयेद्धरिम् ।

सान्नेनाज्येन वान्नेन साज्यदध्योदनेन वा ॥ ९९ ॥

नित्यहोमं यथाशक्ति कुर्वतः श्रीरनुत्तमा ।

यद्यदुद्दिश्य जुहुयाद् दध्यन्नं घृतसयुतम् ॥ १०० ॥

तत्तदस्य भवत्येव भक्तस्येह परत्र च ।

इत्थं विचार्य बहुधा बहुनन्त्रसिद्धं त्रैलोक्यमोहनमनोर्विपुलं विधानम् ।
सह्युप्य साधकजनस्य हिताय गीतमन्त्राधिपस्य च हरोरिह कल्पदृष्टम् ॥ १० १ ३ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रसारे मन्त्रपादे
त्रैलोक्यमोहननामनमन्त्रपटलोऽष्टाविंशः ।

अथैकोनचत्वारिंशः पटलः ।

विषग्रहामयार्तीनामिति पूर्वं प्रदर्शितम् ।
वस्तुनिर्देशपटले यस्मात् तदथ कथ्यते ॥ १ ॥
अभिवन्द्य गुरु तत्र नागाश्चानन्तपूर्वकान् ।
सह्युप्य विपतन्त्रेभ्यो लोकाना हितकाम्यया ॥ २ ॥
मन्त्रध्यानौषधाद्यैस्तत्प्रतीकारः प्रदर्श्यते ।
फणिनो घोणसाश्चैव राजिला व्यन्तरास्तथा ॥ ३ ॥
फणिनो द्विविधास्तेषु दिव्या भौमाश्च ते पुनः ।
ब्राह्मणक्षत्रविद्युद्गा इति सर्वे चतुर्विधाः ॥ ४ ॥
दिव्या ये कद्रुतनया सहस्रं कामरूपिणः ।
किरीटहारकेयूरमकुटाद्यैर्विभूषिताः ॥ ५ ॥
दिव्यमाल्याम्बरालेपा नागाः सर्वे महौजसः ।
तेषामष्टौ प्रधानास्तु शेषवासुकितक्षकाः ॥ ६ ॥
कार्कोटकोऽथ पद्मश्च महापद्माभिधानकः ।
शङ्खपालश्च गुलिको गानुवारादिपालकः ॥ ७ ॥
सौरिवारस्य पूर्वार्धं शङ्खपालाधिदैवतम् ।
गुलिकश्चापरार्धस्य गोसा तन्निष्क्रमाश्च ते ॥ ८ ॥
ये नागाः कद्रुतनयाः सहस्रं भोगशालिनः ।
केचित् पातालनिलया भूम्यन्धिगिरिवासिनः ॥ ९ ॥
भुव स्वर्वासिनः केचिद् यथेष्टनिलयाः परे ।
शुक्ला रक्ताश्च पीताश्च कृष्णाश्च ब्राह्मणादयः ॥ १० ॥

सहस्रफणिनः केचिदष्टसप्तकपटशतैः ।
 पञ्चवेदनिकद्ये रुशतपञ्चफणैर्युताः ॥ ११ ॥
 एतेषां वंशजा येऽन्ये तेषां संख्या न विद्यते ।
 क्रमात् तद्वंशजा ये ते दिव्यसामर्थ्यवर्जिताः ॥ १२ ॥
 यत्रतत्रनिवासास्ते सर्पास्त्वेकफणाः स्मृताः ।
 पूर्वकर्मवशात् तेषुपि दशन्ति मनुजादिकान् ॥ १३ ॥
 देवतानां प्रकोपाद् वा क्रूरपापनिषेवणात् ।
 स्वस्थानरक्षणाद् वापि दशन्त्याक्रान्तितो भयात् ॥ १४ ॥
 मिथः सङ्करसंभूता घोणसा राजिलादयः ।
 आपादादित्रिमासेषु गर्भं धत्ते हि सर्पिणी ॥ १५ ॥
 फार्त्तिके मार्गशीर्षे वाप्यण्डानां विंशतेः परम् ।
 आचत्वारिंशदण्डानि सूते नानाविधानि सा ॥ १६ ॥
 तानि सप्तदिनादूर्ध्वं क्षुधार्ता स्वयमत्ति हि ।
 अण्डमेकं द्वयं वा त्रीन् न भक्षयति सा यतः ॥ १७ ॥
 उत्पद्यन्ते ततः सर्पास्ते सप्तदिवसे गते ।
 दीर्घराजियुतं स्रैणं हैमामं पुरुषाण्डकम् ॥ १८ ॥
 शिरीषामं तथा पण्डं शुक्लं कृष्णमथापि वा ।
 भिन्ना भवन्ति दशभिर्दिनैर्बोधयुताश्च ते ॥ १९ ॥
 एकविंशद्दिनैर्दृष्टाश्चत्वारिंशद्दिनैर्गतिः ।
 जायते सूर्यमालोक्य भवन्ति सर्वेपोल्बणाः ॥ २० ॥
 मासैः षड्भिः करायामा निर्मोकं प्रजहन्ति (!) च ।
 दीर्घा वृश्चिकजा रौद्रा ह्रस्वाः शान्ताश्च चापजाः ॥ २१ ॥
 नद्यादिसङ्गमे शैले चोद्याने देवतालये ।
 निवमन्ति हविर्गन्धा ब्राह्मणाः पद्मिनीषु च ॥ २२ ॥
 गृहचत्वरवप्रादौ केतकीसुरभिर्नृपः ।
 गोष्ठवल्मीकविपिनक्षेत्रधान्यगृहेषु च ॥ २३ ॥

इत्थं विचार्य बहुधा बहुमन्त्रसिद्धं त्रैलोक्यमोहनमनोर्विपुलं विधानम् ।
सहिष्य साधकजनस्य हिताय गीतमन्नाधिपस्य च हरोरिह कल्पदृष्टम् ॥ १० ॥ ३ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ मन्त्रसारे मन्त्रपादे
त्रैलोक्यमोहनयामनमन्त्रपटलोऽष्टाधिशः ।

अथैकोनचत्वारिंशः पटलः ।

विपग्रहामयार्तानामिति पूर्वं प्रदर्शितम् ।

वस्तुनिर्देशपटले यस्मात् तदथ कथ्यते ॥ १ ॥

अभिवन्द्य गुरुं तत्र नागांश्चानन्तेपूर्वकान् ।

सहिष्य विपतन्त्रेभ्यो लोकानां हितकाम्यया ॥ २ ॥

मन्त्रध्यानौषधाद्यैस्तत्प्रतीकारः प्रदर्श्यते ।

फणिनो घोणसाश्चैव राजिला व्यन्तरास्तथा ॥ ३ ॥

फणिनो द्विविधास्तेषु दिव्या भौमाश्च ते पुनः ।

ब्राह्मणक्षत्रविद्भूद्रा इति सर्वे चतुर्विधाः ॥ ४ ॥

दिव्या ये कद्रुतनयाः सहस्रं कामरूपिणः ।

फिरीटहारकेयूरमकुटाद्यैर्विभूषिताः ॥ ५ ॥

दिव्यमाल्याम्बरालेपा नागाः सर्वे महौजसूः ।

तेषामष्टौ प्रधानास्तु शेषवासुकितक्षकाः ॥ ६ ॥

फार्कोटकोऽथ पद्मश्च महापद्माभिधानकः ।

शङ्खपालश्च गुलिको भानुवारादिपालकाः ॥ ७ ॥

सौरिवारस्य पूर्वाधौ शङ्खपालाधिदेवतम् ।

गुलिकश्चापरार्धस्थ गोप्ता तन्निष्कमाश्च ते ॥ ८ ॥

ये नागाः कद्रुतनयाः सहस्रं भोगञ्जालिनः ।

केचित् पातालनिलया भूम्यन्धिगिरिवासिनः ॥ ९ ॥

मुवःस्वर्वासिनः केचिद् यथेष्टनिलयाः परे ।

शुक्ला रक्ताश्च पीताश्च कृष्णाश्च ब्राह्मणादयः ॥ १० ॥

सहस्रफणिनः केचिदष्टसप्तकपटशतैः ।
 पञ्चवेदत्रिकद्वे रुशतपञ्चफणैर्युताः ॥ ११ ॥
 एतेषां वंशजा येऽन्ये तेषां संख्या न विद्यते ।
 क्रमात् तद्वंशजा ये ते दिव्यसामर्थ्यवर्जिताः ॥ १२ ॥
 यत्रतत्रनिवासास्ते सर्पास्त्वेरुफणाः स्मृताः ।
 पूर्वकर्मवशात् तेऽपि दशन्ति मनुजादिकान् ॥ १३ ॥
 देवतानां प्रकोपाद् वा क्रूपापनिषेवणात् ।
 स्वस्थानरक्षणाद् वापि दशन्त्याक्रान्तितो भयात् ॥ १४ ॥
 मिथः सङ्करमभूता घोणसा राजिलादयः ।
 आपाढादित्रिमासेषु गर्भं धत्ते हि सर्पिणी ॥ १५ ॥
 फार्त्तिके मार्गशीर्षे वाप्यण्डानां विंशतेः परम् ।
 आचत्वारिंशदण्डानि सूते नानाविधानि सा ॥ १६ ॥
 तानि सप्तदिनादूर्ध्वं क्षुधार्ता स्वयमत्ति हि ।
 अण्डमेकं द्वयं वा त्रीन् न भक्षयति सा यतः ॥ १७ ॥
 उत्पद्यन्ते ततः सर्पास्ते सप्तदिवसे गते ।
 दीर्घराजियुतं खैणं हैमाभं पुरुषाण्डकम् ॥ १८ ॥
 शिरीषाभं तथा पण्डं शुक्लं कृष्णमथापि वा ।
 भिन्ना भवन्ति दशभिर्दिनेर्बोधयुताश्च ते ॥ १९ ॥
 एकविंशद्दिनैर्दष्ट्राश्चत्वारिंशद्दिनैर्गतिः ।
 जायते सूर्यमालोक्य भवन्ति सविपोल्बणाः ॥ २० ॥
 मासैः पद्भिः करायामा निर्मोकं प्रजहन्ति (१) च ।
 दीर्घा वृश्चिकजा रौद्रा ह्रस्वाः शान्ताश्च चापजाः ॥ २१ ॥
 नद्यादिसङ्गमे शैले चोद्याने देवतालये ।
 निवमन्ति हविर्गन्धा ब्राह्मणा. पद्मिनीषु च ॥ २२ ॥
 गृहचत्वरवप्रादौ केतकीसुरभिर्नृपः ।
 गोष्ठवल्मीकविपिनक्षेत्रधान्यगृहेषु च ॥ २३ ॥

वैश्यो गुग्गुलुगन्धस्तु शूद्रो नैकत्र वासवान् ।

पूर्वमध्यापराहेषु निशि च ब्राह्मणादयः ॥ २४ ॥

वायुपत्रफलक्षीराप्यश्नाति ब्राह्मणो नृपः ।

मृषिकांस्तु वणिग् भेकान् शूद्रः सर्वमुपागतम् ॥ २५ ॥

मयूरश्येननकुलपोत्रिमार्जारगोस्त्रैः ।

नरान्यशानिरुभिश्चिर जीवेन्न चेद्धतः ॥ २६ ॥

भाप्रभावनसंस्थानि गोरोमामानि वै त्वचा ।

छन्नान्यहीना पादानि यतः पादैर्न याति सः ॥ २७ ॥

इन्दीवराम्बुजे शङ्खम्बस्त्रिकोत्पलविन्दवः ।

फणासु शिशुपादौ वा चिह्नानि खलु भोगिनाम् ॥ २८ ॥

मण्डलैर्विविधाकारैश्चित्रा दीर्घाश्च धौणसाः ।

राजिलास्तिर्यगूर्ध्वं च चित्रिताङ्गाश्च राजिमिः ॥ २९ ॥

वातं पित्तं फफं त्रींश्च दद्युर्द्वीकरादयः ।

दंष्ट्राकार दशनं कारणं च चेष्टावेगस्थानसर्माणि दूतान् ।

वाक्य तारादिङ्निमित्तैस्तिथीश्च ज्ञात्वा कुर्याद् वा न कुर्याच्चिकित्साम् ॥

भोगिना द्वे क्षते दन्ताश्चत्वारिंशच्च तेष्वपि ॥ ३१ ॥

नव दन्तास्तु सविपास्तैर्देशाद् गरसम्भवः ।

कराली मकरी धूम्रा कालरात्रिः कपालिनी ॥ ३२ ॥

काली चोष्ण च यमनी शोक्ता तु धूम्रदूतिक्रा ।

उक्तैः फतिपथैर्देशैर्देशन्त्यनिलमोजनाः ॥ ३३ ॥

आश्लेषे गुलिके वापि दष्टे नास्ति चिकित्सितम् ।

शत्रुकण्टकक्रीटाद्यैर्यः क्षतो गुलिकोदये ॥ ३४ ॥

सोऽपि वैवस्वतं याति सर्पदष्टस्तु किं पुनः ।

दिनराज्योश्च सन्ध्यासु पुंसर्पाद्या महाविषाः ॥ ३५ ॥

ज्ञेयश्चतुर्विधो दंशो दष्ट विद्ध च स्पष्टितम् ।

अवलुप्त च दष्टस्य क्षतमेक विभाव्यते ॥ ३६ ॥

क्षतद्वयं चेद् विद्धं स्यात् खण्डितं तु बहुमणम् ।
 अग्रणं त्ववलुप्तं स्यात् कथ्यन्ते दंशहेतवः ॥ ३७ ॥
 मीतिः क्षुधा मत्तता चाप्याकान्तिः स्थानरक्षणम् ।
 देवादेशश्च वैरं च कालदंशश्च तेऽष्टधा ॥ ३८ ॥
 एकं वक्रं क्षतं यत्र भीताहिविहितं तु तत् ।
 विषं न विद्यते तत्र यदा दंशद्वयं भवेत् ॥ ३९ ॥
 ऋजु स्वल्पं विषं ज्ञेयं सुसाध्यं तच्चिकित्सयेत् ।
 लालाक्तं दंशमध्ये तु खण्डितं क्षुधितोद्भवम् ॥ ४० ॥
 दुःखसाध्यं तु तज्ज्ञेयमसाध्यमिति केचन ।
 एक क्षतं वा बहु वा रुधिरं बहुलं यदा ॥ ४१ ॥
 दर्पजं तदसाध्यं हि कथञ्चित् साध्यमेव वा ।
 सलालारक्तमांसानि क्षतानि स्थानरक्षिणः ॥ ४२ ॥
 दृश्यन्ते यत्र साध्यं तदिति वाचस्पतेर्मतम् ।
 ऋजु दंशद्वयं चैकं वक्रं वैरकृतं त्यजेत् ॥ ४३ ॥
 त्रिक्षतं वा सरुधिरमसाध्यं कालचोदितम् ।
 रोमाञ्चदाहौ स्वेदश्च लालास्रावोऽङ्गरूपनम् ॥ ४४ ॥
 स्मृतिमोहः पारवश्यं कालदष्टस्य तं त्यजेत् ।
 कृष्णं तु मण्डलं दशे बहुलो रुधिरास्रवः ॥ ४५ ॥
 दन्तोष्ठयोर्विघटना कालदष्टस्य लक्षणम् ।
 सोमाग्निसूर्यानरुचीन् पश्यन्नेत्रे त्रिलोहिते ॥ ४६ ॥
 न पश्यत्यात्मनश्छाया क्षिप्तो यः प्लवते जले ।
 अरोमाञ्चो जलैः सिक्ते छेदे नास्ति च लोहितम् ॥ ४७ ॥
 वेत्रादिताडने तस्य पदं नो यत्र दृश्यते ।
 विवृतं वदनं वापि कालदष्टः स वै मृतः ॥ ४८ ॥
 त्वगसृङ्घ्नांसनेदोस्थिमज्जाशुक्लानि घातनः ।
 धातोर्धात्वन्तरप्राप्तिं विषवेगं प्रचक्षते ॥ ४९ ॥

मात्राशतात् तदर्धाद् वा वेगे रोहति साध्यते ।

क्षिप्र रोहत्यसाध्य चेद् वेगलक्ष्माथ कथ्यते ॥ ५० ॥

रोमान्चस्वेदशोपाश्च विवर्णत्व च वेपथुः ।

द्विको च गलभङ्गश्च स्वापश्च मरणं तथा ॥ ५१ ॥

इति नव वेगाः ।

गुद च गुह्योदरताल्लफर्णस्तनाक्षिशोर्पागलशङ्खनासाः ।

नाभिः सफक्षाङ्घ्रिकराश्च जङ्घे स्थानानि दंशस्य तु निन्दितानि ॥ ५२ ॥

देवालयश्चःधचटाश्च जम्बू, स्लेष्मातकस्त्रिणिवेनवशा ।

श्मशानशुष्कागमजीर्णकूपाश्चतुप्पथ चैत्यकमप्यनिष्टम् ॥ ५३ ॥

इत्यनिष्टस्थानानि ।

प्रसन्नवक्रः कुसुमादिहस्तः पूर्णाङ्गदेहश्च सिताम्बरा(य २व्य) ।

इष्टस्तु दूतोऽथ तथा ह्यनिष्टस्तैलाक्तदेहो विकलश्च रोगी ॥ ५४ ॥

फाष्ठादिक वाप्यथ फण्टक वाप्युलका च यष्टि मलिनी दधानः ।

फण्ठे च वस्त्र स्वकरे च रज्जु दूतस्तु नि-च खल्ल मुक्तकेश ॥ ५५-॥

वर्णा लिङ्गत्रयवा योपिद् दूरतो व्याहरन्नपि ।

सर्पं पूर्वं ततो दष्ट भुवन् दूतो विनिन्दित ॥ ५६ ॥

वारदष्टाक्षर वामे तले विन्यस्य चिन्तयेत् ।

आघ्राते केतके दर्शी पाटले मण्डली भवेत् ॥ ५७ ॥

राजिले गङ्गिनागन्धे ध्वन्तर करवीरके ।

पूर्वावस्थो यदौ पाणिर्विष नास्तीति वा वदेत् ॥ ५८ ॥

वारुणै-द्राक्षरैर्दूतवाक्याद्यैः ॥ तु जीमति ।

वाय्वभिजातेर्न भवेच्छिर्यन्ते तानि च क्रमात् ॥ ५९ ॥

ईर्ललृअहल्लङ्गणनमा महेन्द्रजाः ।

अचलजकला(कवाः) खल्लक्षपमाश्रैव वारुणा ॥ ६० ॥

एऐओँ + उगया हयवा ढश्च मास्ता ।

आऊऋऌऔघतपा (त/र)दसाग्वश्च वह्निजा ॥ ६१ ॥

ति दूतवाक्याक्षरनियमः ।

रुद्रामिसर्पाजमघामु मूलापूर्वाविशाखासु कुजेऽर्कजेऽर्के ।
 पष्ठ्यां नवम्यामपि पञ्चदश्यामायां चतुर्दश्यां मृत एव दष्टः (!) ॥ ६२ ॥
 निमिद्यानि शुभानीह लोकसिद्धानि सिद्धये ।
 शकुनानि च संसिद्धिं वदन्ति वचनैः शुभैः ॥ ६३ ॥
 पूर्वादिदिग्गते दूते फणी कोणेषु मण्डली ।
 दिग्विदिष्यध्यमाशाभ्यां राजिलो न्यन्तरः क्रमात् ॥ ६४ ॥
 मन्त्रियाक्यात् स्वयं वापि दूतोऽङ्गं यत् तु संस्पृशेत् ।
 तस्मिन् दंशो विसंघादे नाहिः स्यान्नास्ति वा विषम् ॥ ६५ ॥
 दूतागमनकाले तु यस्मिन् पार्श्वेऽनिलश्चरेत् ।
 तत्पार्श्वे तु भवेद् दंशस्तस्मिन् दूतागतिः शुभा ॥ ६६ ॥
 दद्यात्ख्याकीर्तनं पूर्वं शुभं सर्पस्य चेन्मृतिः ।
 शुक्ले पक्षेऽमृतं पुंसां दक्षिणेऽन्यत्र वै विषम् ॥ ६७ ॥
 स्त्रीणा तद्विपरीतेन विपरीतं तथा सिते ।
 सुधामागे यथा दंशः साध्योऽन्यत्र भवेन्मृतिः ॥ ६८ ॥
 दूतवाक्ये त्रिधा भक्ते मृतिः स्यादक्षरैस्त्रिभिः ।
 एकाक्षराधिके साध्यं द्व्यर्णाधिक्ये विषं न हि ॥ ६९ ॥
 शुभग्रहोदयारूढदृष्टयः शुभदास्तथा ।
 पापग्रहाणामशुभं दूतस्यागमनक्षणे ॥ ७० ॥
 शकुनाद्यं परीक्ष्यैव ब्रजेन्मन्त्री चिकित्सितुम् ।
 सृगालव्याघ्रनकुलचकोरफणिपोत्रिणाम् ॥ ७१ ॥
 धान्यानां पूर्णकुम्भानां दक्षिणे दर्शनं शुभम् ।
 पत्तगाश्च मृगाश्चैव लुण्डुभा वामतः शुभाः ॥ ७२ ॥
 दक्षिणाद् वामगश्चापः काको वामाच्च दक्षिणः ।
 गमने शुभदं काकरुतं गौल्याश्च वामतः ॥ ७३ ॥
 प्रवेशे गौलिकायास्तु रुतं दक्षिणतः शुभम् ।
 प्रवेशे दक्षिणांगतिः शुभदा काकचापयोः ॥ ७४ ॥

मार्गस्योभयत्. स्थिरा पक्षिणोर्विस्तं शुभम् ।

व्यत्यस्तवदनेनाग्रे रुवतोस्तोरणाह्वयम् ॥ ७५ ॥

अत्यन्तशोभनं विद्याञ्जृम्भणं च पुरः शुभम् ।

आस्येन भक्ष्यं यत् किञ्चिद् गृहीत्वा वायसो व्रजेत् ॥ ७६ ॥

श्वा यान्यो विहगः शस्त. शस्तं मांसासवेक्षणम् ।

फन्या सुमद्गर्ला वेद्या पुष्पं शङ्खस्तथाक्षताः ॥ ७७ ॥

पूर्णचापं च शुभदाः सर्वे प्रतिमुखागताः ।

यामाद्भ्रेस्ताडन शस्त तत्रापि ज्येष्ठिकां विना ॥ ७८ ॥

वक्षिणाद्भ्रेस्तदशुभं ज्येष्ठिका तस्य शोभना ।

क्षुतस्याप्यन्यैरुक्तम् —

अग्रे निपथो नयने निवृत्तिः कण्ठे विनाशः खलु दक्षभागे ।

पृष्टेऽर्थसिद्धिस्त्वथ वामभागे कर्णे जयश्चक्षुषि सर्वलाभः ॥ ७९ ॥

सर्वतः क्षुतमशोभनमादौ गोक्षुत मरणमेव करोति ।

यद् बलादथ विनाप्यबलानां वृद्धपीनसितवालकृतं च ॥ ८० ॥

इति ।

निमित्तानीत्यनिष्ठानि ग्रन्थगौरवजाद् भयात् ।

न लिख्यन्ते यदुक्तेभ्यः शुभेभ्योऽन्ये त्वशोभनाः ॥ ८१ ॥

गौळिल्लस्य —

रथौ विनाशः शशिनीष्टवार्ता कुजे त्वनिष्ठं सुहृदागमो ज्ञे ।

गुरौ हिरण्य भृगुजे च भक्ष्यं शनौ विरोधो मरणं च राहौ ॥ ८२ ॥

दष्टस्य हृत्सरोजान्त. सानुस्वारं भृगुं न्यसेत् ॥ ८३ ॥

तन्नामार्णानि परितस्तस्योर्ध्वं चन्द्रमण्डलम् ।

तत्सुधासावि कण्ठे च ताहग् ध्यात्वेन्दुमण्डलम् ॥ ८४ ॥

भ्रूमध्यविन्दावमृत बन्ध बन्धेत्युदीरयेत् ।

एवं सञ्चिन्त्य तु जपेन्नमो भगवतेति च ॥ ८५ ॥

नीलकण्ठाय ठयुगं जीवरक्षा कृता भवेत् ।

साज्यं शकृद्रसं वापि मरिचाज्यं तु पाययेत् ॥ ८४ ॥

परोक्षे बाध सान्निध्ये स्यादेवं जीवरक्षणम् ।

साक्षः संवर्तकः पार्श्वं तारं वह्निप्रियां ततः ॥ ८५ ॥

मन्त्रोऽयं विपतिर्नाम्ना गरुडः शब्दविग्रहः ।

ज्वल महामति ठठ । गरुडशिखे प्रमञ्जन प्रभेदन विमर्दन ठठ । अप्रति-
हतयलाप्रतिहतशासन हुं फट् ठठ । उग्ररूप धारक सर्पभयङ्कर भीषणं ठठ ।
सर्वं वह् भस्मीकुरु ठठ ।

विपतेरेवमुक्तानि पडङ्गान्यस्त्रमन्त्रतः ॥ ८६ ॥

ऋषिवर्गान्त्ययुगलैरष्टपत्रं स्वरद्वयैः ।

सकेसरं नारसिंहकर्णिकं मातृकाम्बुजम् ॥ ८७ ॥

ब्राह्मचादिकाः सप्त मातृर्महालक्ष्मीं तु पत्रगाम् ।

प्राग्याम्यपश्चिमोदीचीवहिरक्षोऽनिलेऽगा ॥ ८८ ॥

धं धां कं खं गं घं ङं ब्राह्मचै नमः ।

इत्यादिमन्त्रैः स्मृत्वेष्टा ज्येष्ठाद्यं मध्यपर्वसु ।

पञ्चाक्षराणि विपतेर्भूतादीनां च मण्डलैः ॥ ८९ ॥

हृदये वामहस्ते च पञ्चं ध्यात्वाष्टपत्रकम् ।

सप्तवर्गान्त्ययुग्माष्टदिवपत्र स्वरकेसरम् ॥ ९० ॥

सानुग्रहामि विन्द्वन्त्यं कर्णिकायां तु विन्यसेत् ।

एव साञ्चिन्त्य हृदये वामे करतलेऽपि च ॥ ९१ ॥

विपतेस्तु क्रमाद् वर्णानङ्गुष्ठादिं च विन्यसेत् ।

मन्त्रार्णानपि नागार्णान् महामृताक्षराणि तु ॥ ९२ ॥

तन्मात्रौगुणवर्णांश्च करे देहे च विन्यसेत् ।

वेदाश्रकोणवज्राङ्गं मासकोणेन्द्रदैवतम् ॥ ९३ ॥

शुक्लमर्धेन्दुपद्मार्धं मध्ये खक्ति च वारुणम् ।
 रक्तं त्रिफोणमर्धशमध्यासृक्स्वस्तिकाङ्कितम् ॥ ९४ ॥
 वृत्त रेखास्थपद्मविन्दुसत्त्वकृष्णं च मारुतम् ।
 अरूपं शब्दतन्मात्रं स्वनिम्बं शिवदैवतम् ॥ ९५ ॥
 हृत्पृथ्व्यादिविम्बानि ज्येष्ठाद्यं मध्यपर्वसु ।
 स्वनागावेष्टितं न्यसेद् विपत्यर्णान्वितानि तु ॥ ९६ ॥
 अनन्तगुलिकौ रक्तौ ब्राह्मणौ बह्विदैवतौ ।
 इन्द्रदैवौ नृपौ पीतौ शङ्खपालश्च वासुकिः ॥ ९७ ॥
 कृष्णौ वैश्वौ महापद्मतक्षकौ वासुदैवतौ ।
 चतुर्थौ पद्मकार्कोटौ शुक्रौ जलधिदैवतौ ॥ ९८ ॥
 नामाघर्णानि नागानां पृथ्व्याद्याद्यक्षरैः सह ।
 तन्मात्रैः सह गन्धाद्यैर्ज्येष्ठाद्यहृत्पि न्यसेत् ॥ ९९ ॥
 आघपर्वसु तन्मात्रा भूतार्णान्यन्तपर्वसु ।
 मध्ये विपतिवर्णानि भूतनागार्णमण्डलैः ॥ १०० ॥
 पञ्चाक्षरान्विते ताक्षर्ये तन्मात्रात्रिगुणान्विते ।
 प्रयोदशकलोपेते हस्ते ताक्षर्यं विचिन्तयेत् ॥ १०१ ॥
 ततो भूमण्डलादीनि स्वदेहेऽपि च विन्यसेत् ।
 पादादिजानुपर्यन्तं जन्वोर्नाभितटावधि ॥ १०२ ॥
 नाभेर्गलान्तं च गलाल्ललाटफलकान्तरुम् ।
 ललाटाच्चापि मूर्धान्तं स्वर्णयुक्तानि विन्यसेत् ॥ १०३ ॥
 आत्मानं गरुडं ध्यात्वा गरलानि विनाशयेत् ।
 आजान्वोः स्वर्णवर्णं हिमागिरिशिखरप्रख्यमा नाभिदेशाद्
 आ कण्ठात् पृक्विम्बिफलनवविकसद्बन्धुजीवोपमानम् ।
 आ शीर्षाद् भिन्ननीलाक्षनचयरुचिरं भूपितं भोगिमुख्यै-
 र्व्यासन्नक्ष्णण्डमध्यं त्रिभुवननमितं वैततेयं नमामि ॥ १०४ ॥

इत्थं गरुडमात्मानं मन्त्रिणं वीक्ष्य पन्नगाः ।

पिशाचाद्या ग्रहाश्चान्ये नश्यन्त्याविश्य तत्क्षणात् ॥ १०५ ॥

स्वैक्येन गरुडीभूतो मन्त्री यद्यद् वदत्यसौ ।

तत्तन्मन्त्रं भवेद् दष्टं मुक्त्वा नश्यति तद्विषम् ॥ १०६ ॥

तार्क्ष्यहस्तं समुद्धृत्य मन्त्रार्णव्यत्ययेन तु ।

अङ्गुष्ठाद्यङ्गुलीनां तु चालनेन जपेन च ॥ १०७ ॥

स्तम्भसंहारसंस्तोभसङ्क्रामान् कुरुते क्षणात् ।

पञ्चाक्षराणां स्थानेषु प्रथमार्णं निवेश्य तु ॥ १०८ ॥

संस्तम्भयादिवीप्सोक्त्या स्यात् स्तम्भोऽङ्गुष्ठचालनात् ॥ १०९ ॥

क्षिप ओं स्वाक्षिप इति जपात् स्तम्भयेत् ।

प्रथमार्णद्वितीयार्णौ व्यत्यस्योच्चारयन्मनुम् ।

अनन्तकण्ठाभरणो हारस्तुरासि वासुकिः ॥ ११० ॥

कुण्डलेऽञ्जमहापद्मौ गुलिकः शीर्षबन्धनम् ।

उदरे च तथा कट्यां बन्धः कार्कोटतक्षकौ ॥ १११ ॥

उपवीतं शङ्खपालः सिन्दूरारुणलोचनः ।

एवंभूतं तु गरुडं स्वैक्यं ध्यात्वा समाहितः ॥ ११२ ॥

शूलमुद्रां दर्शयित्वा स्तोभः स्यात् तु सकृज्जपात् ।

द्विचारेण तथावेशस्त्रिचतुर्वारजापतः ॥ ११३ ॥

निर्विपीकरणं पञ्चपङ्कारान्-विषमक्षणम् ।

विपतिमन्त्राधिकारः ।

संप्लव संप्लावय इत्युच्चारणात् तर्जनीचालनाच्च विषं हरति ।

तारं पार्श्वे क्षिर्वर्णं च ठौ च मध्यमचालनात् ।

संस्तोभयेति वाक्याच्च जपादाविश्य नश्यति ॥ ११४ ॥

चतुर्थं च द्वितीयं च तृतीयार्णौ च पञ्चमम् ।

उक्त्वा सङ्क्रामयेत्युक्त्वानामिकां चालयेत् ततः ॥ ११५ ॥

सङ्क्रामयेत् ।

दीर्घं खं पार्श्वतारौ च साक्षिसंक्षिपरहस्तथा (१) ।

अन्ते प्रक्षिप सं चोक्त्वा कनिष्ठाचालनाद्धरेत् ॥ ११६ ॥

गर संहरेदित्यर्थः ।

शुक्लपद्मवनं मध्ये प्रफुल्लधवलम्बुजे ।

पूर्णांमृते तारकुम्भे ध्यायेत् पूर्णेन्दुमण्डले ॥ ११७ ॥

अकारादिकलाभिस्तु स्त्रीरूपाभिः समावृतम् ।

दष्टं शुक्लं कलानां तु स्तन्यधारावृताप्लुतम् ॥ ११८ ॥

ध्यात्वा स्वरानेव जपेन्निर्विषीभवति क्षणात् ।

कामदा सुभगा नीला भोगदा सर्वमङ्गला ॥ ११९ ॥

भैद्रा भद्रवती सौम्या भोगिनी भगमालिका ।

कामेश्वरी काममाला सिद्धिकृद्धिश्च वामया ॥ १२० ॥

भमा च षोडश कलाः सुधामृतसमुद्भवाः ।

सोमोऽमृतमयः साक्षात् स षोडशकलात्मकः ॥ १२१ ॥

द्विसुजाः सौम्यवदनाः शुभाः शुक्लाम्बरादिकाः ॥ १२२ ॥

सुधाकलशहस्तास्ता भूपणैर्भूषिताः स्मरेत् ।

गोमयालेपिते स्थाने वीशार्णान् क्रमशो लिखेत् ॥ १२३ ॥

तत्संबन्धितया रेखाः कृत्वा दष्टेन लङ्घयेत् ।

निर्विषो भवति ।

दष्टं सुधाब्धिनिर्ममं ध्यात्वोत्तानं तु शाययेत् ।

तमाच्छाद्य तु वक्षेण तद्वस्त्रं चन्द्रमण्डलम् ॥ १२४ ॥

सच्चिन्त्यं वल्लमध्ये तु सानुस्वारं तु खड्गिनम् ॥ १२५ ॥

अमृतस्राविणं ध्यात्वा तत्र स्थानं मुखेषु च ।

सुसंपूर्णेन्दुनिम्बानि मुहूढं मुहूर्देत्यमुं पठेत् ॥ १२६ ॥

तद्वस्त्रस्यापकर्षणं दष्टमुत्थापयेत् सुखम् ।

श्रीकण्ठं हृदि विन्यस्य हां शृष्टे चाङ्गसन्धिषु ॥ १२७ ॥

धूं दष्टशिरसि न्यस्तः सद्यो विषविनाशकृत् ।

करकाः कर्णसंयुक्ता सत्सण्ठित्वक् पिनाकवान् ॥ १२८ ॥

१. 'पै' क. ग. पाठ. २. 'न' ख पाठ. ३. 'सु' क पाठः. ४. 'धि'
ख. पाठः. ५. 'पठ' क. पाठः.

ठयुगान्तस्तु भूर्जस्थो न्यस्तस्तु चाटयेदहीन् ।

पार्श्वे सामिद्विजार्धेन्दुभेषो वह्नित्रिमूर्तिमान् ॥ १२९ ॥

सविन्दुर्लाङ्गली सर्गा नीलकण्ठीयको मनुः ।

हरः हृदयाय नमः ठठ । कपर्दिने शिरसे ठठ । नीलकण्ठाय शिखायै ठठ । कालकूटविपहराय हुं फट् । उग्र ठठ अक्षम् । ओं हां ओं नीलकण्ठाय ओं कपर्दिने ओं हीं हुं सर्वज्ञाय ठठ । त्रिनेत्राय कालकण्ठ विष भक्षय ठठ ।

ऋषिरस्यारुणिर्नाम छन्दोऽनुष्टुप् च देवता ।

नीलकण्ठादिको रुद्रो बीजमाद्यर्णमीरितम् ॥ १३० ॥

शक्तिद्वितीयविन्दुस्तु पुरश्चर्या त्रिलक्षकम् ।

अथवा —

कृष्णाष्टम्यामुपोष्येशं समभ्यर्च्यायुतं जपेत् ॥ १३१ ॥

तिलैः कृष्णचतुर्दश्यां जुहुयाच्चायुतं तथा ।

पुरश्चर्या कृता स्यात् ।

तारमहुष्टयोर्यस्येत् तर्जन्याद्यहुलित्रये ॥ १३२ ॥

मध्यपर्वसु वर्णास्त्रीन् प्रणवं च कनिष्ठयोः ।

आ नाभेः कृष्णमाद्यर्णं द्वितीय रक्तमा गलात् ॥ १३३ ॥

तृतीयममृताकारं मूर्ध्नि न्यस्येच्चिदात्मकम् ।

नेत्रत्रयेऽपि श्रीन् वर्णानङ्गान्यङ्गेषु विन्यसेत् ॥ १३४ ॥

आ नाभेरङ्गनप्रख्यमुदितौर्काभमा गलात् ।

आ मूर्ध्निश्चन्द्रविम्बाभमष्टनागेन्द्रभूपित्तम् ॥ १३५ ॥

इयक्ष त्रिशूलहस्तं च स्वैक्यं ध्यार्येञ्जपेन्मनुम् ।

त्रियक्षरोऽयं मन्त्रस्तु प्रणवादिनमोन्तकः ॥ १३६ ॥

जपध्यानादिना शूलस्पृष्टो दष्टः सुखी भवेत् ।

श्मशाने नूतनेऽहीन्द्रमण्डले भैरव यजेत् ॥ १३७ ॥

तस्याग्रे शालिपिष्टेन कृत्वा नाग तु पूजयेत् ।

निशि कृष्णचतुर्दश्यां स्थित्वा (जी०) वीरासनो जपेत् ॥ १३८ ॥

१. 'म क' ख पाठः. २. 'हरणाय' क. ग. पाठः. ३. 'था' क. ग. पाठः.
४. 'येञ्ज' क पाठः. ५. 'ने यजत्' ख. पाठः.

नागं पश्यन् स चायाति तं गृहीत्वा तु भक्षयेत् ।
सिद्धमन्त्रो भवेत् तं तु दृष्ट्वैव विपनाशनम् ॥ १३९ ॥

अथवा —

एवं कर्तुमशक्तश्चेन्मातृस्थानेऽथवाम्बुधौ ।
निशि कृष्णचतुर्दश्यां त्रिलक्षं प्रजपेन्मनुम् ॥ १४० ॥
जुहुयादयुत सर्पिः क्षीरं मधु च तण्डुलान् ।
सिद्धमन्त्रो भवेत् तेन विनियुञ्ज्याद् यथारुचि ॥ १४१ ॥
दष्टमाग्नेयविम्बस्थं ध्यात्वा करतले स्वके ।
तोरं ज्वलन्तं सञ्चिन्त्य दर्शयेत् तं स मूर्च्छति ॥ १४२ ॥
प्रथमार्णं धूम्रवर्णं चाप्यग्निपुरगं स्मरेत् ।
धूपं च दद्यादाविश्य दष्टो भयति निर्विषः ॥ १४३ ॥
अथ वायुपुरे कृष्णं द्वितीयार्णं तु धूम्रकम् ।
सञ्चिन्त्य परदेहे तु विषं सङ्क्रामयेत् ततः ॥ १४४ ॥
पूर्णेन्दुमण्डलगतं तृतीयममृताप्सुतम् ।
ध्यात्वा तं निर्विषं कुर्यादेवमेव शिरोरुजम् ॥ १४५ ॥
ज्वेरांश्चातुर्थिकादींश्च नाशयेन्नात्र संशयः ।
तारहीनत्रिवर्णानि वह्निगेहगतानि तु ॥ १४६ ॥
देहे विचिन्तयेद् यस्य मूर्छितैः स पतिष्यति ।
अन्त्याक्षरं सुधावर्षिं मूर्ध्नि ध्यात्वास्य तज्जपेत् ॥ १४७ ॥
निर्विषो भवति क्षिप्रं शूलमुद्राप्रदर्शनात् ।
साक्षी कुम्भस्ततः श्वेतः स्वमभिर्नेयनान्वितः ॥ १४८ ॥

हिरवर्षिं खर्वं हिरवर्षिं ठठ ।

शुक्लाकरुपायुमां ज्यक्षामिन्दुगौरां विभूषिताम् ।
कुम्भच्युतामृतैर्दष्ट सिञ्चन्तीं संस्मरन् जपेत् ॥ १४९ ॥

स्वैक्येनैकाग्रमनसा निर्विषं कुरुते जपन् ।
 विना मन्त्रौषधाद्यैस्तु श्वेलशान्तिः प्रदर्श्यते ॥ १५० ॥
 धृष्टोर्ध्वपदाद्घिसन्धिषु तथा जानौ च गुह्ये ततो
 नामौ हृत्स्तनकण्ठघोणनयनश्रोत्रेषु मध्ये भ्रुवोः ।
 शङ्खे मूर्धनि पूर्वपक्षतिथिषु प्रोक्तामृताख्या कला
 मूर्धाद्यं बहुले विलोममुदितारोहावरोहक्रमात् ॥ १५१ ॥
 वामाङ्गुष्ठादिकं स्त्रीणां रोहोऽन्यत्रावरोहणः ।
 सुधायाः सप्तमं स्थानं प्रोक्त विषकला बुधैः ॥ १५२ ॥
 दष्टदेहेऽमृतकलां ज्ञात्वा तत्र विमर्दनात् ।
 निर्विषं स्याद् विषकला सुधास्थानात् तु सप्तमम् ॥ १५३ ॥
 तत्र सम्मर्दनात् सर्वविषाणां स्तोभनं भवेत् ।
 असाध्यस्तत्र दशस्ताचिकित्सां तत्र वर्जयेत् ॥ १५४ ॥
 कण्ठे विषकलायां तु क्रियते यदि भोजनम् ।
 अजीर्णोदररोगाद्यैः क्रमान्मृत्युर्भविष्यति ॥ १५५ ॥
 यदा कण्ठे विषकला तत्रोत्तान तु खड्गिनम् ।
 चिन्तयित्त्वामृतं न्यस्येत् भुञ्जीयादमृत स्मरन् ॥ १५६ ॥
 नित्यं सुधाक्षरं कण्ठे कृत्वा ध्यात्वा परामृतम् ।
 अश्रतो नापमृत्युः स्याज्जीवेच्च शरदां शतम् ॥ १५७ ॥
 मर्दयित्त्वामृतकलां रतिः स्त्रीणां सुखावहा ।
 यदा गुह्येऽमृतकले तदा प्रथमसङ्गमम् ॥ १५८ ॥
 दम्पत्योः प्रीतिजननं वश्यं चैतदुदाहृतम् ।
 यत्रामृतकला तस्मिन् प्राणान् नित्यं विचिन्तयेत् ॥ १५९ ॥
 आयुः श्रीपुष्टिरक्षाकृच्छाकपूर्णमतं यथा ।
 आस्येऽक्ष्णोश्च गले बाह्वोः पार्श्वयोः पादयोरपि ॥ १६० ॥
 गुरुप्रमाहूलं काकभवाजन्मादिभैस्थितिः ।
 साध्यप्रतिकृतिं कृत्वा विषत्प्रत्यरनैघने ॥ १६१ ॥

तारे विषकलायोगे यमविद्यादिमन्त्रतः ।

वेधे कृते प्रतिकृतौ साङ्घ्रिपांसौ मरिष्यति ॥ १६२ ॥

जरत्कारोर्जरत्कार्वा समुत्पन्नो महातपाः ।

आस्तीकः सत्यसन्धो मां पन्नगेभ्योऽभिरक्षतु ॥ १६३ ॥

ओं नर्मदायै नमः प्रातर्नर्मदायै नमो निशि ।

नमोऽस्तु नर्मदे! तुभ्यं पाहि मां विपसर्पतः ॥ १६४-॥

ओं असितं चार्तिमन्त्रं च सुनीतं चापि यः सरेत् ।

दिवा वा यदि वा रात्रौ नास्य सर्पभयं भवेत् ॥ १६५ ॥

श्लोकानेतास्तु जपतो दिवारात्रं च सन्ध्ययोः ।

सर्पमध्यगतस्यापि भयं तस्य न विद्यते ॥ १६६ ॥

इत्थं हिताय खलु देहभृतां समासान्नागोद्भयोदयकुलं कृतिहेतुदौत्यैः ।

सौवर्णमन्त्रविनियोगविधानपूर्वं ध्यानानि चैव कथितानि विपापहानि ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रसारे

मन्त्रपादे विपप्रतीकारपटल

एकोनचत्वारिंशः ।

अथ चत्वारिंशः पटलः ।

ध्यानानां चलच्चित्तत्वान्मन्त्राणां साधनस्य च ।

वैषम्यं चाविका(रीःरा)णामौषधैः साध्यमिष्यते ॥ १ ॥

दंशकाहेस्तु सन्देहे करञ्जत्वन्नि, मक्षिते ।

मधुरे तु फणी तिक्ते राजिलो धोर्णसङ्कटौ ॥ २ ॥

काकाण्डा(न्ताःन्तः) क्षिपेद्विद्धु धर्मे शुष्क गुलीकृतम् ।

मूत्रेण नसि निक्षिप्य फणिदष्टः सुखी भवेत् ॥ ३ ॥

मातृघातीरजो हिङ्गुश्लुन्दर्युदरे स्थितः ।

साधारश्चूर्णितः शुष्को नस्यात् फणिविपापहः ॥ ४ ॥

१. 'विद्वान्तसारे' क. ग. पाठः. २. 'पयत्र', ३. 'न्याया' ग. पाठः.
४. 'पसापटौ', ५. 'ठ' स. पाठः.

शुण्ठीरामठकारवेल्लिशुनैः स्वर्णं वचा तुम्बिनी

नक्तस्रग्वकुळास्थिशिग्रुफलजं कोशात्तकीबीजयुक् ।

क्षोणीपूर्वाशिरीषकस्य च शिफा स्यात् सर्पगन्धा समं

सर्वे पिष्टमजाम्भसा कृतगुली नस्यादिनाहीन् जयेत् ॥ ५ ॥

पटङ्गीमूलपिष्टस्य नस्यालेपाद् विषं हरेत् ।

तदालिप्तकरः क्रीडन् सर्पैरिह ने बाध्यते ॥ ६ ॥

गोधृत लोणमरिचे हिङ्गु मातृरिपोः करम् ।

पिष्टं श्रोत्राक्षिनासासु सिक्तं फणिविषापहम् ॥ ७ ॥

पुनर्नवं च वाराही पीत्वा क्षीरेण निर्विषः ।

शङ्खतालकचूर्णाभ्यामधोङ्गाना च मार्जनात् ॥ ८ ॥

चूर्णयित्वा वचाहिङ्गुमरिचांस्तु समोद्घृतान् ।

कारवेल्लिरसैर्नस्यं दष्टमुत्थापयेत् क्षणात् ॥ ९ ॥

पत्राणि देवदाल्यास्तु सर्वाजाबीजकौशिका (!) ।

सौवीरपिष्टा पानाद्यैः सद्यः फणिविषापहा ॥ १० ॥

गुञ्जावकुलबीजानि मरिचं च नृवारिणा ।

पिष्ट्वा तन्नस्यपानेन नष्टसंज्ञोऽपि जीवति ॥ ११ ॥

भूनागं नरतोयेन पिष्ट्वा पीत्वा प्रलेपयेत् ।

नस्याञ्जने तथा कृत्वा फणिनां गरलं हरेत् ॥ १२ ॥

जननीरिपुहस्तं च रामठं च नराम्भसा ।

पाननस्याञ्जनैर्हन्यादपि वासुकिज विषम् ॥ १३ ॥

बीजं तु याकुलं मूत्रे पानाद्यैर्विषनाशनम् ।

कोशात्तकीजातिफले नक्तमालकरञ्जयोः ॥ १४ ॥

बीजे पिष्ट्वा तु तन्नस्यं सद्यो नागविषं जयेत् ।

अगारधूमो दावी च मेघनादो हरिद्रया ॥ १५ ॥

दध्याज्यपेपितः पीतो मुख्याहिगरलापहः ।

त्रिःसप्तकृत्वः संभाव्यः सूर्यक्षीरेण नागरम् ॥ १६ ॥

भक्षितं गरलं हन्ति पाननस्याञ्जनेन च ।

हिङ्गु त्रिकटुकं सिन्धु रसोनं चोग्रगन्धिकाम् ॥ १७ ॥

स्तुक्श्रेष्ठकन्यास्तुर्बर्कश्वेतार्काजापयस्तु च ।

सम्भाव्य वेणुपात्रस्थं तेन नस्यं तथाञ्जनम् ॥ १८ ॥

मैत्रस्थाने च निहितं दष्टमुत्थापयेन्मृतम् ।

फतकस्यार्द्रवीजैस्तु सप्तकृतवः पटच्चरम् ॥ १९ ॥

भावयित्वाञ्जयेन्नेत्रे तैलेनात्मोदकेन वा ।

नस्यं च कुर्यात् सद्यः स्यात् फणिनां विपनाशनम् ॥ २० ॥

निशा कृष्णा नागर च मरिचं गृहधूमकम् ।

सिन्धुवारस्य पत्राणि श्लक्ष्णं पिष्ट्वा तुपाभसा ॥ २१ ॥

आलेपनाद् विपं हन्ति रक्तास्रावश्च तिष्ठति ।

हरिव्रागृहधूमं च मेघनादं घृतं दधि ॥ २२ ॥

पीतं फणिविपं हन्यात् तन्केणाप्यहिर्जं विपम् ।

अहिगन्धा मुखे क्षिप्त्वा लिप्त्वा सप्तविपं जयेत् ॥ २३ ॥

इति फणिचिकित्सा ।

खवस्रनैत्र । उल्कामुख । विपदहन । विपमोजन । बज्रहस्त । हन हुं
मुष्टिवन्धेन विपं यरलत्र पक्षि हुं फट् फो ठठ ।

यदङ्गं मण्डलीदष्टं ध्यात्वा मण्डलिविग्रहम् ।

स्वर्यं वराहहस्तं च खादन् जाप्याद् विपं हरेत् ॥ २४ ॥

सानन्तं दण्डित्वं शक्तिरूपपक्षिदेहा अरविमरविमत्तवान् ठठ (?) ।

जपन् खादश्च ताम्बूल मण्डलीनां विपं हरेत् ।

अधोमुखं दंशकार्हिं वमन् धूमविपं स्मरन् ॥ २५ ॥

दष्टाङ्गमर्दनाच्छोफाक्ष्वेलस्य तु विनाशनम् ।

तद्विपी श्वेततोलाभ्या मूर्धाद्यं भक्षितं स्मरेत् ॥ २६ ॥

मण्डलिविपं नश्यति ।

मूत्रविस्तम्भनेऽधस्तात्त्रामेलेप्या वृषस्य विद् ।

तण्डुलाङ्गिः समं मेक्वसालेपादपि स्रवेत् ॥ २७ ॥

१ 'अभिन्दो मु' क ग पाठ २. 'जे', ३ 'ध्या', ४. 'न' ख पाठ.
५. 'स्तनात्' क. पाठ

बृहत्फदलिकामूलं विष्णुत्रस्तम्भनेऽम्भसा ।
 नामेरधः समालिप्य सर्वं खवति तत्क्षणात् ॥ २८ ॥
 मण्डलिक्ष्वेलहृन्नस्यं पानं च उवणाम्भसाम् ।
 स्त्रीस्तन्ये वाकुलं चीजं नसि दत्तं तु मोहहृत् ॥ २९ ॥
 शतावर्यक्षवाराहिवेगामूलानि पेपयेत् ।
 पुराणमेपीतक्रेण तलेपो घोणसापहः ॥ ३० ॥
 सैन्धवं नालिकेराज्यं लिप्तं मण्डलिजं हरेत् ।
 गुञ्जानील्योस्तथा मूलं नस्याधैर्मण्डलीं जयेत् ॥ ३१ ॥
 चूर्णं भृङ्गी च ताम्बूलं दधि लोणं च पेपितम् ।
 योगद्वयं पृथग्लिप्तं विषं मण्डलिजं हरेत् ॥ ३२ ॥
 कृष्णाजमोदाकार्पासतिलापूपा गरापहाः ।
 मयूरपिञ्ज(मैःरै)णत्वक्कोलविड्धूपतो हरेत् ॥ ३३ ॥

मण्डलिविषमिति यावत् ।

अजाम्भसा पोत्रिशकृदालेपो घोणसापहः ।
 वज्रवलिं च तन्मूलं गोक्षीरेण तु पेपयेत् ॥ ३४ ॥
 सतैलं पाययेत् तेन मण्डलीनां विषं हरेत् ।
 क्षीरेण स्नुहिमूलं च जलेनार्कशिफा तथा ॥ ३५ ॥
 योगद्वयं पृथक् पीतं मण्डलीनां विषापहम् ।
 मूलं पुनर्नवस्यापि गिरिकर्णाद्वयस्य च ॥ ३६ ॥
 शुक्तेन नस्यपानाभ्यामञ्जनेन च तद्वरेत् ।
 फटुत्रयं दधि क्षौद्रं नवनीतं च सैन्धवम् ॥ ३७ ॥
 पित्रेन्मण्डलिजं क्ष्वेलवेगं रक्तं च नाशयेत् ।
 त्रिफला च त्रिकटुकं सैन्धवं मधुमाहिपे ॥ ३८ ॥
 तक्के पिष्टं प्रलिप्तं चेन्नश्येन्मण्डलिनां विषम् ।
 स्नुग्गान्यपयसोः प्रस्थे कुष्ठचन्दनकल्कके ॥ ३९ ॥

घृतं पक्वं हरेद् गन्ध्र सेकान्गण्डलिजं विषम् ।
 फलत्रयनिशायाष्टित्रिवृत्कलकं घृतं पचेत् ॥ ४० ॥
 स्नुक्क्षीरशिष्टगन्ध्राब्धं ब्रह्मीरसचतुर्गुणम् ।
 तदालेपनपानाद्यैर्मण्डलीनां विषापहम् ॥ ४१ ॥
 द्विमुखार्हिं हतं घृत्सावेष्टितं चिरशोषितम् ।
 मृद्भूतं सास्थि संचूर्ण्य तच्चूर्णेनाम्भसा सह ॥ ४२ ॥
 मण्डलीनां क्षतालेपाद्विषं सद्यो विनाशयेत् ।
 गुञ्जामूलं फाम्बिकेन मण्डलीनां विषं हरेत् ॥ ४३ ॥

पानालेपननस्यैरिति यावत् ।

नीलीमूलं घोणसानां विषघ्नं पानलेपतः ।

फाम्बिकेनेति यावत् ।

इति मण्डलिचिकित्सा ।

ह्रीं हुं फट् ठठ । हुं हुं फट् ठठ । झ्रौं हुं फट् ठठ ।
 मन्त्रास्त्रयो राजिलानां जपेन विषनाशनाः ॥ ४४ ॥
 फान्तारकारवेल्ल्यास्तु शिफां दुग्धेन पाययेत् ।
 मूत्रेण शारिवायाश्च पानाद्यै राजिलापहः ॥ ४५ ॥
 घर्षामूर्चिर्भटवचाः फाम्बिकेन पिबेद् विषम् ।
 हन्याद् राजिमतां नस्यात् तैलं च गृहधूमयुक् ॥ ४६ ॥
 कणा क्षौद्रं च सिन्धूर्त्थं पीतं गोमयवारिणा ।
 राजिलानां गरहरं शुद्धमेतदुदाहृतम् ॥ ४७ ॥
 गोशकृद्रससिन्धूर्त्थं कणाज्यक्षौद्रपानतः ।
 राजिलानां विषं हन्याच्छ्रेतपुङ्खशिफा तथा ॥ ४८ ॥

स्वरसेनेति यावत् ।

सतैलद्रोणपुष्पाम्बुनस्य राजिविषापहम् ।

सतैलतिन्त्रणीपक्कनस्य राजिविषं हरेत् ॥ ५० ॥

टङ्कणं सैन्धवं व्योषं नरमूत्रेण पेपितम् ।
प्रलिप्य राजिलादीनां क्षुद्राणां च विष हरेत् ॥ ५० ॥
नन्धावर्तेशिफायाननस्यं राजिविषापहम् ।

इति राजिलचिकित्सा ।

अधिकोत्तमकन्ये द्वे पिष्ट्वा हस्तेन तद्रसैः ॥ ५१ ॥
सर्वाङ्गाम्यञ्जनं हन्याद् राजिकामण्डलीविषम् ।
मधूकजं यत् पिण्याकं तैगुरं च नृमूत्रयुक् ॥ ५२ ॥
प्राणस्थं राजिलानां च मण्डलीनां विषं हरेत् ।
पिशाचोदुम्बरदलैर्गिरिकर्णाशिफा समम् ॥ ५३ ॥
गव्याज्यपिष्टा नस्याद्यैः फणिराजिविषं हरेत् ।
त्वक्चूर्णमर्कमूलस्य शीताम्भोलोलितं पिबेत् ॥ ५४ ॥
फणियोणसयोश्चापि विषं चाश्वारिजं हरेत् ।
टङ्कणश्लक्ष्णचूर्णं तु स्वच्छाम्भोलोलितं पिबेत् ॥ ५५ ॥
नस्यं च लेपनं कुर्यात् सर्वाहिविषनाशनम् ।
पुनर्नवरसे पिष्ट्वा रामठं नसि योजितम् ॥ ५६ ॥
मार्कवं फाकभाचीं च वह्निकं कटुगन्धिनीम् ।
पिष्ट्वा स्तन्येन नस्येन सकलाहिविषापहम् ॥ ५७ ॥
घूर्णं च नवनीतं च स्तुहिमूलं च रामठम् ।
रम्भामूलं तथागस्त्यं शिशुमूत्रेण पेपितम् ॥ ५८ ॥
चम्पकत्वमसैर्नस्यं सकलाहिविषापहम् ।
उन्मत्ताम्भः सलवणं नम्यालेपाञ्जनार्पितम् ॥ ५९ ॥
ताम्बूलीसलिलं वापि समस्ताहिविषं हरेत् ।
सुम्बिनीबककृशमाण्डशैरीपैर्जातिजानि च ॥ ६० ॥
बीजान्यात्मोदकैः पिष्ट्वा नस्याद्यैः सर्वसर्पजित् ।
समूलं मेघनादं च वेगानीलीशिफायुतम् ॥ ६१ ॥

घृतेन पीत्वा गरलं त्रिनिधं च त्रिनाशयेत् ।

अजास्पृश्या तथाज्येन पीता सर्वविषापहहा ॥ ६२ ॥

पुनर्नवाम्भ. सहिद्गु नम्यात् सर्वविषापहम् ।

अङ्गोलपाठानिर्गुण्डीपर्णैस्तुल्यं रसोनकम् ॥ ६३ ॥

- तद्वत् कृतकवेगास्थि पुनर्नवशिफासमम् ।

चूर्णितं लाङ्गलीमूत्रं धूपवेतौ विषापहौ ॥ ६४ ॥

सन्ध्ययोरपराहे वा धूपयेन्नान्यदा क्वचित् ।

सर्वविषहराविति यावत् ।

पिष्टं पुनर्नवामूलं कृष्णामम्भसि तत् पिवेत् ॥ ६५ ॥

लेपाजने च कुर्यात् सर्वसर्पविषापहम् ।

भ्रक्षदन्तकृतं तार्क्ष्यमूर्तिमावाह्यं तज्जपेत् ॥ ६६ ॥

तद् यो धारयते तस्य सर्पबाधा न विद्यते ।

इति सर्षादिचिकित्सा ।

तारशुक्लाम्बुमन्त्रो वृश्चिकक्ष्वेलनाशनः ॥ ६७ ॥

ताम्बूलीसलिलं हिद्गु कास्ये हस्तेन पेपयेत् ।

लेपादलिविषं हन्ति लालकर्णमलं तथा ॥ ६८ ॥

सैन्धवं हिद्गु च शिला विश्वा गोमयवारिणा ।

वृश्चिकृष्णा च शैरीषं बीजं कृष्णा च लेपनात् ॥ ६९ ॥

अर्कक्षीरेण पालाशबीजं पिष्टं प्रलेपयेत् ।

करञ्जपत्र हस्तेन पिष्ट्वा बद्धं च तद्धरेत् ॥ ७० ॥

वृश्चिकमिति यावत् ।

ताम्बूलं मारिच वार्च करञ्जास्थ्यश्वमारकम् ।

आलेपनं च पानं च हन्याद् वृश्चिकजं विषम् ॥ ७१ ॥

शिरीषपुष्पमञ्जिष्ठाचन्दनं च निशाद्वयम् ।

कुष्ठं च कुमुदं द्वे द्वे लेपनालिविषापहे ॥ ७२ ॥

पारावतपुरीपं च नागरं सिन्धुतालके ।
 वीजपूररसे पिष्टं प्रलिप्तं वृश्चिकार्तिजित् ॥ ७३ ॥
 घृतस्याष्टांशसिन्धूत्थक्रोष्णलेपोऽलितोदजित् ।
 बर्बरस्योपनाहं च तत्पत्रामर्दनं तथा ॥ ७४ ॥
 पुष्पे पुनर्नवामूलं विधिवत् सूदघृतं पिबेत् ।
 वृश्चिकानां विपं तस्य शरीरे नाधिरोहति ॥ ७५ ॥
 फरस्रशैरीपबीजे कुङ्कुमं च मनःशिला ।
 समा गुलीकृतास्तोये वृश्चिकानां विपापहाः ॥ ७६ ॥
 इति वृश्चिकचिकित्सा ।

कालकर्णद्वयोपेतो बद्धिपत्न्यन्तको मनुः ।
 पूगत्रयं तु सच्छिद्रं सप्तताम्रूलयोजितम् ॥ ७७ ॥
 विलिख्य तेषु तज्जापाद् भक्षणादाखुजं हरेत् ।
 ये येश्वेटपुरी च एकविलजगरुद्रजटपिङ्गल फु हर विपं हर संहर कु ।
 अधोम्रन्थ्यार्ककुसुमं द्वात्रिंशदभिमन्त्रितम् ॥ ७८ ॥
 निगिरेदाखवविपे दन्तास्पृष्टं नवे हरेत् ।
 कपित्थपत्रमूलं चव्याघाटस्य शिफां निश्चाम् ॥ ७९ ॥
 गोमूत्रपिष्टां तु पिबेत् सर्वाखुविपनाशनम् ।
 आरुग्बधदलैर्धूपः साज्यं तत्पत्रभक्षणम् ॥ ८० ॥
 कार्पासतोयं तैलेन पीतं चाखुविपं हरेत् ।
 कान्ता शिरीषकुसुमैः कुस्तुम्बुरु निशाद्वयम् ॥ ८१ ॥
 समं गोमूत्रपिष्टं सत्यानादाखुविपं हरेत् ।
 तापिन्ध्रमूलपिष्टं वा चव्यं वा काञ्चिके पिबेत् ॥ ८२ ॥
 कृष्णरम्भाफलं कृष्णा ससितं पयसाथ वा ।
 रम्भाफलनिवासान्तः सप्तमं कणमाशयेत्(?) ॥ ८३ ॥
 एते योगास्तु चत्वारः पृथगाखुविपापहाः ।
 नैवमालावामपर्णसप्तपिष्टं तु वा पिबेत् ॥ ८४ ॥

मार्जारमलधुर्धूरधूपो दुण्डुमचर्मयुक् ।
 हन्याखुगरलं वाघात् त्रिदलां गुलसंयुताम् ॥ ८५ ॥
 तुण्डीशिफाफायजले पचित्वा वौदनं चरेत् ।
 मध्वाज्ययुक्तां मुस्ता वा लिहेदाखुविपापहम् ॥ ८६ ॥
 काञ्चिकेन तु पुत्रागवीजं प्रातः पिबेत् ततः ।
 तैलसिक्तश्चिरं तिष्ठेद् घर्मे त्वाखुविपी नरः ॥ ८७ ॥
 पुरातनास्तु कुक्षिस्थान् रमेदाखुशिशूनपि ।
 पेपयित्वा र्कदूग्धेन मुष्टिकोद्रवतण्डुलान् ॥ ८८ ॥
 कृत्वापूपं तु तज्जग्ध्वा बगेन्मूपिकर्जं विपम् ।
 शिरीषपत्रकाथाम्भो यवागूं स पुनः पिबेत् ॥ ८९ ॥
 पुराणाखुविपार्तम्य शिरोरुड्मलसञ्चयात् ।
 छर्दी कुष्ठादि शोफाश्च कुक्षिशूलज्वरादिकम् ॥ ९० ॥
 यदि स्यात् तच्छमायासौ कुर्यादुक्तविरेचनम् ।
 तुण्डीघहिशिखा वज्रीतोये विकृतिभावितम् ॥ ९१ ॥
 क्रमुकं सहताम्बूलं भक्षयेत् तद्विरेचनम् ।
 सागरैरण्डवीजं यत् ताम्बूलं च विपापहम् ॥ ९२ ॥

एतान्याखुविपविरेचकानि ।

फपित्थाङ्गोलयोः पत्रे शिरीषत्वम्भिरर्कजैः ।
 पुष्पैः कथिततोयेन विरिक्तं स्नापयेत् तू तम् ॥ ९३ ॥
 बिन्दूमिवामकर्णाढ्यमाजेशममृतस्रवम् ।
 क्षीरे वाप्स्यौषधे न्यस्तं पीतमाखुविपापहम् ॥ ९४ ॥
 झण्ठीशो बाहुयुगलरक्ताणे फुरनेन तु ।
 शर्करा दशदिक्षिप्ता वृषवक्रनिबन्धनाः ॥ ९५ ॥

— अष्टोत्तरसहस्रजपादिति यावत् । नतिर्भगवते हज्री यशपूरी च मृग-
 वराहकण्ठरमरव भक्षय संन्तु गो बन्ध आज्ञापयेति हुं फद् ।

घस्त्रेऽहिमस्तवदनं लिप्सित्वाखुमिमं मनुम् ।

विलिखेत् परितो न्यस्येद् वृषानुच्चाटयेद् गृहात् ॥ ९६ ॥

बुधाश्लेषे धनुर्लभे कीलं सप्ताङ्गुलायतम् ।

वैभीतकं वा निखनेद् विलोमं वृषनाशनम् ॥ ९७ ॥

तद्विले निखनेदिति यावत् ।

स्नेच्छतभिपर्शे वा धनुष्यारम्बधोद्भवम् ।

इदमपि वृषनाशनम् ।

शुष्कं डुण्डुभपुच्छं तु सर्पिषा ज्वालयेत् तदा ॥ ९८ ॥

वज्रीकरञ्जमधुकद्विकोशातकिर्बीजयुक् ।

निर्गुण्डिमूलं च निशे पश्चजामूत्रपेषिते ॥ ९९ ॥

सौवीरपिष्टा गुलिका न्यस्ता गेहे वृषान् हरेत् ।

पीता सर्वाखुविपहृच्छायाशुष्का गुली भवेत् ॥ १०० ॥

श्वेतार्कपाटलीमूलदेवदारुनिशाद्वयैः ।

कल्कीभूतैः सगोमूत्रैः सर्पिः सिद्धं वृषार्तिहृत् ॥ १०१ ॥

रक्तार्कं लशुनं चैव बद्धमाखुविपापहम् ।

हस्याखुविपचिकित्सा ।

लतिकाः कृ(तिः)भिर्भेदाः स्युश्चतस्रः खे चरन्ति ताः ॥ १०२ ॥

द्याष्टौ भूमौ चरन्त्यासामसाध्याः खे चरन्ति याः ।

एका दर्शनतो हन्ति स्पृष्टान्या छायया परा ॥ १०३ ॥

इतरा चैव गन्धेन तस्माद् व्योम्नि शयीत न ।

भोजनं च न कुर्वति निशासु व्योम्न्यनावृते ॥ १०४ ॥

खं साम्भिविन्दु हल्लेखावियदमचार्थिविन्दुमत् ।

विपतिं कर्णिकान्तं च शुक्लं वर्माखके मनुः ॥ १०५ ॥

रूपलपक्षिपाडित्यो बर्दिधु नमोऽस्तु ते रुद्राय, रुद्राग्निषु दोषक्षयाय फट् ।

मन्त्रासंयोऽपि लतघ्ना जपाद्यैस्तु पृथक् पृथक् ।

दुर्गासूर्येन्दुदेवत्याः सहस्राभ्याससाधिताः ॥ १०६ ॥

महाखर्जूरकुसुमं मरिचं तुलसीयुतम् ।

सौवीरपिष्टं लेपाद्यैः सर्वलतगरं हरेत् ॥ १०७ ॥

चन्दनोशीरतगरपाटलीकुम्भपत्रकैः ।

ह्रीवैरशैलुनिर्गुण्डीशारिचाभिस्तु काशिके ॥ १०८ ॥

पिष्ट्वा प्रलेपनान्द्यैः सर्वलताविषं हरेत् ।

वचादोपालशुनकान्यर्धमर्धं च रामठम् ॥ १०९ ॥

विश्वा तदर्धं मूत्रेण लेपाद्यैर्लतनाशनम् ।

धन्ध्याकफोर्टकामूलं लतघ्नं तण्डुलोदके ॥ ११० ॥

वेगामूलं तथाम्भोभिः साङ्गताम्बूलवारि च ।

लूतामणे निष्ठीयितामिति यावत् ।

ज्योतिष्मत्याश्च बीजानि मरिचं बदरीत्वचा ॥ १११ ॥

क्षीरे पिष्ट्वा प्रलेपाद्यैः सर्वलताविषं हरेत् ।

अगस्तीपत्रतुलसीरसलेपश्च लूतजित् ॥ ११२ ॥

कदम्बनीलीतुलसीलाङ्गल्यालेपनं तथा ।

चिञ्चावन्दाफेगोक्षीरपानं लूतादिनाशनम् ॥ ११३ ॥

तत्कल्कपकृतैल च लूतिकाव्रणनाशनम् ।

बङ्गोलगुह्यानिर्गुण्डीपत्रं विश्वा निशाद्वयम् ॥ ११४ ॥

कथितं सकरञ्जास्थिजलं सेकेन हृतजित् ।

इति लूतचिकित्सा ।

दर वरं करि च्छिन्द स्वद्गेन छेदय शूलैः भिन्द चक्रेण दा-
रय हुं फद् ठठ ।

गर्दभादिविषाणां तु मनुरेप विनाशकृत् ॥ ११५ ॥

शुस्तोशीराब्जमांसीभिः श्रेष्ठापक्षकचन्दनैः ।

अजादुग्धेन पानाय गर्दभादिविषापहम् ॥ ११६ ॥

आदिशब्देन मार्जारवानरमकरग्राहनकुलाश्वादयो विवक्षिताः ।

१. 'तरगापा' ख पाठ . २. 'ल' क पाठ . ३. 'वीरसलेपश्च लूतजित् ।
कदम्बनीलीतुलसीलाङ्ग' ख. पाठ .

वचालोभाश्वगन्धाः स्तुर्क्षीरे हयविपापहाः ।

पानालेपनादिति यावत् ।

इन्द्रवल्लीं निशां पुष्पां (!) जीर्णं पर्णं च पानसम् ॥ ११७ ॥

द्रोणस्वरसतैलाभ्यां किञ्चिच्चूर्णयुतं पिबेत् ।

गर्दभश्वविपन्न स्यात् पाननस्यविलेपनैः ॥ ११८ ॥

फपित्थविल्वकार्फाणां ब्रीजानि मरिचं निशे ।

पिष्ट्वा पानादिकं सद्यो गृहगौलिविपं हरेत् ॥ ११९ ॥

करञ्जशिमुकापित्थबीजं गौलीविपे हितम् ।

निशाज्यशारिबालेषो जलकानां विपापहः ॥ १२० ॥

भ्योषैः शिरीषपञ्चाङ्गं हन्याच्छतपदीविपम् ।

वीपतैलं शतपदीदंशस्योपरि पातयेत् ॥ १२१ ॥

तद्विपं हरति ।

शिरीषबीजस्तुर्क्षीरे मण्डूकविपनाशने ।

स्वरसो हिङ्गुसंयुक्तस्तर्फारीभृङ्गराजयो ॥ १२२ ॥

पानालेपननस्यैस्तु मार्जारविपनाशनः ।

निशाभृङ्गाश्वगन्धाना लेपादोतोर्विपं हरेत् ॥ १२३ ॥

पीतं शिरीषपञ्चाङ्गं लिप्तं वानरदंशजित् ।

तृतीयकन्दं वेगाया नीलिका तण्डुलीयकम् ॥ १२४ ॥

क्षीरेण पिष्ट्वा लेपाद्यैर्नरदष्टविप हरेत् ।

लौघ्रे लवणहिङ्गुभ्या सर्पैश्च शुक्तपेपितम् ॥ १२५ ॥

आलेपयेत् पिबेच्चापि मत्स्यदशविपापहम् ।

शमीन्यग्रोधनिम्बाना कल्ककार्थं पिबेदपि ॥ १२६ ॥

तत्पिष्टलेपान्मर्त्याना नखदन्तविपं हरेत् ।

गृहधूमत्रिकटुकसैन्धवैः शुक्तपेपितैः ॥ १२७ ॥

लेपपानादिना हन्याद् गोधादंशकृतं विपम् ।

सलोणतप्ततैलं तु सेचयेन्मक्षिकाविपे ॥ १२८ ॥

कपित्थस्य कपालेन प्रलेपो मक्षिकापहः ।
 वेगानीलिकयोः पत्रैः समूलं तण्डुलीयकम् ॥ १२९ ॥
 पिष्ट्वा प्रलेपनं कुर्याच्चतुष्पाद्विपनाशनम् ।
 गृहधूमं समरिचं वचां रात्रिं च काश्चिके ॥ १३० ॥
 पिष्ट्वा प्रलेपपानाद्यैः सर्वकीटविषापहम् ।
 शिमुकांकादनीमूलं समूलं तण्डुलीयकम् ॥ १३१ ॥
 पिष्ट्वा क्षीरेण लेपाद्यैः कीटानां विपनाशनम् ।
 कटुतुम्बिनिशादेवदाढीबीजानि ठाङ्गलीम् ॥ १३२ ॥
 पिष्ट्वा शुक्तेन तलेपात् सर्वकीटविषं हरेत् ।
 श्वेतापराजितामूलं पत्रपुष्पं च नागरम् ॥ १३३ ॥
 व्योषं च काश्चिके पिष्टं स्यात् क्षुद्रविपनाशनम् ।
 हृदयान्ते भगवते विष्णवे सरवीप्सितम् ॥ १३४ ॥
 यसेति च स वर्मास्त्रे ठयुग्मं सर्वकीटजित् ।
 मातृकापद्ममध्यस्थमन्त्यमौविन्दुयहियुक् ॥ १३५ ॥

अलर्काटिभटेशक्षराज मे शरणाधिप अलर्कदष्टमेतन्मे निर्विषं कुरु मा
 चिराय ठठ ।

दष्टं श्वानं स्वमात्मानं सिंह मध्ये च सागरम् ।
 क्षुब्धं ध्यात्वा द्वयोर्भक्त्या धावन्तं दष्टकुकुरम् ॥ १३६ ॥
 निषिच्य मन्त्रं तु जपेत् कुङ्कुराणां विषापहम् ।
 यष्टिकुस्तुम्बुरुव्योपस्वगुप्ताबीजकुष्ठयुक् ॥ १३७ ॥
 प्रियङ्गवश्चैकभागा, कर्णिकारं द्विभागिकम् ।
 पयोशुलान्वितं पीतमलर्कगरलापहम् ॥ १३८ ॥
 कोशातकीकुटचयोर्बीजान्यर्केशिफारसः ।
 जात्याः क्षीरान्वितं पीतं सद्यः श्वविपनाशनम् ॥ १३९ ॥
 यष्टिन्योपगुलक्षीरं पीतं च विपनाशनम् ।
 कुस्तुम्बुरु स्वर्गगुप्ताथ रात्रिः कटुमागधी ॥ १४० ॥

कार्णिकारासनगुलं क्षीरे दष्टः शुना पिबेत् ।

मत्तशुना दष्टोऽपीति यावत् ।

शुक्ते करझसर्वाङ्गकाथे स्नात्वातपे स्थितः ॥ १४१ ॥

मत्तश्चदष्टो मत्तोऽपि सद्यो निर्विपतामियात् ।

अङ्गोलोन्मत्तबीजानि नागरं मागधीसमम् ॥ १४२ ॥

कृष्णरम्भाफलोन्मिभ्रमलर्कविपनाशनम् ।

रम्भायाः कारवल्लघाश्च नील्या मूल च तत्समम् ॥ १४३ ॥

अजाक्षीरेण पानार्घ्यैः सृगालविपनाशनम् ।

अपामार्गस्य पत्राणि तिलान्यपि च पेषयेत् ॥ १४४ ॥

काञ्चिकेन प्रलेपाद्यैर्जम्बुकस्य विषं हरेत् ।

भृङ्गराजं च नीलीं च निर्गुण्डीमश्वगन्धिकाम् ॥ १४५ ॥

अजाक्षीरेण लेपाद्यैर्हन्यान्नकुलजं विषम् ।

नीलीमूलं क्षीरपिष्टं पानार्घ्यैर्नकुलं हरेत् ॥ १४६ ॥

सव्योषकिंशुकशिफा तैलक्षीरविलोलिता ।

पिपीलिकाविषं हन्यात् पानालेपनयोजिता ॥ १४७ ॥

निशाव्योपे शुक्तपिष्टे पिपीलिकाविषापहे ।

पुनर्नववचाहिङ्गुमरिचाः शुक्तपेपिताः ॥ १४८ ॥

पानालेपादिभिर्हन्युर्विषं भ्रमरदंशजम् ।

शिशुमूलं हरिद्रे द्वे समूल तण्डुलीयकम् ॥ १४९ ॥

विट्वा प्रलेपयेत् सद्यो वञ्जुलाविपनाशनम् ।

षड्बिन्दोः पयसा नस्य क्षौद्राज्यं वा समं पिबेत् ॥ १५० ॥

हृदयान्ते भगवते जपुदाशपवेन्द्रपू भाद्रपर्वतशिखररूपाय संहर
मोचय चालय निर्विष विषममृतमहारससदृशमिमं भक्षापयामि ठठ । अमल-
पक्षि क्षिप हर ठठ ॥

ताक्ष्यात्मानेन मनुना स्थावराणां विषं हरेत् ।
 विस्मयाय स्वयं वाद्यादन्यं चाप्याशयेत् तु तत् ॥ १५१ ॥
 स्थावरे तु विषे भुक्ते वान्तं शीताम्बुसेचितम् ।
 मध्वाज्यमसमं पीत्वा कुर्यात् सम्यग् विरेचनम् ॥ १५२ ॥
 निशाद्वयं च सिन्धूत्थं साज्यक्षौद्रं तु वा पिबेत् ।
 सिताक्षौद्रयुतं ताम्रचूर्णं स्वर्णं तु(वा) लिहेत् ॥ १५३ ॥
 कारस्करविषं हन्ति जम्बूपल्लवजो रसः ।
 रम्भापुष्परसं तद्वत् कपित्थच्छदनाम्बु च ॥ १५४ ॥
 फणीतकस्य शुण्ठ्यम्बुपानाच्छिन्नारसोऽपि च ।
 स्तुहिस्तुक्चूतपुष्पाणि शृङ्गिद्वेलहराणि च ॥ १५५ ॥
 चूर्णस्य तैलकबलमङ्गारस्य निशारसः ।
 कदलीपुष्पकासन्नौ ह्रीदचौपधिनाशनौ ॥ १५६ ॥
 भल्लार्तं ब्रह्मवृक्षाम्बु गव्यं च दधिसम्भवम् ।
 दशधौतं विलिप्तं तद् विषं प्रशमयेद् व्रणम् ॥ १५७ ॥
 अज्झटा चणकं हन्यादार्द्रकं लाङ्गलीविषम् ।
 नीली लोभ्रसमा पिष्टा मानाद्यैः स्थावराणि तु ॥ १५८ ॥
 हन्याद् विषाणि सर्वाणि खार्या गोपयसाथ वा ।
 शिरीषकुसुमं हन्ति कोद्रवोत्थमुपद्रवम् ॥ १५९ ॥
 पलाशकूश्माण्डरसो मदकोद्रवनाशनः ।
 रम्भाफलस्य मरिचं पानसस्य च नागरम् ॥ १६० ॥
 नालिकेरस्य चूताम्लं वरभृङ्गस्य कुण्डली ।
 नालीकेराम्बुजम्बीरशुक्तान्यतमयोजिते ॥ १६१ ॥
 कर्पूरे तद्विपहरो भृङ्गराजरसः स्मृतः ।
 सशुक्तशालिमूलस्याप्युशीरं विपनाशनम् ॥ १६२ ॥
 नीलिका चाश्वगन्धा च पाननस्यादियोजिता ।
 निःशेषं स्थावरविषं संहरेदमृतं यथा ॥ १६३ ॥

समाज्यक्षौद्रविपजं चरुमर्दस्तु भक्षितः ।

स्तुहिस्तुबोर्नाकुलीका नीलगमविपापहा ॥ १६४ ॥

एलाचन्दनकुष्ठगैरिककणासौवर्चलाशोधकं

मांसीयष्टिनतोद्यटा समघृता सञ्चूर्ण्य मध्वोद्भुतम् ।

लीदं वृषिविपं निहन्ति पुरतो विम्बं कृशानोः पुर

ज्वाळामाळि विभावयन् मनुजपान्नश्येद् विपं स्थावरम् ॥ १६५ ॥

तारं नेत्रशशाङ्कखण्डहुतभुग्युक्तस्तु सवर्तकः

शक्तिर्वर्म च फट् च वह्निदयिता हन्याद् विपं स्थावरम् ।

दूर्वाच्छिन्नकणापटोलतगरैश्चित्राब्जचन्यावचाः

पानाद्यैः सविलम्बस्तुल्ललिता हन्युर्विपं कृत्रिमम् ॥ १६६ ॥

विश्वालकंतमालमूलसहितं हिङ्गुश्च शृङ्गीविपं

तत्कोशातङ्गिज घनं ह्यरिपुं पथ्या जले नाशयेत् ।

मूपोतं च निशार्कजं नृपनिशातोयं च चूर्णे हितं

कार्पास जलजे तु चित्रकविपं पद्मं तथोन्मत्तके ॥ १६७ ॥

यद्वा विपापनयनाय तथातुराणा रोगक्षयार्थमथवेष्टरसायनार्थम् ।

यत्रौषधग्रहणामिष्टमुपेत्य तस्य पूर्वेषुरस्तसमये विदधातु रक्षाम् ॥ १६८ ॥

शुक्लान्बन्धरः क्षालिताद्भिषाणिस्त्वथाचमेत् ।

उत्तराशौमुस्रश्चौषधीमूलमुपलिप्य तु ॥ १६९ ॥

गणेशं क्षेत्रपं चेष्टा यवादीन् विकिरेदथ ।

रक्तसूत्रेण मूलं तु संवेष्ट्याथ कृताञ्जलिः ॥ १७० ॥

धन्वन्तरिं तु प्रणमेत् सुप्रभा ब्रह्मनिर्मिताम् ।

शुक्लां सुररूपा चार्चयन् मुक्ताद्यैरप्यलङ्कृताम् ॥ १७१ ॥

मुख्यैराभरणैस्तारनाम्ना नत्या तु तां यजेत् ।

ओं नमः सर्वौषधीभ्यः । ऊर्जावन्तो भविष्यथ । तद्वीर्यैः कृत्स्नीकुरु-
ष्वम् । पच दन दह मारय तुभ्यं नमः ।

इत्यमुं दशवारं तु जापित्वा चौपधिं पुनः ॥ १७२ ॥

नमस्कृत्य प्रभाते तु तन्मन्त्रेण प्रणम्य तु ।

गृहीयादौपधं वीर्यवत् स्यादुक्तफलं पुनः ॥ १७३ ॥

अन्यथा चौपधोवीर्यं गृह्णात्येव हि सुप्रभा ।

इत्थं विचार्य विधृतान्यतिविस्तृतानि

तन्त्राणि पूर्वगुरुभिर्विहितानि सम्यक् ।

क्ष्येलोपशान्तिसुकृतार्थितया समासात्

सन्दर्शितं सकललोकहितं विधानम् ॥ १७४ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ सिद्धान्तसारे

नानाविधविपचिकित्सापटलश्चत्वारिंशः ।

अथैकचत्वारिंशः पटलः ।

अथ ग्रहचिकित्सात्र लिख्यते नातिविस्तृता ।

तत्र बालचिकित्सायाः प्रकारा बहुधा स्मृताः ॥ १ ॥

तेष्वादौ मतमाश्रित्य खड्गरावणचोदितम् ।

नारायणीयोदितं च मार्गद्वयमिहोच्यते ॥ २ ॥

लिख्यते प्रथमे वाहि मासे तु प्रथमे पुनः ।

संवत्सरे तु प्रथमे नन्दा गृह्णाति मातृका ॥ ३ ॥

चेष्टा तस्य ज्वरः कम्पो रोदनाशनवर्जनम् ।

संवेष्ट्य पीतसूत्रेण शुक्लां प्रस्थतण्डुलैः ।

मत्स्यमांसासवं पुष्पैर्दधिक्षीरतिलान्वितैः ॥ ५ ॥

त्रयोदश स्वस्तिकांश्च पैष्टाश्चाष्ट प्रदीपिकाः ।

विलिप्य मूर्ध्नि रम्भाद्यैः कृत्वा पात्रं भुजायतम् ॥ ६ ॥

तन्मध्ये पुच्छीं न्यस्य दीपाद्यं परितो न्यसेत् ।

तत्रापर्यायां सन्ध्यायां गन्धाद्यैर्विघ्ननायकम् ॥ ७ ॥

इष्ट्वा प्राग्याम्यवारुण्यमौम्ये ब्राह्मचादिमातृकाः ।
 वाराह्याद्याश्च बह्व्यादिकोणेष्वैशे तु चण्डिकाम् ॥ ८ ॥
 अवाद्याभ्यर्च्य मध्ये तु वीरभद्रं गणेश्वरम् ।
 यथोद्दिष्टवलिद्रव्यचतुर्भागद्विभागतः ॥ ९ ॥
 वीरभद्रादिमातृभ्यो वोधिपत्रेषु वै वलिम् ।
 पृथक् पृथक् तारपूर्वं नमोन्तं स्वास्त्र्यया क्षिपेत् ॥ १० ॥
 वक्ष्यमाणेन मन्त्रेण तत्रेष्ट्वा खड्गरावणम् ।
 नन्दां च स्वास्त्र्यया शान्तां तयोरपि बलि क्षिपेत् ॥ ११ ॥

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय दीर्घदर्शनाय हन गृह्ण मुञ्च बालकं ठठ ।

इति क्षेप्यो वलिस्तेन शिशुं नीराज्य निर्हरेत् ।
 नन्दायै तु स्वनाम्नैव प्रणवादिनमोन्तकम् ॥ १२ ॥
 पूर्वस्यां दिशि पश्चात् ॥ शिवनिर्माल्यसर्षपैः ।
 निम्बपत्राज्यमिलितं धूपयेच्च शिशोस्तनुम् ॥ १३ ॥
 न्यग्रोधोदुम्बराश्वत्थबिल्वपालाशपल्लवैः ।
 कुम्भोदरस्थितैस्तैस्तु क्षपयेत् प्रोक्षयीत वा ॥ १४ ॥
 एव दिनत्रयं कृत्वा चतुर्थे क्षपयेत् तथा ।
 द्वितीयत्रितये बालं सुनन्दा नाम बाधते ॥ १५ ॥
 चेष्टा तस्याक्षिरोगश्च सङ्कोचे हस्तपादयोः ।
 प्राग्बत् पुत्तलिकाद्यं तु कृत्वा द्रव्यैः पुरोदितैः ॥ १६ ॥
 वीरभद्रादिमातृभ्यः खड्गरावणविघ्नयोः ।
 दिनादिमातृकायै च सर्वत्राय बलिक्रमः ॥ १७ ॥
 सूर्यास्तमयवेलायामुदीच्यां निर्हरेद् बलिम् ।

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय दीर्घदर्शनाय हन गृह्ण मुञ्च बालकं ठठ ।

तृतीयत्रितये बालं ग्रही गृह्णाति पूतना ॥ १८ ॥

ॐ

ज्वरश्च गात्रभङ्गश्च गलमज्जोर्ध्ववीक्षणम् ।

प्राग्वत् पुत्तलिकां कृत्वा तिलचूर्णोदनौ दधि ॥ १९ ॥

मरस्यमांसमुरापूपगन्धधूपध्वजादिभिः ।

वीरभद्रादिमातृभ्यः पूतनायै च पूर्ववत् ॥ २० ॥

ओं नमो भगवते खड्गरावणायतिशौर्याय हन गृह मुञ्च बा-

लकं ठठ ।

अनेन तु बलिं क्षिप्त्वा पश्चिमायां तु निर्हरेत् ।

सिद्धार्थशिवनिर्माल्यनिम्बपत्र घृतान्वितम् ॥ २१ ॥

अजशृङ्गेण धूप्येनं स्रपयेच्छान्तिवारिभिः ।

चतुर्थत्रितये बालं गृह्णाति मुखमण्डिका ॥ २२ ॥

गात्रस्वेदो ज्वरः श्वासो मुष्टिबन्धोऽन्नवर्जनम् ।

प्राग्वत् पुत्तलिकादीनि द्रव्याण्यत्रापि कल्पयेत् ॥ २३ ॥

वीरभद्रादिमातृभ्यः पूर्ववन्निक्षिपेद् बलिम् ।

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय दीर्घमुजाय हन गृह मुञ्च बा-

लकं ठठ ।

अनेन चापि मन्त्रेण क्षिप्त्वा याम्यां बलिं नयेत् ॥ २४ ॥

पञ्चमे तु बिलालाल्या ग्रही गृह्णाति बालकम् ।

ज्वराक्षिरोगौ तच्चेष्टा मुष्टिबन्धश्च पूर्ववत् ॥ २५ ॥

पुत्तल्यादीनि सर्वाणि प्राग्वद् बलिनिवेदनम् ।

वीरभद्रादिमातृभ्यः पूर्ववन्निक्षिपेद् बलिम् ॥ २६ ॥

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय पूर्णाय नमः ठठ ।

क्षिप्त्वानेन बलिं तं चाप्यैशान्यां निर्हरेद् बलिम् ॥ २७ ॥

धूपयेन्निम्बपत्रैस्तु घृतगुग्गुलिगिश्रुतैः ।

पष्टत्रये शकुनिका चेष्टोर्ध्वालोकनं ज्वरः ॥ २८ ॥

प्राग्वत् पुत्तलिकादीनि विशेषो मधुशोणिते ।

मन्त्रस्तु पञ्चमः प्रोक्तो धूपश्चापि पुरोदितः ॥ २९ ॥

वायव्ये बलिमुद्गास्य स्नानपयेच्छान्तिवारिमिः ।

सप्तमे त्वथ शुष्काङ्गी चेष्टा कम्पश्च रोदनम् ॥ ३० ॥

प्राग्वत् पुत्तलिकादीनि द्रव्याप्यत्रापि कल्पयेत् ।

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय त्रैलोक्यविद्रावणाय हन गृह्ण मुञ्च
बालकं ठठ ।

अनेन तु बलिं क्षिप्त्वा हरेददितिगोचरे ॥ ३१ ॥

शान्त्युदकेन स्नपयेच्च ।

अष्टमत्रितये बाल ग्रही गृह्णाति जुम्भिकों ।

मुष्टिवन्धो ज्वरः स्वेदश्चेष्टा गगनवीक्षणम् ॥ ३२ ॥

द्रव्याणि पुत्तल्यादीनि चतुर्वर्णं चतुर्ध्वजम् ।

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय दीप्तप्रज्वालितहस्ताय हन वह्ण मुञ्च
बालकं ठठ ।

दत्त्वानेन बलिं प्राग्बद्ध धूपयेत् स्नपयेच्च तम् ॥ ३३ ॥

अङ्गिका नाम नवमत्रये चेष्टा ज्वरस्तथा ।

मुष्टिवन्धोऽक्षिरोगश्च पुत्तल्यादीनि पूर्ववत् ॥ ३४ ॥

शङ्कुलीपर्पटीयुक्तं सन्ध्याकाले तु पश्चिमे ।

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय ज्यलितहस्ताय हन गृह्ण मुञ्च
बालकं ठठ ।

रेवती नाम दशमत्रये कम्पज्वरोद्गमौ ॥ ३५ ॥

रोदनं पुत्तलीकाद्यैर्वृक्षमूले बलिं हरेत् ।

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय दीर्घदर्शनाय हन गृह्ण मुञ्च

बालकं ठठ ।

निर्माल्यराज्या संधूप्य स्नपयेच्चापि पूर्ववत् ॥ ३६ ॥

एकादशत्रये तद्वच्छिलाल्या तु ज्वरागमः ।

गात्रेद्वेगो मुष्टिवन्धः प्राग्वत् पुत्तलिकादिभिः ॥ ३७ ॥

ओं नमो भगवते खड्गरावणाय हन गृह्ण मुञ्च बालकं ठठ ।

उत्तरस्यां यथापूर्वं बलिं निर्हृत्य धूपयेत् ।

स्रपयेच्च ।

द्वादशत्रितये तद्वत् पाकदाहज्वरोऽपि च ॥ ३८.

मुष्टिबन्धोऽतिसारश्च चेष्टा पुत्तलिकादिभिः ।

पायसक्षीरमुद्गान्नैर्दाधिभक्तैः पुरोदितैः ॥ ३९ ॥

ओं नमो भगवते स्रङ्गरावणाय बलिं गृह्य मुञ्च बालकं ठठ ।

अनेन तु बाले दत्त्वा दक्षिणे निर्हरेच्च तम् ।

निर्माल्याद्यैश्च संधूप्य स्रपयेच्छान्तिवारिभिः ॥ ४० ॥

एवमा द्वादशाद् वर्षाद् ग्रहा गृह्यन्ति बालकान् ।

आ षोडशात् परे प्राहुरा सप्तदशकात् तथा ॥ ४१ ॥

इति स्रङ्गरावणबालचिकित्सा ।

अथ जातं दिने बालं बाधते पापिनी ग्रही ।

ग्रीवाविवर्तनं चेष्टा लालास्रावश्च तत्र तु ॥ ४२ ॥

वर्षाद्यैर्बलिपीठं च संकल्प्य चतुरश्रकम् ।

तन्मध्ये वीरभद्रं च मातृः कोणेपु दिक्ष्वपि ॥ ४३ ॥

विनायक च चामुण्डामैशान्या विशि पूजयेत् ।

अपूपमत्स्यमांसाश्रतिलचूर्णासवादिभिः ॥ ४४ ॥

प्रणवादिनमोन्तैः स्वैर्नामभिः प्रक्षिपेद् बलिम् ।

तत्रैशकोण तामेष्ट्वा ध्वजदीपाष्टकान्वितम् ॥ ४५ ॥

अर्धास्तमयकाले त शिशु नीराज्य मन्त्रतः ।

विन्यसेच्चत्वरे वाथ दिशायाममरप्रभोः ॥ ४६ ॥

सिद्धार्थपुरनिर्माल्यनिम्बपत्रैर्धृताप्लुतैः ।

सन्धूप्योशीरमार्गाग्रवोधिपल्लवचन्दनैः ॥ ४७ ॥

सस्नाप्य युक्तसलिलैः कुम्भस्थैः प्रोक्षयेच्च वा ।

लोघ्नचन्दनमज्जिष्ठावातकीमे प्रलेपयेत् ॥ ४८ ॥

एव दिनत्रय कृत्वा चतुर्थे वासरे पुनः ।

बिल्वक्षीरागमार्गाणा पत्राब्जैः शान्तिवारिभिः ॥ ४९ ॥

संस्नाप्य शक्त्या विप्रेन्द्रान् वस्त्राद्यैरभिपूजयेत् ।
 आसप्तदशवर्षान्तमारभ्यं प्रथमं दिनम् ॥ ५० ॥
 समानोऽयं विधिः प्रोक्तो भिन्नास्तद्देवताः क्रमात् ।
 द्वितीये दिवसे तत्र भीषणी सा ग्रही मता ॥ ५१ ॥
 गात्रसङ्कोचनं कासश्वासौ चेष्टा प्रलक्ष्यते ।
 चन्दनोशीरमायूरैरजामूत्राभिषेपितैः ॥ ५२ ॥
 शिशुमालिप्य गोदन्तशृङ्गरोमैः प्रधूपयेत् ।
 झण्टाली दिवसे प्रोक्ता तृतीये जृम्भणादिकम् ॥ ५३ ॥
 चेष्टा गोहस्तिदन्ताद्यैरजाक्षीरेण लेपनम् ।
 राजिनिम्बदलैर्धूपश्चतुर्थे वासरे ग्रही ॥ ५४ ॥
 काकोली फेनवमनं प्रक्षोभो नयनस्य च ।
 राजिमातङ्गदन्तैस्तु लेपनं निम्बपत्रकैः ॥ ५५ ॥
 अहिनिर्मोकसंयुक्तैर्धूपः पञ्चमवासरे ।
 सिंहिका मुष्टिबन्धाद्यं चेष्टा लोध्रवचादिभिः ॥ ५६ ॥
 आलेपनं स्याद् धूपोऽपि तन्निर्माल्यादिभिर्मतः ।
 फट्कारी पष्ठदिवसे तच्चेष्टा रोदनादिका ॥ ५७ ॥
 पुरकुष्ठघृतैर्लेपो धूपस्तैरेव सम्मतः ।
 सप्तमे मुक्तकेशी तु वासरे जायते तदा ॥ ५८ ॥
 चेष्टा रोदनदुर्गन्धकासजृम्भणपूर्विका ।
 साजमूत्रवचाकुष्ठैर्लेपो व्याघ्रनखैरपि ॥ ५९ ॥
 धूपोऽष्टमे हि कथिता दण्डिनी कासपूर्विका ।
 चेष्टा रसोनकवचाहिङ्गसिद्धार्थकर्मतौ ॥ ६० ॥
 लेपधूपौ च नवमे महामहिपिसंज्ञिता ।
 मुष्टिखादनकासाद्या चेष्टा तगरचन्दनैः ॥ ६१ ॥
 कुष्ठसर्षपसंयुक्तैर्लेपस्तत्र प्रशस्यते ।
 कपिरोमनखैर्धूपो दशमे रोदनी ग्रही ॥ ६२ ॥

गृह्णाति बालकं तत्र तच्चेष्टा नीलवर्णता ।
 निम्बपत्रदलैर्धूपलेपौ प्राग्वद् बलिर्मतः ॥ ६३ ॥
 पूतना नाम गृह्णाति मासिकं बालकं ग्रही ।
 ग्रन्थिश्च चेष्टा तत्र स्यात् काकवद् रोदनं तथा ॥ ६४ ॥
 द्वितीये मासि मकुटा शीतलत्वादिकं तनोः ।
 चेष्टा धूपोऽपि नैम्बैः स्यात् पत्रैर्लशुनसंयुतैः ॥ ६५ ॥
 तृतीये गोमुखी मासे तच्चेष्टा रोदनादिकम् ।
 क्षीरागविल्वपत्राद्भिः संस्त्राप्याथ प्रधूपयेत् ॥ ६६ ॥
 सिद्धार्थैर्घृतसंयुक्तैश्चतुर्थे मासि पिङ्गला ।
 तच्चेष्टा गात्रशोषाद्यं स्नानधूपौ च पूर्ववत् ॥ ६७ ॥
 सराजिगजदन्तेन लेपो धूपश्च तत्परः ।
 निम्बच्छदादिनिर्मोकैः साज्यनिर्गाल्यकैरपि ॥ ६८ ॥
 हंसिका पञ्चमे मुष्टिवन्त्रोर्ध्वालोकनादिकम् ।
 श्वासश्च जृम्भणं चेति चेष्टा लेपेऽपि तत् पुनः ॥ ६९ ॥
 मेपशृङ्गशिलातान्त्रलोभेण चचया पुनः ।
 निर्माल्याद्यैश्च संधूप्य रक्षेच्छशुभतन्द्रितः ॥ ७० ॥
 षष्ठे मासि च गृह्णाति पङ्कजा कुक्षितादेनम् ।
 चेष्टा निम्बच्छदैर्धूपो भवेत् सर्पसंयुतैः ॥ ७१ ॥
 शीतला सप्तमे मासि शीतलत्वादि चोष्टितम् ।
 अष्टमे मासि यमुना गुखशोषणपूर्विका ॥ ७२ ॥
 चेष्टा चिकित्सा नैवात्र नवमे मासि बालकम् ।
 बाधते कुम्भकर्णी च तच्चेष्टा भू(र्ति ? छि)क! वमिः ॥ ७३ ॥
 कुल्माषमत्स्यमांसान्नगन्धाद्यैरीशतो बलिः ।
 तापसी दशमे मासि निराहारोऽक्षिमीलनम् ॥ ७४ ॥
 चेष्टा च पीतरक्ताश्रमत्स्यमांसैरुद्गबलिः ।
 अथ चैकादशे मासे राक्षसी नाम बालकम् ॥ ७५ ॥

गृह्णाति नेत्रयोरान्ध्र्यं नास्ति तत्र प्रतिक्रिया ।
 द्वादशे मासि चपला तच्चेष्टा श्वासपूर्विका ॥ ७९ ॥
 द्वितीये वत्सरे तद्भद्र यातना पतनादिकम् ।
 चेष्टितं केशगोदन्तधूपः पञ्चदलाम्बुभिः ॥ ७७ ॥
 स्नानं तृतीयवर्षे तु रोदिनी रोदनादिकम् ।
 चेष्टा चतुर्थे वर्षे तु चटका वेदनादिकम् ॥ ७८ ॥
 चेष्टितं पिन्धुरोमाद्यैर्धूपस्तत्र विधीयते ।
 पञ्चमे चञ्चला वर्षे गात्रभङ्गादिरूपिणी ॥ ७९ ॥
 चेष्टात्र धावनी वर्षे पष्टे चेष्टातिमूत्रता ।
 राजीलशुनकैर्धूपः स्नानं पञ्चदलाम्बुभिः ॥ ८० ॥
 यमुना सप्तमे वर्षे निराहारत्वकारिणी ।
 अष्टमे हायने बाल बाधते जातवेदसी ॥ ८१ ॥
 नवमे कालिनी वर्षे करस्फोटादिकारिणी ।

ॐ मुञ्च पच दह आगच्छ बालिके ठठ ।

तिलैरनेन मन्त्रेण हुत्वा तद् धूपयेदपि ॥ ८२ ॥
 कलहंसी च दशमे वत्सरे ज्वरकारिणी ।
 सिद्धार्थकुष्ठलशुनैर्लेपो गोरोमसशुतैः ॥ ८३ ॥
 पिचुमन्ददलैर्धूपः स्यादेकादशवर्षके ।
 देवदूती सदा भूरिक्षुत्पिपासादिकारिणी ॥ ८४ ॥
 पलिता द्वादश वर्षे नैत्ररंगादिकारिका ।
 तथा त्रयोदशे वर्षे वायवी तत्र चेष्टितम् ॥ ८५ ॥
 अङ्गसादादिकं तत्र यक्षिणी बाधते शिशुम् ।
 ग्रही चतुर्दशे वर्षे ज्वरशूलादिकारिणी ॥ ८६ ॥
 ग्रही च मुञ्जकमुखी वर्षे पञ्चदशे मता ।
 चिकित्सा नास्ति वर्षे तु षोडशे वानरी स्मृता ॥ ८७ ॥
 तथा सप्तदशे वर्षे ग्रही बन्धवती सदा ।
 गात्रतोदमनोगोहप्रलापादिकरी मता ॥ ८८ ॥

वर्षे चाष्टादशे बालं कुमारी नाम वाधते ।
 एवं बालग्रहाः प्रोक्ताः सर्वा देव्यस्तु मातरः ॥ ८९ ॥
 कुमारीशब्दपूर्वं तु नमोन्तं स्वस्वनामभिः ।
 सर्वासां च बलिः क्षेप्यो मन्त्रांश्चैतान् जपेदपि ॥ ९० ॥
 ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च स्कन्दो वैश्रवणस्तथा ।
 रक्षन्तु त्वरिता बालं मुञ्चन्तु च कुमारकम् ॥ ९१ ॥

ठठ ।

प्रक्षिप्तबलिनानेन त्रिधा नीराजयेच्छिशुम् ।
 बलिप्रदानस्यान्ते तु जपेन्मन्त्रं स्पृशन् शिशुम् ॥ ९२ ॥

नमः सर्वमातृणां हृदयमोटक भङ्ग कट्टु स्फोटय स्फुर गृह आकर्षय
 त्रोटय एवं सिद्धिं ज्ञापयति हर निर्दोषं कुरु बालकं ठठ ।

बलिप्रदानस्यान्ते तु मन्त्रमेनमुदीरयेत् ।

कूशमाण्ड यक्षि भमवति चामुण्डे मुञ्च दह बालाद् गच्छ ठठ ।

तिलराजिघृतैर्होमं कुर्यात् तद्ग्रहमुक्तये ॥ ९३ ॥

ओं चामुण्डे नमो विद्ये हुं ह्रीं दुष्टग्रहा हुं तत्र गच्छन्तु गुह्यकां यत्र
 स्थानं कुरु रुद्रो ज्ञापयति ठठ । अनेन प्रथमदिनादिसप्तदशवर्षान्तं बलिप्र-
 क्षेपस्यान्तेऽथत्थोदुम्बरवटबिल्वपलाशपल्लवान् कुम्भाजले प्रक्षिप्यानेन मन्त्रेण
 स्नापयेत् । क्षू रक्ष महादेव ! नीलग्रीव ! जटाधर ! ग्रहैस्तु सहितो रक्ष
 मुञ्च कुमारकम् ।

अनेन राजिकालेषो धूपश्चैव ग्रहापहः ।

आख्याविदर्भिते भूर्जे बन्धो बालग्रहार्तिजित् ॥ ९४ ॥

हस्तो माकान्तकौ साक्षौ बीप्सितौ तारपूर्वकौ ।

हि चिनि भूचनि भूततटि निचणि विरज नारायणि ! उमे ! दण्ड-
 हस्ते ! रौद्रि ! महेश्वरि ! महामुखि ! न्यालमुखि ! शङ्कुकर्णे ! शुष्कजङ्घे !
 अलम्बुये ! हन सर्वग्रहनाशिनि ! खल सर्वाङ्गशोणित यन्निरीक्षसि मनसा
 देवि ! मम-मोहनं मोहय ।

रुद्रस्य हृदये जाता रुद्रस्य हृदये स्थिता ।

रुद्रै रौद्रेण रूपेण त्व देवि ! एहि रक्ष माम् ॥ ९५ ॥

हुं फट् ठठ ।

शिखायां वा गले कट्यां धारयेत् स्कन्दमेखलाम् ।
 बालो बालग्रहैर्वापि सर्पाद्यैर्वा न वाध्यते ॥ ९६ ॥
 विष्णुस्ते पूर्वतः पातु रुद्रो रक्षतु दक्षिणम् ।
 प्रह्ला तु पश्चिमे पायात् स्कन्दो रक्षत्वथोत्तरम् ॥ ९७ ॥
 उपरिष्ठात् तथा सूर्यः पातु त्वाघश्च वासुकिः ।
 पायाच्च त्वामघो वत्सा शिष्टाः काष्ठाः समीरणः ॥ ९८ ॥
 स्वर्ति करोतु भगवान् पिनाकी वृषभध्वजः ।
 गायो रक्षन्तु सर्वत्र भूमिः पातु सदा शिवा ॥ ९९ ॥
 रक्षतु त्वामशेषाणां भूतानां प्रभवो हरिः ।
 यस्य नाभिसमुद्भूतपङ्कजादभवज्जगत् ॥ १०० ॥
 एकदंष्ट्राप्रविष्टता धारयत्यबनी जगत् ।
 वराहरूपधृग् देवः स त्वां रक्षतु केशवः ॥ १०१ ॥
 नखाङ्कुरविनिर्भिन्नवैरिवक्षःस्थलो विभुः ।
 नृसिंहरूपी सर्वत्र रक्षतु त्वां जनार्दनः ॥ १०२ ॥
 वामनो रक्षतु सदा भवन्तं यः क्षणादमृत् ।
 त्रिविक्रमः क्रमक्रान्तत्रैलोक्यः स्फुरदायुधः ॥ १०३ ॥
 शिरस्ते पातु गोविन्दः कण्ठं रक्षतु केशवः ।
 गुह्यं सजठरं विष्णुर्जङ्घे पादौ जनार्दनः ॥ १०४ ॥
 मुखं बाहू प्रवाहू च मनः सर्वेन्द्रियाणि च ।
 रक्षत्वग्याहृतैश्वर्यस्तव नारायणोऽन्ययः ॥ १०५ ॥
 शङ्खचक्रगदाखड्गशार्ङ्गनादहताः क्षयम् ।
 गच्छन्तु धेतकूश्माण्डा राक्षसा ये तवाहिताः ॥ १०६ ॥
 त्वां पातु दिक्षु वैकुण्ठो विदिक्षु मधुसूदनः ।
 हृषीकेशोऽम्बरे भूमौ रक्षतु त्वा महीधरः ॥ १०७ ॥
 अनेन तु सदा रक्षां नन्दगोपस्तदाकरोत् ।
 कृष्णस्यैतज्जपन् स्पर्शाद् रक्षा स्यादक्षता शिशोः ॥ १०८ ॥

शक्तिमध्ये शिशोर्नाम तार लुयुगलं जलम् ।
 स्वाहान्तोऽनेन परितो वेष्टयेद् बाह्यतः शशी ॥ १०९ ॥
 खण्डेन्दुभिरघोवक्त्रैर्वहिः संवेष्टयेत् पुनः ।
 शिशुरोदनद्व्यक्षकं संपूज्य कलितं त्विदम् ॥ ११० ॥
 आज्य निम्बदलं रसोर्नेकजतूवंशत्वचा संयुतं
 सिद्धार्थाज्यमुजङ्गचर्मनृफचैर्निर्गाल्ययुक्तं तथा ।
 वेणुत्वग्जतुनिम्बपल्लव(कृ?घृ)तैः सिद्धार्थयुक्तं त्विमे
 धूपा चालहितास्त्रयोऽपि फथिता यालग्रहार्तिच्छिदः ॥१११॥
 इति श्रीमदीशानशिवगुरदेवपद्धतौ तन्त्रसारे मन्त्रपादे
 यालचिकित्सापटलः एकत्रवारिंशः ।

अथ द्वित्रित्वारिंशः पटलः।

निस्तेजदेवासुरनागयक्षगन्धर्वरक्षःपितृहेन्दूभस्माः ।
 योत्सुद्भयाः कश्मलकाः प्रलापा विघ्नाः कुशान्त्याश्च पिशाचभूताः ॥ १ ॥
 अष्टादशविधास्त्वेवं ग्रहा गृह्णन्ति मानवान् ।
 उन्मादाश्चाप्यपस्मारास्तथान्ये ब्रह्मराक्षसाः ॥ २ ॥
 सर्वे ग्रहास्ते गृह्णन्ति बलिकामास्तु मानुषान् ।
 रतिकामा हन्तुकामाः सौम्यामेयाश्च ते द्विधा ॥ ३ ॥
 शून्यालयसरोवापीशैलोद्याननदीषु च ।
 एकवृक्षश्मशानेषु चैत्यदेवालयदिषु ॥ ४ ॥
 निवसन्ति ग्रहास्त्वेते पीडयन्ति च मानवान् ।
 क्रुद्धं हृष्ट हासिनं च भीतमेकाकिनं निशि ॥ ५ ॥
 उच्छिष्टं मूषितं रात्रौ नष्टालब्धधनं तथा ।
 वियोगिनं मुमूर्षुं च स्त्रियं नग्नां च गर्भिणीम् ॥ ६ ॥
 दुराचाराभृतुस्नातां नवसूतां रजस्वलाम् ।
 कामार्तां मर्द्यपां मुक्तां रथ्यान्वत्वरयोः स्थिताम् ॥ ७ ॥

सन्ध्यासु प्रथमाभोग्यामभ्यक्तामवमानिताम् ।

ग्रहा गृह्णन्तीति यावत् ।

देवताविप्रमहतां निन्दया पूर्ववेरतः ॥ ८ ॥

श्रणात् कर्मविपाकाच्च ग्रहा गृह्णन्ति नान्यथा ।

दुर्बलो निर्निभीलाक्षो निस्तेजो बहुभाषिता ॥ ९ ॥

स्नातः सुगन्धस्रग्वस्त्रः सौम्यो हृष्टः सुरग्रही ।

दुष्टात्मा निर्भयो हस्तो धर्मदेवद्विर्जान् द्विपन् ॥ १० ॥

ब्रह्माशी ग्रहसन् सर्वान् सकम्पाङ्गोऽसुरग्रही ।

गुलपानीयदुग्धादिवाञ्छया सृकिणी लिहन् ॥ ११ ॥

भूमौ मसर्पन् रक्ताक्षः क्रोडी नागग्रहातुरः ।

रक्तमाल्यादिगन्धेच्छुः संरक्तनयनातुरः ॥ १२ ॥

अक्रोधनस्तूर्णगामी गम्भीरो यक्षपीडितः ।

स्रगन्धगीतवाघेच्छुः फ्रीडन् गन्धर्वपीडितः ॥ १३ ॥

निर्लेज्जो मद्यमांसात्प्रियोऽशौचश्च राक्षसः ।

पिण्डोदकक्रियां कुर्वन् मांसेच्छुश्च पितृग्रही ॥ १४ ॥

जानुस्थाधोमुखः स्मेरः समुधिर्हेद्गो ग्रही ।

असङ्गतं ब्रुवन् वेपन् शीताङ्गस्तिर्यगीक्षणः ॥ १५ ॥

शुद्धाङ्गो बहुभुक् शुद्धो भस्मग्रहनिपीडितः ।

स्विन्नाङ्गो मेपगन्धी च निर्मर्यादध्वलेक्षणः ॥ १६ ॥

ब्रह्माशी चिन्तितं जानन् मासार्थी योनिजग्रही ।

निद्रशौचो मलयङ्गाढ्यो भस्मशायी हसन् रुदन् ॥ १७ ॥

स्त्रीद्विडभन् सदैवान्यान् भीषयन् कश्मलग्रही ।

नृत्यन् हसंश्च शुष्काङ्गो ब्रह्माशी स्वाङ्गमञ्जनः ॥ १८ ॥

बहुप्रलापो विज्ञेयः प्रलापग्रहपीडितः ।

शूकारवान् वमन् दन्तान् कपन् वैनायकग्रही ॥ १९ ॥

विविक्तवासी शुक्लाङ्गो धावन् दारुणनिस्वनः ।

अतसिर्भोजने पृष्टो न ऋते यः कुशग्रही ॥ २० ॥

विट्पङ्कलेपो रक्ताक्षस्तर्जयन् रक्तलोचनः ।

बहाशी दीनवाग् लुब्धः साङ्गकम्पोऽन्त्यजग्रही ॥ २१ ॥

दुर्गन्धश्चाशुचिलोलः पिशाचोऽत्यन्तरूक्षवाक् ।

सर्वानुकारी ग्रहरन् जनानुचैः प्रभापिता ॥-२२ ॥

भारोहविकृतो वृक्षान् भूतग्रहनिपीडितः ।

आस्फोटयन् हसन् गायन् रुदंश्चाङ्गानि विक्षिपन् ॥ २३ ॥

आताम्रकृशदेहश्च वातोन्मादी मृशतुरः ।

गर्जनं धावनं फोपः शीतच्छायात्नगृध्रुता ॥ २४ ॥

पीतोष्णदेहता छर्दिरुन्मादैः श्लेष्मपित्तजैः ।

विवृत्तनेत्रः पतितो विसंज्ञः फेनं वमन् सङ्कुचिताङ्घ्रिहस्तः ।

क्रन्दन् सुमीमं विदशंश्च दन्तान् मत्तस्त्वपस्मारयुतः सुखी (?) च ॥ २५ ॥

पठन् वेदान् कुशान् धत्ते द्विजानुष्ठानकृत् सदा ।

देवान् यजति विप्रांश्च ग्रहश्च ब्रह्मराक्षसः ॥ २६ ॥

धावन् वल्गुन् हसन् क्षेत्रचेष्टितः क्षत्रियग्रही ॥ २७ ॥

उज्जृम्भंश्च हसन् क्रन्दन् कपन् क्रोशन् वणिग्रही ।

अवाच्यं प्रवदन् नृत्यन् क्रुध्यन् विष्मूत्रभक्षितः ॥ २८ ॥

मेढ्रादिस्पृग् हसन् विमान् प्रद्विपन् वृषलग्रही ।

केशान् विधून्वन् हर्षेण वदन् पश्यति मन्त्रिणम् ॥ २९ ॥

वृक्षादेर्निपतंस्तोयमग्निं वा प्रविशन् रुदन् ।

हन्तुकामस्तु मन्नाद्यैरसाध्यं तं विवर्जयेत् ॥ ३० ॥

उद्विग्नः सर्वतः पश्यन् ज्वरशूलादिपीडितः ।

क्षुत्पृथ्परिगतो ऋते देहीति बलिकामुकः ॥ ३१ ॥

स्त्रीभिः क्रीडन् समुद्विग्नः सुस्नातः प्रियमापितः ।

गन्धमाल्यप्रियः शुद्धो रतिकामस्तु स स्मृतः ॥ ३२ ॥

साध्यावेतौ ग्रहौ विद्याद् बलिकामरतिप्रियौ ।

महापातकलेपैश्च स्त्रीगोगुरुवधादिभिः ॥ ३३ ॥

धीनीलकण्ठपादाब्जे शप्तः सत्यं वदेद् ग्रहः ।

ग्रहं ग्रहेप्सितं चापि ज्ञात्वा तदनु रूपतः ॥ ३४ ॥

कृतात्मरक्षणो मन्त्री कुर्याद् ग्रहचिकित्सितम् ।

पूर्वं ग्रहाणामभिवाञ्छितार्थैर्बलिप्रदानैस्तनुताच्चिकित्सां ।

यदा न मुञ्चेन्मृदुभिः प्रयोगैस्तताश्चिकित्सां विदधातु रौद्रीम् ॥ ३५ ॥

आलेपनैर्धूपविशेषवद्भिः क्रूरैस्तथा भर्त्सनताडनैश्च ।

तत्पुत्तलीच्छेदनवेषहोमैः कुर्याद् विमोक्षं क्रमशो ग्रहाणाम् ॥ ३६ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुणदेवपद्धती तन्त्रगारे मन्त्रपादे

ग्रहचेष्टापटलो द्विचत्वारिंशः ।

अथ त्रिचत्वारिंशः पटलः ।

हृदयं भगवच्छब्दो पुद्राशगता फचुत मन्दरकुसुमवद्पदवज्रतुण्ड
नीलाञ्जनसमप्रभ इदं भूतं हर्नं विलिपन्तं ख ख हुं फद् ठठ ।

अनेन मापकृसरैर्जपित्वा अस्तताडनात् ।

तं मुञ्चन्ति ग्रहाः स्वैक्यं रुद्रध्यानेन तत्क्षणात् ॥ १ ॥

हृदयान्ते भगवते फवेश्वापाश नम. कासश महेश्वराय अमरि आमय
सूकरि भक्षय ठठ ।

मापाननेन संमन्त्र्य भक्षणान्मुञ्चति ग्रहः ।

नमो भगवते पुद्राश महाभैरव देवाय नर्तय मोटय वरुणय क्रोडय
ॐ ग्रह चण्ड हुं फद् ठठ ।

भूतप्रेतपिशाचादीन् जपाद्यैर्मोचयेन्मनुः ॥ २ ॥

सारं हृद्यण्डशब्दश्च क्रोधरुद्राय डुपुं पुपु मृतसमये तिष्ठ ठठ ।

सप्तवारं जपित्वेमं शिखां अस्तस्य बन्धयेत् ।

ग्रहस्तु समये तिष्ठेद् बहिवायुपुरं पुनः ॥ ३ ॥

१. 'न लिपन्त ख', २. 'धू', ३. 'धु भू' ख. पाठ.. ४. 'रः'

लिखित्वा भस्मना तस्मिन् अस्तं संस्थाप्य मन्त्रतः ।
 अनेनाष्टोत्तरशतं जपित्वाभ्यो मुखेऽस्य वै ॥ ४ ॥
 प्रक्षिपेच्च जपन् कुब्धो ग्रह आविश्य मुञ्चति ।
 रज्ज्वा जपितयानेन स्तम्भं वद्ध्वा स वेध्यते ॥ ५ ॥
 पिष्टप्रतिकृतिं कृत्वा-सत्रावाद्य तु तं ग्रहम् ।
 माणप्रतिष्ठां कृत्वा तु क्षुरेणैतं विदारयेत् ॥ ६ ॥
 छेदयेच्च त्रिशूलेन मर्मसु क्षतजं सवेत् ।
 एतावता ग्रहग्रस्तान् न मुञ्चति यदा तदा ॥ ७ ॥
 छिन्नां प्रतिकृतिं राजियुक्तां कुण्डे जुहोतु च ।
 सहस्रं वा ग्रहो दग्धः परित्यज्य पलायति ॥ ८ ॥
 मन्त्रेणानेन जपितैः समापतिलसर्पपैः ।
 वह्निभूतैस्तु शतशस्ताडितो मुञ्चति ग्रहः ॥ ९ ॥
 सिद्धार्थैः सप्तजपितैर्ग्रस्तं सम्भ्राम्य वाञ्छिते ।
 सङ्ग्रामयति तद्भूतं सद्य एव न संशयः ॥ १० ॥
 हृचण्डासिपद धारा वायुः किलिपदद्वयम् ।
 गच्छद्द्वयं नमःशब्दो महाकायामिजायया ॥ ११ ॥
 अनेन तिलपिष्टेन लेपाद् भीतो भवेद् ग्रहः ।

हृदयान्ते भगवति पुद्रशाळिक वाचाळि भवेश्वर चालि नन्दशिर-
 काळि इन्द्रकाळि ब्रह्मकाळि परेतकाळि भद्रकाळि वज्रकाळि वर पुर हर तुरु-
 धर आवेशय खर्ज गर्ज ग्रह फण फालेश्वरि ! श्रवणधारिणि । ओं कौं प्रौं
 अदः चामुण्डेश्वरि ! ठठ ।

प्रणवस्थितशूलाग्रमध्ये नृहरिवीजयुक् ॥ १२ ॥

पार्श्वे शूलाग्रयोः शक्तिमिष्टा अस्तं च तत्स्थितम् ।

दहन्तमग्निना घ्यायन् जपेदाविश्य मुञ्चति ॥ १३ ॥

लिखेद् ग्रहं क्षितौ मन्त्री विपाङ्गाङ्गारकेण तम् ।

जपितैर्निम्बकालैस्तु मर्मदेशेषु वेधयेत् ॥ १४ ॥

म्रियते वा ग्रहः क्रोशन् मुक्त्वा वा व्रजति क्षणात् ।

हृदयं चण्डशब्दश्च क्रोधयुक्तश्चतुर्थियुक् ॥ १५ ॥

फिलि मिलि भूतपतिराज्ञापयति ठठ ।

हृदयान्ते भगवते रुद्राय चिमियुगमकम् ।

विले भूताधिपतिराज्ञापयति ठठ ।

भूतक्रूरान्धसा रात्रौ मन्त्राभ्यां तु बलिं हरेत् ॥ १६ ॥

दोषारजोन्नलाजाश्च सक्तवश्च तिला दधि ।

भूतक्रूरान्मुदिष्टं भूतानां म्रियकारकम् ॥ १७ ॥

ॐ

पूटाणि शाणविहलान्तिशाणि बलिं गृहीत्वा विधिवत् प्रयुक्तम् ।

अन्यत्र वास परिकल्पयन्तु रक्षन्तु तान्यद्य नमोऽस्तु तेभ्यः ॥ १८ ॥

अनेन च बलिं दद्यात् कुडुवत्रितयान्धसा ।

सभूतक्रूरभक्ष्येण प्रागुदीच्यां समाहितः ॥ १९ ॥

गृहारम्भादिकेऽप्येवं शान्त्यर्थं प्रक्षिपेद् बलिम् ।

साप्तपर्णं गृहं कृत्वा शुद्धे देशे त्रिभूमिकम् ॥ २० ॥

रक्तमालाभिरावेष्ट्य चतुर्द्वारमलङ्कृतम् ।

घ्रीहिश्यामाकजैश्चैव प्रियङ्गूना च तण्डुलैः ॥ २१ ॥

पृथक् त्रिकुडुवैर्दध्ना क्षीररक्तोदकैः क्रमात् ।

श्रपयित्वा चरून् सम्यद् नीराज्योर्ध्नीदिभूमिषु ॥ २२ ॥

क्रमाद् विन्यस्य तु पुनः सक्तून् व्रीह्यादिसाधितान् ।

लाजाश्च तत्र वैहेयान् नीराज्याथो गृहे न्यसेत् ॥ २३ ॥

ऐशे व्रीहियवान् सक्तून् श्यामाकान् नैर्ऋतेऽनले ।

प्रियङ्गुसक्तून् लाजाश्च ततश्चूर्णनिशाजलैः ॥ २४ ॥

रक्तोदकं तु सम्पाद्य कुडुवाष्टशतोदकैः ।

तिलान् मुद्रास्तण्डुलाश्च मापान् द्रोणप्रसूनकैः ॥ २५ ॥

नीराज्य सर्वं वायव्ये विन्यसेत् प्रोक्तमार्गतः ।

भूतान्यथ समावाह्य त्रितलेषु यथाक्रमम् ॥ २६ ॥

भूतानि यानीत्याद्यं तु जपन् भूतानि पूजयेत् ।

सुगन्धपुष्पधूपैश्च दीपनैवेद्यविस्तरैः ॥ २७ ॥

तिलमुद्गादिवस्तूनि सक्तून् लाजान् क्रमेण तु ।

पकैकशो रक्ततोये क्षिप्त्वा तेन ग्रहेण च ॥ २८ ॥

अस्तं नीराज्य नीराज्य तेन रक्षाम्भसा ततः ।

तद् गृहं रक्ततोयं च नीत्वा न्यस्येत् तु चत्वरे ॥ २९ ॥

तद् गेहमध्ये रक्तोदं न्यस्येद् दिक्षु बलिं हरेत् ।

चरुशेषान्धसा युक्तं भूतकूरान्धसा तथा ॥ ३० ॥

ओं नियाकपा पौद्राः सन्तोऽसन्तः सदसन्तो विरूपा विश्वरूपा घोर-

रूपा मृगास्या विहगाननाः पुष्टिकृतोऽपुष्टिकृतः कामदाश्च बलिमिच्छन्ति,
तेभ्यो द्रुतेभ्यः सगणेभ्यः सर्वेभ्यो भूतेभ्यो नमो नमः ।

इत्यनेन बलिं दिक्षु विकिरेत् सर्वशान्तये ।

सर्वग्रहगृहीतानां मोक्षस्त्वेवं भविष्यति ॥ ३१ ॥

बह्निगेहं लिखेद् भूमौ रक्तेन रजसास्य तु ।

कोणेषु बीजमाग्नेय्यां मध्ये तु प्रणवं लिखेत् ॥ ३२ ॥

नवं शरावं तन्मध्ये कपिलाज्यप्रपूरितम् ।

सपद्मसूत्रवर्त्या तु दीपं प्रज्वाल्य तत् पुनः ॥ ३३ ॥

घटेनाच्छाद्य तत्पृष्ठे यन्त्रं चिन्तामणिं लिखेत् ।

जपापुष्पो न^(१) तत्रस्थे अस्ते चिन्तामणिं लिखेत् ॥ ३४ ॥

वैकङ्कतस्य दण्डानि त्रीणि अस्तायतानि तु ।

हस्तस्थूलानि गर्तस्य त्रिकोणेषु निवेश्य तु ॥ ३५ ॥

अस्तं संस्थाप्य तन्मध्ये रक्तसाग्निस्तु वेष्टयेत् ।

तेषामुपर्यक्षतरुकारस्करमयं शुभम् ॥ ३६ ॥

प्रासादं तु विनिर्माय तस्योपरि शरावके ।

प्रस्थत्रयाज्यसंपूर्णे दीपाना तु सहस्रकम् ॥ ३७ ॥

प्रज्वाल्य भूतकूरेण अस्तं नीराज्य तेन तु ।

वक्ष्यमाणेन मन्त्रेण दशदिक्षु बलिं हरेत् ॥ ३८ ॥

नमः पूटेभ्यो नमः पूटकृद्भ्यः सर्वेभ्योऽरिष्टकृद्भ्यः सद्भ्योऽसद्भ्यः

सद्भ्यः सर्वभूतगणेभ्यो नमो नमः ।

अनेन दघात् तु बलिं जुहुयादपि चानले ।
 जपाकिंशुकपुष्पाभ्यां जपादण्डत्रिकोणके ॥ ३९ ॥
 कुण्डे तयोश्च वन्दाकैरपामार्गैः सहस्रशः ।
 तद्भस्मना ताडयेच्च ग्रह आविश्य मुञ्चति ॥ ४० ॥
 अपामार्गसमिद्धिश्च राजीभिः सर्पपैस्तिलैः ।
 हुत्वा ग्रहाणां मोक्षः स्यान्मिश्रितैर्वनदुर्गया ॥ ४१ ॥
 भानुवारे तु मध्याह्ने प्राङ्गणे वृत्तमण्डले ।
 रक्तपीतनिशाचूर्णैः कृते ज्वालासमावृते ॥ ४२ ॥
 दर्भमुष्टिपरिस्तीर्णे शरस्वङ्गपरिस्तृते ।
 विध्युक्तवह्नौ विधिना दुर्गामावाह्य चार्चयेत् ॥ ४३ ॥
 आज्यं तिलं सर्पपांश्च हुत्वैकैकं शतं शतम् ।
 आदित्यसमिधामष्टसहस्रं गव्यसेचितम् ॥ ४४ ॥
 मस्तं नीराज्यं जुहुयादाज्याद्यैश्चरुणा तथा ।
 संरक्तैरन्नपिण्डैस्तु प्रक्षिपेद् दशदिग्बलिम् ॥ ४५ ॥
 मस्तं मुक्त्वा ग्रहा यान्ति क्षुद्ररोगादयस्तथा ।
 परसैन्यादयश्चान्ये पलायन्ति भयातुराः ॥ ४६ ॥
 सितगुञ्जास्तथालब्धा जपिताः सैन्यचाटनाः ।
 दुर्गास्थाने निराहारश्चादित्यसमिधां हुतात् ॥ ४७ ॥
 जपित्वाम्भसि तत्क्षेपाद् ग्रहः सेनां च गच्छति ।
 मूराद्या व्याहृतीस्तिस्रः पेश्वस मज्जस ज्वासा पासिणी सर्वभूतसं-
 हारिके वरद्वे जातवेदसि ज्वलं हुं फट् ठठ ।
 कार्पासबीजैः सिद्धार्थैः खण्डनैर्लवणोपणैः ॥ ४८ ॥
 वकुलारिष्टपत्रैर्वा समिद्धिः क्षीरवृक्षजैः ।
 समिद्धिर्वाज्यसयुक्तैः पृथग्धोमाद् ग्रहार्तिजित् ॥ ४९ ॥
 शैलुमुवेण तैलेन हुत्वानेन ग्रहापहः ।
 कूटमाण्डाद्रिस्तु पुप्यर्क्षे दार्वी पिष्टा मुळीकृता ॥ ५० ॥

छायाशुष्काञ्जिता त्वक्ष्णोः सर्वग्रहनिवारिणी ।

मरीचं सैन्यवं कृष्णा गोपी त्वक् च-मधुप्लुतम् ॥ ५१ ॥

तदञ्जनाद् ग्रहाः सर्वे नश्यन्त्याविश्य तत्क्षणात् ।

नमो भगवते रत्नत्रयाय नमश्चण्डवज्रपाणये महासत्त्वसेनापतये नमश्चण्डशङ्खलाय प्रदीप्ताय प्रज्वलितार्पितदीप्तकेशाय नीलकण्ठाय चिन्तिताय रूपाय^(१) लम्बोदराय महाज्ञानवक्राय भुक्तिकामाय चतुर्दंष्ट्राय करालाय महाविकृतरूपाय वज्रगर्भाय एखेहि कायमनुप्रविश्य शिरसि गृह्य चक्षुषी चालय ह्रीरि किं चिरायसि सिद्धदेवदानवगन्धर्वयक्षराक्षसप्रेतनागपिशाचांस्त्रासय कम्पय समयमनुस्मर हन जह पच मथ विध्वंसय चण्डासिधाराधिपतिराज्ञापयति हु फट् ठठ ॥

चण्डासिधारामन्त्रोऽयं जपाच्चैर्नाश्येद् ग्रहान् ॥ ५२ ॥

-ओं नमः खड्गरावणाय विग्रहे । चण्डेश्वराय धीमहि । तन्नो देवः प्रचोदयात् ।

तोये स्थित्वायुतजपात् सिद्धोऽयं ग्रहमोक्षकृत् ।

हृदये पशुपतये नमो भूताधिपतये नमो रुद्राय खड्गरावणाय ललादिना विहर सर नृत्य इमशानार्पितशरीर घण्टाकपालमालाधराय व्याघ्रचर्मपरिधानाय शशाङ्ककृतशेखराय कृष्णसर्पयज्ञोपवीतिने चैल बिले बिलेकस वल्ग अतिवर्तय कपालिन् हन भूतान् त्रासय मण्डलमध्ये कङ्क रुद्राङ्कुशेन समयं प्रवेशय आवाहय चण्डासिधारापतिरुद्रो ज्ञापयति ठठ ।

खड्गरावणमन्त्रोऽयं सर्वभूतग्रहापहः ॥ ५३ ॥

पूज्य. शिवः पीठपद्मे

ओं पूट भदि ठठ ।

अनेनावाहयेच्च तम् । -

ओं नमः पशुपतये स्वाहा हृदयाय नमः । ओं नमो भूताधिपतये स्वाहा शिरसे स्वाहा । ओ नमो रुद्राय स्वाहा शिखायै वषट् । ओं अल-ब्धखड्गरावण लल हर सर नृत्य स्फोटय स्वाहा कवचाय हुम् । इमशान-भस्माञ्चितशरीराय घण्टाकपालमालाधराय व्याघ्रचर्मपरिधानाय शशाङ्ककृत-

शेखराय कृष्णयज्ञोपवीतिने स्वाहा अस्त्राय फट् । ओं वल किल तस खड्ग
अनुवर्तितकपालिन् ! हन भूतान् त्रासय मण्डलमध्ये कडु रुद्राङ्कुशेन समयं
प्रवेशय आवाहय चण्डासिधाराधिपतिरुद्रो ज्ञापयति स्वाहा नेत्रत्रयाय वौपट् ।

खट्वाङ्गशूलडमराङ्कुशखड्गचर्मघण्टारूपालवरदाभयमुण्डहस्त ।

दक्षादिषु दशभुजो मणिकुण्डलो वः पायात् सपञ्चमुखपञ्चशिरास्त्रिणेत्रः ॥

घण्टाजालविराधिमेखललसद्याप्राजिनात्ताम्बरो

घण्टास्थितगहीन्द्रभूषणधरो नागोपवीतोज्ज्वलः ।

विद्युत्पुञ्जराचिर्विभूतिधवलो ज्वालाकरालाननो

युष्मान् रक्षतु खड्गरावणशिवश्चन्द्रं कपर्दे दधत् ॥ ५५ ॥

सात्वा यथावदाचम्य कृतनित्यस्तु वाग्यतः ॥ ५६ ॥

द्वाराद्यमिष्टोपविष्टः पञ्चशुद्धीर्विधाय तु ।

हस्ते शिरसि देहे च सद्योजातादिकान् न्यसेत् ॥ ५७ ॥

अङ्गानि च शिवो भूत्वा कृत्वा भस्म त्रियायुषम् ।

इद्वा गणेशं च गुरुमापूर्वार्धे शिवोदितम् ॥ ५८ ॥

आधारशक्त्यनन्तादिधर्माद्यर्कादिमण्डलैः ।

सत्त्वादीनपि वामाद्याः संपूज्य च ततोपरि ॥ ५९ ॥

पुष्पाञ्जलिगतं मूर्तिं खड्गरावणसंज्ञिताम् ।

ओं भूतपतिः स्वाहा ।

अनेनावाह्य हृत्पद्माच्छैवं ज्योतिः सपङ्कजात् ॥ ६० ॥

आनीय विन्दु तन्मूर्तौ हृत्पद्मस्थापनादिभिः ।

द्व्यष्टोपचारैः संपूज्य परिवाराम्तु पूजयेत् ॥ ६१ ॥

स्त्रिखिणीं चुलुकुण्डा च ततो वै कृष्णापिङ्गलाम् ।

टिरिटिल्लां च सौम्यादिदलाग्नेष्वप्रदक्षिणम् ॥ ६२ ॥

ऐशान्यां मत्तवाणीं च चन्द्राङ्कितजटामपि ।

प्रस्त्रैलिन्या फल्गुनीं च पूजयेत् तु प्रदक्षिणम् ॥ ६३ ॥

पेन्द्रीं ब्राह्मीं वैष्णवीं च चामुण्डां चैन्द्रदिक्रमात् ।
माहेश्वरीं च कौमारीं वाराहीं च विनायकम् ॥ ६४ ॥

ईशादिक्रोगेष्वथ च लोकेशानायुधानि च ।
मातृः स्वदिक्षु चण्डेशं क्षेत्रेशं च यजेत् क्रमात् ॥ ६५ ॥
ततो मन्त्रं यथाशक्ति जपित्वेशं प्रवाहयेत् ।
चण्डोऽनुग्रहवान् दण्डी बीजं स्यात् खड्गरावणम् ॥ ६६ ॥

दीर्घस्वरैस्तदङ्गानि पङ्क्तान्तानि जातिभिः ।
द्वयैः सद्यादिमूर्तिश्च कल्पयेत् प्राग्बद्धयेत् ॥ ६७ ॥

चतुःपद्या पदानां तु भद्रं पूर्वोक्तमार्गतः ।
तत्रावाह्यं यजेत् प्राग्बद्धं भूतेशं खड्गरावणम् ॥ ६८ ॥

खड्गाङ्कुशाभयवरप्रदमुग्रदंष्ट्रं हेमाद्रिकूटवपुषं ज्वलदग्निजिह्वम् ।
व्यक्षं स्मरेत् फनककुण्डलचित्रहारं घण्टावलीघटितमेखलमूर्ध्वकेशम् ॥ ६९ ॥

खड्गरावणमूर्तेश्च स्वैक्यध्यानजपादिना ।
भूतग्रहादयः सर्वे ग्रस्तं मुक्त्वा प्रयान्ति हि ॥ ७० ॥

शूलिनी वनदुर्गा चाप्यघोरास्त्रं सुदर्शनम् ।
नृसिंहमनवश्चैव मन्त्रराजापराजितौ ॥ ७१ ॥

व्योमन्यापी च तन्त्रेऽस्मिन् पूर्वमेव प्रदर्शिताः ।
तत्तत्कल्पोक्तमार्गेण मन्त्रा एते महापहाः ॥ ७२ ॥

ओं रष्टिदेहिं चोक्तंजिकाथ ओंकारो काल्यायनो नैर्ऋत्या काली महा-
काली वज्रकाली यशस्विनी सुकालीमाग्नेय्या वायव्या कालिका पङ्क्तिशक्ति
शान्ताक्षीमिन्द्राणी यक्षकौबेरीं माहेश्वरीं वैष्णवीं चामुण्डां रौद्रीं वाराहीं
कौबेरीं याश्चान्या मम समये तिष्ठन्ति तन्नामावर्तयिष्यामि । शीघ्रं गृह्य, ओं
ललं चुल्लं पूरय धर आनय सुभगे ! आविश भगवति ! महावज्रगान्धारि !
सिद्धचन्द्रवज्रपाणिराज्ञापयति ह्रीं ह. हा हाँ हा हुं फट् स्वाहा ।

मन्त्रोऽयं यज्ञगान्धारी ऋषिर्दुर्घतमा मतः ।
 अतिच्छन्द(!)स्तथा विष्णुर्दुर्गा नोस्याधिदैवतम् ॥ ७३ ॥
 शुक्लप्रतिपदारभ्य विष्णुं दुर्गां च पूजयेत् ।
 नक्ताशी ॥ जपेन्नित्यमष्टोत्तरसहस्रकम् ॥ ७४ ॥
 पुरश्चर्या भवेन्मासाद् दशांशतिलहोमतः ।
 गुग्गुलुं दशवारं तु जपित्वा मस्तधूपनात् ॥ ७५ ॥
 पिशाचेभ्यो ग्रहेभ्यश्च ज्वरेभ्यश्च विमुच्यते ।
 त्रिर्जपित्वा शिखावन्धात् सर्वा रक्षा कृता भवेत् ॥ ७६ ॥

आत्मनो वान्यस्येति यावत् ।

त्रिवारं ल्यतिऋः पञ्चजपाद् वृश्चिकर्जं गरम् ।
 सप्तभिर्मुषिकाणां च सर्पाणां नवभिस्तथा ॥ ७७ ॥
 एकादशजपात् सर्वविपजातं विनश्यति ।
 स्यावराणां पञ्चदशविषं हन्याज्ज्वरानपि ॥ ७८ ॥
 अष्टाधिकशतालब्धैः सिद्धार्थैः स्पर्शनेन च ।
 तिलान् पुष्पाणि वा दद्याद् यस्मै स स्वैशो भवेत् ॥ ७९ ॥
 युद्धं गच्छन् सप्तजपाच्छिखा बद्धा जयेद् रिपून् ।
 अश्वत्थपत्रशङ्कुं च निखनेत् क्षेत्ररक्षणे ॥ ८० ॥
 तुषैर्हुतैस्तु विद्वेषः स्यात्क्षैर्मारणादिकम् ।
 त्रिलक्षैरथैवाश्वत्थसमिद्धिर्विन्दति श्रियम् ॥ ८१ ॥
 सतालब्धाङ्गनं वदयं गन्धाद्यैस्तिलकं तथा ।

ओं ,

उमापतिं नमस्कृत्य देवं त्रिमुग्नेश्वरम् ॥ ८२ ॥

अथातो महापाशुपतमावर्तयिष्यामि । स्वयं पशुपतिनाम्ना तत् त्र्यम्ब-
 केन महात्मना महाशस्त्रं तं यज्ञमिव योजितमान्त्रमेदोस्त्रिरुधिरवसासंपूर्णो-

दरं रुद्रं रौद्रंकारं (!) रुद्रस्यानन्दकरं तिस्रः कोट्योऽर्धकोटीश्च परमन्त्राणां वा
 संहरणमात्ममन्त्राणां सिद्धिकरमाप्यायनमतिमात्रपदाश्रयमभिहोत्रपरायणं मस-
 चूर्णेन विद्याधराणां नियमनम् अद्भारचूर्णेन लोहचूर्णेन वा राक्षसानां निपा-
 तनं, दैत्यानां नागानां च सादनं, विद्याधराणां त्रासनं महास्रमन्त्रविदारणम् ।
 एकपादाय महादंष्ट्राय सहस्रशिरसोदराय सहस्रभुजजिह्वास्याय ब्रह्मनारायणो-
 ऽकृष्टतेजाय हुं फट्-आकङ्कु । बलदेवं महेश्वरं गरुडं विष्णुं कुमारं ब्रह्माणमिन्द्रं
 चन्द्रमसमादित्यं यक्षं राक्षसं भूतं प्रेतं पिशाचं कूश्माण्डमर्षिं यमं निर्ऋतिं
 वरुणं वायु कुबेरं घृतराष्ट्रं विरूपं विरूपाक्षं शङ्कुकर्णं बृहत्कर्णं घण्टाकर्णं
 द्रोणकर्णं गोकर्णं स्थूलकर्णं नन्दिकेश्वरं भृङ्गिरिति नायकं विनायकं पाश्चिफं
 दामकं लोहकं यष्टिदेवीमोक्षारां कोट्टगिरिकां दुर्गां कात्यायनीं कालीं यश-
 स्विनीं सुकालीं भद्रकालीं चुल्लकालीमाग्नेयीं वायव्यां शालिकावतीं रात्रिं शक्तिं
 शान्तिं शताक्षीं महाशान्ताक्षीमिन्द्राणीं ब्रह्मणीं कौमारीं महामारीं माहेश्वरीं
 वैष्णवीं सुभगां चामुण्डीं वाराहीं कौबेरीमैशानीं गुल मुल चुल जुल
 मुल ध हुं फट् । ओं काल फट् । ओं कालरूपाय फट् । ओं कालपाश-
 हस्त । फट् । ओं कालरूप फट् । ओं कलविकरण फट् । ओं बल फट् ।
 ओं बलप्रमथन फट् । ओं विश्वरूप फट् । ओं छिन्द फट् । ओं भिन्द
 फट् । ओं हन फट् । ओं हनत फट् । ओं धातय फट् । ओं मोहय फट् ।
 ओं उच्चाटय फट् । ओं संहर फट् । ओं संक्षिप फट् । ओं पातय फट् ।
 ओं निपातय फट् । ओं यथा तत्त्वं पशुपतिना समन्वितं तथा निपातय
 स्वाहा फट् । स्वा मम्मकेन त्वङ्कार हुङ्कार ओं त्सं ओं हिं भक्षय हुं फट्
 स्वाहा । ओं अं हृदयाय नमः । ओं ईं शिरसे स्वाहा । ओं एं शिखायै
 ष्यट् । ओं ऐं कवचाय हुम् । ओं औं नेत्रत्रयाय व्रौषट् । ओं अः अस्त्राय
 फट् । ओं । अस्य ध्यानं च —

उद्यत्प्रद्योतविद्युत्तितहसितजपापुञ्जपिञ्जारुणाङ्गो

रक्ताकल्पो मुखानां दशशतशिरसां चोग्रदंष्ट्रोज्ज्वलानाम् ।

बिभ्रद् दोष्णां सहस्रं प्रतिवदनवमद्बहिरात्तायुधानां

नागैराभूपितो वः पशुपतिरवताज्जाटजूटाहितेन्दुः ॥ ८३ ॥

पाठमात्रेण मन्त्रोऽयं दृढभक्तेस्तु सिध्यति ।

कृष्णाष्टम्यादितो नित्यं हविष्यांशी जितेन्द्रियः ॥ ८४ ॥

नित्यमष्टोत्तरशतं जपेत् स्थित्वा नदीजले ।

यावच्चतुर्दशी कृष्णा ततः सिध्यत्ययं मनुः ॥ ८५ ॥

पूजयेद्दधृदये वाप्सु प्रासादोक्तविधानतः ।

एकावरणमार्गेण पूजयेत् परमेश्वरम् ॥ ८६ ॥

यथाशक्ति जपेन् ध्यायेत् त्रिसन्ध्यं नियतः शुचिः ।

मन्त्रिणो दर्शनादेव पलायन्ति ग्रहादयः ॥ ८७ ॥

त्रिवारजपमात्रेण रोगान् सर्वान् विनाशयेत् ।

स्वैक्यं ध्यानजपाद् अस्तं पश्यन् भूत्या तु ताडयेत् ॥ ८८ ॥

निर्माल्यैर्धूपनात् सद्यो मुक्त्वा मान्त्यखिलग्रहाः ।

श्रीवासं देवदारुं च मार्जारमलमिश्रितम् ॥ ८९ ॥

प्रियङ्गुकुष्ठगोसर्पिर्धटत्वग्रसपैपितम् ।

साजमूत्रं गुलीकृत्यच्छायाशुष्कं तदक्षनात् ॥ ९० ॥

सर्वत्र ग्रहमोक्षः ।

द्विंशतिनिगदितमेतन्नैकतन्त्रेषु दृष्टं हितमिति मनुजानां भूतबाधातुराणाम् ।

उपशमनविधानं भीषणानां ग्रहाणां शुचिभिरिह विधेयं मन्त्रिभिः सिद्धमन्त्रैः ॥

इति श्रीमदीशानशिवशुद्धदेवपदती सन्त्रसारे मन्त्रपादे
भूततन्त्रपटलत्रिचत्वारिंशः ।

अथ चतुश्चत्वारिंशः पटलः ।

अथोन्मादस्य शमनमपस्मारस्य चोच्यते ।

शतावरी च मधुकं वेदारी पिप्पली मधु ॥ १ ॥

खर्जूरशर्करासर्पिः सर्वोन्मादहरं पिबेत् ।

उन्मत्तमूलचूर्णं तु चुक्रैलान्वितं मुनि ॥ २ ॥

सप्ताहं न्यस्तमुद्धृत्य लिप्तमुन्मादशान्तिकृत् ।-
 मधुकं च कणा यष्टिमृद्वाकामुस्तशारिवाः ॥ ३ ॥
 फर्पूरचन्दनं सर्पिः स्तन्येक्षुरसशर्कराः ।
 पिष्टा नसि कृता हन्युरुन्मादानि नवान्यमी ॥ ४ ॥
 कुष्ठहिङ्गुवचायष्टिशिरीषलशुनेन तैः ।
 नस्याञ्जनं साजमूत्रैः पानं च भ्रान्तिनाशनम् ॥ ५ ॥
 शिषस्कन्दार्यनिर्माल्यनिर्माल्याज्यं च गुग्गुलु ।
 वचाजरोमगोपुच्छरोमनिम्बाधिपुत्रयुक् ॥ ६ ॥
 राजीहिङ्गुयुतं धूपालिसन्ध्यं ग्रहनाशनाः ।
 मयूरपित्तगोशृङ्गकुबुटाण्डविलालचिद् ॥ ७ ॥
 वचाजरोमोन्मत्तानि मातुलास्थि कटुत्रयम् ।
 राजीनिम्बदलैर्हिङ्गुयुक्तैर्धूपो ग्रहापहः ॥ ८ ॥
 गोमूत्रोषणसिन्धूत्थफपित्थंशिकया कणा ।
 अस्ताक्षोरञ्जनाद्गन्यादुन्मादांश्च ग्रहानपि ॥ ९ ॥
 बन्ध्यकार्कोटकीमूलं हिङ्गु च नृजलोक्षितम् ।
 शुष्कं गुलीकृतं हन्यादञ्जनाद् सविपग्रहान् ॥ १० ॥
 रसोननिम्बपत्रास्थिलेपान्मुञ्चति तद्ग्रहः ।
 मातृहाभूतवृक्षाभ्यां नस्यालेपौ ग्रहापहौ ॥ ११ ॥
 शिरीषहिङ्गुलशुनमज्जिष्ठाषकयष्टिभिः ।
 वर्चाकुष्ठगुलीनस्यादञ्जनाच्च ग्रहान् हरेत् ॥ १३ ॥
 व्योषहिङ्गुनिशादारुशिरीषलशुनैर्वचा ।
 करञ्जबीजमक्षिष्ठाकदलीमूलकल्कतः ॥ १३ ॥
 रम्भाम्भसा च गोमूत्रकथिताज्य ग्रहापहम् ।

पानादिनेति यावत् ।

ब्रह्मदण्डीं च मुण्डीं च कुमारीमिन्द्रवारुणीम् ॥ १४ ॥

पिष्ट्वा नृमूत्रे नस्येन ग्रहोन्मादविनाशनम् ।

भार्गीलचणकुष्ठानि वृश्चिकाली च पिप्पली ॥ १५ ॥

चूर्णाकृतान्यपस्मार हन्ति नस्यप्रयोगतः ।

पुप्याहृतं शुनः पित्तं हन्त्यपस्मारमञ्जितम् ॥ १६ ॥

तेन गोघृतयुक्तेन धूपोऽपस्मारनाशनः ।

शुना वैभीतफले खदितास्तचिलाः पुनः ॥ १७ ॥

याताः शकृत्त्वं तत्तैलं नस्याद्दन्त्यादपस्मृतिम् ।

वृकविडूसनस्य च धूपं चापस्मृतिं हरेत् ॥ १८ ॥

वृकभक्षितमांसास्थि पाननस्याच्च तद्धरेत् ।

भूनिचामृतपूतीका निर्यासो वनशिमुजः ॥ १९ ॥

वन्ध्यकार्कोटकीव्योषां (!) कोलकाथं पिवेद् यदि ।

दिनत्रयं वा सप्ताहमपस्मारग्रहापहः ॥ २० ॥

वचाश्वगन्धाकुष्ठानि निशे द्वे शङ्खपुष्पिका ।

कद्दनि धात्री सिन्धुत्थं कर्करुमेषां तु नित्यशः ॥ २१ ॥

एषां पृथक्पलकाथः प्रस्थेद्वयमितो भवेत् ।

ब्रह्मीरसस्य प्रस्थे द्वे घृतप्रस्थे तु पाचयेत् ॥ २२ ॥

तत्पानाद्दन्त्यपस्मारमुन्मादांश्च ग्रहानपि ।

प्रत्येकं कुडुबं तु यष्टिमधुकं हिक्कोश्च सिन्धोः पृथग्

विंशत्या कुडुबैर्गेजेन्द्रसलिलं पञ्चांशक गोघृतम् ।

कूश्माण्डस्य रसो भवेद् द्विगुणितो मूत्राज्ययोः पाचितं

तत् पीतं च घृतं तथा नसिकृतं हन्यादपस्मारकान् ॥ २३ ॥

शतेफलकसङ्घकुसुमे द्रोणद्वयवारियोजिते कथिते ।

तैलाज्यकुडुबपट्के सिद्धं पीतं जयेदपस्मारम् ॥ २४ ॥

इति श्रीमदीशानशिखरुदेवपद्मतौ तन्त्रसारे मन्त्रपादे

अपस्मारोन्मादपटलश्चतुश्चत्वारिंशः ।

अथ पञ्चत्वारिंशः पटलः ।

अथामयानां भेषज्यं लिख्यते पूर्वसंस्कृतम् ।

नक्षत्रतिथिवारेषु दुष्टादुष्टेषु या रुजः ॥ १ ॥

साभ्यासाध्यास्तु विज्ञेया भिषग्भिर्वाथ मन्त्रिभिः ।

सर्पेन्द्रवायुयमरुद्रशतोदुपूर्वा भौमासितार्कदिनविघ्नगुहा नवम्या ।

नक्षत्रवारतिथयः काथिता निषिद्धा रोगोद्भवे फलति नैषु चिकित्सिताद्यम् ॥

कृत्तिकायां रुजोत्पत्तौ पञ्चरात्रावधिर्भवेत् ॥ ३ ॥

तद्देवतामिर्दध्यन्नं तस्मै तन्मन्त्रतः क्षिपेत् ।

तत्तन्नक्षत्रदेवाय बलिद्रव्यैर्यथोदितैः ॥ ४ ॥

ताराधेन स्वनाम्ना तु नमोन्तं प्रक्षिपेद् बलिम् ।

रोहिण्यामपि पञ्चाहाद् व्याधेमोक्षः प्रजापतिः ॥ ५ ॥

देवतास्मै प्रदातव्यो गन्धमाल्यौदनैर्बलिः ।

मृगशीर्षे तथा व्याधिरष्टरात्रं प्रवर्तते ॥ ६ ॥

सोमाय मुद्गमापाभ्यामद्येन च बलिं हरेत् ।

आर्द्रायां दशरात्रं तु रुद्रार्धं पायसं बलिः ॥ ७ ॥

पुनर्वसावष्टरात्रं व्याधिस्तद्देवतादितिः ।

पयोन्नं रक्तगन्धसगाज्ययुक्तं बलिं हरेत् ॥ ८ ॥

पुष्ये पञ्चदिनं व्याधिर्देवतास्य बृहस्पतिः ।

गन्धमाल्यैश्च गन्धान्नं बलिं तस्मै तु निक्षिपेत् ॥ ९ ॥

आश्लेषा सर्पदेवत्या तस्यां व्याधिस्तु मृत्युदः ।

तथापि होमदानार्धभिक्षान्नेन(?) बलिं हरेत् ॥ १० ॥

मखा विज्याष्टरात्रं तु तिलमिश्रान्नतो बलिः ।

पूर्वायास्त्रयमा दैवं गन्धमाल्यान्नतो बलिः ॥ ११ ॥

सप्ताहमुत्तरे व्याधिर्बलिः प्राग्वद् भगाय तु ।

हस्ते सवितृदेवत्ये सप्ताहाद् वा त्रिसप्तभिः ॥ १२ ॥

व्याधेमोक्षो हविष्यान्नं गन्धमाल्ययुतं बलिः ।

चित्रा तु त्वष्टृदेवत्या साज्यान्नैः षड्दिनं बलिः ॥ १३ ॥

पञ्चपञ्चदिनैः स्वात्तौ व्याधिमोक्षोऽथ वा मृतिः ।

शुक्रान्नगन्धमाल्यैस्तु वायवे प्रक्षिपेद् बलिम् ॥ १४ ॥

विशाखासूनविशत्या त्विन्द्राग्न्योः पूर्ववद् बलिः ।
 मैत्रे पक्षाद् घृतान्नाद्यं बलिः स्याद् रोगमुक्तये ॥ १५ ॥
 ज्येष्ठायामर्धमासाद् वा मोक्षः प्रायेण वा मृतिः ।
 दानाद्यैस्तु हविष्यान्नं बलिमिन्द्राय दापयेत् ॥ १६ ॥
 मूलायां वा नवाहोमिः प्राग्बन्निर्ऋतये बलिः ।
 पूर्वापादेऽष्टादिवसैर्मासैर्मोक्षोऽथ वा मृतिः ॥ १७ ॥
 आपो वै देवतास्ताभ्यो धानाद्यैः कृसरं बलिः ।
 वैश्वदेवे सप्तरात्रान्मोक्षः स्यात् पायसं बलिः ॥ १८ ॥
 वैष्णवे वत्सरात्रान्मोक्षो गन्धमाल्यान्नतो बलिः ।
 मासांस्त्रयोदश व्याधिर्धनिष्ठासु न मुञ्चति ॥ १९ ॥
 वसुभ्यो देवताभ्यस्तु घृतमुद्गादनैर्बलिः ।
 शतमे पक्षतो मोक्षो मृतिर्वा दानहोमतः ॥ २० ॥
 देवतेज्यां जलेशाय बलिं दद्यात् तु पायसम् ।
 पूर्वभाद्रपदे मोक्षो नास्ति दैवमजैकपात् ॥ २१ ॥
 दानाद्यैर्धातकीपुष्पै रक्ताग्नेन बलिं हरेत् ।
 अष्टाविंशत्यं होरात्रैरुत्तराभाद्रमे रुजाः ॥ २२ ॥
 मोक्षस्तु गन्धमाल्याग्नैः स्यादहिर्बुध्नये बलि ।
 मासान्मोक्षस्तु रेवत्यां पूष्णे गन्धादिभिर्बलिः ॥ २३ ॥
 अश्विन्यां पञ्चविंशाहादश्विन्योर्बलिरोदनम् ।
 भरणी यमदेवत्या तस्यां जीवति वा नवा ॥ २४ ॥
 तथापि होमदानाद्यैर्गन्धान्नाद्यैर्बलिं हरेत् ।
 अनिष्टवारनक्षत्रतिथियोगो मृतिप्रदः ॥ २५ ॥
 अभीष्टवारतिथिभिरिष्टमे विरुजोद्गमः ।
 देवद्विजेज्याहोमाद्यैर्जीवेन्मन्त्रजपादिभिः ॥ २६ ॥
 ज्वरभेदास्त्रिष्टभिदा वातात् पित्तात् कफादापि ।
 सन्निपाताद् वातपित्ताद् वातश्लेष्मविमिश्रणात् ॥ २७ ॥

श्लेष्मपित्ताच्चाभिघातादित्युक्तोऽष्टविधो ज्वरः ।
 जृम्भिकाशीतकम्पाश्च कटचूर्वादिशिरोरुजा ॥ २८
 तित्कास्यता तृषा कासो नेत्राश्रूणि च वातिके ।
 दाहमूर्छाप्रलापाश्च छर्षतीसारकभ्रमाः ॥ २९ ॥
 धातेदाहो ज्वरस्तृष्णा पैत्तिकज्वरलक्षणम् ।
 शीतोद्गमश्च विष्टम्भः स्तैमित्यं मधुरास्यता ॥ ३० ॥
 हृल्लासमोहौ शीतं च कफज्वरगुणास्त्वमी ।
 असङ्गतप्रलापित्वं तृणमूर्छाकूजनभ्रमाः ॥ ३१ ॥
 पित्ताक्षवमनं जिह्वाकार्कश्यं सान्निपातिके ।
 शिरोरुन्वमनं दाहो मोहः कण्ठस्य शुष्कता ॥ ३२ ॥
 जृम्भरोमाञ्चतोदाश्च सैन्धीनां वातपित्तजे ।
 कासपीनसचिड्बन्धा भ्रमसान्धिशिरोरुजाः ॥ ३३ ॥
 वमन श्लेष्मणो जाड्यं लिङ्गानि श्लेष्मवातजे ।
 स्तम्भोऽज्ञाना तथा स्वेदो वमन श्लेष्मपित्तयोः ॥ ३४ ॥
 तित्कास्यता च लिङ्गानि कफपित्तज्वरस्य वै ।
 अर्थपुत्रादिनाशाद् वा मन्त्रदवादिशापतः ॥ ३५ ॥
 अजीर्णादथवा क्षुद्रादभिघातज्वरो भवेत् ।
 स एव वातश्लेष्मादन्यो वा विषमज्वरः ॥ ३६ ॥
 स सर्वदा वा रात्रौ वा दिवा वा विषमज्वरः ।
 कालातिपातेर्नार्वाग् वा नियमो नास्य विद्यते ॥ ३७ ॥
 एकाहो नित्यनियमाद् द्वैहिको नियमान्तरः ।
 दिनद्वयमतीत्याय ज्वरश्चातुर्थिको (१) मतः ॥ ३८ ॥
 विषमज्वर एवैभिर्नामिभिः पृथगीरितः ।
 वातिकाद्याश्चिकित्साभिर्दानैर्देवद्विजार्चनात् ॥ ३९ ॥
 मन्त्रयन्त्रजैर्होमैर्गच्छन्ति विषमज्वराः ।
 शीतज्वरा वैष्णवाः स्युरुष्णा माहेश्वरज्वराः ॥ ४० ॥

तेषामादौ तु रोगाणां दानैर्मन्त्रैस्तथा हुतैः ।

बलिभिर्देवतेज्याभिः प्रतीकारो विधीयते ॥ ४१ ॥

उग्रं त्रिणेत्रं भसितावदातं भस्मायुधं वामवरप्रदानम् ।

आताम्रमाल्यादिकमेकदंष्ट्रं ध्यायेज्ज्वरं पिङ्गजटाकिरीटम् ॥ ४२ ॥

ओं लवज्वपपूटाश नमः ।

अस्याङ्गानि स्वयं पञ्च देवता च ज्वरः स्वयम् ।

पङ्क्तिश्छन्दो मुनिर्ध्यासः कुर्याच्चानेन तर्पणम् ॥ ४३ ॥

ओं ज्वर तर्पयामि । ओं शीतज्वर तर्पयामि । ओं वातज्वरं तर्पयामि । ओं पित्तज्वरं तर्पयामि । ओं श्लेष्मज्वर तर्पयामि । ओं सात्विपातज्वरं तर्पयामि । ओं क्षिरोरोगज्वरं तर्पयामि । ओं महाज्वरं तर्पयामि । ओं सर्वज्वरं तर्पयामि । ओं सर्वज्वरपार्षदांस्तर्पयामि ।

इक्षुमूले पक्ष्मपीठे ध्यात्वा सन्तं ज्वरं विभुम् ।

लाजसक्तुविमिश्राङ्किः सन्ध्यारात्रिषु तर्पयेत् ॥ ४४ ॥

क्षिप्त्वा शूलबलिं चैव तर्पणाम्भश्च पात्रगम् ।

आम्रमूले तु विसृजेत् त्रिदिनज्वरशान्तये ॥ ४५ ॥

ओं हृदयान्ते भगवते त्रियुंसाशा प्रतिहताय हुं फट् खे क्ष । पिशाचमध्या विश हुं फट् ठठ ।

प्रश्नान्नपिण्डं कांस्ये तु निधायज्यदधिप्लुतम् ।

तस्मिन् मन्त्रेण शूलाख्यमावाहोद्वा शतं जपेत् ॥ ४६ ॥

दीपिकान्नितय पिण्डे शूलाकारं तु विन्यसेत् ।

तेन नीराजयेत् साध्य रोगक्षुद्रमहापहम् ॥ ४७ ॥

शूलबलिप्रसङ्गेन कपालबलिश्च कथ्यते ।

नव शरावमापूर्य रक्तोदेनाढकोचितम् ।

तन्मध्ये पिष्टजे दीपे ज्वालयेद् द्वादशाङ्गुले ॥ ४८ ॥

१. 'मन', २ 'सत' क पाठ ३ 'पु' ख पाठ ४ 'शमूले ध्या'
ग, पाठ, ५ 'युसा' व पाठ ६ 'हुं खे', क, ख पाठ ७. 'स्या' क पाठ.

ध्यात्वा कपालं तं चैष्टो जपित्वाष्टशतं मनुम् ।

ओ

हृद् ब्रह्मा पार्श्वमूर्त्तौ दीर्घो वायुर्विषं च हा ॥ ४९ ॥

मुद्रा य प्रेक्ष पालय हुं फट् ठठ ।

अनेन साध्यं नीराज्य स्थापयेत् तच्चतुष्पथे ।

कुबेराद्येन मन्त्रेण प्रोक्ताङ्गैः क्षीरसेचितैः ॥ ५० ॥

आम्रपर्णैर्दशशतैर्जुहुयाज्ज्वरशान्तये ।

ओं

कुबेर ते मुखं रुद्रं नन्दीमानन्दिमावह ॥ ५१ ॥

ज्वरं मृत्युं भयं घोरं ज्वरं नाशयते ज्वरम् ।

ओं स्वाहा । कुबेरादिमन्त्रः ।

इक्षोर्मूले श्वेतपद्मे निविष्टः पद्मं त्रिभ्रच्छूलटङ्गौ कपालम् ।

शुक्लाकल्प. स त्रिणेत्रः कृशाङ्गो भूतिश्वेतः सत्कपर्दो ज्वरः स्यात् ॥ ५२ ॥

एवंविधं महेश्वरज्वर ध्वोत्वेष्टामुं मन्त्रं जपेत् । तारं च हृद्गवते पुद्गाश
रुद्रज्वरं कृतान्तरूपाय हां ह्रीं ह्रुं फट् ।

रुद्रोऽस्य देवताङ्गानि स्वर्णैर्जातिविभाजितैः ॥ ५३ ॥

शुद्धो निशि जपेत्क्षं ज्वरं ध्यात्वा तु सिध्यति ।

साध्यं क्षीरार्णवे पथे चन्द्रमण्डलमध्यगम् ॥ ५४ ॥

अन्वारभ्य जपेद् ध्यात्वा ज्वरमोक्षो भविष्यति ।

ओं भस्मा(शुंढाशः ? युधाम) विद्महे । एकदंष्ट्राय धीमहे । तन्नो ज्वर
प्रचोदयात् । इयं ज्वरमायत्री ।

अनया जपितं भस्म विकिरेज्ज्वरशान्तये ॥ ५५ ॥

नमो परब्रह्म शशं हृदयमावर्तयिष्यामि । ओ ओ ज्वर श्रेणु हन गर्द
छर्द सैर्वज्वर चट वैज्रपाणिराज्ञापयति । शिरो मुखं कण्ठं मुखं उरो मुखं
हृदयं मुखं उदरं मुखं कर्णं मुखं जङ्घे मुखं पादौ मुखं चण्डपाणिराज्ञापयति
हुं फट् ठठ ।

१ 'र' ग पाठ. २ 'ज' क स पाठ ३ 'र' ग पाठः. ४ 'मा' ख. पाठः.
५ 'श्व', ६ 'यु', ७ 'प' ग पाठ ८. 'श उ' ख पाठ. ९ 'श च' क. पाठ.

बुद्धाधिदैवतो मन्त्रो ह्यस्य प्रकृतिजापतः ।
 पृथग् गुल्गुलदाहेन ज्वरो नश्यति धूपतः ॥ ५६ ॥
 घृते म्वराघृते कुम्भो भूयुटे ज्वरहा घृतः ।

साध्यनामयुक्तः ।

- योऽसौ सरस्वतीतीरे अपुत्रो ब्राह्मणो मृतः ॥ ५७ ॥
 तस्मै तिलोदकं दद्यान्मुञ्चेदैकाहिको ज्वरः ।
 प्रातरङ्गलिनानेन सकुशेन तिलोदके ॥ ५८ ॥
 सरक्तपुष्प सन्तर्प्य निर्यात्यैकाहिको ज्वरः ।
 सप्तकर्कटवेष्टमोत्थमृदा शौचावशिष्टया ॥ ५९ ॥
 कुर्यात् त्रिबासर पुण्ड्रमेकान्तरविनाशनम् ।
 प्राचीना वसुरेस्ताः स्यु पद्मेखाश्चाप्युदङ्मुखा ॥ ६० ॥
 षाह्यविंशतिकोष्ठेऽन्त्यराजिष्वन्तर्भुवोऽक्षरम् ।
 साध्यनामावशिष्टेषु रेखात्रेषु त्रिशूलयुक् ॥ ६१ ॥
 यन्त्रं लिखित्वा सपूज्य पञ्चवर्णोदनैर्बलिम् ।
 बभ्येच्चातुर्थिकश्चैव ज्वराभासश्च नश्यति ॥ ६२ ॥
 ताराम्रियुक्त पार्श्वभ्रूमध्यहृत्त्राभिसन्धिषु ।
 विन्यस्य साध्यं शार्दूलं स्मृत्वा स्पृष्ट्वा च तत्त्वच ॥ ६३ ॥
 त्रिष्कृत्वस्तु हरेच्छुक्लमवर्माङ्गं च त स्मरेत् ।
 ज्वरागमनवारेषु चातुर्थ्यज्वरशान्तये ॥ ६४ ॥
 दक्षिणोदङ्मुखं लेख्यं पट्कोणं मध्यतारकम् ।
 तारस्य पार्श्वयोर्मांसं कोणेऽपि च तद्ग्रहि ॥ ६५ ॥
 कोणसन्धिष्वङ्कुशान् षड् लिखित्वाभ्यर्च्य तारकम् ।
 पाशाङ्कुशौ च प्रजपेत् सर्वज्वरहरं घृतम् ॥ ६६ ॥

हृदमान्ते भगवते पुद्गाशबन्धं ज्वरं हुं फट् ठठ ॥

अनेन सप्तकृत्वस्तु शिखावन्धाज्ज्वरक्षयः ।

ज्वरो बद्धो भवति ।

तिन्निष्णीवेष्टितं चूडाफलं शिरसि धारयेत् ॥ ६७ ॥

चातुर्भिकं हरेन्नो नेद् भृङ्गगुजामकैः समैः ।

सैतेष्टं धूपयेद् वज्रच्छन्नं नश्यति भुं ज्वरः ॥ ६८ ॥

तत्रे घृते वा पित्तु वन्दाकं बिल्वसंभवम् ।

विषमज्वरनाशाय दानादीनपि कारयेत् ॥ ६९ ॥

प्राचीनोद्दीच्येस्वाभिर्नयभिर्विषकोष्ठेकं ।

रेतामतत्त्वदूले तु कोष्ठेषु घृतिद्व द्विती ॥ ७० ॥

हारनीरप्रियाभानुमह्लेषु क्रमशो लिखेत् ।

वाच्चाद्यणान् कृष्णरक्तपीतशुक्रान् सविन्दुकान् ॥ ७१ ॥

इष्ट्वा जपित्वा तस्मिन्स्तु जयीत ज्वरशान्तये ।

आख्याविदभं खं कुम्भे लिखेन्मध्ये तु तद्वलिः ॥ ७२ ॥

सार्काशाष्टदलाम्भोजं बाह्ये त्रिद्वलाम्बुजम् ।

फाद्यैः शान्ताक्षरैर्युक्तं तद्बाह्ये जलमण्डलम् ॥ ७३ ॥

यन्त्रं सञ्जीवनगिद सर्वरक्षोज्वरापहम् ।

मृत्युञ्जयपुटस्थं स्थानामजीवविदेर्भित्तम् ॥ ७४ ॥

अन्त्योदृतं ततो घृतमाच्छोवाष्टदलेष्वपि ।

मृत्युञ्जयपुटं यासे षोडशच्छदनाम्बुजे ॥ ७५ ॥

मृत्युञ्जयपुटेष्वास्या बाह्येऽब्जं रागोपत्रकम् ।

फाद्याः सदलग्नः सान्ता बहिः शक्त्या घृतं समः ॥ ७६ ॥

माबीजेन त्रिधावेष्ट्य यन्त्रं मृत्युञ्जयाह्वयम् ।

विश्वरोगग्रहातीनां शमनं शिरसा घृतम् ॥ ७७ ॥

चतुरश्रस्य कोणेषु तारं शक्तिश्च मध्यगा ।

शक्तौ नाम चे तद् यन्त्रं ज्वराभासविनाशनम् ॥ ७८ ॥

शक्तौ नाम लिखेद् बाह्ये वसुपत्राम्बुजस्य तु ।

कोसरेषु स्वराण् कादिवर्गान् सप्तदलेष्वपि ॥ ७९ ॥

अष्टमेऽन्त्यद्वयं बाह्ये त्रिधा पाशेन वेष्टयेत् ।
 अङ्कुशेन निरुध्येदं यन्त्रं सर्वार्थसाधकम् ॥ ८० ॥
 ज्वरेऽप्यासप्तमादहो न चिकित्सा विधीयते ।
 यावद्दलं तूपवसेनिपिद्धौ गोरसौदनौ ॥ ८१ ॥
 पेयां निरन्नां पिवतु विश्वापर्पटसाधिताम् ।
 श्रेष्ठः पञ्चशिफाकाथः पाचनीयो मरुज्ज्वरे ॥ ८२ ॥
 अमृतापिप्पलीमूलशुण्ठीकाथस्तु पैत्तिके ।
 बृहत्यौ वर्तियुग्मं च शुण्ठीभूनिम्बगोक्षुरैः ॥ ८३ ॥
 कफज्वरे कृपायस्तु पातञ्ज्यः पिप्पलीयुक्तः ।
 छिन्नागोक्षुरमुस्तागिर्वृहत्यौ कण्टकारिका ॥ ८४ ॥
 विश्वाह्रीबेरकट्फलापर्पटकाथपानतः ।
 वातज्वरः साङ्गकम्पः सद्य एव व्यपोहति ॥ ८५ ॥
 बिल्वादिपञ्चविश्वामिर्विश्वाच्छिन्नाब्जदुःस्पृशाः ।
 प्रशस्तौ वातिके काथौ कम्पाङ्गव्यथने ज्वरे ॥ ८६ ॥
 छिन्नाविश्वापञ्चमूलपिप्पलीमूलकैः शृतम् ।
 सर्वाङ्गसन्ध्यस्थिशिरस्तोदे वातज्वरे पिबेत् ॥ ८७ ॥
 कुस्तुम्बुरुद्विभागाभ्यां भागं विश्वाशृतं जलम् ।
 दाहमोहौ त्रिदोषोत्थान् पीतं हन्याज्ज्वरान् क्षणात् ॥ ८८ ॥
 मुस्तापर्पटदुःस्पर्शापाठोशीराम्बुभिः शृतः ।
 पित्तज्वरापहो योगः किञ्चिच्छर्करया युतः ॥ ८९ ॥
 तित्कां सशर्करां तोये पिबेत् पित्तज्वरापहाम् ।
 विश्वोशीरगुल्फ्यम्बुपाठादुःस्पर्शधान्यकैः ॥ ९० ॥
 काथः पित्तज्वरे पेयो भ्रमतृष्णाविघातनुत् ।
 कुस्तुम्बुरुर्देवदारुर्नागरं बृहतीद्वयम् ॥ ९१ ॥
 कथितं पाचकं पेयं प्रथमज्वरनाशनम् ।
 वाशाविश्वाम्बुदमरिचैः काथः श्लेष्मज्वरापहः ॥ ९२ ॥

विलङ्गविधाविल्वाब्दसुरदारुशृतं तु वा ।

किञ्चिन्मधुत्तरमिति यावत् ।

निशाब्दलिफला तिक्ता पटोलीपिचुमन्दकौ ॥ ९३ ॥

देवदारुः कण्टकारीपिप्पलीमूलकैः शृतः ।

दुण्डुकद्वयसंयुक्तः सन्निपातज्वरापहः ॥ ९४ ॥

तिक्ताश्लेष्माब्दमरिचभूनिम्मारिष्टवत्सकैः ।

छिन्नापटोलपाठाभिः काथः सर्वज्वरापहः ॥ ९५ ॥

श्वासातुरो निपतितो नातिशीतोष्णवान् ज्वरी ।

अन्तदृष्टिः प्रलापी चाप्यभिन्यासातुरो नरः ॥ ९६ ॥

सिन्धूत्थहास्तिपिप्पलयौ मधुकास्थिवचोष्णैः ।

पाननस्याञ्जनैर्हन्यादभिन्यासं तु सन्ध्ययोः ॥ ९७ ॥

व्याघ्रीमृणालभूनिम्बभौर्गादिःस्पर्शसाधितः ।

कपायो हन्त्याभिन्यासं ज्योषोम्राभार्गिकैः शृतः ॥ ९८ ॥

धात्रीकुस्तुम्बुरुचिल्लन्नाचन्दनैः कथितं जलम् ।

सिताक्षौद्रयुतं पेयं कफवातज्वरापहम् ॥ ९९ ॥

हिक्काश्वासकासगलग्रहशोषप्रमोहाश्च हरति ।

छिन्नापथ्यानागरांक्षीखिल्येकैस्तु शृतं जलम् ।

सगुलं वायुसङ्गं च ज्वराजीर्णं च नाशयेत् ॥ १०० ॥

छिन्नापटोलत्रिफलावनैर्निम्बशलाकया ।

धान्याकैश्च समैः काथः सर्वज्वरविनाशनः ॥ १०१ ॥

वाशा देवहृमो धात्री पथ्यावृत्ती च नागरम् ।

सितामधुयुतः काथो ज्वरं चातुर्थिकं हरेत् ॥ १०२ ॥

गुलेन्दरमात्रे तु क्षिप्त्वैकं मन्कुणं प्रसेत् ।

ज्वरश्चातुर्थिकश्चापि दैहिकश्च विनश्यति ॥ १०३ ॥

सहदेवां वचोपेतां धूपयेद् विषमज्वरे ।
 कपिलाज्यसहाधूपान्नाशयेद् विषमज्वरम् ॥ १०४ ॥
 छिन्नानिदिग्धिकाविश्वाकाथं कृष्णान्वितं पिबेत् ।
 पीनसादितकश्चासारुच्यजीर्णज्वरान् हरेत् ॥ १०५ ॥
 छिन्नाकपाये तत्कल्के सिद्धमाज्यं ज्वरं जयेत् ।
 भ्रूचिम्बस्य त्रिभिर्भागै रेखे प्रागुत्तरायते ॥ १०६ ॥
 मध्ये पञ्चदलाब्जेऽन्त्ये नामयुक्ताक्षिवाद्यतः ।
 विम्बाद् बहिश्चतुर्दिक्षु श्रीकण्ठं चान्तराश्रियु ॥ १०७ ॥
 साक्षमन्त्रं चितामप्या लिखित्वाकैस्तदर्चयेत् ।
 बलिं च दद्यात् सन्ध्यायां कलयेच्छ्वासशान्तये ॥ १०८ ॥

किन्नरकिंपुरुषगरुडगन्धर्वयक्षराक्षसनिःश्वासोपद्रवं हर पितृपिशाचाय ठठ-

भृगुहावस्थवज्रस्य मध्ये नाम लिखेन्मनुम् ।
 वज्रस्य परितोऽभ्यर्च्य घृतं श्वासविनाशनम् ॥ १०९ ॥
 भुक्तोच्छिष्टाक्षममुना दद्याच्छ्वासहृदशनतः ।
 कृष्णारम्भाफलं मूत्रे गवां संशृत्य भक्षयेत् ॥ ११० ॥
 श्वासवान् भार्गिकां यष्टिं क्षौद्रे ङीढा तु तं हरेत् ।
 कुसुमं सासपर्णं तु मस्तुना श्वासहृत् पिबेत् ॥ १११ ॥

बदरफलमात्रमेव ।

विश्वापथ्याब्दचूर्णं तु गुलेन गुलुकीकृतम् ।
 धारयेद् वदने तीक्ष्णकासश्वासहरं परम् ॥ ११२ ॥
 विश्वाकृष्णानिशाब्जोपचूर्णं तैले गुलान्वितम् ।
 प्रातः प्रातर्लिहेत् सद्यः कासश्वासहरम् ॥ ११३ ॥
 विश्वैरागैरिकाब्जोपचूर्णं मध्वाज्यमिश्रितम् ।
 लिहेच्छ्वासहरं प्रातः पटस्य वृचनं यथा ॥ ११४ ॥
 कृष्णा पट्टया शृङ्गिबेरराजा कर्कटशृङ्गिका ।
 साङ्गना मधुना ङीढाः पञ्चहिकाहराः स्मृताः ॥ ११५ ॥

हिङ्गु कर्कटशृङ्गचेला गैरिक मरिचं मधु ।
 श्वासहिकाहरं लेहान्मलयेन्द्रवचो यथा ॥ ११६ ॥
 मध्वाज्ये शाललं भस्म हिक्काश्वासविनाशनम् ।

शाललीकण्टकस्य भस्म ।

कृष्णा विश्वां सिता घात्री पिञ्जभृतिर्मधुप्लुता ॥ ११७ ॥

हिकां हरति कृष्णाब्दखर्जूरं मधुना तथा ।

वै वेदिपु बन्ध हा त शभातश निरुद्ध पूर्णमणि ठठ ।

कण्ठे भ्रमण्डलं स्मृत्वा तेन तोयं जपन् पिबेत् ॥ ११८ ॥

छादिं हरति ।

उत्पलं चन्दनं लोघ्नं केसरं मधुकं मधु ।

पित्तच्छर्दिहरं लीढमथ त्रिकटु सैन्धवम् ॥ ११९ ॥

सूक्ष्मैला त्रिफला क्षौद्रे श्लेष्मच्छर्दिहराः स्मृताः ।

चातुर्जाते च पिप्पल्यश्चाश्वलण्डरसो मधु ॥ १२० ॥

लाजासितायुतं लेह्यं सर्वच्छर्दिविनाशनम् ।

शुष्ठीफलत्रयं लाजा लोघ्राङ्गोलाञ्जनत्वचः ॥ १२१ ॥

छर्दिघ्ना मधुना लीढाः पृथक् पादोदितास्तु वा(?) ।

चाफसे ब्रह्मण्येलत्यहाडिणि न भविष्यसि । देवि ते विरूपे अवतर

काम कामिष्ठ कु ठठ ।

अनेन मन्त्रिताम्भोभिः स्नानपानानि कामिलाः ॥ १२२ ॥

मण्डूकपर्णीस्वरसं घात्रीरात्रिमधुप्लुतम् ।

धारोष्णपयसा पीतं नाशयेत् पञ्च कामिला ॥ १२३ ॥

महिषीमलतोयेन समानं महिषीदधि ।

किञ्चिद् यवानीचूर्णं तु शमयेत् पञ्च कामिला ॥ १२४ ॥

विशेषेण कुम्भकामिलाम् ।

प्रातर्नागबलातोयं महिषीतकमिश्रितम् ।

मथित्वा तद्धनं त्यक्त्वा पीतं तत् कामिला हरेत् ॥ १२५ ॥

रक्तापाभार्गशिफया तत्रे नागबला पिबेत् ।

शृङ्गाम्भसा शिरोऽभ्यज्य जिघ्रेचाप्यज्जटा सदा ॥ १२६ ॥

कामिला गच्छति ।

छिन्नामधूकात्रिफलानिम्ब काथ मधुप्लुतम् ।

पात तत्क्रामिला हन्यादनम्ललवणाशनात् ॥ १२७ ॥

लक्षणांल च घमोष्ण वर्जयेत् कामिलातुर ।

शिलाजतु पशोर्भूत्रै कुम्भकामिलकाहरम् ॥ १२८ ॥

यदा चिकित्सा न कृता कामिला पाण्डुरोगताम् ।

प्रयाति तत्प्रतीकार किञ्चिदत्र प्रदृश्यते ॥ १२९ ॥

तिक्ता फलत्रयं चास्या छिन्ना भूनिम्बनिम्बपुक् ।

काथो मधुप्लुतो हन्ति पाण्डुरोग च कामिलाम् ॥ १३० ॥

विश्वदीप्यफसिन्धूत्थभृङ्गपथ्याश्च चित्रकम् ।

मूकदम्ब च तत्रेण पाययेत् पाण्डुरोगहृत् ॥ १३१ ॥

पुनर्नवशिफापथ्याभृङ्गनागरदीप्यका ।

बलातिबलचित्र च बदरी चन्दन समा ॥ १३२ ॥

तैर्भावित सम विट्टमायस मथिते पिबेत् ।

धनम्ललवण प्राशन् पञ्च पाण्डुगदान् हरेत् ॥ १३३ ॥

निन्धाबलाभृङ्गतिलचित्रकिट्टानि वा पिबेत् ।

भृङ्गाणि तिलतक्राणि पिबेद् वा पाण्डुरोगजित् ॥ १३४ ॥

बन्धूफवाशाच्छिन्नाना रुपायो मधुना जयेत् ।

रक्तपित्त समधु वा छिन्नया साधित जलम् ॥ १३५ ॥

समूलमुत्पल द्राक्षा कदली पञ्जकेसरम् ।

वटप्ररोहशुङ्गानि काष्मरीसारयष्टय ॥ १३६ ॥

एतेषा समभागाना काथ समधुशर्करम् ।

निदोत्थित पिबेत् काल्य रक्तपित्त विनश्यति ॥ १३७ ॥

प्रमेहश्च ।

प्राचीनं चाप्युदीचीनं लिखेद् रेखाद्वयं द्वयम् ।
 रेखात्रेष्वष्ट वज्राणि मध्ये तारं च तद्वहिः ॥ १३८ ॥
 तारं तत्कोष्ठके लेख्यमेवं हस्ततलेऽर्पितम् ।
 दर्शितं चामृतध्यानाच्छिरोरोगं विनाशयेत् ॥ १३९ ॥
 तारभान्तौ विना त्वस्मिन् चक्रे कोष्ठचतुष्टये ।
 कोष्ठेषु यान्तसार्धेन्दु सूर्यग्रहविपं लिखेत् ॥ १४० ॥
 मध्ये सुपाशं क्रोडीशं चक्रस्य परितो मनुम् ।
 अनन्तं च णिकारं च वीप्सितौ तौ पिनाकिनम् ॥ १४१ ॥
 सोमेश द्विगुणं दीर्घं णिकारं चापि वीप्सयेत् ।
 ठठ णेमि ठठान्तोऽयं मन्त्रो लेख्यः प्रदक्षिणम् ॥ १४२ ॥
 इष्ट्वा देस्वा बलिं वद्धं शिरोरोगं विनाशयेत् ।
 वाताच्छिरोरुद् नात्युष्णोत् पित्तादत्युष्णकोपनात् ॥ १४३ ॥
 कफाद् गुरुत्वं शिरसस्तत् सर्वं सान्निपातिके ।
 सूर्यावर्तेशिरोरोगः पूर्वाह्ने चातिवर्धते ॥ १४४ ॥
 क्षयं यात्यपराद्धे तु कफवातभवस्तु सः ।
 अर्धावभेदः शीर्ष्णोऽर्धे शङ्खकः शङ्खवेदनः ॥ १४५ ॥

तौ च वार्ताश्रयौ ।

कुलस्थमाषमुद्गास्तु पिबेदाज्येन वातिके ।

शिरोरोगे शङ्खके च लिम्पेदाज्येन तन्नयम् ॥ १४६ ॥

धात्रीवचामलयजं च बलार्जलाजकर्पूरयष्टिहिरिबेरमुशीरकं च ।

सर्वं समं दृषदि तण्डुलतोयपिष्टं लिम्पेच्छिरस्यखिलशीर्षरुजां शमार्थम् ॥

चिञ्चाफले पुराणं तु शर्करानागरान्वितम् ।

तण्डुलाम्बुयुत नस्यान्नश्येदेव शिरोरुजा ॥ १४८ ॥

दूर्वामूलनिशोशीरयष्टीमधुकचन्दनैः ।

नन्धावर्ताङ्कुरसमैः पिष्ट्वा तोयेन तद्रसः ॥ १४९ ॥

१ 'हे' क पाठः २ 'तु' ग पाठ ३ 'जेठ्ठा', ४ 'बद्ध्वा ब',

५ 'ष्णाधि' ख. पाठ ६. 'दा' क. पाठः

सशर्करः प्रलितस्तु सूर्यावर्तविनाशनः ।
 सिन्धूत्थं नागर कुष्ठं कार्पासस्य शिफा तथा ॥ १५० ॥
 साज्यं कोष्णं शिरोरोगान् हन्यादेव-हि नस्यतः ।
 कूड्माण्डैरण्डयोर्मूले पिष्ट्वा शुक्तेन लेपयेत् ॥ १५१ ॥
 पारिभद्रत्वचं वापि शिरोरोगप्रशान्तये ।
 निशामरिचविश्वानां चूर्णवर्त्यः पृथक् पृथक् ॥ १५२ ॥
 धूपनस्योपयुक्तास्तु शिरोरोगविनाशनाः ।
 यत्रागतासि भद्रं ते तं विन्ध्यं गच्छ सुव्रते ॥ १५३ ॥

उठ ।

द्वक्पुष्पहृदयः प्रोक्तो मन्त्रस्तोयादिसेकतः ।
 लिखित्वा भृगृहे रेखाः साष्टिस्वरकसंयुताः ॥ १५४ ॥
 लम्पयित्वापरेणेह दृष्टास्ताः कुञ्चितापहाः ।
 उपानत्(!)पाठयोः पानान्न जायेत मसूरिका ॥ १५५ ॥
 हिरिवेरकजीवन्तीछिन्ना वाशा च शारिवा ।
 दार्वाचन्दननिम्बाश्च त्रिफलोशीरतोयदैः ॥ १५६ ॥
 काथः समाक्षिफगुलो मसूरिकनिवारणः ।
 पटोलनिम्बयोः काथं पिबेद् यदि सशर्करम् ॥ १५७ ॥
 मसूरिकोद्गमात् पूर्वं नोत्पद्यन्ते मसूरिकाः ।
 महिषीमलजं चारि सचन्दनरसं पिबेत् ॥ १५८ ॥
 धात्रीशर्करफलप्रस्थं नृतोये दिवसोपितम् ।
 निष्पीड्य पीतं यद्यस्य नोत्पद्यन्ते मसूरिकाः ॥ १५९ ॥
 सिन्धूत्थपथ्याविश्वारुः समं पिष्ट्वाणवारिणा ।
 पिबेदानाहविष्टम्भावामदोषं च नाशयेत् ॥ १६० ॥
 पथ्यादीप्यकासिन्धूत्थकणाविश्वानि मस्तुना ।
 तत्रेण कथितं प्रातः पिबेदमिप्रदीपनम् ॥ १६१ ॥
 पथ्याकणादीप्रसिन्धून् पट्चतुर्थैकभागिकान् ।
 तत्रेण कथितान् प्रातः पिबतामरुचिः कुतः ॥ १६२ ॥

आमिप्रदीपनं च ।

द्रोणमूलसम त्रिधासैन्धव तरुपाचितम् ।

क्रोधाग्निं जनयेत् प्रातः पीतं चारुचिनाशनम् ॥ १६३ ॥

हिङ्गुसिन्धुरुणाविश्वाम्बुक्कं द्विगुणाभया ।

उष्णोदकेन पीता स्युर्नृणां संसनटीपनाः ॥ १६४ ॥

गुलची सैन्धव पथ्या नागर च समांशकम् ।

माथिते कथितं पीतं कायाभिवलवर्धनम् ॥ १६५ ॥

भङ्गातभार्गीलघुमूलपथ्या चैवामिराजीमरिचं यवानीम् ।

सिन्धुत्थदीप्यैः कथितं कदुष्ण वायोर्विकारं च कफ च हन्यात् ॥ १६६ ॥

सितासिन्धुत्थकृष्णारुया समाशाः रूक्षणचूर्णिता ।

सुकोष्णसलिले पीताः सद्यो हृद्रोगशान्तिदा ॥ १६७ ॥

धाराहीचित्रवाशाभिस्तण्डुलैस्तैलसाधित ।

अपूपो भक्षित सद्यो हृद्रोगशमनप्रद ॥ १६८ ॥

दुःस्पर्शनागरबलारुपाय, सैन्धवोत्तर ।

पार्श्वशूल च हृद्रोगमुदावर्तं च नाशयेत् ॥ १६९ ॥

काथं सपिप्पलीचूर्णं पिप्पलीमूलविश्वयोः ।

पीतः सर्वग्रहणिका हरेदग्निं च दीपयेत् ॥ १७० ॥

रजन्यौ मरिचं कुष्ठं शुण्ठिं चोष्णोदके पिबेत् ।

संहरेद् ग्रहणी सर्वा दृष्टिदोषादिकं तथा ॥ १७१ ॥

पाप्योर्दोहो विस्त्रोणाम्भ पान् चामि धिमृन्धित् १

मुस्तोशीरकणामूलकलशीविश्वसाधितम् ॥ १७२ ॥

जम्बवाग्रपल्लवाभ्या च विषूचिन्न विवेज्जलम् ।

कट्टानि पञ्चलवण किञ्चित् स्नुहिपयोयुतम् ॥ १७३ ॥

सुकोष्णाम्भसि पीतं चेज्जयेद् घोरा विषूचिकाम् ।

पथ्या पिण्डारुयलवेण हिङ्गुश्वातिविषा वचा ॥ १७४ ॥

पीता सुखोदके हन्युः सहमूला विषूचिकाम् ।

चित्रवत्सकविश्वाम्बुरामठातिविषा पिबेत् ॥ १७५ ॥

पाठा ज्योतिष्मती कर्णावत्सकुस्तुम्बुरुणि वा ।

वचाब्दातिविपाशुण्ठीबिल्ववत्सकरामठाः ॥ १७६ ॥

— तक्रकाञ्चिकयोरुष्णं पीतातीसारशान्तिदाः ।

मुस्ताफाथस्तु समधुः पकातीसारशान्तिदः ॥ १७७ ॥

अभयातिविपाविश्वादेयदारुवचाम्बुदाः ।

उष्णाम्भ.पेपिताः पीताः, सर्वातीसारशान्तिदाः ॥ १७८ ॥

सिन्धूत्थहिङ्गुमरिचा लशुनी च शुण्ठी कारञ्जवल्कमजमोजकजीरकाणि ।

पला सनागरकणा मथितेन मण्डं सामातिसाररुधिरं हरतीह पीतम् ॥ १७९ ॥

आम्रांस्थि दीप्यकं विश्वासमङ्गाशालिशुङ्गकैः ।

सामयैर्मथितं पकं साङ्गहिम्रहणीहरम् ॥ १८० ॥

यष्टिवत्सकभूनिम्बपाठारात्रिद्वयान्वितम् ।

तक्रकाथं पिबेत् सद्यः पीता चातिस्यति हरेत् ॥ १८१ ॥

भृङ्गीसमङ्गाकलशीसाब्दातिविपदारुभिः ।

पिष्टं वा कथितं गुप्ते वातातीसारनाशनम् ॥ १८२ ॥

मूलानि शक्रवल्ल्यास्तु पिष्ट्वा तक्रं मधुसुतम् ।

पीतं हन्यादतीसार मस्तुनी काञ्चिकेन वा ॥ १८३ ॥

छिन्नापोठाब्दभूनिम्बविश्वबस्सकसाधितः ।

पीतः कपायस्तु हरेत् सज्वरातिस्यति क्षणात् ॥ १८४ ॥

कृष्णांस्तिलान् वयस्यां च लोघ्रयष्टिसितोत्पलान् ।

अजाक्षीरे पिबेत् कार्क्यं रक्तातीसारशान्तये ॥ १८५ ॥

शूलाद् वाताद् भवेद् वस्तौ नाभौ दाही च पैत्तिकः ।

फफजो हृदि हृत्सासस्त्वसाध्यः सर्वगोयदि ॥ १८६ ॥

एरण्डपत्रपट्काम्भः किञ्चित् सैन्धवमाश्रितम् ।

तन्नस्य वातशूलघ्नं विश्वाचिञ्चादलाम्बु च ॥ १८७ ॥

हिङ्गुत्रिकटुसिन्धूत्थकुष्ठोग्राशैलचूर्णिकाः ।

उष्णोदके समं पीताः सद्यः शूलं हरन्ति हि ॥ १८८ ॥

लघ्वेरण्डस्य पत्राप्यु हिङ्गुसैन्धवकल्कयुक् ।

तैलं पचेत् तन्नस्येन शूलो नश्यति तत्क्षणात् ॥ १८९ ॥

कुबेराक्षिफलं कर्पं नागरं लशुनं तथा ।

तत्काथो हिङ्गुसिन्धूत्थचूर्णयुक् सर्वशूलहा ॥ १९० ॥

हिङ्गोस्तु सैन्धवं तस्मात् तैलमेरण्डजं क्रमात् ।

त्रिगुणं तैः समं चाम्भो लाशुनं सर्वशूलजित् ॥ १९१ ॥

विलङ्गस्य तु सर्वाङ्गकाथः सद्विङ्गुसैन्धवः ।

पीतः स्यात् सर्वशूलघ्नो न प्रकाश्यो दुरात्मनाम् ॥ १९२ ॥

नालिकेरमुखं छित्त्वा मृदाच्छाद्य तु तद् दहेत् ।

एरण्डबीजनिष्कं तु पिष्ट्वालोढ्य तु तज्जले ॥ १९३ ॥

सोष्णमेव पिबेत् सद्यो निपतत्यश्मरी क्षणात् ।

रक्तापद्मार्कमूलं तु पीतमुष्णेन वारिणा ॥ १९४ ॥

पातयेदश्मरीं सद्यो मूत्रकृच्छ्रे तु नाशयेत् ।

मत्स्याक्षिमूलं तत्रेण शर्करापातनं पिबेत् ॥ १९५ ॥

सर्पाक्षी वनमल्लिका च वरणापामार्गशिमुद्गयी-

भद्रागोक्षुरकाशमर्दसुभगांश्चेत्च्छदाब्जैः समैः ।

तुल्यैः कृष्णकुलस्थकैः शृतजल यन्नालिकेराम्बुमत्

कृष्णैलासहितं पिबेत् सहरुजा भिन्ना पतेदश्मरी ॥ १९६ ॥

जम्बूमवालकल्काद्यं क्षौद्रं पीतं तु कृच्छ्रजित् ।

एलाकृष्णाश्वदष्टाभिर्मधूकारेणुपूतिकैः ॥ १९७ ॥

अश्मभेदिपृथक्काथे शिलाजतुयुत पचेत् ।

तत् पिबेदश्मरीमूत्रकृच्छ्रहृच्छर्करापहम् ॥ १९८ ॥

नालिकेराम्बु सगुलं सकुस्तुम्बुरु कृच्छ्रजित् ।

छिन्नाकल्कं च ससितं गवां क्षीरेण कृच्छ्रजित् ॥ १९९ ॥

पारिभद्रत्वचो भस्म सर्वापामार्गजं तथा ।

एरण्डतैलमालोड्य पिबेद् गुल्मविनाशनम् ॥ २०० ॥

काथं विल्वशिफायास्तु सोष्णं सैन्धवयोजितम् ।

गुल्मशूलहरं पीतं कायध्वं वनशिग्रुजः ॥ २०१ ॥

पयसा मधुकं द्राक्षा पद्मकं चन्दनं मधु ।

पीतं तण्डुलतोयेन पित्तगुल्महरं परम् ॥ २०२ ॥

स्तुहिखण्डं तुलाभाण्डे तुल्यलोणविमिश्रितम् ।

विधायालिप्य च मृदा करीपाम्नौ दहेत् ततः ॥ २०३ ॥

शीतीभूते तथोद्घृत्य कथित काञ्चिके पिबेत् ।

पञ्च गुल्मानि नश्यन्ति कायामेर्दीपनं च तत् ॥ २०४ ॥

चिरिषिल्यस्वचा शुण्ठीकुलस्थैरसितैः समैः ।

काथः कृष्णाहिहृयुतः श्लेष्मगुल्मोपशान्तिदः ॥ २०५ ॥

भर्जुनस्य फलैस्तुल्यमपामार्गं च दाहयेत् ।

तद्भस्मलोलिताम्भस्तु पचेत् कृष्णकुलस्थकान् ॥ २०६ ॥

तज्जलं त्रिकटून्मिश्रं पञ्चगुल्महरं पिबेत् ।

समूल विलङ्गं च भल्लातनीजं पचेद् द्रोणतोये चतुर्थावरोपम् ।

स्वकल्केन चाप्युपगैः साधितं तत् समक्षौद्रमिश्रं हरेच्छूलगुल्मान् ॥ २०७ ॥

इति श्रीगदीशानशिवगुरुदेवपद्मता तन्त्रसारे मन्त्रपादे

ज्वरादिचिकित्सापटलः पञ्चवत्वारिंशः ।

अथ षट्त्वारिंशः पटलः ।

आम्नास्थिलाजलवणैर्जसैन्धवशर्कराः ।

दाडिमीलाजसिन्धूर्यं हिक्कावमनहृच्छिशोः ॥ १ ॥

प्रयोगास्त्रयो मधुनेति यावत् ।

लाजोत्पलं वा स्तन्येन प्रियङ्गुलोध्रकं लिहेत् ।
कृष्णां समङ्गां वालोढ्य ज्वरातीसारशान्तये ॥ २ ॥

निशे द्वे वत्सकं सिंही यष्टिस्तत्काथसेवनात् ।
शिशूनामतिसारभ्रं तत् पिष्टं पायश्रेन्मनाक् ॥ ३ ॥

मधुनातिविषा लिख्यो छर्दिज्वरहरं शिशोः ।
फलत्रयसहाशिग्रुदारुमेघशृतं जलम् ॥ ४ ॥

सद्राक्षामागधीकरकं शिशुक्रिमिहरं भवेत् ।
त्रिफलाशारिबामेघनिशातापिञ्जपत्रयुक् ॥ ५ ॥

काथो मधुयुतः सेकान्नेत्ररोगाणि संहरेत् ।
खदिरः कुटजो निम्बत्रिकटुत्रिफलावचाः ॥ ६ ॥

गोमूत्रपिष्टाः पीताश्चेद्धन्युर्जठरजान् कृमीन् ।
प्रातः पूर्णाम्बुवदनो जलैराश्च्योतनं दृशोः ॥ ७ ॥

इन्द्रोर्वीक्षणमष्टघन्ते पाण्योर्माथाम्बु वा हितम् ।
तुत्थं त्रिभागमक्षान्तर्बीजमामलकस्य च ॥ ८ ॥

द्व्येकभागं जले पिष्ट्वा गुली नेत्रामयान् हरेत् ।

तुत्थं ताम्रमयोरजस्त्रिकटुकं नागं तथा चन्दनं

सिन्धूत्थं त्रिफला च यष्टिमधुकं दावी च तुत्थाञ्जनम् ।

फर्पूरं स्फीटकं च टङ्कणमथै तिलं करञ्जाम्भसा

पिष्टं तद्गुलिका निहन्ति तिमिरं सर्वाश्च नेत्रामयान् ॥ ९ ॥

नक्तमालफलं चैत्रं धात्रीराजिरसैः समैः ॥ १० ॥

पिष्टं छायाविशुष्कं तन्निहन्ति तिमिराम्बुदान् ।

त्रिफलालियष्टिशुष्ठीरसेषु मधुसर्पिपोरजाक्षीरे ।

गोमूत्रे मुनिसंख्यं तुत्थं नागं तु नेत्रयोरमृतम् ॥ ११ ॥

१. 'द्व' ग पाठ २. 'इ' ङ पाठ ३. 'सुतोर्जनम्' र. पाठ.

'सुताञ्जनम्' क. पाठ.

तुत्थनागरसौ तुल्यौ तुल्यं नीलाञ्जनं तयोः ॥ १२ ॥
 विकारांशेन्दुमिलितं तच्चूर्णं नयनामृतम् ।
 कटुत्रयकरञ्जास्थिनागर सिन्धुजं निशे ॥ १३ ॥
 शङ्खविल्वफले पिप्प्रा वर्तिर्नेत्रामयापहा ।
 समुद्रैरण्डजक्षीरंस्तन्ये पुष्पं दृशो हरेत् ॥ १४ ॥
 द्रोणपुष्पाम्बु सस्तन्यं सफेनं नेत्रपुष्पहृत् ।
 सिन्धुरात्रिकाजातिताम्रकांस्यवराटकाः ॥ १५ ॥
 कुनटी च क्षौद्रपिष्टा नेत्रपिष्टं हरन्त्यमी ।
 शुक्तपिष्टं तु सिन्धूत्थं वल्लस्थं श्च्योतयेद् दृशोः ॥ १६ ॥
 अभिष्यन्दहरं लोभमाज्यभष्टं च तत् तथा ।
 कृष्णाशकृद्रसौ कर्णमलं वा मधुनाञ्जनात् ॥ १७ ॥
 द्रोणपुष्पाम्बु तैलेन निशान्ध्यं भ्रन्त्यमी त्रयः ।
 नासिकासृक्सवं हन्यात् स्तन्यदूर्वाम्बुनस्यतः ॥ १८ ॥
 रम्भागृञ्जनयोर्मूलं रसो वार्द्रकज. पृथक् ।
 पूरणात् कर्णशूलना किञ्चित्सैन्धवयोजिता ॥ १९ ॥
 अजामूत्रेण दध्ना च बिम्बान्तैः फलसाधितम् ।
 तैलं कर्णस्य बाधिर्यपूयसाषादिकं हरेत् ॥ २० ॥
 घञ्चालशुनलोनानि शिशुमूलं च सत्वचम् ।
 पाण्डुर्कस्तुंहीपत्रापसु तैलं कर्णातिहृत् पचेत् ॥ २१ ॥
 सूर्यावर्तस्य शिशोर्मधुपदिनकृतोः सिन्धुवारस्य जाल्या
 रम्भायाः कारवल्ल्याः सुरसलशुनयोः स्वे रसे तुल्यभागे ।
 तैलं पक्वं यथान्च्छ्रुतिपुट्टनिहितं कर्णशूलं च पूयं
 बाधिर्यं तद्गणं च प्रशमयति यथा भारत पापजातम् ॥ २२ ॥
 बिल्वस्य देवदारोर्वा काष्ठं क्षौमेण वेष्टितम् ।
 तैलसिक्तं समादीप्य तत्तैलं कर्णशूलहृत् ॥ २३ ॥

बृहतीफलपिष्टेन धूपो योज्यो द्विजार्तिजित् ।
 समूलतूलं पुङ्खायाः काथे तैलं पचेद् भिषक् ॥ २४ ॥
 पथ्याकल्कस्य गण्डूषाद् द्विजार्तिशमनं परम् ।
 श्यामश्च क्रमुकं धान्याम्लनालिकेराम्बुमूत्रयुक् ॥ २५ ॥
 काथः कचलितो हन्यादधिजिह्वादिकं मुखे ।
 सिन्धुवाररसे तैलं लाङ्गलीकल्कसाधितम् ॥ २६ ॥
 गैलगण्डं गण्डमालां नस्यादेव विनाशयेत् ।
 बन्ध्यकार्कोटकीमूल पीतं तण्डुलवारिणा ॥ २७ ॥
 गण्डमालाहरो लेपो गोपीतुरगगन्धियुक् ।
 गोमूत्रामलकल्कं तु पयस्तैलघृतैर्युतम् ॥ २८ ॥
 अनुष्णो बहलो लेप्यस्तत् पक्वं विद्रधि हरेत् ।
 वय(स्य?स्था)चन्दनोशीरैर्लेपो वा क्षीरपेपितैः ॥ २९ ॥
 लिम्पेदपक्वग्रन्थीस्तु सिन्धुनाकुलिनागरैः ।

निर्गुण्डी फट्टतुम्बिनी-किण्णिहरी तिक्ता निशा तूलकं
 भृङ्गी लाङ्गलिपद्ममूलसुरसानिर्यासकास्फोटिकाः ।
 गुड्जाभिर्महिषीमयेन च समं तत्सर्पिषा वै समं
 तैलं ग्रन्थिगणान् निहन्ति सकलानालेपनाश्च्योतनैः ॥ ३० ॥
 करवीरास्थिकुटचभल्लातास्थिविलङ्गकैः ॥ ३१ ॥
 कुष्ठं च तगरं लिप्तं गोमूत्रेणापचि हरेत् ।
 विश्वाविलङ्ककृष्णानि सैन्धवं च सुपेपितम् ॥ ३२ ॥
 गोमूत्रेणापचि हन्याद् ग्रन्थिं चालेपमात्रतः ।/
 दन्तीहरिद्रामलकान् पिष्ट्वा तोयेन लेपयेत् ॥ ३३ ॥
 त्रिफलानां कपाये तु सितमूलासवलकके ।
 तैलं पचेत् तत्सेकेन नाशमेति भगन्दरम् ॥ ३४ ॥
 लाङ्गलीशैलुकुम्भास्थिसर्वाज्योतिष्मतीवचाः ।
 पाठाभृतार्ककाथे तु तत्कल्के तिलकं पचेत् ॥ ३५ ॥

तेनाभ्यञ्जनसेकस्तु भगन्दरविनाशनः ।
 पुनर्नवामृते विश्वावटपत्रेष्टकाः समाः ॥ ३६ ॥
 तत्रेण पिष्ट्वा लेपेन भगन्दरविनाशनाः ।
 व्याघातस्नुहिपूतीकशिरीषार्ककजातिजैः ॥ ३७ ॥
 गोमूत्रपिष्टैस्त्वग्दोषान् प्रलेपेनाखिलान् जयेत् ।
 असितैस्तु तिलैस्तुल्यं वाकुचीबीजभक्षणात् ॥ ३८ ॥
 युक्ताहारविहारस्य कुष्ठमब्दाद् विनश्यति ।
 जलखण्डनिकाबीजभक्षणं कुष्ठनाशनम् ॥ ३९ ॥
 करञ्जास्थिकणाचित्रगृहधूमाश्च वाकुची ।
 कदुतुम्बिनिकातैलप्रलेपः कुष्ठनाशनः ॥ ४० ॥
 कासघ्नं मूलमश्वरेस्तमालस्य वचाङ्कुराः ।
 प्रपुन्नाटकबीजानि निशा पथ्या च पेपिताः ॥ ४१ ॥
 गधां तत्रेण लेपेन वत्सरात् कुष्ठनाशनम् ।
 त्रिफलावह्निपूतीकचित्ररात्रितिलैः समम् ॥ ४२ ॥
 घूर्णीकृतैस्तु तत्रेण पीत्वा मूलाङ्कुरान् हरेत् ।
 वाराहीचित्रपूतीकवन्ध्याकुटचसूरणैः ॥ ४३ ॥
 पिष्टैस्तक्रयवाग्वोस्तु पानं मूलगदापहम् ।
 शिला लाङ्गलिकामूलं गुञ्जासार समं पृथक् ॥ ४४ ॥
 पिष्ट्वा र्कदुग्धे गोमूत्रे क्षारके तद् विपाचयेत् ।
 कृत्वाक्षुष्टमितां वर्ति स्थौल्यादायामतश्च ताम् ॥ ४५ ॥
 पायौ दद्याद् भिषक् तज्ज्ञो निपतन्त्यर्शसोऽङ्कुराः ।
 पूतीकत्रिफलारात्रिकरज्जत्वक्फलाः समाः ॥ ४६ ॥
 चूर्णिताश्चापि तत्कायो हरेन्मेहं मधुप्लुतः ।
 सूताभ्यां माकुलं बीजमेकैकं स्यान्मनःशिला ॥ ४७ ॥
 लाजशैलकटाः कृष्णनिम्बमूलत्वचा शिफा ।
 ह्यौ द्वौ भागौ पृथक् ग्राह्यौ तथैव रसगुगुलौ ॥ ४८ ॥

खदिरस्य कपित्थस्य श्वेतकृष्णारिमेदयोः ।
 पलाशस्य च निर्यासं(?) दार्वीकुटचवीजयोः ॥ ४९ ॥
 भागास्त्रयस्त्रयो ग्राह्यास्त्वथ कान्तं च चन्दनम् ।
 कृष्णमूलासुमूलं च मुसल्याकुलिकाशिफे ॥ ५० ॥
 धात्री च नागबुसुमं पृथगेते चतुर्गुणाः ।
 कार्पासस्यानुधाचन्त्या मूले कृष्णार्जुनत्वचः ॥ ५१ ॥
 पृथक् पृथक् पञ्चभागाः सर्वमेकत्र चूर्णयेत् ।
 तच्चूर्णं मधुना प्रातर्लेख्यं तत्रेण वा पिबेत् ॥ ५२ ॥
 कषायं च पिबेद् रात्रौ वक्ष्यमाणौषधैः शृतम् ।
 त्रिफला च निशायुगमं जम्ब्वारम्बधयोस्त्वचौ ॥ ५३ ॥
 पाठामृताब्दतकरशक्तिपत्रपुनर्नवा ।
 सर्वाणि समभागानि निष्काथ्याष्टावशेषितम् ॥ ५४ ॥
 शीतलं मधुना मिश्रं पीतं विंशतिमेहहृत् ।
 निष्टेरकाकुलीबीजे बद्धवल्लिदलानि च ॥ ५५ ॥
 अद्वैताद्वैतकद्वैतभागांस्तत्रेण पेपयेत् ।
 त्रिचतुःपञ्चदिवसैर्मेहान् प्रातः पिबन् जयेत् ॥ ५६ ॥
 शकथल्लिशिकाशाः पट् करञ्जस्याङ्कुरास्तथा ।
 तत्काथस्तु हरेद् वृद्धिं पीतस्तेद्धीजचूर्णयुक् ॥ ५७ ॥
 कोफिलाक्षाङ्कुरान् पिष्ट्वा विध्वासिन्धूस्वर्दाप्यकैः ।
 पिबेत् तत्रेण गण्ड्येन बीजवृद्धिर्विनश्यति ॥ ५८ ॥
 करञ्जं गृह्णनीपथ्याकाननाम्रशृते जले ।
 शुक्ते तक्रादिना पेया बीजवृद्धिक्षयापहाः ॥ ५९ ॥
 दूर्वायाः स्वरसाढके मलयज द्वीबेरकं शारिवा
 मुस्ताब्जोत्पलतैलकुष्ठतगरैः शुद्धानि च क्षीरिणाम् ।
 कस्कीकृत्य पचेद् घृतं तदथवा तैलद्वयं वा समं
 पीतं विश्वविसर्पकान् हरति तत्सेकेन चाम्यज्जतः ॥ ६० ॥

अमृतधिपपटोलीनिम्बधात्रीदलानां

खदिरसमफपाये तत्पृथङ्निष्ककल्के ।

कृत्तिपलमितमाज्य पाचितं काल्यलीढं

हरति खलु विसर्पास्तत्कपायश्च पीतः ॥ ६१ ॥

कल्कं शिग्रोश्च विश्वायाः क्षीरैकद्वयसंमितम् ।

काथितं पिवतः प्रातः शोफो नश्यति पक्षतः ॥ ६२ ॥

दशमूलशृतं दुग्धं कुडुपं मधुनिष्कयुक् ।

सार्धं निष्कं घृतं चाज्याद् द्विगुणं स्यात् तु शर्करा ॥ ६३ ॥

गुलं सार्धचतुष्कं तु निष्कं कृष्णारजोयुतम् ।

फाल्यं मथित्वा कथितं वातशोणितनाशनम् ॥ ६४ ॥

द्राक्षाब्दरात्रिकाथं तु कफरक्तोद्गमे पिबेत् ।

गुलान्वितं द्विकाळं तु भक्षयेत् कफरक्तहृत् ॥ ६५ ॥

कोकिलाक्षस्य निर्यासं तच्छकाशी पिबेत् तदा ।

वातशोणितं नश्यति ।

व्याघातवाशाच्छिन्नानां काथमेरण्डतैलयुक् ॥ ६६ ॥

पीतं वातासृजं हन्यात् कृष्णोष्णाम्भः प्लिहां हरेत् ।

विश्वाम्बुल्वामिमन्धैर्मगधजसहितैस्त्रिनिष्कैः शृताद्भि-

स्तुल्ये क्षीरे तु विश्व क्षिपतु पचतु तत्क्षीरमन्नेन भुक्त्वा ।

तां शुण्ठीं भक्षयेच्च प्रतिदिनामिति यो वर्तते मासमात्रं

यक्ष्माणो यान्ति नाशं वपुरपि च दृढं पुष्टिमिष्टां ददाति ॥ ६७ ॥

वाशाभृङ्गेन्द्रकासघ्नीबृहतीनागरामृतैः ॥ ६८ ॥

काथितैः सुशृतं क्षीरं कटुहृत् क्षयकृत् पिबेत् ।

भार्ङ्गीगोक्षुरकासैरिबृहतीबिल्वा(ध?द्वि)रूढाः समा-

स्तेषां काथसमासमानमनले क्षीरं पुनः काथयेत् ।

कृष्णाचूर्णमधुशृतं पिवतु तत् स्याद् यक्ष्मरोगापदं

कासश्वासकफांश्च कायमधिकं मुष्णाति पुष्णाति च ॥ ६९ ॥

माहियक्षीरमथ तन्नवनीतं निशाम्बुदैः ॥ ७० ॥

पारावतस्य विट् दृग्धं वटजं वातभेदहृत् ।
 चिरिचिल्वकपाये तु राजितत्कल्कयोजिते ॥ ७१ ॥
 सिद्धं तैलं हरेद् वातमभ्यङ्गाच्चोपनाहृतः ।
 महाजमारकोले तु रात्रितद्बीजकल्कयुक् ॥ ७२ ॥
 तैलं पाचितमभ्यङ्गाद् वातरोगापहं परम् ।
 प्रसारिण्यर्कजम्बीरशिग्रुचिञ्चारसो दधि ॥ ७३ ॥
 राजिनागरशिग्रूणां कल्केन तिलजं पचेत् ।
 शिग्रुपञ्चाम्लसरणिद्विकरञ्जवल्ककैः ॥ ७४ ॥
 बरणैर्दशमूलैश्च चिञ्चापत्रैश्च कुट्टितैः ।
 फाञ्चिकं कथितं चैतैः सेचयेत् प्रथमं ततः ॥ ७५ ॥
 तैलेनान्नेन चाभ्यङ्गाद् वातरोगो विनश्यति ।
 अग्निन्नेव कपाये तु कदुष्णे चावगाहयेत् ॥ ७६ ॥
 छिन्नावलाभ्यां धान्याम्लकाथसेकश्च वातजित् ।
 केवले वातरोगे तु तैलसेकोऽपि केवलः ॥ ७७ ॥
 भद्रामातुलबीजानि रास्नादारुमहौषधैः ।
 सामिमन्थैः शुक्तपिष्टैः प्रलेपो वातशोफहा ॥ ७८ ॥
 कार्पासाङ्गोलबीजानि शिग्रुत्वग् विश्वभेषजम् ।
 शुक्तपिष्टं कदुष्णं तदालेपाद् वातरोगजित् ॥ ७९ ॥
 पुष्पागैरण्डनिर्बर्बकुलधनददृक्नालिकैरैः करञ्जैः
 कार्पासैः शिग्रुडोलाफलमुनिशरणैर्मूलकैः सर्पपैश्च ।
 कौलाङ्गोलैः कुलरथैः स(ह)लशुनवचारात्रि देवद्रुदावी-
 पुष्पाभ्लस्नेहयुक्तं सकलपटुयुतं पोट्टलं वातभाञ्जि ॥ ८० ॥
 (डोलाङ्गोल + सर्वाभ्लास + + + + + + + ।
 स(र्व?)स्नेहसैन्धवालेपो वातजिच्छुष्कपेषितः ॥ ८१ ॥
 त्रिफलात्रिवृताबाथो गुलयुक्तो विरेचकः ।
 सत्रिवृद्गुलयुक्तन्तु द्राक्षाषाथो विरेचकः ॥ ८२ ॥
 भर्धभाभस्त्रिवृत् खण्डं पट्मागं सिन्धुजं द्वयम् ।
 चूर्णभेषां मधुयुतं साम्बुपानाद् विरेचकम् ॥ ८३ ॥

- फलं तु धात्रीशुक्रानां निष्काध्याथ निपीड्य तत् ।
 -रसो गुलयुतः पीतः सद्य एव विरेचकः ॥ ८४ ॥
 चतुस्त्रिद्विकभागास्तु पथ्याक्रमुकनागराः ।
 सिन्धुजं चोष्णतोयेन साशुपानं(?) तु रेचकम् ॥ ८५ ॥
 कोकिलक्षः स्वयंगुप्तार्वाजमापसितातिलाः ।
 समभागाः पयःपीता वृष्याः स्त्रीशतगामिनाम् ॥ ८६ ॥
 त्रिफला ससिता क्षीरे स्वयहृत्साशिफा तथा ।
 तद्द्वीजमापचूर्णं च वृष्यं क्षीरे सशर्करम् ॥ ८७ ॥
 तिलतण्डुलमापाणां चूर्णं गुप्ताफलस्य च ।
 कृष्णारम्भाफलं चाज्ये सिद्धं वृष्यं प्रमोदकम् ॥ ८८ ॥

क्षीरानुपानमिति यावत् ।

- गुप्तावरीगोक्षुरमूलमालैस्तिर्लैः समैः श्लेष्मलकस्य बीजैः ।
 चूर्णांकृतैः शर्करया च दुग्धे पिबेन्निशायां वनिता सुतार्थिनी ॥ ८९ ॥
 शिफामशोकस्य धनेशादिगतां प्रजार्थिनी रक्तवटाङ्कुरैः समम् ।
 जले स्थिता नामिमिते पिबेदतौ प्रियेण गर्भं लभते समागता ॥ ९० ॥
 दूर्वाखिला(?) श्रीसहदेवमूलेनाश्वत्थदर्भाङ्कुरवंशशुक्रम् ।
 क्षीरेण पिष्ट्वा तु पिबेदतौ स्त्री सम्प्राप्य गर्भं लभते कुमारम् ॥ ९१ ॥

- श्रियश्च मूलं वटशुक्रसप्तकं पिबेत् तु दुग्धेऽथ तयोस्तथाङ्कुरौ ।
 सहाङ्कुरांश्चापि निपीड्य तद्रसैः करोतु नासास्थमृतौ सुतार्थिनी ॥ ९२ ॥
 ज्ञाता चतुर्थदिवसे कृतमङ्गला स्त्री पीतौपधा वसुमतीं न पदा स्पृशेत् सा ।
 तिष्ठेन्न चाहि जरिते त्वगदे सद्गुग्धं भुक्त्वाज्यवान्निजपतेः शयनं समेयात् ॥
 नारी पिबेद् यदगदं तु तदेव नस्यं कुर्यात् तु दक्षिणपुटे सुतकामिनी चेद् ।
 कन्यार्थिनी तदितरे शयनं च कुर्यात् पार्श्वेन तेन विधिनैवमृतुत्रयान्तम् ॥
 गर्भस्य दोषशमनं तगरास्थि दुग्धे पेयं तु गर्भचलने दधिसम्प्रयुक्तम् ।
 बन्ध्यारजो लिङ्कुचचन्दनयाष्टेलोप्रगोप्युत्पलं पिवतु तण्डुलतोयपिष्टम् ॥ ९५ ॥

धात्रीरसालोलितशङ्खपुष्पी तथा मलम्यास्तु कुरण्डमूलम् ।

घृतेन दध्ना सहितं पिबेद् वा नारी पटोलस्य शिफां सुतार्थम् ॥ ९९ ॥

काकमाच्याः शिफां पुष्ये प्रातरुद्धृत्य वाग्यतः ।

पयसा पाययेन्नारीं गर्भं सा लभतेऽचिरात् ॥ ९७ ॥

चन्दनगोपीद्राक्षालोध्रकाथं पयोयुतं ससितम् ।

गर्भस्त्रावनिवार मुस्ताक्षीरेण शीतलं पिवतु ॥ ९८ ॥

गर्भरक्षार्थम् ।

पृथङ्मासेषु गर्भस्य चलनेऽगदमुच्यते ।

पद्मकौशीरतगरमजाक्षीरेण प्राययेत् ॥ ९९ ॥

कश्लुविश्वशेखकनीलाब्जानि द्वितीयेके ।

तृतीये पाटलोशीर मुस्ताक्षीरेण प्राययेत् ॥ १०० ॥

कदलीकन्दनीलाब्जकन्दोशीरश्चतुर्थके ।

पञ्चमे क्षीरकाकोलीक्षीरकाञ्च्युत्पलाम्बुजम् ॥ १०१ ॥

द्राक्षोत्पले केसर च षष्ठे क्षीरेण प्राययेत् ।

कपित्थत्वक्फले मूलसितालाजाश्च सप्तमे ॥ १०२ ॥

अष्टमे कथितं पेयं धान्यकोत्पलकेसरैः ।

एरण्डमूलं काकोलीं नवमे मोदकं चरेत् ॥ १०३ ॥

दशमे कुङ्कुमं यष्टिमधुकं च सितोत्पलम् ।

सिता च तण्डुलाम्भोभिः क्षीरयुक्तं तु प्राययेत् ॥ १०४ ॥

पाशाशिफा वापि च पप्पणस्य(?) पत्राणि पिष्टानि जलेन नाभेः ।

अधः प्रलेपेन सुरप्रसूतिस्रच्छासिकाधोमुखलम्बनाच्च ॥ १०५ ॥

प्रसूतिगेहोपरि सूतिकाले करकमो(?) मूर्धनिवेशनाच्च ।

विलोममृत्युञ्जयजापतेलालेपेन गर्भस्य सुखप्रसूतिः ॥ १०६ ॥

द्राक्षाव्याघातरजनीचूर्णमध्याज्यगर्भिणी ।

पटधरकृता वर्तिर्नणे योन्त्या विद्योषनी ॥ १०७ ॥

दारिबोत्पलपत्रैर्वा लोध्रचन्दनयष्टिभिः ।

कङ्के क्षीरेण तिलज पचेन् नद् मणरोपणम् ॥ १०८ ॥

श्वेतपूलासपत्राणां(?) मनाङ्गमरिचसिन्धुयुक् ।

कल्कं तैले पचेत् तद्वद् वयस्याश्च (?) त्रणापहम् ॥ १०९ ॥

तदेव नालिकेराज्यसिक्तं वह्नित्रणापहम् ।

हस्तपिष्टैरपामार्गपत्रैर्वा कारवल्लिजैः ॥ ११० ॥

किञ्चिल्लोणान्वितैर्वद्धं सद्यः क्षतविरोपणम् ।

-तालाङ्कुरस्थजूर्णं च वद्धं सद्यः क्षतापहम् ॥ १११ ॥

पद्मसप्ताष्टकनिष्कमात्रविधृतैः पथ्याक्षघात्रीफलै-

र्धमे प्रस्थजले विशोष्य कुडुबं तैलत्रयं प्रक्षिपेत् ।

गोपीचूर्णमपि क्षिपेत् सुविहितं तन्निष्कमात्रं स्थितं

धान्यानां निचये त्रिसप्तदिवसं कामालमैशो हरेत् ॥ ११२ ॥

विश्वामित्रनिष्कं माजिल्लताया(?) बलीं च पत्रैर्वसुनिष्कमात्रम् ।

निष्काध्य पीतं निशि तत् प्रभाते जरां(?) महोष्णं शमयेच्च दादम् ॥ ११३ ॥

राजीनां कुडुबं पिष्ट्वा द्विप्रस्थं मथिते स्थितम् ।

ऊर्ध्वं दिनत्रयात् पीतं शीतिकाः सकला हरेत् ॥ ११४ ॥

-रक्तगोक्षुरमूलानां त्रिनिष्कं क्षीरपेषितम् ।

क्षीरे सशर्करं पीतं शर्कराश्मनिपातनम् ॥ ११५ ॥

चूर्णं रसेनोत्तमफन्यकायाः समुदलोणाक्षतनालिकेरम् ।

तन्मूलवर्कं तु मृदा परीतं श्वासान् हरेत् संमुखेदग्धमन्तः ॥ ११६ ॥

सिन्धुस्थाभ्रकर्मोक्षिकाणि कटुकैः पथ्यर्क्षघात्रीशिला-

भृङ्गाद्रिः क्षतशः पुटेषु विहितः कान्तः सहोषामृदा ।

एते तुल्यविभागिकास्तु सहितं सौतं ततोऽर्घाशकं

भृङ्गीमर्दितमात्रमानमदतो(?) मर्त्यस्य मृत्युः कुतः ॥ ११७ ॥

शाखापुरुषमात्रं तु मूले कोमलशल्मलेः ।

शिफा प्रघाना छित्त्वास्यच्छेदे कुम्भं निघापयेत् ॥ ११८ ॥

ऊर्ध्वं पुरुषमात्रे तु छित्त्वा तं शल्मलिं मृदा ।

अष्टाहुलं समालिप्य गोकरीपेन्धनैर्देहेत् ॥ ११९ ॥

‘द्विंश’ ग. पाठः. २. ‘ककामवि’, ३. ‘मार्गो’, ४. ‘का’, ५. ‘खम-

षट्सप्तदिवसादूर्ध्वं कुम्भमुद्धृत्य तद्रसम् ।

छायाशुष्क विधायैत भृङ्गामलकवारिणा ॥ १२० ॥

सम्पर्ध शुद्धकायस्तु विलाल्पदमात्रकम् ।

भक्षयेत् प्रातरुत्थाय स्त्रीहोदरविनाशनम् ॥ १२१ ॥

विशालामूलमादाय खादेदन्त स्निहा क्षणात् ।

विनाशयति हित्वा त द्विधा पास्येत् स्निहा हरेत् (१) ॥ १२२ ॥

सप्तार्कपत्रै सिन्धूत्थ पुटदग्ध तु मस्तुना ।

पिबेत् स्निहाहर चेतद् धन्वन्तरिमत् यथा ॥ १२३ ॥

पुनर्नवस्य शुक्तस्य पाठयाश्च शिफा पिबेत् ।

तण्डुलोदकपिष्टे द्वे विद्रधिन्ने च लेपयेत् ॥ १२४ ॥

ताम्राकट्ट तु तन्नेण पिष्ट्वा लिप्त तु कुष्ठजित् ।

वाकुचीपिष्टलब्ध तु भाण्डे क्षीर दधीकृतम् ॥ १२५ ॥

तत् तक्र नवनीत च पीत लीड च कुष्ठजित् ।

तत्र मधुना सह नवनीत लीडा पश्चात् तक्र पिबेत् । श्वेतकुष्ठ नश्य-

तीति यावत् ।

श्वेतापराजितामूल विलिम्पेत् कुष्ठनाशनम् ॥ १२६ ॥

जलपिष्टशुण्ठिसहित क्षीरक्वाथत्रिभागतः ।

गोमयाम्भोयुत पीत विषमज्वरनाशनम् ॥ १२७ ॥

तिक्तामुस्तापटोलानि लकपिच्छ (१) च गुग्गुलु ।

कृष्णवाससि बद्ध्वा तद्घूपश्चातुर्थिकापट ॥ १२८ ॥

क्षीरेण वा बलामूल मेघनादाशिफा तथा ।

तण्डुलोदकपीता स्यादसृग्दरनिवारणम् ॥ १२९ ॥

रक्तशुद्धजपापुष्प रक्तशुक्रमुतौ पिबेत् ।

क्षीरेण काल्य तमूल तत्काथ पयसा निशि ॥ १३० ॥

नालिकेरस्य कुसुम मृदावेष्टामिना दहेत् ।

तद्रस् पयसा पीत शुक्लसावनिवारणम् ॥ १३१ ॥

पुष्पाणि शल्मलेः क्षीरे ऋतौ पीत्वा चतुर्दिनम् ।

वन्ध्या स्यादभयाव्योपे पीत्वावन्ध्वैव जायते ॥ १३२ ॥

मक्षिष्ठाञ्जनशारिवाब्दकटुकं नक्षैलजातीफला-

श्री(कण्ठ?खण्ड)त्रिफलाजटातगररुग्गष्टीचतुर्जतिकैः ।

सौशिरागरुचोरयुग्ममृगनाभिः + प्रलाम्भोविसै-

स्तेलं नेत्रशिरातिहन्तु सपयः सिद्धं कुमाररसे ॥ १३३ ॥

समेभदन्तामल(क)पुटदाष्टमुषी(१) रसैः ।

भृङ्गस्य पिष्ट्वा तत्फलकं ब्राह्मणपटलं पुनः ॥ १३४ ॥

द्वात्रिंशत्फलभृङ्गाद्भिस्त्रिदधं तिलजं पचेत् ।

खलतेरपि जायन्ते केशास्तचैलभ्रक्षणात् ॥ १३५ ॥

रसाञ्जनमर्जाक्षीरं पुटदग्धेभदन्तयुक् ।

तत् पिष्ट्वायसगतं लिप्तं केशोद्भवप्रदम् ॥ १३६ ॥

खलतेरपीति यावत् ।

कृष्णगोमूत्रपिष्टं तु जपापुष्पं विलेपयेत् ।

इन्द्रलसं हरेद् गुञ्जामूलं सा बृहतीरसे ॥ १३७ ॥

लघुबृहतीफलान्तर्वर्ती रस इति यावत् ।

धार्त्रा कुष्ठं च मांसी च मूलं नीलोत्पलस्य च ।

बलां जलेन सम्पेप्य लेपान्निबिडकेशता ॥ १३८ ॥

सगन्धामलमात्रास्थि लिप्तं केशच्युतिं हरेत् ।

नीलोत्पलशिफायष्टिकेसरास्तु समाह्वयः ॥ १३९ ॥

तैस्तुख्यामलकं लिप्तं कपालाशोहरं परम् ।

आरग्वधदलं धात्री लाक्षापुन्नागबीजयुक् ॥ १४० ॥

सुखान्त्रुपिष्टमालिप्तं कपालाशोहरं परम् ।

बीजानि त्रिफलानां च शस्त्रचूर्णं तु मृङ्गराट् ॥ १४१ ॥

रक्षाश्चमारकुसुमं नीलीचूर्णं च पेपितम् ।

गुलेन धूपितं लिप्तं कृष्णता पलितं नयेत् ॥ १४२ ॥

सर्वत्र काञ्चिकेनैव पेपयेत् ।

काकतुण्ड्याश्च पीलेश्च बीजतैलमयोमये ।

भाण्डे घर्मस्थमभ्यक्तं नस्याच्च पलितं हरेत् ॥ १४३ ॥

अन्तर्धूमं दहेन्मेहानर्कक्षीरैः तु तद्रजः ।

कटुतैलयुतं लिप्तं शिरोरोगं व्यपोहति ॥ १४४ ॥

धात्रीपुन्नागबीजानि लाक्षारग्वधपल्लवाः ।

शु(स ? क्त) पिष्ट्वा विलिप्तास्तु शिरोरोगहराः स्मृताः ॥ १४५ ॥

काकोडुम्बरमूलं तु तण्डुलोदकपोषितम् ।

दन्तस्य रुधिरास्त्रावं-पीतमेव निवारयेत् ॥ १४६ ॥

पथ्याक्षामलनीलिका मधुकरावाराहिमुण्ड्योऽमृता

ब्रह्मागश्च पुनर्नैवा सतुरगा रक्तं तथा पीतकम् ।

पूर्णाकृत्य समांशकं शतपुटं कान्तं तदर्धांशतः

क्षौद्रालोलितमश्रतोऽब्द्रमैजरं स्याच्चाभरं तद्वपुः ॥ १४७ ॥

पथ्याक्षामलकामिकीटरिपवः स्याद् वाकुची भृङ्गिका

महातश्च तथासनं शतपुटं कान्तं क्रमाद् वर्धितैर्नै ।

तत्पात्रे मधुशर्कराज्यमृदितं लेहं तु संबत्सरात्

सिद्धिं प्राप्य जरां विजित्य शरदां जीवेत् सहस्रं सुखी ॥ १४८ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ सिद्धान्तसारे मन्त्रपादे

नानारोगपटलः षट्षत्वारिंशः ।

अथ सप्तषत्वारिंशोः पटलः ।

अथाभिचाराः शत्रूणां धर्मवेदद्गुहां स्मृतोः-।

ते च सप्तविधाः स्तम्भविद्वेषोच्चाटमारणैः ॥ १ ॥

भ्रान्त्युत्सादनयोगश्च यध्रमन्त्रद्वृतादिभिः ।

सिध्यन्त्यौषधयोगैश्च तत्तन्त्रनिदर्शनात् ॥ २ ॥

प्रागेव कथितास्त्वस्मिन् ग्रन्थे गाणपतादिषु ।
 त्रिष्टुत्रादिषु दौर्गेषु शक्तघोरास्त्रयोरपि ॥ ३ ॥
 वैष्णवेषु नृसिंहादिकल्पेषु पृथगीरिताः ।
 ते चाभिचर्याविषये विनियोज्या विजानता ॥ ४ ॥
 धर्मसंरक्षणार्थाय लिख्यन्ते ये न दर्शिताः ।
 वैभीतफलकामध्ये क्रोधं गैरिकया लिखेत् ॥ ५ ॥
 मध्ये भान्तविदर्भाख्यां क्षेऽथ मांसाष्टकं बहिः ।
 बाह्येऽष्टवज्र माहेन्द्रं लिखेद् वासुकिना ततः ॥ ६ ॥
 शङ्खपालेन चावेष्ट्य नाम वज्रे तयोर्लिखेत् ।
 निर्माल्ये निखनेत् तां तु शिलां चोपरि निक्षिपेत् ॥ ७ ॥
 परसैन्यादिष्काना तु स्तम्भनं तदुदाहृतम् ।
 मध्येऽब्जस्याह्वयं वर्म कवचं दिग्दलेष्वापि ॥ ८ ॥
 कोणे च भूमिं पञ्चान्तः सार्ष्टदिग्बज्रनृगृहम् ।
 तत्सूचिषु लिखेद् वर्म बहिर्वारुणमण्डलम् ॥ ९ ॥
 हारिद्रत्रिन्नक्रोर्डस्थं पीतद्रव्याचितं न्यसेत् ।
 प्राग्वत् संस्तम्भनमिदं परचक्रादिविद्विषाम् ॥ १० ॥
 यमराजसदैमेययमोयोरुणयोदय ।
 वययोनिरयक्षेययक्षेशश्च निरामय ॥ ११ ॥

ओं ही विकृताननाय हुफट् स्वाहा ।

मन्त्रो द्वादशवर्णोऽयं यमस्य समुदीरितः ।

ओं ही कृष्णवर्णाय ओं विकृताननाय ओं नववक्राय पिङ्गलज-
 टामकुटधारिणे ओं हुं सहस्रादित्योदयप्रभाय ओं हीं त्रिणेत्राय नेत्रत्रयाय
 पैपट् । ओं हीं विकृताननाय हुंफट् । अस्रम् ।

यमान्तरुस्य मन्त्रस्य षडङ्गानि स्वजातिभिः ॥ १२ ॥

ओं धूमान्धकाराय ठठ । इति यममन्त्रः । स्वयमेवाङ्गानि ।

वर्तुलत्रितये मध्ये दक्षिणोचरसंस्थितम् ।

रेखाद्वयं विलिख्याथ पूर्वपश्चिमतस्तथा ॥ १३ ॥

दक्षिणोत्तरयोर्लेख्यं शिरसी महिपाश्वयोः ।

कोणेपु रेखा चैकैका शूलान्यत्रेषु वै लिखेत् ॥ १४ ॥

रेखाभिप्विति यावत् ।

चिताङ्गाराक्षनिम्बाद्विर्विलिखेच्छकपर्पटे ।

प्रथमे वर्तुले तत्र लिखेदक्षरपञ्चकम् ॥ १५ ॥

मध्यप्रागाप्ययाम्योदवकोष्ठेष्वक्षरपञ्चकम् ।

क्रमेण यममेदक्षे नामकर्म च मध्यगम् ॥ १६ ॥

द्वितीये वर्तुले पूर्वयाम्याप्योत्तरकोष्ठगान् ।

शैद्योयोयेति संल्लिख्य ततः कोष्ठैश्चतुष्टये ॥ १७ ॥

कोष्ठद्वयेषु विलिखेज्जङ्घारुण निर्रावर ।

निरकरणानिदनिरक्षोऽनिलेशगान् (१) ॥ १८ ॥

पुनरन्तःस्थशूलानां पार्श्वकोष्ठाष्टकेषु वै ।

यमाष्टाक्षरमालिरूय पुनस्तद्वादशाक्षरम् ॥ १९ ॥

अन्तर्बहिःस्थशूलाग्रसूचिकासु लिखेदपि ।

यमान्तकं दलात्रेषु नेमिबाह्वे दलेषु तत् ॥ २० ॥

एतदारभ्य यत्र तु संपुटे तु शरावयोः ।

स्निग्धयोर्मध्यतो गच्छेत् श्मशानादौ खनेषु तैत् ॥ २१ ॥

बलिं च निक्षिपेत् पूर्वं द्रव्यैरेतैर्यमाय तु ।

पयोदध्योदनै रात्रीर्मध्वाज्यं मुद्गमापकृतौ ॥ २२ ॥

भोदकं सक्तुलाजाश्च सर्वान् प्रागीशगोचरे ।

द्वादशाक्षरेण यमान्तकवक्त्रेषु नवकृत्वः क्षिपेत् ।

लोकेशेभ्यश्च कोत्रैर्या यक्षेभ्यश्चाथ नैर्वकते ॥ २३ ॥

राक्षसेभ्यश्च सर्वासु भूतेभ्यो दिक्षु निक्षिपेत् ।

चक्रस्य दक्षिणे स्वीयैर्नामभिः प्रक्षिपेद् बलिम् ॥ २४ ॥

१ 'त्वममे', २. 'दास्ये यो' च, 'शैद्योये ये' ग. पाठ ३. 'ग' क.
पाठ. ४. 'रचन निरकरणानि दनि', ५ 'तम्' ग पाठ.

यमराजश्च कालश्च यमो वैवस्वतस्तथा ।
 शान्तेश्च प्रेतराजश्च मृत्युरन्तक एव च ॥ २५ ॥
 कृतान्तो घर्मराजश्च यमनामानि वै दश ।
 एभिर्नमोनैः स्वार्णाच्च यममन्त्रैर्वलिं हरेत् ॥ २६ ॥
 ततो घिघ्नादिमातृभ्यो वीरभद्राय च क्षिपेत् ।
 लोफेशेभ्यश्च कौवेर्या यक्षेभ्यश्चाथ नैर्ऋते ॥ २७ ॥
 राक्षसेभ्यश्च सर्वासु भूतेभ्यो दिक्षु निक्षिपेत् ।
 ह्रस्वा शक्तिश्च त्वं सामिर्विन्दुसर्गयुतो मनुः ॥ २८ ॥
 शरावेयोर्लिखेदेतत् साध्याख्याभ्यां विदर्मितः ।
 इष्टमेकं लिखेत् स्वर्णलेखिन्या रोचनारसैः ॥ २९ ॥
 श्मशानमपिसिक्तेन काकपक्षेण चापरम् ।
 चचास्तु तीरयोस्तौ ह्यु निखनेद् द्वेषकृन्मिथः ॥ ३० ॥

घर्मटिके घर्मटिके घोरे विद्वेषिणि विद्वेषकारिणि घोराघोरयोरमुकामुकयोः
 फाक्रेष्वादिभक्तपुंसोल्बकपक्षाभ्यां पाणिभ्यां तर्पयेदपि । विद्वेषणम् ।

साध्याख्यां च विदर्भां च घर्मवायुगृहे लिखेत् ।
 अष्टदिक्ष्वनिलः सर्गां स्यादक्षफलके ततः ॥ ३१ ॥
 पुष्क पुनर्घर्मटिकया लिखित्वा मार्जयेच्च तत् ।
 तच्चूर्णं (शत्रु ?) शिरसि न्यस्तं शत्रोरुच्चाटकारकम् ॥ ३२ ॥
 धुर्धुराम्भोमपियुतं श्मशानध्वजरुपटे ।
 पूर्वोक्तयन्त्रमालिख्य कृष्णसूत्रामिषेष्टितम् ॥ ३३ ॥
 कैम्कानने तानिक्षिप्य शत्रुसैन्ये विसर्जयेत् ।

सेचोच्चान्नं भषति ।

श्मशानवक्षे तद्दस्म काकपक्षाहिचर्मयुक् ॥ ३४ ॥
 रक्ततन्तुर्वृतं न्यस्तमुच्चादनकरं परम् ।
 चित्तामस्म नरस्यास्थि ब्रह्मदण्डीयुतं खनेत् ॥ ३५ ॥

काकपक्षं नरस्यास्थि राजीवोद्याटनं द्वयम् ।
 अधिकीलं त्रियश्रं तु दुर्गाभीजयुतं खनेत् ॥ ३६ ॥
 शत्रुपादे गृहे वापि भवेदुत्सादनं रिपोः ।
 परिद्वन्द्वं च वर्मान्ते स्वाहान्तं मनुनामुना ॥ ३७ ॥
 निम्बफीलं विशाखायां खनेदुत्सादनं गृहे ।
 निम्बस्यवायसगृहं दग्ध्या तु चितिकानले ॥ ३८ ॥
 तद्भस्म द्वारि विन्यस्तं गृहोत्सादनमावहेत् ।
 तदेव शिरसि क्षिप्तं विद्वेषोद्याटकारकम् ॥ ३९ ॥

नमो भगवतोन्मत्त पुद्गाशौ भ्रम भ्रमय अमुकं विनासय उद्भ्रमय रुद्र!
 शैत्रेण रूपेण हुंफट् ठठ ।

ऋषिः स्यादस्य कैवर्तः ककुप् छन्दोऽस्य देवता ।
 रुद्रः कृष्णाष्टमीपूर्वं जपेद् वाचचतुर्दशी ॥ ४० ॥
 रात्री त्रिलक्षं सज्जप्य श्मशाने तत्र होमतः ।
 धुर्धूरसमिधां, शत्रून् भ्रमत्येवाष्टभिदिनैः ॥ ४१ ॥
 हेमगैरिकजां शत्रोः पुत्तलीं हेमसूचिभिः ।
 मध्ये प्रतिष्ठितप्राणां सद्यैः शत्रुर्भरिष्यति ॥ ४२ ॥

कालदष्टे भयकारि दर मर्दं संहर हुंफट् ठठ । कालदष्टे ठठ । भय-
 कारि ठठ । दर मर्दं ठठ । संहर ठठ । हुंफट् ठठ ।

कुचक्रोऽस्य ऋषिश्छन्दो निःशृद् दैवं यमः स्वयम् ।
 कृष्णाष्टम्यां चतुर्दश्यां शिवमिष्टा पयोव्रतः ॥ ४३ ॥
 पञ्चलक्षं जपित्वा तु सिद्धमन्त्रो भवेत् ततः ।
 नामिमात्रे जले स्थित्वा पटेनार्द्रेण विग्रहम् ॥ ४४ ॥
 विधाय सशिरोजापात् पंक्षोच्छत्रुर्भरिष्यति ।
 दृढकण्ठैः विरूपाक्षि ! संक्षाणि ! स्व महोदरि ॥ ४५ ॥

हन शत्रुं त्रिशूलेन क्रुद्धस्य पिव शोणितम् ।

दह पच मथ मारय शोपय उत्सादय नाशय हुंफद् ठठ । अस्या-
ज्ञानि । सञ्जीवनि । ऊर्ध्वकेशिनि । प्रज्वलितशिखे । मायात्रैलोक्यस्वरूपिणि ।
सहस्रपरिवर्तिनि । तारकाक्षिमारिणि । ।

एतानि जातियुक्तानि पद्धज्ञानि यथाक्रमम् ॥ ४६ ॥

धूपिस्तु पिप्पलादोऽस्य निचृच्छन्दस्तु देवता-।

भद्रकाली समाख्याता लक्ष्मणापेन सिध्यति ॥ ४७ ॥

शुष्कान्त्रमांसजठरा कृशदीर्घकाया दंष्ट्राकरालवदना सरूपालशूला ।

वृत्तोमपिङ्गनयना ज्वलितोर्ध्वकेशी व्यादीर्घघोणविकटावतु गृध्रकर्णी ॥ ४८ ।

कर्णिकायां गृध्रकर्णी कोणेष्वज्ञानि दिक्ष्वपि ।

अस्त्रं नेत्रं तथैवाभ्यां नहिर्मातृंश्च पूजयेत् ॥ ४९ ॥

फपालान्तस्तु विलिखेत् साध्याख्यान्तरितं मनुम् ।

एफलिके जपेन्मन्त्रं याम्यवक्रस्तदासनः ॥ ५० ॥

मासान्तमार्णदादीनि सिध्यन्त्येवास्य रात्रिषु ।

निम्बपत्राभ्रतद्बीजपिष्टेनालिप्य विग्रहम् ॥ ५१ ॥

शिग्धयोर्मध्यतो गच्छेज्जपंस्तौ द्विपतो मिथः ।

कणैस्तत्पादरजसां गर्ते पैप्पालिके हुतात् ॥ ५२ ॥

उत्सादकृद्बोर्ध्वबाहुर्जपेद्वाभिमुखो रवेः ।

अश्विकीं लं खनेत् पादे स्यादुच्चाटस्तु दक्षिणे ॥ ५३ ॥

वामे व्याधिर्भृतिर्वा स्यात्समन्त्रं तु गुणाश्रकम् ।

ह्रीं ह्रीं ह्रीं प्रेढधनतहुं शत्रुं नाशय हुंफद् ठठ ।

ससाध्याख्यं जपेन्मन्त्रं शत्रुश्चातुर्थिकज्वरी ॥ ५४ ॥

शूली वा स्यादस्थिविद्धां गैरिकप्रतिमां लिखेत् ।

प्राणप्रतिष्ठां कृत्वैव पुत्तलीषु ततः क्रियाः ॥ ५५ ॥

सिध्यन्त्यष्टोत्तरशतं जपेन्मन्त्रमिमं क्रमात् ।

सजीवनामह्रसाध्यपुत्तली द्वादशाङ्गुला ॥ ५६ ॥

अमुष्य प्राणा इह प्राणा अमुष्य जीव इह स्थितः । अमुष्य सर्वेन्द्रि-
याणि बाह्यन.प्राणा इहायान्बु ठठ ।

यशामुष्य पदं तत्र साध्यनाम नियोजयेत् ।

चामकर्णाद्व्यमीनस्तु त्रिगुणोऽनन्तयुग् विषम् ॥ ५७ ॥

कुम्भोपदौनेत्रयुक्तौ चेत्यष्टाक्षरो मनुः ।

धूमावती देवतास्य ज्येष्ठा या चातिर्भाषणा ॥ ५८ ॥

क्रापिस्तु पिप्पलादोऽस्य निषृच्छन्दोऽङ्गकल्पना ।

स्य यमेवाभिचारे तु विनियोगोऽस्य तु स्मृतः ॥ ५९ ॥

रात्रौ कृष्णचतुर्दश्यां मुक्तकेशो दिगम्बरः ।

लक्षं जपेत नक्ताशी श्मशाने विपिनेऽपि वा ॥ ६० ॥

दीर्घाकारातिरूष्णा कृष्णविकटतनुर्मुक्तकेशी विरूपा

वक्रोत्सृष्टाग्रनासा प्रविरलदशना वृत्तपिङ्गत्रिनेत्रा ।

स्त्रीभूपा रोमशाङ्गी मलचित्तवसना काकवाहध्वजाढ्या

पायाद् धूमावती वः प्रतिनघविधत्ता धूतशूर्पाग्रहस्ता ॥ ६१ ॥

अष्टम्या वाथ सूताया काकं रात्रौ चितानले ।

दग्ध्वा तद्भस्म जपितं क्षितमुत्सादनं रिपोः ॥ ६२ ॥

नपुंसकाणि कोणेषु मकारस्य विलिख्य तु ।

मध्ये नामद्वय लेख्य पट्कोणे विपलेपितम् ॥ ६३ ॥

कार्पासयष्ट्यो सन्ताड्य जपेद् विद्वेषणं द्वयोः ।

चित्पात्रप्रैश्चितावह्नौ भस्महोमेन मारणम् ॥ ६४ ॥

उन्मत्तयह्नौ भसित तत्पादरजसा युतम् ।

जुहुतो मासमात्रेण शत्रोरुन्मत्तता भवेत् ॥ ६५ ॥

साध्याख्यालिखितैर्नैः पत्रैर्हुत्वा तु मारयेत् ।

प्रज्जीघृतेन लेख्यं तत् कालेषु गुलिकादिषु ॥ ६६ ॥

गुरुमन्दाशफर्षेषु तयोर्वारे नदंशके ।

परित्ते स्थविरो नाम योगं क्षुद्रेषु शस्यते ॥ ६७ ॥

वैनासिकं बधर्क्षं च कुब्जो राशिन्तथाष्टमः ।

कुद्रकर्मसु शस्ताः स्मुरर्धरात्रं विक्षेपतः ॥ ६८ ॥

मार्गबीजैः समरिचैरालिप्य प्रतिमां रिपोः ।

नक्षत्रवृक्षजा रात्रौ कथयेत् स्याज्ज्वरी रिपुः ॥ ६९ ॥

कर्णादिव्या आमयेच्च आनः प्रादेशपत्रकैः ।

+ + + + + पत्रशाखिभिस्तां विधाय तु ॥ ७० ॥

एधोमिरश्चिज होमाद् तुनाति त्रितये रिपुम् ।

कुण्डे शूलाधिरूढा तां संस्याप्य भवर्नान्मृतुम् ॥ ७१ ॥

सैकतीं प्रतिमां वासिन् (ऊमुद्धि अ?) मारयेत् ।

अधिसमिद्धिर्होमादिनि यावत् ।

अयःफोलैस्तु तां विद्धामधोवक्रा तु ता खनेत् ॥ ७२ ॥

निर्माल्ये तत्र जपतो रिपुर्मृत्युपदं व्रजेत् ।

मन्त्राक्षरद्वयादूर्ध्वं नाम योज्यं जपादिपु ॥ ७३ ॥

मन्त्राभिधानसंयुक्तं पट्कोणे तालपत्रकम् ।

विपलित तु निर्भिद्य नद्यास्तीरद्वये खनेत् ॥ ७४ ॥

विद्वेषो भवति ।

हेमान्भोभिश्चित्रकं लोणपिण्डं गेहे धूमं त्रीणि चाप्यूपश्रामि ।

पिद्वावश्यं सूरण तद्विपाख्यं यद् विद्वेषे मारणे तत् प्रयोज्यम् ॥ ७५ ॥

ग्रामसप्तकवल्मीकमृदश्च खरवालकम् ।

एकाशित्वक्काकमूलपक्षै भस्म इमज्ञानकम् ॥ ७६ ॥

वहिमन्धर्षेवन्दाकमर्कटीत्रसदण्डिका ।

ब्रह्मदण्डचित्ताभस्म केशौ चण्डालविप्रयो ॥ ७७ ॥

चित्तामिदन्निन्धस्थवायसायतन तथा ।

शुनकास्थीशनिर्माल्य खरवालेन चास्थि च ॥ ७८ ॥

१. 'नस्त' स्थिति । से' क ग पाठ २ 'ति' न. पाठ. ३. 'क्षो'
ग. पाठ . ४. 'स्व' क पाठ.

प्रत्याङ्गिरस-एवासासृपिः सामान्यतः स्मृतः ।
 छन्दोऽनुष्टुप् स्मृता कृत्या देवता मातरस्तु ताः ॥ ९१ ॥
 ऋचां यत्र तु बहीना समवायैस्तु सूक्तके ।
 आचार्यो यास्कशाण्डिल्यौ वैश्वदेवं तथा हृन्म् ॥ ९२ ॥
 ऋचा यांकल्पयन्त्या तु जपहोमादिकर्माभि
 क्षुद्राभिचारा नश्यन्ति तानेव प्रतियान्ति च ॥ ९३ ॥
 कुम्भं संस्थाप्य विधिवत् कुण्डं कृत्वास्य दक्षिणे ।
 स्वशास्त्रोक्ताग्निमाधाय मान्त्रिकं वा विधानतः ॥ ९४ ॥
 खड्गैः संवेष्ट्य तौ बहिं कपाले स्थापयेदपि ।
 कृष्णाष्टम्यादि सन्ध्याया रक्तगन्धाम्बरादिक ॥ ९५ ॥
 गौमूत्रसिक्तापामार्गसमिद्धिश्च घृतेन च ।
 सिद्धार्थैः सर्पपैश्वैव चरुणा च पृथक् पृथक् ॥ ९६ ॥
 नैवाहुतीः कपालाग्नौ जुहुयात् तु समाहितः ।
 यांकल्पयन्त्या नैर्ऋत्यादीशान्तं दिनसप्तकम् ॥ ९७ ॥
 चतुर्दश्यां ततस्तत्तु कपालं पृष्ठतः क्षिपेत् ।
 क्षुद्राणि चाभिचाराश्च नश्यन्ति व्याधयोऽपि च ॥ ९८ ॥
 यथा विद्युद्धतेत्याद्यात् समिधः कुरवोद्भवाः ।
 जुहुयात् क्षुद्रनाशाय गन्धैः प्रतिसरादिना ॥ ९९ ॥
 त्रैलोहीं करमुद्रां च होमे सम्पात्य धारयेत् ।
 गौमूत्राद्यै क्षिप्रया वाप्यपामार्गसमिच्छतैः ॥ १०० ॥
 नवभिर्जुहुयात् सप्तदिनं क्षुद्रादिशान्तये ।
 गुग्गुलं पञ्चगव्याक्तं जुहुयाद् वा सप्तहत्या ॥ १०१ ॥
 प्रत्येकमेते होमाः स्युराभिचारकशान्तिदोः ।
 ऋग्भिः शिष्टाभिरपि च प्रोक्तद्रव्यैः पृथक् पृथक् ॥ १०२ ॥
 जुहुयात् क्षुद्रकृत्यानां रक्षायै रौगशान्तये ।

'त्य' ख. पाठः. २ 'वा न्ये तु' क ख. पाठः. ३ 'ये तु स' ख.
 'ह' ग. पाठः ५. 'वा.', ६. 'यो' ख. ग. पाठः.

गन्यानि पञ्चेक्षुतिलान् यवांश्च (सुद्धान् ?) शालींश्च गोधूमकविल्वमापान् ।
तिलाब्जबीजानि च पद्मपत्रे ताम्रे निखन्याद् भुवि नागयोगे ॥ १०३ ॥
ताम्रसमुद्गके निधाय सुदर्शनेनायुतमन्त्रितामिति यावत् ।

अमावास्यान्त्ययामार्धे प्रथमा घटिका स हि ॥ १०४ ॥

सार्पे मुहूर्ते सार्पक्षे सार्पे तु करणे तथा ।

अयं च नागयोगः ।

मूलानि पद्मापि मृदश्च पञ्च सर्वाणि बीजानि च पञ्चगव्यैः ।

मृत्पात्रगर्भे तु नृसिंहबीजं जपन् निखन्याद् भुवि नागयोगे ॥ १०५ ॥

क्षुद्राणि नश्यन्ति श्रियश्च वर्धन्ते ।

चतुःशरावेपु सिताब्जवर्त्या प्रज्वाल्य दीपान् कपिलाघृतेन ।

निधाय भाण्डे निखनेन्निशायां विवादमूः सास्य भवेत् समृद्धा ॥ १०६ ॥

नमो भूत्वा स्वयं नार्गं क्षेत्रं कृत्वा प्रदक्षिणम् ॥ १०७ ॥

ग्रहणे नार्गवक्त्रेण दर्शेद् भूमिः स्वसाद् भवेत् ।

पद्माब्जपत्राणि पृथक् तु गव्यैरापूर्य चैकीकृतनालवद्धम् ।

क्षुद्रापहं पत्रगतं निखन्यात् स्मृत्वा तु शेषं भुवि नागयोगे ॥ १०८ ॥

क्रोधाग्नेः कैलः कटः हुंफद् ठठ । अर्चिपे ठठ । ज्वालाघृत्राय ठठ ।

पातालैर्द्रौयं ठठ । उत्तिष्ठ पुरुपाय ठठ । धनुर्धराय ठठ ।

एतानि जातियुक्तानि पडङ्गान्यस्त्रमन्त्रतः ॥ १०९ ॥

ऋषिस्तु पिप्पलादोऽस्यच्छन्दोऽनुष्टुप् समीरितम् ।

क्रोधाग्निर्देवता रुद्रो दशबाहुस्तु भैरवः ॥ ११० ॥

पाशाङ्कुशौ खड्गखेटं शरं चैव शरासनम् ।

खट्वाङ्गमुजगामीतिवरदान् दधत क्रमात् ॥ १११ ॥

नीलजीमूतसङ्काशं पिशङ्गोर्ध्वशिरोरुहम् ।

व्याघ्रचर्माश्वरधर नानानागैश्च भूषितम् ॥ ११२ ॥

सर्वाभिचारहन्मन्त्रः साङ्गः क्रोधाग्निरीरितः ।

रौद्रस्थाने भैरवं तु पूजयेत् पश्चिमामुखम् ॥ ११३ ॥

पयोव्रतो लक्षजापी सिद्धमन्त्रस्ततो भवेत् ।

सन्ध्यासु रुद्रपञ्चम्यां कृष्णाष्टम्यां शिवानले ॥ ११४ ॥

त्रिकोणकुण्डेऽधिसमित्सहस्रैरष्टकोत्तरैः ।

जुहुयात् क्षुद्रशान्तर्यमष्टम्याद्यष्टवासरम् ॥ ११५ ॥

कारस्करैर्निशावक्रे तं नीराज्य जुहोतु च ।

चत्सरे तं विसृज्यामि हुत्वा क्षेप्यो बलिस्तथा ॥ ११६ ॥

ओं नमो रुद्रगणेभ्यः सर्वशान्तिकरेभ्यः प्रक्षिपामि बलिम् । प्रतिगृह्णन्तु
शान्तये ठठ ।

सजुरक्तौदनेनाष्टदिक्ष्वनेन बलिं क्षिपेत् ।

लोकेशक्षेत्रपालेभ्यो बलिं निर्हृत्य वै पुनः ॥ ११७ ॥

पूटाणि शाणी च वैसन्ति तानि बलिं गृहीत्वा विभिवत् प्रयुक्तम् ।

अन्यत्र वासं परिकल्पयन्तु रक्षन्तु तान्यद्य नमोऽस्तु तेभ्यः ॥ ११८ ॥

गियाकपा पौद्राः सन्तोऽसन्तः सदसन्तो विरूपा विश्वरूपा घोर-
रूपा मृगास्या विहगाननाः पुष्टिकृतोऽपुष्टिकृतः कामदाश्च बलिमिच्छन्-
स्तेभ्यः सर्वेभ्यो भूतेभ्यः सगणेभ्यो नमो नमः ।

अयं होमबलिश्चैव विश्वक्षुद्रविनाशनः ।

पालाशनिम्बापामार्गास्तथा कुरवकैंधसः ॥ ११९ ॥

चतुःक्षीरद्रुमाणां च सिद्धार्था गुग्गुलुस्तिलाः ।

पञ्चगव्याज्यदुग्धानि चरुं चेति क्रमेण तु ॥ १२० ॥

साष्टाधिकं सहस्राणि हुत्वा क्षुद्राणि नाशयेत् ।

महभृतादिगोक्षश्च रोगशान्तिश्च जायते ॥ १२१ ॥

अपामार्गाधिसमिधां क्षीरस्य च हुतं तथा ।

प्राहे कृष्णचतुर्दश्या क्षीरं हुत्वा घटोदके ॥ १२२ ॥

तत् संपात्याभिषेकात् स्याद् ग्रहग्रस्तस्य मोक्षणम् ।

अङ्गारेणाश्विब्रह्मस्य तस्यैव फलकोपरि ॥ १२३ ॥

यमराजाह्वयं चक्रं लिखित्वाराध्य भूतिदम् ।

तत्र स्थाप्याश्विसमिधा हुत्वा गोमूत्रसेचितम् ॥ १२४ ॥

अयुतं ग्रहयोः स्यात् कुर्याच्च द्विजमोजनम् ।

चण्डीशमहेश्वराय अमुकस्य शीघ्रं विनाशय ग्रह ठठ ।

अरिष्टारिष्टनीडं तु दग्ध्वा तु चितिकानले ॥ १२५ ॥

तत् कर्पटे निवध्याथ मन्त्रमेन जपेत् स्पृशन् ।

अभिष्वजवति कापि पृथग् भानुसहस्रकम् ॥ १२६ ॥

तद्भस्म शत्रोः शिरसि गृहे ग्रामेऽथवा पुरे ।

क्षिप्तमुत्सादनोच्चाटे करोति नचिरादिषु ॥ १२७ ॥

तस्य शान्त्यै तु तद्भूमिं पानिस्वोत्सृज्य ता मृदम् ।

प्रतीकारविधानेन हुत्वा शान्तिर्भविष्यति ॥ १२८ ॥

क्षुद्रकृत्यमिति यत् प्रदर्शितं तत्र विप्रनृपयो प्रयोजयेत् ।

आततायिषु च पापकारिषु श्रेयसोऽग्रनकृते प्रयोजयेत् ॥ १२९ ॥

प्रागात्मनः कारयितुश्च रक्षा कृत्वा तु कुर्यादरिनिग्रहाद्यम् ।

सिद्धेऽथ कृत्ये कृतनिष्कृतिः सन् प्राज्ञ प्रतीकारविधिं विदध्यात् ॥ १३० ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरदैवपद्धतौ तन्त्रसारे मन्त्रपाठे

क्षुद्रतत्प्रतीकारपटलः सप्तचत्वारिंशः ।

अथाष्टचत्वारिंशः पटलः ।

अथ सवननाकृष्टिविषये किञ्चिदुच्यते ।

दीर्घं कूर्मं कर्णिविष सोष्ठोमाकान्तदारुकः ॥ १ ॥

अमुकं दहवीप्सान्तं पञ्चशब्दो ममेति च ।

वशमानय चाग्नेऽष्टौ विकृत्यर्णो मनु स्मृत ॥ २ ॥

त्रिसख्यं गुरुसरयु तु जपेद् गुरुदिनानि तु ।

सन्ध्याया शुक्लवर्ण सक्षौद्र वशकृद्भुतम् ॥ ३ ॥

काकुण्डेणिपिणि काकुण्डालि अनुकं दह पच शीघ्रं बशमानय ठठ ।

सकार्पासास्थिलवणदन्तकाष्ठाद्भिपांसुभिः ।

अनेन सन्ध्याहोमेन सप्तरात्राद् वशीकरम् ॥ ४ ॥

नमः कृष्णाय यक्षाय णाविरि णाविरि चले विचले चिसे रेतो,
मोचय ठठ ।

अश्वारिकुसुमं रक्तं सप्तवारैजपात् पुरैः ।

यस्यास्तु भ्रमयेत् सास्य वश्या स्यात् क्षरति ध्रुवम् ॥ ५ ॥

यक्षाणां नमः । असमे कुसुमे ठठ ।

एतत्सप्तजपात् पुष्पं दत्तं यश्याय वा फळम् ।

चतुष्पत्राम्बुजं भूर्जे रोचनाचन्दनार्पितम् ॥ ६ ॥

सनामकणिकं पत्रचतुष्कलिखिताङ्कुशम् ।

आज्यस्थमर्चयेत् पुंस्त्रीवश्यमाकर्षयेदपि ॥ ७ ॥

सामिः सारुयोऽर्धनारीशः साद्भिदण्डी तु वाससी ।

चित्राङ्गारेण लिखितं योनिस्थः साध्यवश्यकृत् ॥ ८ ॥

वृषमेधौ दृशा युक्तौ दीर्घस्य ब्राह्मणोऽन्तगौ ।

मनोरञ्जनि ठद्वन्द्वं दशार्णो वश्यकृन्मनुः ॥ ९ ॥

लिखेद् वामतले लाक्षारसेनाष्टदलाम्बुजे ।

पत्रस्थमन्त्रं वश्याय दर्शयेद्भृदि वा न्यसेत् ॥ १० ॥

मन्त्रं लिखित्वा वश्यादौ जपेदायाति काङ्क्षिता ।

जपित्वानेन दधिजं योनौ विन्यस्य तज्जपात् ॥ ११ ॥

तेनाज्येन गपी क्लृप्ता नेत्रस्था भर्तृरञ्जिनी ।

अथात्र सर्ववश्यानां मुख्यो लवणसंज्ञितः ॥ १२ ॥

मन्त्रो ह्यार्थवणोऽम्यर्षिवरुणो लवणोऽङ्गिराः ।

छन्दोऽनुष्टुप् महारात्रिर्भद्रकाली च देवता ॥ १३ ॥

आग्निरित्यपरे प्राहुर्ध्यानं च द्विविधं स्मृतम् ।

काठी कालघनोपमा त्रिणयना शूलासिसटाङ्गकान्
 नाग दक्षिणतोऽन्यतो डमरुक मुण्डं च खेट करैः ।
 विभ्राणासकपालकं च विलसद्दंष्ट्राहिभूपोज्ज्वला
 ध्येया पिङ्गकपर्दसद्भटशिरोमाला मुनीलाम्बरा ॥ १४ ॥

अभिध,

त्रिलोचनो मेघगतः कपर्दीं लुवं च शक्तिं वरदाभये च ।
 भुजैर्दधत् कुङ्कुमपिङ्गवर्णो विभूषितोऽग्निर्धवलाम्बराद्यैः ॥ १५ ॥
 मांसकुम्भावुमाकान्तो दार्घोऽनुस्वारभूषितः ॥ १६ ॥

भसि तीक्ष्णोऽस्युग्रोऽसि हृदयं तव लवणस्य पृथिवी माता लवणस्य
 वरुणः पिता ।

लवणे ह्यमाने तु कुतो निद्रा कुतो रतिः ।

लवण पचति पाचयति लवणं छिन्दति भिन्दति ।-

अमुकं दह गात्राणि दह मांसं दह त्वचम् ॥ १७ ॥

दह त्वचास्त्रिमज्जानि अस्थिभ्यो मज्जकां दह ।

यदि वसति योजनशतं नदीना वसतेऽन्तरे ॥ १८ ॥

नगरे लोहपाकारे कृष्णसर्पशतार्गले ।

स दग्ध्वानयते शीघ्रमग्नेर्लवणस्य तेजसा ॥ १९ ॥

अत्रैव वशमायाति लोणमन्त्रपुरस्कृतम् ।

या रात्रिः शल्यमुद्धृत्य शूलागारोपितस्य च ॥ २० ॥

या ते रात्रिर्महारात्रिः सा ते रात्रिर्महानिशा ।

चिटिं । चण्डालि । महाचण्डालि । अमुकं वशमानय ठठ ।

ध्यायन् जपेत् सहस्र यस्तस्य विश्वं वशे भवेत् ॥ २१ ॥

जानुमात्रजले रात्रौ भद्रकालीं सरन् जपेत् ।

यमुद्दिश्य स वश्य स्यात् सहस्रमथ वा शतम् ॥ २२ ॥

रक्तस्रग्मन्धकुसुमैर्देवीभार्तिं च पूजयेत् ।

साध्यनामविदर्भं तु तालपत्रे लिखेज्जपेत् ॥ २३ ॥

सहस्रं तंतु निखनेद् भद्रकालीगृहे यदि ।
 साध्यो वश्यो भवेत् तस्य यावज्जीवमसंशयः ॥ २४ ॥
 साध्यर्क्षवृक्षफलके समासीनस्तु वाग्यतः ।
 कृष्णाष्टम्यां निशायां-तु यामादूर्ध्वमुदङ्मुखः ॥ २५ ॥
 रक्तगन्धाम्बरधरः कुण्डे वा स्थाण्डिलेऽथवा ।
 इन्द्राग्निममेः प्राग्भागे भद्रकालीं तु-पूजयेत् ॥ २६ ॥
 रक्तवस्त्रेऽच्छलवणनिर्मितां साध्यपुत्तलीम् ।
 सजीवनामहृदयां सप्राणेन्द्रियसन्निधिम् ॥ २७ ॥
 क्षौद्रसिक्तामग्निमुखाद् व्याहृत्या जुहुयात् परम् ।
 आवाह्यामौ भद्रकालीमाराध्य ध्यानमास्थितः ॥ २८ ॥
 वामपादं समारभ्य यावद्द्वामकरान्तकम् ।
 विमज्य तां तु जुहुयाद् यावदाहुतिसप्तकम् ॥ २९ ॥
 आज्यं व्याहृतिभिर्हुत्वा भूतक्रूरेण वै बलिम् ।
 तिलराजिनिशामक्तुदधिमिश्रीदनं क्षिपेत् ॥ ३० ॥

णफो णफो कालरात्रिगणेभ्यः सर्ववश्यकरेभ्यः सर्वशान्तिकरेभ्यः । प्र-

तिगृहन्तु सर्ववश्याय सर्वशान्तये बलिमिमं ठठ ।

पश्चात् साध्यस्य हृदयं मन्त्रेण स्वहृदि न्यसेत् ।
 म एवाहमिति स्मृत्वा जपेत् सप्तत्रिवारकम् ॥ ३१ ॥
 धर्मि चैव महारात्रिर्मुद्रास्य तु समापयेत् ।
 कृष्णाष्टमीं समारभ्य यावत् कृष्णचतुर्वशी ॥ ३२ ॥
 तावत्त्रयणहोमं तु कृत्वा सर्वं वयं नयेत् ।
 साध्यो दद्याच्च सर्वस्वं दासपुत्रात्र मंशयः ॥ ३३ ॥
 आस्यदग्गजले स्थित्वा सहसागृचि कर्पणम् ।
 मुक्तपुष्पसहसेण प्रत्येकं तल्पदे क्षिपेत् ॥ ३४ ॥
 जापित्वा भद्रकाल्यास्तु साध्याऽष्टिकरं परम् ।
 तालपत्रे लिखेन्मन्त्रं साध्यनामविदम्बितम् ॥ ३५ ॥

साज्यक्षीराम्भसि काथ्य जपन्नाकर्षयेज्जनम् ।
 नास्यास्ति हि पुरश्चर्या नोपवासादिकाः क्रियाः ॥ ३६ ॥
 गृहीत एव फलति जपध्यानादियोगतः ।
 लवणमन्त्राधिकारः ।

३ पापदो सद्यः ल्कौ क्लिन्ने भान्तोऽत्रिणा द्रवे ॥ ३७ ॥

हृदय च सदाक्लिन्ना जपाद्यैः सर्ववश्यकृत् ।

नित्यायै हुंफट् । नित्यायै ठठ । नित्यविलन्ने हुम् । नित्यविलन्ने नमः

ठठ ।

४ मालोक्य जग्द् विद्यां सा क्षरेद् वशगा तथा ॥ ३८ ॥

तज्जोपजलपानेन गन्धाचालेपनेन च ।

कुसुमादिप्रदानेन वशयेदखिलं जनम् ॥ ३९ ॥

देवश्रीमुरार्थीयक्षि महायक्षि ! पद्मावति ! अमुक मे वशमानय ठठ ।

क्षत्रफलकायुग्मं माहेन्द्रमनुनामयुर् ।

१ तीय परोपरि न्यस्तं गुप्तं सम्यग् वशीकरम् ॥ ४० ॥

नमो मातङ्गानाम् । नमो मातङ्गीनाम् । नमो मातङ्गकुमारिकाणाम् ।

तथथा कुरु चुरु ठठ ।

चारुनीकपुच्छली सान्ध्याशिरस प्राणसंयुताम् ।

जोदाक्रम्य पादेन त्रिसन्धं तद्वशीकरम् ॥ ४१ ॥

दाक्षिणैतरपादाभ्यां पुच्छविशकरं क्रमात् ।

सप्तदिनमिति यावत् ।

पाशशक्यङ्कुशाद्युक्ता जपेत् स्वैक्यमुमा स्मरन् ॥ ४२ ॥

नियुनं स वशे विश्वं जपाद्यैः कुरुते स्फुटम् ।

हृद्दीर्घवेधा कालश्च धेहा शल्वं गणर्षं प्रियाय सर्वजनसंमोहनाय ज्वल

प्रज्वल सर्वजनस्य हृदयं मम वशं कुरु ठठ ।

अयं मन्मथमन्त्रस्तु स्वैक्यं ध्यात्वा तु मन्मथम् ॥ ४३ ॥

१. 'ह नि', २. 'क्षि प', ३. 'स्मरेत् ॥' ख. पाठ. ४. 'ता', ५. 'व्य'
 क. पाठ. ६. 'स' ग. पाठ

रक्ताकल्पं सुरक्ताङ्ग मनसेष्टा जपे-मनुम् ।

सर्वसवननो ह्येष जपहोमादिसाधित ॥ ४४ ॥

सगन्धपुष्पैरपरेद्युरायस निधाय चालोहिततन्तुवेष्टितम् ।

सितार्कमर्काभ्युदये तु तच्छिफा हृता तथा स्यात् तिलक वशीकरम् ॥ ४५ ॥

हेमपञ्चाङ्गचूर्णाख्यवर्त्या साधितकज्जलम् ।

नेत्राभियुक्तं वशयेत् पुरुषानपि योषित ॥ ४६ ॥

चन्दनागररुपूरकाश्मीरोत्पलकेसरा ।

मासीलवङ्गेभमदयष्टिभि समभागिकै ॥ ४७ ॥

आलक्तके कृष्णपशोर्मव्याधैरखिलवश्यदा^(१) ।

रोचनातोलाकशिलापद्माद्यरुणचन्दनम् ॥ ४८ ॥

रुर्णिकारम्य निर्यास क्रौञ्चपारावतीशकृत् ।

किराततिक्तभृङ्गेन्द्रभीता वटशिफाङ्कुराः ॥ ४९ ॥

दुग्धम्लुहित्वक् शशाविट् पुराण तिन्त्रिणीफलम् ।

करञ्जबीज लशुन समान्येतानि चूर्णयेत् ॥ ५० ॥

अलंक्तके विश्ववृक्षफलतोयविभाजिते ।

पञ्चगव्येन तच्चूर्णं सिक्तं मूर्ध्नि विनिक्षिपेत् ॥ ५१ ॥

वृत्वा धर्तिं तु मध्वाज्यनिम्बतैले कृता मयी ।

मदेनेभस्य सलिप्ते शरावे लोफुरञ्जनी ॥ ५२ ॥

आत्मपञ्चाङ्गसम्मिश्र पञ्चाङ्ग कनकस्य तु ।

मधुना पेयित दद्यादुपयुक्त वशीकरम् ॥ ५३ ॥

सैन्धव मातुलुङ्गाम्ले क्षिप्त्वा कायाम्बुसेचितम् ।

सक्षाह तन्निशाया तु सपुटे तु शरावयो ॥ ५४ ॥

चतुष्पथ दिग्गसन काष्ठैर्धूर्धूरके पनेत् ।

येभ्यस्तद् दीयते लीण ते वश्या यावदायुषम् ॥ ५५ ॥

कुष्ठ पुत्रागनिर्यास सिहीमूल मधुप्लुतम् ।

पिप्लालिप्यं ब्रजेद् योषा भार्गवस्तम्भन स्मृतम् ॥ ५६ ॥

१ 'सरुपाङ्ग' स पाठ २ 'अ' स ग पाठ ३ 'व्याधि', ४ 'द'

५ 'नु' व पाठ ६ 'ति' स पाठ

गव्याजस्नुहिदुग्धानां तत्स्तम्भः पादलेपनात् ।
 श्वेतपुङ्खुमूले तु मुखे विन्यस्य काञ्चिके ॥ ५७ ॥
 तत् पिष्ट्वा मेढूमालिप्य काव्यस्तम्भनमुत्तमम् ।
 लम्बितध्वजयोरश्वगजयोर्मुखरोमभिः ॥ ५८ ॥
 तथा वृषस्य लाङ्गूलं मुखरोमाणि चाहरेत् ।
 रज्जुं तैर्बलयाकारां कृत्वा मन्त्रेण मन्त्रितम् ॥ ५९ ॥
 प्रकोष्ठे दक्षिणे क्षिप्त्वा गतिः काव्यनिवारणां ।

गजाश्वप्रवराणां रोमबन्धनाय ।

वन्तामूलं स्नुहिक्षीरे पिष्ट्वा पादौ प्रलेपयेत् ॥ ६० ॥
 पादलेपेन काव्यस्य स्तम्भः स्यात् क्षालने पतेत् ।

उष्णाम्भसेति यावत् ।

मत्स्यपिचं तुरङ्गस्य केसर. करिणो मद. ॥ ६१ ॥
 मधुना ध्वजमालिप्य योपासंवननं परम् ।
 विलङ्गं तिलपुष्पाणि गुलं कर्पूरचन्दने ॥ ६२ ॥
 स्वभार्गवेण लेपोऽयं योपासंवननं परम् ।
 मांसी वचाश्वगन्धा च कुन्द च वकुलं तथा ॥ ६३ ॥
 अम्भःपिष्ट तदुद्वर्त्य स्थौल्य प्रजननो व्रजेत् ।
 जातिपुष्पै. पचेत् तैलं तद्वेपात् सुभगो भवेत् ॥ ६४ ॥
 धुर्धूरवृहतीपत्रे गात्रमुद्वर्त्य वश्यदम् ।
 धुर्धूरपत्ररात्रिभ्या वश्यमुद्वर्तनं तथा ॥ ६५ ॥
 निर्यासं कर्णिकारस्य कर्पूरं केतकीरजः ।
 सिन्धूत्थक्षौद्रयुग्लेपो ध्वजस्य मरणान्तिक. ॥ ६६ ॥

* बैल्व च पुष्पं सघृतं च पद्मं जातिप्रियङ्गुं पशुरोचनाभिः ।
 तद्वर्तिगव्याज्यमर्षी दृशोऽङ्गेद् यं यं जन पश्यति सोऽस्य दास ॥
 कुष्ठं कुण्ड मधुकागरू द्वे कस्तूरिकाचन्दनभिन्दुयुक्तम् ।
 आलेपित गोमयवारिपिष्टं स्पृष्ट कराम्भ्या वशयेत् समस्तम् ॥ ६८ ॥

तैलं वार्ताकृतोयं च वृषखेहेन संयुतम् ।

पिष्टं कृत्वा समालिप्य पुनः कन्या भविष्यति ॥ ६९ ॥

आरवारादि कारजं दन्तकाष्ठं तु भक्षयेत् ।

सप्ताहं लीढमादाय खाने दद्याद् वशीकरम् (?) ॥ ७० ॥

पारावतशकृच्छुष्ठीकुष्ठोग्राज्जनरोचनाः ।

मधुना पोषिता लिप्ता ध्वजे योपिद्वशीकराः ॥ ७ ॥

तारं च देवि ! मातङ्गि ! रुद्रभोगसुभगधारिणि ! नमस्ते ठठ । लेपम-
न्त्रोऽयमीरितः ।

पद्मपत्राणि संचूर्ण्य फपिलाम्त्रतो गुलीम् ।

विशोप्यालिप्य गात्रं स्त्री पति दासं करिष्यति ॥ ७२ ॥

द्राक्षा च यष्टिमधुकमपुष्पां पयसा पिबेत् ।

पुष्पिता स्यात् तथा चूतत्वग्रसम्य च नावनात् ॥ ७३ ॥

कृष्णरम्भामूलचूर्णं यष्टिचूर्णं च गोपय ।

प्रातः पीतं तु नारीणा रक्तसाव विनश्यति ॥ ७४ ॥

अक्षमात्र तु पयसा गैरिक त्रिदिनं पिबेत् ।

रक्तशुक्तिं हरेत् क्षौद्रं तथोदुम्बरपल्लवैः ॥ ७५ ॥

मृणालं चन्दनं छिन्ना भीरुचिल्लीसुधामधु ।

उदुम्बराङ्कुरैः पीतमसृग्दरनिवारणम् ॥ ७६ ॥

रक्तशुक्लजपापुष्पं रक्तशुक्लबुतौ पिबेत् ।

क्षीरेण काह्यं तन्मूलं तत्त्ववाथ पयसा निशि ॥ ७७ ॥

नालिकेरस्य कुसुमं मृदावेक्षाग्निना ददेत् ।

तद्रसः पयसा पीतः शुक्लसावनिवारणः ॥ ७८ ॥

पुष्पाणि शल्मलीक्षीरे ऋतौ पीत्वा चतुर्दिनम् ।

वन्ध्या स्यादभयान्वोपे पीत्वावन्ध्वैव जायते ॥ ७९ ॥

दुग्धे नाकुलिपुष्पाणां पानं स्त्रीपुष्पनाशनम् ।

कुक्कुटाण्डं द्विकण्डं च ब्रवी पारावतस्य विद् ॥ ८० ॥

लक्ष्मीं च तुल्यं सञ्चूर्ण्य दद्याद् दासः पतिर्भवेत् ।

हेमोन्मत्तस्य पञ्चाङ्गकाथे क्षीरोदर्धाकृते ॥ ८१ ॥

तत्सारेणाङ्गमालिप्य मापैरुद्धृत्य तत् पुनः ।

प्रक्षिप्य तत् फलस्यान्तः खनित्वा तत्र मेहयेत् ॥ ८२ ॥

सप्ताहाद्दुद्धृतं पञ्चमलैः संयोज्य दापयेत् ।

एतत् संवननं श्रेष्ठं मन्मथाङ्कुशमीरितम् ॥ ८३ ॥

स्वरक्तं काव्यकिट्टानि श्वेतंभानुशिका मधु ।

वचाकुप्रयुतं वृत्तं पुम्भिर्योपावशीकरम् ॥ ८४ ॥

पीत्वोद्गर्णिनेन दुग्धेन कुशमाण्डवधि तत् पुनः ।

मथित्वा नवनीतं च व्यञ्जनं च वशीकरम् ॥ ८५ ॥

भूकदम्बरसं क्षौद्रं शर्करा च प्रलेपयेत् ।

योपावराङ्गं तम्यास्तु पतिर्दासो भविष्यति ॥ ८६ ॥

फक्षाङ्गश्रोत्रनासादृग्दन्तजिह्वोद्भवानि च ।

स्वेदात्मतोययुक्तानि द्वयोर्भुक्त्वा वशीकरम् ॥ ८७ ॥

कस्तूरिकाचन्दनचन्द्रकुष्ठकाश्मीरकालागरुनक्तमालान् ।

कामाह्वयं गोमयवारिपिष्टान् स्वाङ्गं समालिप्य समस्तवश्यम् ॥ ८८ ॥

कस्तूरिकाचन्दनयोः क्रमाद् द्वे दानलाश्विनाम् (१) ।

इन्दोश्च भागा नीहारपिष्टा लिप्ता वशीकराः ॥ ८९ ॥

सप्तधा गोमयाभोगिः सिक्ता वर्तिर्वटाङ्कुरैः ।

चूर्णीकृतैः कैलाज्येन कञ्जलं सर्ववश्यकृत् (२) ॥ ९० ॥

काश्मीरामयरोचनाञ्जनमदौ पात्रं रजः पद्मक

कर्पूरागरुलोहचन्दनयुगं सर्वं समं चूर्णितम् ।

क्षीरे क्षीरमहीरुहां स्नापितयालकनवर्त्या वृतं

कृष्णायाः सुरभेष्टते कृतमपीं त्रैलोक्यवश्यप्रदा ॥ ९१ ॥

लक्ष्मी. श्री. कुमुद देवी हेम पारावतस्य विद् ।

गुलीकृता मलयजपङ्कोन्मिश्रा वशङ्करी ॥ ९२ ॥

कुष्ठश्वेतार्कमज्जिष्ठातगरारुणचन्दनैः ।

पुण्ड्रक्रिया जगद् वश्यं करोत्याखिलमोहिनी ॥ ९३ ॥

मांसी चन्दनरोचना करिमदो नीलोत्पलस्पृक्षया

जातित्वक्सुरदारुपत्रतगराण्येला शिला कुङ्कुमम् ।

पद्मं केसरपद्मकृष्णतुलसीसिद्धार्थकैः संभितैः

पुप्येन्दाबुदये विधोर्हिमजलैः सत्कन्यया पेपयेत् ॥ ९४ ॥

तेन स्यात् तिलकालेषः श्रीकरं च वशीकरम् ।

कुंठकेसरसिन्धुस्थनतायश्चन्दनेन्दवः ॥ ९५ ॥

पलाश कुङ्कुमं त्वेतैस्तुल्यं वशकृदजनम् ।

पौर्णमास्यां तु सन्ध्यायां प्राचीनं मण्डलत्रयम् ॥ ९६ ॥

वृत्तं कृत्वाप्यबिम्बे तु सूषविष्टस्तु वाग्यतः ।

पूजाद्रव्याणि मध्यस्थे बिम्बे विन्यस्य पूर्वतः ॥ ९७ ॥

पूजयेत् पद्ममध्यस्थं शुक्लाकल्पविभूषितम् ।

कन्यकाङ्कगतं सौम्यं कुमुदद्वयपाणिनम् ॥ ९८ ॥

ससद्यदण्डं शुक्लं तु सोमाय नम इत्यपि ।

मग्नोऽग्नेन यजेत् सोमं गन्धाद्यैरुपचारकैः ॥ ९९ ॥

रोहिणीं रेवतीं रात्रिं ज्योत्स्ना दिग्दलगां क्रमात् ।

कृत्तिकां भरणीमाद्रौ कला चान्यादिकोष्णगां ॥ १०० ॥

नैवेद्यान्तं समाराध्य क्षीरमापूर्य राजतैर्म् ।

विधामन्त्रेण चपकं चन्द्रायार्थ्यं निवेदयेत् ॥ १०१ ॥

ओं विद्ये ! विद्यामालिनि ! चन्द्रिणि ! चन्द्रयुंस्ति ! स्वाहा इत्ययं वि-

द्यामन्त्रः ।

इत्थं मासेत्रयं दद्यादर्थ्यं कन्या प्रदीयते ।

काफुण्डे चालि चालि कुमार्गे भगं मे प्रयच्छ ठठ ।

कृष्णाष्टम्यादितो मन्त्रमयुतं प्रतिवासरम् ॥ १०२ ॥

चतुर्दश्यन्तमभ्यस्य सिद्धमग्नस्ततो निशि ।

सदधिव्यञ्जनान्नस्य पिण्डं प्रकृतिजापतः ।

दद्यान्मासं विवाहार्थमिष्टां कन्यां स विन्दति ॥ १०३ ॥

कुष्ठं बृहत्पामार्गं सिद्धार्थाम्तगरं क्षणात् ।

व्योषं समानीक्षीरेण लिम्पेत् कुचविवर्धनम् ॥ १०४ ॥

कर्णपाल्योश्च ।

एवंप्रकारा चहुतन्त्रसिद्धाः प्रदर्शिताः संवननाधिकाराः ।

तत्तत्रयोगा निपुणैर्यथावदतन्द्रितैरादरतः प्रयोज्याः ॥ १०५ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतां तन्त्रसारे मन्त्रपादे

मंजनपटलोऽष्टचत्वारिंश ।

अथैकोनपञ्चाश पटलः ।

आरग्वधत्वचा रात्रिं लोणं चिञ्चाफल तथा ।

शुक्ते पिष्ट्वा हरेत् पीतं गवामुदरबृहणम् ॥ १ ॥

क्षीरे पिष्ट्वा तिलान् पाटामूलं कार्पासपत्रयुक् ।

पाययेद् गां तु गोतक्रे गोविपूचीं हरेत् क्षणात् ॥ २ ॥

नालिकेरजलं क्षीरं काञ्चिक च बलारसम् ।

पीतं हन्यात् सरुधिरमतिसारकृत गवाम् ॥ ३ ॥

फणीतक च निर्गुण्डी दीप्यक लशुनं वचाम् ।

काञ्चिके पाययेत् पूयश्लेष्माभेऽतिसृत्तौ तु गाम् ॥ ४ ॥

सहस्ररश्मिरादित्योऽग्निः ठठ ।

मन्त्रं पत्रे लिखित्वा गो रक्षायै कलयेद् गले ।

अष्ट फणा हरिः पालयति ठठ ।

अश्विनीबृक्षघण्टान्तलिखितोऽय तु गोगले ॥ ५ ॥

बद्धस्तु घातकीरज्ज्वा पीडां गोमारिजा हरेत् ।

नमो भगवते वज्रमुकारदर्शनाय ओं विल मिलि मेलि सिद्धि

गोमारि । वाज्रिणि । हुंफट् । अस्मिन् ग्रामे गोकुलस्य रक्षां कुरु शान्तिं कुरु
ठठ । अयं च मन्त्रः —

घण्टाकर्णरवो येन गणं प्रोक्तो महाबलम् ॥ ६ ॥

मारीनिर्णाशनकरः स नः पातु जगत्पतिः ।

ठठ । अयं च गोमारिहरो मन्त्रः —

अश्विनीवृक्षघण्टान्तः पृथगेतौ बिलिङ्ग तु ॥ ७ ॥

बद्धौ मारिहरौ (स्यातां) गोद्वयस्य गलद्वये ।

गवामशनयज्ञेन यष्टः कुरस्वः पुरा ॥ ८ ॥

अनन्या देवदेवस्य वैचनानि वटोः स्मर ।

ठठ ।

यत्किञ्चित् सप्तकृत्यस्तु जापितं गां तदाशयेत् ॥ ९ ॥

दुष्टापि वशगा सा स्यात् गिरिकर्णाविशेषतः ।

नमो विष्णवे पुराणाधिपतये ठठ ।

तर्जनीज्येष्ठकाभ्यां तु गृहीत्वा नासिकां तु गोः ॥ १० ॥

नामयेन्मनुनानेन वश्याः स्युश्च तुरङ्गमाः ।

क्षीरगोपवगोयक्षीरक्षमाक्षक्षमाक्षर ॥ ११ ॥

नौमानोगगनोमागोपक्षगत्यत्वगक्षपः ।

रेखाप्रतत्पशूलाढ्ये चतुष्पष्टिपदे त्विमम् ॥ १२ ॥

विलोमप्रतिलोमाभ्यां सर्वभद्रमनुं लिखेत् ।

खादिरे वापि फलके भूर्जे वा पूजितं ततः ॥ १३ ॥

गोशालाद्वारदेशे तु बध्नीयाद् गोगलेऽथवा ।

इदमपि गोरक्षाकरं भवति ।

संज्ञां गोरपि गोमतः सकलशं वृत्तत्रयं ब्रह्मतः

कुम्भावेष्टितमष्टपत्रकमले वेत्स्यादिमन्त्र लिखेत् ।

स्वाहान्तं स्वथ वर्तुलं जलभृशूदण्डान्वितौ सान्तरा-

वावेष्ट्याकलयेद् विलोममखिलं तैलादिकं गोगले ॥ १४ ॥

तेलाभ्यक्तं कवेणीत्रपुमयविलसत्कर्णिकाकान्तकर्णा

लोहेनैकेन कृत्वा चरणनिगलनेनात्मनः पार्दशोभाम् ।

दिग्वासा रासभेन अमसि जगदिद् या जषाकर्णपूरा

गार्जन्यूर्ध्वप्रवद्धध्वजविततभुजा पेट्ति देवि ! त्वमेव ॥ १५ ॥

गोष्ठद्वारे वा निहितं गोरक्षाकरमिति यावत् ।

इति श्रीमदीशानिदिवगुरदेवपदता तन्त्रतारे मन्त्रपादे

गोरक्षापटल एकोनपञ्चाशत् ।

अथ पञ्चादाःपटलः ।

चोरकुष्ठमुराग्रन्धिमांसीपूर्तीश्च ते समा-

धात्रीफल तत्रिगुणं गन्धतोयेन पेपयेत् ॥ १ ॥

गन्धेन धूपितं पुष्पैः सुगन्धैरपि वासितम् ।

गन्धामलकमेतत्तु राजयोग्यमुदीरितम् ॥ २ ॥

एलातंगरपत्राब्जग्रन्थिरुक्पूतिचोरकाः ।

समास्तद्विगुणा धात्री सुपिष्टा गन्धवारिणा ॥ ३ ॥

गुलागरुभ्यां सर्जेन भूयो भूयश्च धूपितम् ।

पुष्पाधिवासितं ह्येतत् सुगन्धामलकं भवेत् ॥ ४ ॥

ग्रन्धिमांसी मरुवकं शैलेय दामन दलम् ।

चोग्रं तगर सर्वं समं तेभ्यो द्विभागकम् ॥ ५ ॥

प्राग्बदामलकं प्रोक्तं सस्कारोऽपि च पूर्ववत् ।

टङ्कणं हस्तिकुसुमं देवदालीमृणालके ॥ ६ ॥

चूर्णीकृतैः समधुकैः किञ्चिन्मधुसमन्वितैः ।

आकुण्ठितानि पुष्पाणि दृढिं मुञ्चन्ति युक्ति ॥ ७ ॥

मधुनालिप्य परशु तच्छिन्नतरुचूर्णकैः ।

छुरितानि द्रवन्त्येव मल्लिकाचम्पकानि वै ॥ ८ ॥

कर्पमात्रं तु सञ्चूर्ण्य पलायं घनसारकम् ।
 चूर्णितं योजयेत् सर्वं नालिकाकदलीजले ॥ २० ॥
 अन्धीकृत्य समावेष्टा रज्ज्वालप्य मृदा वहिः ।
 दग्ध्वा तुपकरीपाम्नीं शीतमुद्घृत्य तत् पुनः ॥ २१ ॥
 सप्ताहं धान्यराशिस्थं कर्पूरं जायते स्फुटम् ।
 प्ररोहतोये केतक्याश्चोष्णाग्म.शालिमण्डयोः ॥ २२ ॥
 क्षीरे च टङ्कणं धौतं याममानं स्थितं पृथक् ।
 चूर्णयित्वा चतुर्थांशं घनसारेण योजितम् ॥ २३ ॥
 क्षीरे निष्काश्य कदलीपत्रे^१ निक्षिप्य शोपयेत् ।

तद्यारु घनसार भवति ।

पकधिल्वफलान्त.स्थमर्धतैलेन योजितम् ॥ २४ ॥
 विशोष्य घर्मे संक्षुद्य स्वच्छाद्भि कथितं पुनः ।
 निष्पीड्य तैलं सङ्गृह्य कर्पकर्पूरयोजितम् ॥ २५ ॥

कर्पूरतैलं भवति ।

सिक्थेच्छादितवृन्तानि, घृतक्षौद्रस्थितानि तु ।
 बीजपूराणि तिष्ठन्ति रसवर्णयुतानि हि ॥ २६ ॥
 आम्नाणि स्ववतीर्णानि किञ्चिद्घृतयुतानि तु ।
 तैले क्षिप्तानि सगुले चिरं तिष्ठन्त्यसशयम् ॥ २७ ॥

अन्यान्यपि फलानि तथा चिरं तिष्ठन्ति ।

सल्लोणवज्रिक्क्षीराभ्यां ताम्रपत्राणि लेपयेत् ।
 अमौ प्रताप्य निर्गुण्डीरसे निर्वाप्य यत्नतः ॥ २८ ॥
 त्रिःसप्तकृत्वो रूपादिकरणे विनियोजयेत् ।
 गन्धकेन हतं ताम्रं टङ्कणेनोत्थितं पुनः ॥ २९ ॥
 सप्तकृत्वो जहात्येव स्वगन्धं कालिकामपि ।
 एव विशुद्धशुल्बस्य पत्राण्यच्छानि कारयेत् ॥ ३० ॥

शुद्धनागशिलासूतान् सर्षाक्षीतोयपेपितान् ।
 आलिप्यालिप्य घर्मे तु शुष्कान् प्रकृतिवासरम् ॥ ३१ ॥
 ततः प्रकाशे विद्राव्य गोमयोन्मिथकाधिके ।
 निपिञ्चेत् सप्तवारं वा तारं भवति योजितम् ॥ ३२ ॥
 मासमात्रं नृतोयस्थं सूतं भस्मात्तैलतः ।
 गृहभूमेन तैलेन गुलेनापि च खल्वके ॥ ३३ ॥
 पेपयेत् तेन तारस्य पत्राप्यच्छानि लेपयेत् ।
 दत्त्वा पुटत्रयं हेम्ना समं स्यात् काञ्चनं द्रुतम् ॥ ३४ ॥
 मुनिपुष्पसलिलपिष्टः सूरणकन्दोदरस्थितो गोष्ठे ।
 स्वातो मासाद् द्रवति श्वेतः कृष्णोऽथवाभ्रको हेम्ना ॥ ३५ ॥
 धान्यकृताभ्रं यज्ञक्षीरे पिष्टं च भावितं तस्मिन् ।
 सप्ताहादतिघर्मे पात्रे ताम्रेऽथवापि मृत्कलसे ॥ ३६ ॥
 रक्तोत्पलस्य नालाङ्गिः श्लक्ष्णपिष्टः पयोधरः ।
 पश्चात् कुसुम्भतैलेन पिष्टो युवत्या द्रवत्यमौ ॥ ३७ ॥
 क्षीरकाञ्चीरसे पिष्टो द्रवत्यभ्रः सुपेपितः ।
 लोहजातं तथा सर्वं द्रवत्येवातपे स्थितम् ॥ ३८ ॥
 द्राक् पक्वः खण्डहाल्यास्तु रसे चूर्णीकृतानि तु ।
 द्रवन्ति सर्वलोहानि युक्त्या घर्मास्थितानि तु ॥ ३९ ॥
 हेमतारारतक्षिणानि द्वि(कु^१गु)ञ्जासार्धरक्तितः ।
 तदर्धपादमानास्तु द्रुता वज्रे नियोजयेत् ॥ ४० ॥
 मुनिपुष्परसे वरुं द्रुत प्रकृतिवारकम् ।
 निपिञ्चेत् तु शिलाचूर्णं प्रतिवापं विशुद्धये ॥ ४१ ॥
 हेमादिकानुक्तमागान् शुद्धचण्डोपले क्षिपेत् ।

धन्वीकृत्य द्रुतं म्त्तम्भयत्येव ।

सूर्यनन्दाश्विभागाः स्युस्तारताम्रत्रपूषि च ॥ ४२ ॥

१ 'ना' ग., 'श्या' ख. पाठ २ 'द्वि' ग. पाठ ३. 'तान्' क. पाठ.
 ४. 'क्षि', ५. 'येत्' ख. पाठ.

आरस्य टङ्गणस्यापि प्रकाशे द्रवयेत् सह ।
 निक्षिप्य गोमयाप्यु स्यात् तानं प्रकृतिवारकम् ॥ ४३ ॥
 क्षोणीचदरिकामूलं लवणं लघुसिक्थकम् ।
 तिलशीरिणिकाकृष्णजलयं च पृथक् पृथक् ॥ ४४ ॥
 किंशुकाम्भःकुडुवके गोघृतार्धविमिश्रिते ।
 सङ्कोचनन्धगुलिकां सहेमां मूकंतागताम् ॥ ४५ ॥
 अन्धीकृत्य क्रमार्धां तामुदघृत्योत्तरसे क्षिपेत् ।
 एवं निर्वाप्य बहुशो जीर्णं भवति वै यदा ॥ ४६ ॥
 गुलिकासमरुमं तु ततो रात्रिरमे द्रुतम् ।
 नागं निषिच्य त्रिष्कृतो गुलिकामानमात्रकम् ॥ ४७ ॥
 अष्टनिष्के तु तन्नागे क्षितं ताम्र तु वेधयेत् ।
 कर्णिकारप्रसूनानां रसप्रस्थे तु नूतनं ॥ ४८ ॥
 कांसारख्यं विमलाचूर्णं निष्कमात्रं तु निक्षिपेत् ।
 मृद्वभिन्ना तदभिस्यं, विशोप्य घनतां गते ॥ ४९ ॥
 तत्तुल्यं तु जिलाचूर्णं मिथीकृत्य तु मर्दयेत् ।
 तदवस्थाप्य पात्रे तु सप्तरङ्गादिहेमसु ॥ ५० ॥
 निष्कस्य गुञ्जमानेन कामणासहितं धमेत् ।

तद् द्राव्यमाण त्वथ कृष्णलार्धात् सञ्चालयेच्छीतलमुद्धरेच्च ।
 तैवेकवर्णाधिकता प्रयाति प्रयत्नहीन कनकं सुखेन ॥ ५१ ॥

१. इति श्रीमन्दीवान्शिवगुहदेवपञ्चतौ मन्त्रपादे
 नानाद्रव्यपटल पञ्चाशः ।

अथैकपञ्चाश पटल ।

महेन्द्रजालविज्ञानपराङ्गात् पूर्वचोदितात् ।
 नर्मप्रकारौ; सक्षिप्य लिख्यन्ते विस्मयप्रदाः ॥ १ ॥
 चूर्णं वराङ्गे निहितं सद्भूतागेन्द्रगोपयोः ।
 येन तेनैव भोग्या स्यान्नान्येषां मासमात्रकम् ॥ २ ॥

यन्मुखोद्गीर्णताम्बूलं कृकलासस्य चर्मणि ।

भल्लातर्कसमुद्गस्थं मुखरोगकरं भवेत् ॥ ३ ॥

उद्धृते मोक्षः ।

शुक्तिसम्पुटचूर्णस्य लेपो भगनिरोधकृत् ।

कपर्दचूर्णगोतकक्षालनात् पूर्ववद् भवेत् ॥ ४ ॥

पिष्टाधोमुखगोशृङ्गलेपो योनिनिरोधकृत् ।

ऊर्ध्वमुखशृङ्गलेपाद् भोग्या भविष्यति ।

रक्तेन कृकलासस्य सिक्तसूत्रस्य लङ्घनात् ॥ ५ ॥

रक्तलावो भवेत् स्त्रीणां द्विमुखाहेद्य शोणितात् ।

तत्सूत्रं प्रक्षाल्य लङ्घितं निवर्तयति ।

कृष्णकाकासृजा चूतपत्रे यन्नाम योजितम् ॥ ६ ॥

तस्यैव वर्चसि क्षिप्तं तं तुदन्ति मुहुर्द्विका ।

उद्धृत्य दग्धे मोक्षः ।

यस्याः स्वमोदकं मोदायुक्तो वृश्चिककण्टकः ॥ ७ ॥

मदनस्य फलमथोऽस्या वराङ्गे तोदमावहेत् ।

उद्धृते मोक्षः ।

मयूरमलदुर्धूरविषत्वग्लाङ्गलंयुतम् ॥ ८ ॥

महिपासृजि पिष्टं तद्धूमः सर्वास्तु मोहयेत् ।

डुण्डुकतैलेनालक्तकवर्निदीपोऽपि तत्प्रभावलोकिनं जनं सर्वं मोहयति ।

काकोलकासृजा नाम ययोर्निम्बदलस्थितम् ॥ ९ ॥

तत्कोटरे तन्निहितं तयोर्वैरकर भवेत् ।

महिपाश्वरक्तैनापि तथा ।

पुच्छचूर्णं ब्रह्मसूनोर्जलाहेर्वाप्यलक्तके ॥ १० ॥

वर्तीः कृत्वा कृता दीपाः सर्वान् कुर्याद् दिगम्बरान् ।
धूपप्रदीपप्रयोगो रात्रावेव फलति ।

गोघृतेनात्मरक्षार्थं स्वनासान्तर्विरोपयेत् ॥ ११ ॥

नेत्रयोरङ्गयेद्वापि स्वयमन्यान् विमोहयेत् ।

वज्रीक्षीरेण बहुशन्तिलान् सम्भाव्य शोषितान् ॥ १२ ॥

तक्षिलेपात् कृष्णा ये केशाः शुक्ला भवन्ति ते ।

बहुशः पिप्पलीचूर्णं वज्रीक्षीरेण भावितम् ॥ १३ ॥

पिष्ट्वा सामलकं क्षिप्तं केशनाशनमुत्तमम् ॥

राजपुत्रीरजोऽश्वानां नासान्तःस्थं तु पातयेत् ॥ १४ ॥

तानश्वान् पातयतीति यावत् । चन्दनस्य पानात् प्रत्यायनम् ।

सुरतारब्धखरयोः कटक पुच्छरोमाभिः ।

आरोपितं प्रकोष्ठे तु लग्नं लिङ्गोन्नतिं बहेत् ॥ १५ ॥

क्षपणके शेषोस्थानमिति यावत् । अधो नीत पातयति ।

सृगालभुक्तवदरीबीजानि सुरतस्थयोः ।

प्रारोपितानि (बालैः?) स्त्रीवस्त्रं पातयन्ति प्रकोष्ठके ॥ १६ ॥

प्रकोष्ठस्थिता बदरीमाला योपित्सन्निधौ ऊर्ध्वं नीता पातयतीति या-
वत् ।

राजीतैलेऽर्कतूलेन दीपो मत्कुणकान् हरेत् ।

स्थलकुम्भिशिफा शय्यागता मत्कुणकान् हरेत् ॥ १७ ॥

कुलीरस्य कपोले तु दीपस्तत्सहसाधित ।

गृहस्थान् मत्कुणान् सर्वानाकर्षयति च ध्रुवम् ॥ १८ ॥

अलक्तकार्कतूलाभ्या वर्त्या राजीघृते कृतम् ।

मत्कुणोच्चाटकृद् रात्रौ करीराम्भस्तु यूकहत् ॥ १९ ॥

सितापराजितामूल फलपुष्पेऽर्जुनस्य च ।

विलङ्गसर्जक लाक्षा श्रीवासारुष्करैः पुरम् ॥ २० ॥

तुल्यैरेतैः कृतो धूपो मशकान् मत्कुणानहीन् ।

मूपकांश्च घुणान् लूतानुत्सारयति वै गृहात् ॥ २१ ॥

कोकिलाक्षस्य बीजानां श्लक्ष्णचूर्णान्वितं जलम् ।

दृढं स्याद् बद्धवल्ख्या चेद् युक्तं मांसाकृतिर्भवेत् ॥ २२ ॥

तीक्ष्णघर्मस्थितं कांस्यं निर्मूले तदधः स्थिते ।

तूले करीपे शुष्के वा स्यादग्निः सूर्यकान्तवत् ॥ २३ ॥

भेकस्नेहेन लितं तु खरमूत्रयुतेन चेत् ।

हस्तयोः पादतस्तत्तदग्निना नैव दह्यते ॥ २४ ॥

समन्नामूलपिष्टेन भेकस्नेहेन वा तथा ।

आलेपादग्निं स्तम्भयतीति यावत् ।

तुलारोहणकाले चेद् रुद्धश्वासो लघुर्भवेत् ॥ २५ ॥

गुरुः स्याद् रेचयेद् वायुं निर्दोषोऽपीह मानवः ।

वायुवेश्मनि वायुस्थं नामवाहोष्टवायुयुक् ॥ २६ ॥

तुलामूले निखातं चेद् ब्रह्मघ्नोऽपि लघुर्भवेत् ।

भूवेश्मस्थितवज्रस्थं नामवाहोष्टमांसयुक् ॥ २७ ॥

निखनेत् तत् तुलामूले शुद्धोऽपि स्वाद् गुरूर्नरः ।

तद्दिने जातगोवत्सपुरीर्धितगराचिताम् ॥ २८ ॥

गुलिकां प्रथमं जग्ध्वा विषं भक्षयतो न तत् ।

विषप्रत्ययेमेवं कुर्यन् जयति ।

सव्योपककणां पिष्टां गुलीं पूर्वं तु चर्वयेत् ॥ २९ ॥

तण्डुलप्रत्ययं पश्चात् कुर्याद् विजयते नरः ।

जलाहिदन्तमास्यस्थं जलं दिव्यं जयेत्प्रदम् ॥ ३० ॥

जलप्रत्ययजयकरम् ।

चूर्णं तु कोकिलाक्षाणां रक्तगोघृतमिश्रितम् ।

आलिप्य सर्ववदनं घ्राणकर्णजलं विशेत् ॥ ३१ ॥

१. 'नि तज्ज' क. पाठः. २. 'गु', ३. 'स्वादेव यद्', ४.

पाठः. ५. 'श्र', ६. 'व' क पाठः. ७. 'ल', ८. 'बी', ९. 'ल' घ. ९

जलप्रत्ययं कुर्वन् सदोषोऽपि जयति ।

शिशुमारमलालितं मुष्ट्या चित्रं न दृश्यते ।

मुष्टिमोक्षाद् दृश्यते ।

स्योनाकवीजैरन्तस्स्थैस्तदारुकृतपादुके ॥ ३२ ॥

आक्रम्य पर्यटेत् तोये निश्शङ्कस्तु यथासुखम् ।

निश्चलं चित्तमावेश्य सभ्रूमध्ये ललाटके ॥ ३३ ॥

सकुम्भकोचानतनुर्जले प्लवति नौरिव ।

बद्धपद्मासनश्च प्रसारितसर्वाङ्गो वा ।

तैलस्निग्धा यदा वर्तिः सर्जचूर्णविरूपिता ॥ ३४ ॥

अन्तर्वहिश्च तोयाह्वये पात्रे ज्वलति दीपिका ।

स्नुवक्षीरभाविता वर्ती तैलार्द्रा चाब्धिफेनवत् ॥ ३५ ॥

आपूर्यायसपात्रे तु सूतं तस्योपरि क्षिपेत् ।

दीप्ताङ्गारं तु तत्पात्रमाकाशे तिष्ठति स्फुटम् ॥ ३६ ॥

पिच्छनालं तु सारं वा सूतापूर्णं विधाय तत् ।

तद्गर्भवर्तिस्रैलाक्ता ज्वलिता खे व्रजेत् स्वयम् ॥ ३७ ॥

अतुलीयोनिगर्भस्थं सौवीरं सप्तवासरम् ।

अग्निमध्ये क्षिपेत् तस्मिन् पुरुषो दृश्यते स्फुटम् ॥ ३८ ॥

बाजपूरकतैलं तु ताम्रपात्रे निधाय तु ।

घर्मे निधाय मध्याह्ने रथी सूर्योऽत्र दृश्यते ॥ ३९ ॥

अगस्तिपुष्पतोये तु भावितं बहुशोऽञ्जनम् ।

स्रोताख्यमञ्जितं नेत्रे दिवा नक्षत्रदर्शकम् ॥ ४० ॥

विद्युद्धततरोः फीलं क्षिप्तं खे तत्र तिष्ठति ।

किञ्चिच्चूर्णजलोपेतं भावि तैल घृतं यथा ॥ ४१ ॥

लघुवृत्ताज्यसंसिक्तेषाणौ लोणजलं स्थितम् ।

विसृष्टं तत् पलालादौ दहत्यग्निश्च तद् दहेत् ॥ ४२ ॥

स्त्रीजरायुकृताद्-धूपादालेख्यानि रुदन्ति हि ।

गुग्गुलुधूपस्तु निवर्तयति ।

चुच्छुन्दरीमदनतालकलाङ्गलीकसाधारिकुम्भकरवीरकृतस्तु धूपः ।

चित्राणि रोदयति तालकसंयुतानि धूपे पुरेण विहिते प्रकृतिं प्रयान्ति ॥

मयूरपित्तेनादर्शे विलिप्यार्घाधिकं न्यसेत् ॥ ४४ ॥

सूर्यस्य संमुखं गुप्त ग्रहण दृश्यते स्फुटम् ।

भल्लाततैलसिक्ता ये शफरा गतजीविताः ॥ ४५ ॥

प्रसरन्ति जले क्षिप्ता जीवन्त इव च क्षणम् ।

मत्स्याण्डचूर्णं तत्पित्तिदिग्धं तं जनयेज्जले ॥ ४६ ॥

मत्स्यशिशुं जनयति ।

नदीशैथिलचूर्णं तु माहिपे मथिते क्षिपेत् ।

विलोड्य यामात् परतो भेकास्तत्र भवन्ति हि ॥ ४७ ॥

आलिप्य शिखिपित्तेन पाणौ निम्बदलानि तु ।

दृढं गृहीत्वा मुक्तानि वृश्चिकाः सम्भवन्ति हि ॥ ४८ ॥

अङ्गोलतैलेनापि निर्गुण्डीनिम्बपत्राणि तथा ।

वात्यानीतं तरोः पैर्णं + + + कोलदपूपयुक् ।

कथ्था बद्धं भोजयति दशानां भोजनं नृणाम् ॥ ४९ ॥

सायं निमन्त्रितोऽसीति आमन्व्याक्षं ततः प्रगे ।

तदग्रपत्राण्यादाय बहु भोज्यं यदा भवेत् ॥ ५० ॥

तानि दक्षिणपादेन कान्वाभ्रात्योदन् बहु ।

खरीजरायुत्रिकटुचूर्णादिग्धपादेन तु ॥ ५१ ॥

वामेन ताडितो वृक्षः शीर्णपुष्पफलो भवेत् ।

शिलातैलान्वितं सप्तदिनमत्रं तु भोजयेत् ॥ ५२ ॥

शिखिन तन्मलालिप्तपाणिस्थं नैव दृश्यते ।

कुरण्डपत्राण्याचर्व्य चिरमोष्ठं तु वेधयेत् ॥ ५३ ॥

१. 'द' क. पाठः. २. 'वात्यानितं' ३. 'प' ४. 'वि' ५. 'त'

कपोल वापि सूच्या वा वेदना नैव जायते ।

शुष्ठी चोळ च मच्चर्च्य तप्तलोह लिहेत् सुखम् ॥ ५४ ॥

न दहते इत्यर्थः ।

१ कोशातकीतैलदीपो वायुना न विहन्यते ।

यावकारेक्तसूत्रेण तैलाद्रिण तु भाजनम् ॥ ५५ ॥

क्वास्यमावेष्ट्य तु पचेत् पायस नैव दहते ।

सूत्र न दहते ।

तत्पायसोपयोगस्तु झिटाकामिलकापह ॥ ५६ ॥

जयत्यन्यर्गजान् हस्ती पांर्णोनिजमदाज्जनात् ।

१ चुच्छुन्दरीचूर्णलितपाणि दृष्ट्वा गजो भयात् ॥ ५७ ॥

पलायति तदालाने लेपात् तस्माच्च धावति ।

तिल्वोपरि प्ररूढान्यवृक्षम्य फलका यदा ॥ ५८ ॥

महानसस्था तत्रस्थ भोज्य तिक्त करिष्यति ।

उद्धृते भोक्ष ।

जलकाकास्थिर्युगलमथनेऽग्निर्ज्वलत्यपि ॥ ५९ ॥

जले च तिल्वक्षीराक्त गन्धचूर्ण जलोपितम् ।

पलालपूलगृहादिष्विति यावत् ।

कुमुट्म्य च विट्तावत् पारावतमयूरयो ॥ ६० ॥

हेमपञ्चाङ्गचूर्णं च शिरस्युन्मत्तकृद् भवेत् ।

यस्य शिगसि जित्त, तमुन्मत्त करोति । केशगुण्डनात् स्वस्थ ।

म्लुक्षीरतिलचूर्णाभ्या विष्टमर्कदले स्थितम् ॥ ६१ ॥

तत्पोलिका वा जम्बूरा तद्गृहाद् गच्छन्ति मूपिका ।

ताल च मार्जारमल छामसूत्रेण पेययेत् ॥ ६२ ॥

तेनैव मूपिकालेपात् सर्वे गच्छन्ति मूपिका ।

गन्धमाद्गोतलाभ्या मित्ते निम्मारकेन्धने ॥ ६३ ॥

अतितप्तज्यहोगेन मन्य ज्वलति पावन ।

सदाभद्राक्षिपात्राश्च विट् भवग शिन्धेम् ॥ ६४ ॥

इन्द्रवज्रा वा वलया वा वदने रमभाविते ।
कण्डतिर्न भवेदामश्येनाग्रावुटभक्षणे(१) ॥ ६५ ॥

हस्तम्यवृषवन्दाको घूतेषु विजयी भवेत् ।

भाण्डानने सूक्ष्मकपित्वचा वाप्याच्छादितेऽन्तर्महिषीघृतेन ।

प्रज्वाल्य दीप विनिधाय तूच्चैर्ज्योत्स्ना च पूर्ण शशिनं च पश्येत् ॥ ६६ ॥

अमाषास्यायामुपरिरात्राधिति यावत् ।

सहस्रपादश्च कृताञ्जलिश्च वृर्माङ्घ्रिशीर्षे जननीधरस्य ।

शिरश्च तच्चूर्णविलिप्तपाणिस्पर्शाददृश्यो युवतिस्तनौ स्ताम् ॥ ६७ ॥

फरञ्जवीजेन्द्रगोपशिखिपित्तानि कात्रिके ॥ ६८ ॥

कृकलासपद चैभिर्गुली दूराध्यायनकृत् ।

कट्या बद्धौ । लर्वथात्र गृहे द्वार स्तम्भय ठठ ।

कपेरस्थि सनेन्मूत्रे यस्य तु स्तम्भन भवेत् ॥ ६९ ॥

यण्डो भवति यन्मूत्रे लाहली निरसनेद् यदि ।

तदुद्धृते मोक्ष ।

भुक्त शिरीषनिर्यासो वाधिर्य जनवेन्तृणाम् ॥ ७० ॥

हेर्मद्रवयुतधान्य निर्यास श्लमलीभव ।

शर्करामहिषाक्षीरपानात् स्वास्थ्य तयोर्भवेत् ॥ ७१ ॥

सार्ज कील कुलालस्य गृहे तद्भाण्डनाशकृत् ।

एष पल षड अनेन निरलेल प्रज्वाल सङ्गरि ' हु सर्पप्रसादिनि '

ठठ ।

अनेनायुतसिद्धेन सप्तजाणच्छिरीपुञ्जम् ॥ ७२ ॥

फील प्रदक्षिण नीत्वा केदारे मध्यत सनेत् ।

निश्यूनविशघटिका चोरस्तम्भरुत तु तत् ॥ ७३ ॥

मल्लतकरसे गुञ्जागोली मण्डलकारिका ।

विष च चूर्णित गात्रे प्रक्षिप्त रुष्टकारकम् ॥ ७४ ॥

१ 'श', २ 'प्या', ३ 'हु' एव पाठ ४ मद्भुतयुवधा' क पा
५ 'म', ६ 'सह' ए पाठ .

निम्बाम्भःशर्कराशौद्रपाननस्यात् सुखी भवेत् ।

प्रलेपाच्च ।

कर्माणि विस्मापनकानि येषां नर्मादियुक्तान्यभिवाञ्छितानि ।

शर्माणि तेषां मनसो विधातुं मर्माणि जायस्ये विनिर्मितानि ॥ ७५३ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरुदेवपद्धतौ तन्त्रसारे मन्त्रपादे
नर्मपटल एकपञ्चाशः ।

अथ द्विपञ्चाशः पटलः ।

कलिप्रसङ्गकटुकामित्यादौ दर्शितो यतः ।

कलिर्युद्धमतो युद्धे जयोपायो निगद्यते ॥ १ ॥

सृष्ट्यादिपञ्चकृत्यार्थं पञ्चमूर्तिर्यतः शिवः ।

ततस्तु पञ्चधा पञ्चत्रिंशत्तत्त्वमयं जगत् ॥ २ ॥

तत्रापि पञ्च भूतानि वायवश्चेति तन्मयः ।

सुपर्णः पक्षिराद् तेन निर्मिताः पञ्च पक्षिणः ॥ ३ ॥

ते पञ्चभूतादिमया लिप्यर्णमयविग्रहाः ।

प्राग्याभ्याप्योत्तराशासु मध्यकोष्ठे च पञ्चधा ॥ ४ ॥

पञ्चभूतात्मकं चक्रं तत्र पञ्चापि पक्षिणः ।

चरन्ति पञ्चधा भावैः पञ्चमिक्ष्व क्रमोत्क्रमात् ॥ ५ ॥

कण्टकः पिङ्गला चाथ कारण्डवक्रसारसौ ।

बर्ही च पञ्च विहगाः पूर्वाद्यासु च भ्रूयतः ॥ ६ ॥

अआकडा वृद्धभधा इर्ह्रस्वमनजाः शटौ ।

उऊगपा क्षपणया एऐतरसपाः फथौ ॥ ७ ॥

ओऔचठा दलवहाः पक्षिणा कण्टकादिनाम् ।

अष्टाचष्टौ पृथग्वर्णा विज्ञेयाः क्रमशो बुधैः ॥ ८ ॥

श्रीकण्ठानन्तविधयो दारुकाभ्मोद्विरण्डका ।

मीनैकनेत्रावित्यष्टौ कण्टकस्याक्षराणि हि ॥-९ ॥

सूक्ष्मस्त्रिमूर्तिचण्डेशौ विषमेपचतुर्मुखाः ।

बन्धुशैवार्धनारीश पिङ्गलार्णाः प्रकीर्तिताः ॥ १० ॥

कर्णो पाली वाहुमध्यं पार्श्वजिह्वौ च मज्जया ।

उमाकान्तश्च कथिता वर्णाः कारण्डवम्य हि ॥ ११ ॥

धोष्ठे चापादिरक्ते च शिवोत्तमशिखी तथा ।

डिण्डी शुक्लं च वर्णाः स्युरष्टौ सारसपक्षिणः ॥ १२ ॥

दन्तस्थौ लाङ्गलीकूर्मावात्रिमांसं ततो नभः ।

छगलण्डश्च वर्णाः स्युरष्टाधेव तु बर्हिणः ॥ १३ ॥

ऋद्धल्लुचतुष्कं च स्वरान्त्यौ टङ्गान्तिमाः ।

पक्षिचारविहीनानि तान्यनामादिकानि हि ॥ १४ ॥

-प्रतिपत्पूर्वास्तिथयो नन्दा भद्रा ज्ञया च रिक्ताल्या ।

पूर्णा च पञ्चमी स्यात् पञ्च क्रमतस्तु-कण्टकादीनाम् ॥ १५ ॥

स्वतिथौ नाडीपट्टक प्रथमं भोक्ष्यन्ति कण्टकाद्यास्ते ।

शेषाः क्रमेण विहगाः नाडीपट्टकाणि भुञ्जते क्रमशः ॥ १६ ॥

बालः कुमारो राजा च वृद्धः स्वर्गत एव च ।

भुक्तिर्यानं च राज्यं च कर्म सुप्तिस्तथा मृतिः ॥ १७ ॥

नन्दादिष्व्यादिपट्टकाद्यमवस्थैवं तु पक्षिणाम् ।

पञ्चस्वपि च पट्टकेषु तिथिपूर्वापरार्धयोः ॥ १८ ॥

नन्दाद्यनाडिपट्टके बालकुमारावनीशवृद्धमृताः ।

श्येनः कारण्डवसारसशिखिनो यथाक्रम कथिताः(?) ॥ १९ ॥

पिङ्गलकारण्डवकौ सारसशिखिनौ च कण्टकः क्रमशः ।

बालाद्या विज्ञेया द्वितीयपट्टके तु पञ्चके विहगाः ॥ २० ॥

कारण्डवसारसकौ शिखिकण्टकपिङ्गलास्तृतीये स्युः ।

पट्टके बालकुमारकनृपवृद्धमृताः क्रमेण विज्ञेयाः ॥ २१ ॥

सारसकेकिश्येनाः पिङ्गलकारण्डकौ चतुर्थे स्युः ।

पट्टके बालकबौवननरपतिवृद्धा मृतश्च विहगवराः ॥ २२ ॥

शिखिकण्टकशिखुलकाः कारण्डवसारसौ च पञ्चमे ।

बालकुमारकनरपतिजरठातीताश्च पञ्चमे पट्टके ॥ २३ ॥

अशनं यानं राज्यं सुप्तिर्मरणं च पञ्चकर्मपाम् ।
स्वस्याशाद्यं ज्ञेयं चक्रे शरकोष्ठके विहङ्गानाम् ॥ २४ ॥

नन्दायाः परभागे कारण्डोलककण्टकाः केकी ।

सारस्योऽपि च मुद्के याति च राज्ये स्वपत्यापि प्रभृतः ॥ २५ ॥

प्रथमपटके ।

पश्चाद् द्वितीयपटके लूकश्येनौ च केकिसारसकौ ।

कारण्डवश्च बालो युवा नृपो धार्घकीं च मरणगतः ॥ २६ ॥

पश्चात् तृतीयपटके श्येनो बर्ही च सारसध्वाङ्गौ ।

लूकश्च बालयौवननृपवृद्धमृताः क्रमेण ते विहगाः ॥ २७ ॥

पश्चाच्चतुर्थपटके बर्ही बालो युवा तु सारसकः ।

कारण्डवस्तु नृपतिर्लूको वृद्धश्च कण्टकः प्रभृतः ॥ २८ ॥

पश्चात् पञ्चमपटके सारसबालो युवा तु कारण्डः ।

राजा पिङ्गलसंज्ञः श्येनो वृद्धो मृतो मयूरः स्यात् ॥ २९ ॥

भद्राद्ये पिङ्गलध्वाङ्क्षौ सारसः केकिकण्टकौ ।

बालो युवा नृपो वृद्धो मृतश्चैव प्रदक्षिणम् ॥ ३० ॥

तेषां कर्माण्यपि प्राम्बद् भुक्तिर्यागं च राजता ।

सुप्तिश्च मरणं चैव मन्येषां च समूहयेत् ॥ ३१ ॥

कारण्डाद्यं द्वितीये तु सारसाद्यं तृतीयके ।

मयूराद्यं चतुर्थे तु कण्टकाद्यं तु पञ्चमे ॥ ३२ ॥

भद्रायां नाडिपटकायामित्यर्थः ।

भद्रापराद्यपटके तु सारसध्वाङ्गपिङ्गलाः ।

श्येनश्च बर्हिणो ज्ञेया बालाद्यास्तु यथाक्रमम् ॥ ३३ ॥

द्वितीये जलकाकाद्यं तृतीये पिङ्गलादिकम् ।

चतुर्थे कण्टकाद्यं च मयूराद्यं च पञ्चमे ॥ ३४ ॥

अपरार्धपटकेष्वित्यर्थः ।

जयाद्यपटके कारणः सारसो वह्निकण्टकौ ।
 उल्लङ्घ्येव बालाद्या मुक्तियानादिकर्मभिः ॥ ३५ ॥
 जयाद्वितीयपटके तु सारसो वह्निकण्टकौ ।
 पिङ्गला जलकाकश्च बालाद्यास्ते स्वकर्मभिः ॥ ३६ ॥
 बर्हिणार्धं तृतीयं तु चतुर्थं कण्टकादिकम् ।
 पञ्चमं पिङ्गलाद्यं स्याज्जयायाः पृथगीरितम् ॥ ३७ ॥
 जयापूर्वार्धस्य ।

जयापरार्धपटके बर्हिसारसवायसाः ।
 पिङ्गलाकण्टकौ चापि बालाद्याः कर्मभिः स्वकैः ॥ ३८ ॥
 जयापरद्वितीयस्य सारसध्वांक्षपिङ्गलाः ।
 कण्टकश्च मयूरश्च बालाद्याः स्वस्वकर्मभिः ॥ ३९ ॥
 जयापरतृतीयस्य कारणडोलूफकण्टकाः ।
 बर्हिसारसकौ चापि बालाद्याः कर्मभिः स्वकैः ॥ ४० ॥
 जयापरचतुर्थस्य पिङ्गलश्येनबर्हिणः ।
 सारसश्चाथ कारणडो बालाद्या मुक्तिपूर्वकैः ॥ ४१ ॥
 जयापरशरोक्षस्य श्येनबर्हिणसारसाः ।
 तद्वत् कारणडोलूकौ बालाद्या प्रोक्तकर्मभिः ॥ ४२ ॥
 रिक्तायाः पूर्वपटकस्य सारसः केकिकण्टकौ ।
 उल्लङ्घ्येव बालाद्या मुक्तियानादिकर्मभिः ॥ ४३ ॥
 मयूरार्धं द्वितीयं तु कण्टकाद्यं तृतीयकम् ।
 ह्रूफकारण्डवाद्यौ तु रिक्तायाः शिष्टभागयोः ॥ ४४ ॥

बालाद्या इति यावत् ।

रिक्तापरार्धपटकस्य श्येनबर्हिणसारसाः ।
 ध्वाङ्गोलूकौ च विज्ञेयाः प्राग्बद् बालादिकर्मभिः ॥ ४५ ॥
 रिक्तापरद्वितीयादिपटकानां बर्हिसारसौ ।
 कारणडपिङ्गलाश्येना बालाद्या मुक्तिपूर्वकैः ॥ ४६ ॥

रिक्तापरार्धस्येति यावत् ।

पूर्णाप्रथमपट्त्रय्य वहिकण्टकपिङ्गला ।
जलकाक मारसश्च चालाद्याम्ते प्रदक्षिणम् ॥ ४७ ॥
तद्वितीयादिपट्काना कण्टकोलकचायसा ।
सारसश्चैव पूर्णाया चालाद्या प्रोक्तकर्मभिः ॥ ४८ ॥
पूर्णापरार्धाद्यपट्के पिङ्गलाश्येनवर्हिण ।
सारसो जलकाकश्च चालाद्या व्युत्क्रमेण हि ॥ ४९ ॥
द्वितीयपट्कादिकाना पूर्णायाः कण्टक शिखी ।
सारसो घायसश्चाद्या ज्ञेया चालादय क्रमात् ॥ ५० ॥
ग्रस्याभिधानाघर्णस्य पक्षी राज्य करोति चेत् ।
विजयां युधि वादे वा कुमारो मन्थम फलम् ॥ ५१ ॥
बाले फल स्यादधम वृद्धे नागो मृते मृति ।
राज्ये श्रेष्ठफल याने मध्य भुक्तौ तथाधमम् ॥ ५२ ॥
स्वापे क्षयो मृते मृत्युरेव ज्ञेय विचक्षणैः ।
सारसो बलवान् काकात् तस्माल्लुकस्तत शिखी ॥ ५३ ॥
मयूराद् बलवान् श्येनस्त्वेव विद्याद् बलाबलम् ।
मयूरश्येनकारण्डसारसा बलिनो दिवा ॥ ५४ ॥
उल्कस्तु बली रात्रौ सर्वे सन्ध्याबलाश्च ते ।
तिथीना पूर्वभागस्तु दिवा रात्रिश्च पश्चिम ॥ ५५ ॥
तत्तत्कालबल ज्ञात्वा धीरो युद्धे प्रवर्तयेत् ।
प्रक्षिचारेण विज्ञेय जीवित मरण रुजा ॥ ५६ ॥
लाभालाभागमाप्तायकार्यकार्यं ङ्गमाशुभम् ।
राजा राज्य च सर्वत्र श्रेष्ठ यानकमारको ॥ ५७ ॥
मध्यगौ मुक्तिवालौ चेदधम प्रस्तुत फलम् ।
स्वापे वृद्धे च तन्नाशो मृतौ च मरणे वध ॥ ५८ ॥

तत्तत्कार्यानुकूलेन फलं चैवं समूहयेत् ।

गरुडश्चौतुसिहौ श्वा सर्पमूपिकदन्तिनः ॥ ५९ ॥

शशध्वेन्द्रादिदिकसंस्थास्तेषां विद्याद् बलाबलम् ।

अकाराद्यष्टवर्गा ये दिक्षु ताक्ष्यादिरूपिणः ॥ ६० ॥

तत्तदक्षरपूर्वाख्या येषां तेऽपि तदात्मकाः ।

ताक्ष्यसर्पो मिथः शत्रू तथा मार्जारमूपिकौ ॥ ६१ ॥

गजसिहौ शशधनौ परस्परविरोधिणौ ।

ताक्ष्यः सर्पं जयेत् सर्पो न ताक्ष्यं ताक्ष्यभागतः ॥ ६२ ॥

सर्पोऽपि ताक्ष्यं जयति प्रायः सर्पदिशि स्थितम् ।

एवन्तु सिंहगजयोरोत्तमूपिकयोरपि ॥ ६३ ॥

शशकुङ्कुरयोश्चापि विद्याद् भूर्भेर्बलाबलम् ।

ताक्ष्योत्तसिहश्चानस्तु बलिनः शत्रुयायिनः ॥ ६४ ॥

शिष्टैः सर्पादयः स्थाने प्राप्नुवन्ति पराभवम् ।

स्थानव्यत्यस्तं फलमिति केचित् ।

नामाद्यर्णेषु दीर्घास्तु फला येषां बलाधिकाः ॥ ६५ ॥

इत्थाः फलास्तु यन्नाम्नामादौ हीनबलास्तु ते ।

ताक्ष्यादिवर्गवर्णानि येषां नामादिकानि तु ॥ ६६ ॥

ते ते ताक्ष्यादिका ज्ञेयास्तैस्तैर्विद्याद् बलाबलम् ।

द्वन्द्वयुद्धेऽथवा युद्धे ययोर्वा नृपयोर्द्वयोः ॥ ६७ ॥

ताक्ष्यादिजाति च दिशो ज्ञात्वा युद्धानि कारयेत् ।

शुक्ले चतुर्ध्यामष्टम्यामेकादश्यां च पर्वणि ॥ ६८ ॥

इन्द्रमिमुनिवेदानां विष्टर्यामिषु दिक्षु च ।

कृष्णे तृतीये सप्तम्यां दशम्यां भौतिके दिने ॥ ६९ ॥

१. 'ने', २. 'तम्' ख. पाठः ३. 'याम्' ग. पाठः ४. 'थाः एवाद्',
५. 'नि' ख. पाठः

ऋतुवेदाभिचन्द्राणां यामदिक्षूदयः स्मृतः ।
 पुनर्नयो नरो नागो नृपो नारी नगं पुनः ॥ ७० ॥
 तत्कालविष्टिनाडी स्याद् वज्र्याः शुक्लादितः क्रमात् ।
 येस्यां तिथौ च यामे च विष्टिर्भानोर्दिशि स्थिता ॥ ७१ ॥
 तस्यां तस्यां तिथौ विष्ट्यां चण्डराहुः समः स्थितः ।
 अर्कोदयादि नित्यं तु प्रागाद्यासु प्रदक्षिणम् ॥ ७२ ॥
 अकारगुरुसौम्यानां सितसौरीन्दुभोगिनाम् ।
 उदयः सैहिकेयस्य प्रातरैशे स्थितिः स्मृता ॥ ७३ ॥
 अर्धाध्याममष्टासु दिक्षु तस्याप्रदक्षिणम् ।
 स्थितिरास्तमयाद् रात्रावपि राहोर्गतिः समा ॥ ७४ ॥
 अपि सांघत्सरो राहुर्दिक्षु मासेषु तिष्ठति ।
 प्राच्यां सिंहाजचापेषु याम्ये स्त्रीनक्रगोस्थितिः ॥ ७५ ॥
 यमतौलिघटेष्वाप्ये सौम्ये कर्किसपालिषु ।
 यस्मिन् राशौ स्थितः सूर्यो मासराहुश्च तस्स्थितः ॥ ७६ ॥
 तस्माज्जयार्थं विष्ट्याश्च राहोर्नाभिमुखं व्रजेत् ।
 राहोरपरभागस्थो युध्यन् विजयते स्पृन् ॥ ७७ ॥
 ब्रह्मोण्याद्यास्तु योगिन्यः पार्थरम्भाम्बुशान्तिदैः ।
 क्रमात् प्रागादिरर्व्यादिवह्निदुर्गातिथिक्रमात् ॥ ७८ ॥
 स्थिता इति यावत् ।

ब्राह्मी माहेश्वरी चैव कौमारी वृष्णवी तथा ।

वाराहैन्द्री च चाणुण्डी महालक्ष्मीश्च मातरः ॥ ७९ ॥

असिताज्ञो रुरुक्षण्डो (भीःरो)पणोन्मत्तकौ तथा ।

कपाली भीषणस्तद्वत् संहारश्चाष्ट भैरवाः ॥ ८० ॥

ते चाष्टमातृभिः सार्धं तिथिवारवशात् क्रमात् ।

तिष्ठन्ति भीषणाकाराः सत्रिशूलकपालकाः ॥ ८१ ॥

१. 'त्व' ग. पाठः. २. 'टिमारो दिशि' ख. पाठः. ३. 'हरीन्यानां'
ग. पाठः. ४. 'शो', ५. 'छ' ख. पाठः. ६. 'प्या' ग. पाठः.

युद्धयात्रादिकृत्येषु मातृभैरवसंमुखम् ।
 गच्छन्-विनश्यति क्षिप्रं तच्छूलाग्निमुख तथा ॥ ८२ ॥
 तस्माद् राहोश्च योगिन्या भैरवस्य च संमुखम् ।
 आयुपोऽर्था जयार्था वा न युद्धाय व्रजेद् बुधः ॥ ८३ ॥
 रुद्राणा योगिनीना च मुजे शूलं तु-दक्षिणे ।
 धामे कपालं युद्धाय शूलभागं विवर्जयेत् ॥ ८४ ॥
 वामभागकपाले तु युद्धाय जयदा गतिः ।
 शरीरेषु मनुष्याणां नक्षत्रेषु ग्रहाः स्थिताः ॥ ८५ ॥
 ग्रहेष्वपि च भौमस्य विज्ञेया विग्रहे स्थितिः ।
 जन्मादितो मुखे त्रीणि दृशोश्चत्वार्यथो गले ॥ ८६ ॥
 चतुष्कं मुजयोः पट्क पार्श्वे द्वावष्ट पादयोः ।
 कुजास्थितक्षमङ्गं यत् तत्र शस्त्रक्षतं ध्रुवम् ॥ ८७ ॥
 तन्मात् कुजाश्रिताङ्गं यत् तत् प्रयत्नेन गोपयेत् ।
 पट्क्योमनामसंयुक्तमष्टपत्राम्बुजोदरे ॥ ८८ ॥
 तारश्च लिङ्गिकाफुण्डे ठद्वयान्तं दलेष्वपि ।
 भूमण्डल बाह्यतोऽग्नेः पट्कोणेषु षडायतान् ॥ ८९ ॥
 सांध्यार्णान्तरितानग्नेर्वर्णा ठारा(बा?)दिकान् लिखेत् ।
 इन्दुविन्दुद्वयस्याग्निः सामि. सर्गं विगलिखेत् ॥ ९० ॥
 संवर्तैः सर्गिभिर्बाह्ये वेष्टयेचान्तरालयोः ।
 बाह्ये लिप्यावृत त्वेतद् विन्दुमण्डलवेष्टितम् ॥ ९१ ॥
 पूजितं गन्धपुष्पाचैर्वरिषष्टमिदं धृतम् ।
 क वा ललाटे रक्षेत् तं युद्धे शत्रु च मोहयेत् ॥ ९२ ॥
 एतद् युद्धक्षितौ न्यस्त स्तम्भयेत् परवाहिनीम् ।
 सङ्गीवनाख्यं चक्रं च नारसिंह सुदर्शनम् ॥ ९३ ॥
 धृतं शिरसि शस्त्रेभ्यो रक्षेच्च विजयावहम् ।
 निहतारि शरो य. स्यात् तं गृहीत्वा सुनिश्चितम् ॥ ९४ ॥
 कृष्णाङ्गारचतुर्दश्यां बलय तेन कारयेत् ।
 तद् दक्षिणप्रकोष्ठस्थं शस्त्रवारणमुत्तमम् ॥ ९५ ॥

वज्री लाङ्गलिका दन्ती त्रिशूली श्रीश्च मोहिनी ।
राजमोहिनिका काकभक्ष्या प्रतिपदादिषु ॥ ९६ ॥

ब्रह्माण्णादिक्रमादात्ता पृथक् पिष्टा हिमाम्भसा ।
समस्ता वा तनौ लिम्पेद् युद्धकालेऽस्त्रवारिणी ॥ ९७ ॥

नमो भगवद्भ्यः सर्वास्रविसर्गेभ्यो मां रक्षन्तु भगवन्तः ! ठठ ।
लक्षजाप्येन मन्त्रोऽयं साधितः शस्त्रधारणः ।
चन्दनेन्दुजपाराजीविदारीकुष्ठकागरून् ॥ ९८ ॥
हिमाम्भसा समालिप्य तत्काले शस्त्रवारणम् ।
नागकेऽस्त्रि(१) शिखासूतं (जिबीनीवा)राद्भिश्च वारयेत् ॥ ९९ ॥

नागो, भूनागः ।

श्रीपर्णिमूलं प्राचीने कृत्तिकाचं शिरस्थितम् ।
भुजबद्धं च शस्त्राणि वारयेन्नात्र संशयः ॥ १०० ॥
इन्द्रवल्लीशिफाशुक्ले पिबेत् क्षीरेण मस्तके ।
करे घृतं मृणाल वा श्वेतं क्षीरेऽस्त्रवारणम् ॥ १०१ ॥

पीतमिति यावत् ।

सितापराजितामूलं नन्दावर्तं मृणालकम् ।
भूतवृक्षस्य च शिफाः सर्वे बस्ताम्बुपेपितम् ॥ १०२ ॥
तत्कालेऽस्त्रत्रेलेन सर्वशस्त्राणि वारयेत् ।
श्वेतपुष्पाशिफास्यस्था बाणपातं निवारयेत् ॥ १०३ ॥
समोहिनीशिफा तद्घृतं खट्वापातं निवारयेत् ।
मार्बीजं दण्डभृच्चण्डो दान्तः सोष्ठोऽथ दंसनम् ॥ १०४ ॥
वाग्बीजमग्निजायान्तं रक्तसूतिनिवर्तकम् ।
जपित्वा चाग्निशब्देन पानाच्च जपिताम्भसाम् ॥ १०५ ॥

१. 'रित' ग. पाठ. २. 'शेत्त्वतम्'. ३. 'रा', ४. 'दा' घ. पाठ.

रुधिरं निवर्तयेत् ।

हस्तर्क्षे लाङ्गलीमूलं गृहीत्वालितविग्रहः ।

द्वन्द्वयुद्धे जयेच्छत्रुं परेण स्वयमक्षतः ॥ १०६ ॥

शिक्षया चेन्द्रवारुण्या वरुणस्य च पिष्टया ।

लिताङ्गः कुक्कुटं युद्धे कुक्कुटो जयति स्फुटम् ॥ १०७ ॥

मार्जारसेहतच्चर्मधूपितः कुक्कुटो जयेत् ।

शिफा शिलिशिखायाः स्यात् पादे जैत्री मुखे स्थिता ॥ १०८ ॥

शस्त्रवारणकृन्मूलमहिंसाया मुखे स्थितम् ।

तदेव तण्डुलाम्भोभिः पीतं यावन्न जीर्यते ॥ १०९ ॥

शस्त्राणि चारयतीति चावत् ।

पुष्योद्घृतं च पाठाया मूलं वक्त्रेऽस्त्रवारणम् ।

*श्वेतपुङ्खाशिफागतो घागं निवारयेत् ।

इमशानचैत्यवल्मीकमार्गदेवालयदिपु ॥ ११० ॥

अशुद्धदेशे चोत्पन्ना प्राद्या नौषधयो बुधैः ।

श्वेतापराजिताश्वेतपुङ्खामूले + + + ॥ १११ ॥

लोष्टस्योभयतो बद्धे शस्त्रस्तम्भकरे (करे) ।

करो दक्षिणः ।

सखीशलभस्त्रघोतचूर्णगर्भितवर्तितः ॥ ११२ ॥

कृष्णगोराज्यमप्याक्तनेत्रो रम्भायते रिपुम् ।

फाकतुम्बिनिकामूलं पुष्ये तु मुजगोर्द्वयोः ॥ ११३ ॥

बन्धनाच्छरपातांश्च शस्त्राणि च निवारयेत् ।

एकरात्रोपितः शुद्धः सायं पूर्वोद्युरोपधिम् ॥ ११४ ॥

संप्राप्य रक्षां कृत्वा तु प्रातर्गृह्णातु मन्त्रतः ।

एष राजा वलीधर्दाश्चित्रवीर्यो महाबलः ॥ ११५ ॥

१. 'वत्रेण', २. 'पुष्येण' इ' ग पाठ. ३ 'प्ये घृत' ख. पाठ

४. 'कदतुम्बिनिकामूले पु' ग. पाठ.

* १०४ तत्र लोकाधिपेव छेद्यप्रमादाशान्तितमित्येव भावि ।

तेन वद्वेन वद्धासि तिष्ठानैव तु मा ग(त.म) ।

ठठ ।

इति रक्तसूत्रेण बन्धयेत् । सुप्रभे ठठ । तण्डुलधान्यमुष्टिं प्रक्षिप्य ।

ओम्

श्वेतपुष्पे ! महानीले ! शुभे ! चन्दनगन्धिनि ! ॥ ११६ ॥

त्वामोषधिं प्रपद्येऽहं त्राहि मा महतो मयात् ।

मा उ(पःस्व)तेर्मा निपतेर्मा च तेजो व्यतिक्रमेत् ॥ ११७ ॥

अत्रैव तिष्ठ कल्याणि ! मम कार्यकरी भव ।

मम कार्ये कृते पश्चात् स्वर्गलोक गमिष्यसि ॥ ११८ ॥

राक्षसानां पिशाचानां गन्धर्वाणां महौजसाम् ।

तेषां बध्नामि चक्षुषि ये चान्ये परिपन्थिनः ॥ ११९ ॥

गण्डे मुरिते मालिनि चण्डिके गर्दापाणिनि स्तम्भिनि मोहिनि नमो-
ऽस्तु ते ठठ ।

एव तामोषधिं मन्त्रैरुपस्थाय ततः खनेत् ।

अमुकोपरि ठठ ।

अनेन निखनेद् भूमिम्

ओं नमः सर्वोषधीभ्यः ।

कर्जावन्तो भविष्यथ ॥ १२० ॥

स्ववीर्यं कृत्स्नीकुरुष्व दुरितानि हन दह पच मारय (सः) नमस्तुभ्य
नम इति गृहीयात् । १

अनेन तु विधानेन गृहीयादोषधिं बुधः ।

तच्छक्तिरन्यथा स्वल्पा भवेद् दैत्यादिभिर्हृते ॥ १२१ ॥

एका वाप्योषधिः सम्यग् गृहीता मिश्रिता परैः ।

औषधैर्यच्छति बलमन्तरायाश्च रक्षति ॥ १२२ ॥

शास्त्रधारणाधिकारः ।

युयुत्सुर्नृपतिर्वान्यः सेनानीस्तु भटोऽथवा ।
 परीक्ष्यायुः स्वकं सम्यगायुष्मांश्चेत् प्रयत्नतः ॥ १२३ ॥
 सुगुप्तदेहः कवची ससहायो युयुत्सतु ।
 हीनायुश्चेत् कलत्रादीन् सविभज्य घनादिभिः ॥ १२४ ॥
 कृत्वा दानं यथावित्तं पुण्यानि च समाहितः ।
 स्नातः कृतस्वस्त्ययनः संपूज्याभीष्टदेवताम् ॥ १२५ ॥
 प्रसन्नः सङ्गरं गच्छेत् स्वर्गलोकजिगीषया ।
 श्वासचारादिभिर्यावदायुष्कं ज्ञायते स्फुटम् ॥ १२६ ॥
 पुष्यमासे तु पुष्यर्क्षे पूर्वेषुः समुपोषितः ।
 उत्थायापररात्रे तु कृतोवश्यक्रियादिकैः ॥ १२७ ॥
 सूपविष्टः शुचिर्मौनी ऋजुकायशिरोर्गैलः ।
 मकरोदयवेलायां परीक्षेच्छ्वासमात्मनः ॥ १२८ ॥
 पारवादसमान् यामान् वायुरेकपुटे स्थितः ।
 निमिश्रस्वरानीकसंख्येमायुः प्रयच्छति ॥ १२९ ॥

एतेषामक्षराणां तुल्यसंख्यसंवत्सरान् जीवतीति यावत् ।

प्रलोभसंख्यदिवसानेकनासापुटे चरन् ।

दीक्षा वा वत्सरान् जीवेन्मनोमयनयैर्दिनैः ॥ १३० ॥

गौरीया वर्षसंख्या स्यादायुस्तस्येति निर्दिशेत् ।

नरस्मरशैरासारदिनान्येकचरोऽनिलः ॥ १३१ ॥

तैलप्रियसमान् मासान् तस्यायुः संप्रयच्छति ।

हरधारानलकलिरागभागदिनं चरन् ॥ १३२ ॥

तिथिदिकशरकामाश्विचन्द्राहान्यायुरादिशेत् ।

उक्तावान्तरकालेषु वायुचारो यदा तदा ॥ १३३ ॥

आयुषोऽस्यानुसारेण परिमाणं समूहयेत् ।

ध्रुवं चारुन्धती व्योमनदी वा यो न पश्यति ॥ १३४ ॥

१. 'त्वा', २. 'कम्' ख. पाठः. ३. 'शैर्यः' ग. पाठः. ४. 'खं',

५. 'नानयमयै', ६. 'य', ७. 'च' ख. पाठः.

बाह्यमाभ्यन्तरं वाथवा षण्मासाद् विपद्यते ।
 अरुन्धती स्वजिह्वाग्रं नासाग्रं तु ध्रुवो भवेत् ॥ १३५ ॥
 सुवर्णरूप्यरक्ताभं विष्णुत्रच्छदितानि वा ।
 पश्येद् गन्धर्वनगरं तस्यायुर्वत्सरादधः ॥ १३६ ॥
 अनभ्रे विद्युतं पश्येत् सलिले चेन्नन्द्रकार्मुकम् ।
 प्रेतान् वा दिवसे पश्येत् तस्यार्वाग् वत्सरान्मृतिः ॥ १३७ ॥
 स्वप्ने हेममयान् वृक्षान् दृष्ट्वा मासं स जीवति ।
 स्वं रूपं दर्शये वाप्सु विहृतं शुक्लमग्नि वा ॥ १३८ ॥
 अकारणं वा प्रपतेन्मासाद्यं तस्य जीवितम् ।
 स्वच्छायागलदेशे तु न्यस्य दृष्टिं चिरं ततः ॥ १३९ ॥
 न्योमि छायां नरं दृष्ट्वा संपूर्णाङ्गं सुखी नरः ।
 शिरोहीनं तु षण्मासाद्दस्तहीनं तु वत्सरात् ॥ १४० ॥
 कृतमण्डलके पात्रे गोमयाम्भोभिपूरिते ।
 दृष्ट्वा क्विम्बे याम्याप्ये सौम्येन्द्राशासु स्तण्डिते ॥ १४१ ॥
 पद्भिर्निमासैर्मरणं मध्यच्छिद्रे दशाह्वरः ।
 धूम्रायिते तदिवसे निरूप्यैतद् विचक्षणः ॥ १४२ ॥
 सुयुद्धं वाथवा गङ्गां पुण्यक्षेत्रं तु वा विशेषत् ।
 पिधाय कर्णौ सुदृढं तद्रोपे न शृणोति यः ॥ १४३ ॥
 प्रनष्टदीपगन्धं च न जानाति यदा नरः ।
 कनीनिकावमर्दोत्थां स्वद्योताभां तनुपभाम् ॥ १४४ ॥
 नै पश्यति यदा तस्य भासमात्रं हि जीवितम् ।
 ज्ञात्वैवमायुषो मानं पुत्रादिभ्यो विभज्य तु ॥ १४५ ॥
 दानादि दत्त्वा सेन्यस्य महाप्रस्थानिकोऽथवा ।
 सर्वथा दानधर्माद्यं कृत्वा सुगतिमश्नुते ॥ १४६ ॥
 स्वरूपं यदायुर्मर्त्यानामायुषो वृद्धये बुधः ।
 प्रयतेत यतो जीवश्चिरं भद्राणि पश्यति ॥ १४७ ॥

वायुधारणया योगैर्मन्त्राभ्यासैर्यथोदितैः ।

रसायनक्रियाभिर्वा दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ १४८ ॥

अत्र नारदीये —

पादचारी सहस्रायुर्युतायुर्नभश्चरः ।

लक्षायुरपि वा जीवेत् जपस्यातिशये सति ॥ १४९ ॥

इति ।

पूर्वमेव महामन्त्रविधानेष्वत्र दर्शिताः ।

आयुषो वर्धनोपायाः किञ्चिच्छिष्टं प्रदर्शयते ॥ १५० ॥

लोणाम्लक्षारतैलानि विरिच्य कथितौषधैः ।

शुद्धकायो निवातस्थो विदधातु रसायनम् ॥ १५१ ॥

विधिग्रन्मूलमादाय वाराह्या मन्त्रविच्छुचिः ।

त्रिनिष्कमात्रं गोक्षीरे पिष्टं प्रातः पिबेदपि ॥ १५२ ॥

तन्मूलकोथदुग्धेन भुञ्जीयात् षाष्टिकौदनम् ।

निरम्लक्षारलवणं ब्रह्मचारी त्रिवत्सरम् ॥ १५३ ॥

सहस्रवत्सरं जीवेज्जराफलितवर्जितः ।

शार्कं दधि च निष्पावान् कुलस्थांस्तैलमाहिषे ॥ १५४ ॥

अतिशीतातपोष्णानि वर्जयेत् रसायनी ।

ऊर्ध्वहस्तनरायाम मूले कोमलेशल्मलेः ॥ १५५ ॥

खात्वा शिखाम् छित्त्वास्यच्छेदे कुम्भ निधापयेत् ।

ऊर्ध्वं पुरुषमात्रे तु छित्त्वा तं शल्मली मृदा ॥ १५६ ॥

अष्टाहुरु समालिप्य गोकरीपेन्धनैर्दहेत् ।

षट्सप्तदिवसादूर्ध्वं कुम्भमुद्घृत्य तद्रसम् ॥ १५७ ॥

छायाशुष्कं विधायाथ भृङ्गामलकवारिणा ।

सम्मर्षं शुद्धकायस्तु विलालपदमात्रकम् ॥ १५८ ॥

भक्षयेत् प्रातरुत्थाय निरम्लक्षारलोणशुक् ।

सीरौन्नाशी दिवारान्नं जरां मृत्युं जयेन्नरः ॥ १५९ ॥

सिन्धुत्थाभ्रकमाक्षिकाणि कटुकैः पय्याक्षधात्रीशिला-

भृङ्गाद्भिः शतशः पुटेपु विहितः कान्तस्तयोपामृदा ।

पते तुल्यविभागिकास्तु भसितं सौतस्य मानद्वयं

पिष्टं भृङ्गरसेन मासमदतो मर्त्यस्य मृत्युः कुतः ॥ १६० ॥

वन्ध्याक्षामलनीलिकामधुकरावाराहिमुण्ड्योऽमृता

ब्रह्मीगारुडचित्रकासनतुटीस्तुल्यांश्चूर्णीकृताः ।

कान्तो भृङ्गरसा(दि!द्रि)तः शतपुटो भागद्वयं शर्करा-

क्षौद्रालोलितमश्रतोऽब्दमजरं तस्यामरं तद् वपुः ॥ १६१ ॥

अञ्जोलत्रिफलाजगोमयनदीक्षेत्रादिमृद्भिः समैः

पूर्णायामसिताननेन विहितद्रोण्यां सुवर्णालिपाम्(?) ।

संस्थाप्य त्रिफलाम्बुभिः प्रतिदिन संसिच्य निष्कत्रयं

तच्छुद्धानि सुपेषितानि पयसा पानेन मृत्युं जयेत् ॥ १६२ ॥

एवं शक्तिविजृम्भितेन विसरल्लिप्यर्णशब्दात्मक

विश्व युक्तविधानदैवतमया मन्त्राः स्वतन्त्रोदिताः ।

रक्षार्थं जगतां गरमहरूजां ध्वंसो रिपूर्णा-क्रमा-

दत्रेशानशिवेन नर्म च युषा जैत्र च सन्दर्शितम् ॥ १६३ ॥

इति श्रीमदीशानशिवगुरदेवपदती तन्त्रसारे मन्त्रपादे

पुद्गलैत्रकर्मादिविधिपटलो द्विपञ्चाश ।

इति मन्त्रपादो द्वितीय समाप्तः ।

समाप्त च पूर्वार्धम् ।

शुभं भूयात् ।

READY FOR SALE.

	RS	AS	P.
भक्तिमंजरी (Stuti) by H. H. Svāti Śrī Rāma Varmā Mahā'ījah	1	0	0
स्यानन्दूरपुरवर्णनप्रबन्ध (Kāvya) Śyānandūrapuravāna narpābandha by H. H. Svāti Śrī Rāma Varmā Mahā'ījah, with the commentary Sundari of Rājirāja Varmā Kōl Tampū in	2	0	0

Trivandrum Sanskrit Series

No	1—देवम् (Vyākaraṇa) by Deva with Puru- shakīra of Kṛishṇadīśakamuni	1	0	0
No	2—अभिनवकौस्तुभमाला दक्षिणामूर्तिस्तवौ by Kṛishṇadīśakamuni	0	0	0
No	3—नलाभ्युदय (Kāvya) by Vīmanā Bhatta Bhī (Second Edition)	0	4	0
No	4—शिवकीर्णव (Kāvya) by Nilakantha Dik- shita	2	0	0
No	5—व्यक्तिविवेक (Alankāra) by Mahimā Brūta with commentary.	2	12	0
No	6—दुर्बदृष्टि (Vyākaraṇa) by Śaivadeva	2	0	0
No	7—महातरवप्रकाशिका (Vedānta) by Śrī sivendri Śrīśvātī	2	4	0
No	8—प्रयुक्ताभ्युदयम् (Nāṭaka) by Rāma Varmā Bhūpa	1	0	0
No	9—विरूपाक्षप्रकाशिका (Vedānta) by Vīrūpākṣa nātha with the commentary of Vidyā chakravartin	0	8	0
No	10—मातङ्गलीला (Gajulākṣhama) by Nilakantha	0	8	0
No	11—तपतीसचरणम् (Nāṭaka) by Kulasekhara Varmā with the commentary of Śrī raja	2	4	0
No	12—परमार्थसारम् (Vedānta) by Bhagavad Ādi śeṣha with the commentary of Raghū śrī	0	8	0
No	13—सुमद्राघनशयम् (Nāṭaka) by Kulasekhara Varmā with the commentary of Śivarama.	2	0	0

No. 14—नीतिसारः (Niti) by Kāmandaka, with the commentary of Sankarārya.	3	8	0
No. 15—स्वमयासवदत्तम् (Nāṭaka) by Bhāsa. (Second Edition).	1	8	0
No. 16—प्रतिज्ञायौगन्धरायणम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 17—पद्मरागम् Do. Do.	1	0	0
No. 18—नारायणीयम् (Stuti) by Nārāyana Bhatta with the commentary of Desamangala Vārya.	4	0	0
No. 19—मानमेयोदयः (Mimāmsā) by Nārāyana Bhatta and Nārāyana Pāndita.	1	4	0
No. 20—भविमारकम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 21—पालचरितम् Do. Do.	1	0	0
No. 22—मध्यमव्यायोग-दूतवाक्य-दूतघटोत्कच-कर्णभारोद्भवज्ञानि (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 23—नानार्थाणवसंक्षेपः (Kōśa) by Kesavaswāmin (Part I. 1st & 2nd Kāndas).	1	12	0
No. 24—जानकीपरिणयः (Kāvya) by Chakrakavi.	1	0	0
No. 25—काणादसिद्धान्तचन्द्रिका (Nyāya) by Gangā- dharasūri.	0	12	0
No. 26—अभिषेकनाटकम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	0	12	0
No. 27—कुमारसम्भवः (Kāvya) by Kalidāsa with the two commentaries, Prakāśikā of Arunagirinātha and Vivarāna of Nārā- yana Pāndita (Part I, 1st & 2nd Sargas).	1	12	0
No. 28—वैखानसधर्मप्रश्नः (Dharmasūtra) by Vikhanas.	0	8	0
No. 29—नानार्थाणवसंक्षेपः (Kōśa) by Kesavaswāmin (Part II. 3rd Kānda).	2	4	0
No. 30—वास्तुविद्या (Silpa).	0	12	0
No. 31—नानार्थाणवसंक्षेपः (Kōśa) by Kesavaswāmin (Part III. 4th, 5th & 6th Kāndas).	1	0	0

	RS.	AS.	P.
No. 32—कुमारसम्भवः (Kāvya) by Kālidāsa with the two commentaries, Prakāsikā of Arunagirinātha and Vivarana of Nārāyaṇa Pandita (Part II. 3rd, 4th & 5th Sargas)	2	8	0
No. 33—वाररुचसंमहः (Vyākaraṇa) with the commentary Dipaprabhā of Nārāyaṇa.	0	8	0
No. 34—मणिद्वैपायः (शब्दपरिच्छेदः) (Nyāya) by Rājachūdāmanimakhin.	1	4	0
No. 35—मणिसारः (अनुमानसूत्रः) (Nyāya) by Gopinātha.	1	8	0
No. 36—कुमारसम्भवः (Kāvya) by Kālidāsa with the two commentaries, Prakāsikā of Arunagirinātha and Vivarana of Nārāyaṇa Pandita (Part III. 6th, 7th & 8th Sargas).	3	0	0
No. 37—आशौचाष्टकम् (Smṛiti) by Vararuchi with commentary.	0	4	0
No. 38—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha with the commentary Tikāsarvasva of Vandyaghatiya Sarvānanda (Part I. 1st Kānda).	2	0	0
No. 39—चारुदत्तम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	0	12	0
No. 40—अलङ्कारसूत्रम् (Alankāra) by Rājānaka Sri Ruyyaka with the Alankārasarvasva of Sri Mankhuka and its commentary by Samudrabandha.	2	8	0
No. 41—अध्यात्मपटलम् (Kalpa) by Āpastamba with Vivarana of Sri Sankara Bhagavat Pāda.	0	4	0
No. 42—प्रतिमानाटकम् (Nāṭaka) by Bhāsa.	1	8	0
No. 43—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha with the two commentaries, Amarakośodghāṭaṭi of Kshiraswamin and Tikāsarvasva of Vandyaghatiya Sarvānanda (Part II. 2nd Kanda 1-6 Vargas)	2	8	0

No. 44—तन्त्रशुद्धम् (Tantra) by Bhattārika Sri Ve-	dottama.	0	4	0
No. 45—प्रपञ्चहृदयम् (Prapanchahridaya).		1	0	0
No. 46—परिभाषावृत्तिः (Vyākaraṇa) by Nilakantha	Dikshita.	0	8	0
No. 47—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् (Vedānta) by Śri	Krishnānanda Sarasvatī. (Part I.)	1	12	0
No. 48—Do. Do. (Part II.)		2	0	0
No. 49—गोलदीपिका (Jyotisha) by Pārameswara.		0	4	0
No. 50—रसान्वेषसुधाकरः (Alankāra) by Singa	Bhūpāla.	3	0	0
No. 51—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha	with the two commentaries, Amarakosa			
	dghātana of Kshiraswāmin and Tikā-			
	sarvaswa of Vandyaghatīya Sarvānanda			
	(Part III. 2nd Kānda 7—10 Vargas)	2	0	0
No. 52—नामलिङ्गानुशासनम् (Kosa) by Amarasimha	with the commentary Tikāsarvaswa of			
	Vandyaghatīya Sarvānanda' (Part IV.			
	3rd Kānda)	1	8	0
No. 53—शाब्दनिर्णयः (Vedānta) by Prakāśātmaya-	tindra	0	12	0
No. 54—स्फोटसिद्धिन्मायविचारः (Vyākaraṇa)		0	4	0
No. 55—मत्तविलासप्रहसनम् (Nāṭaka) by Sri	Mahendravikramavarman.	0	8	0
No. 56—मनुष्यालयचन्द्रिका (Silpa).		0	8	0
No. 57—रघुवीरचरितम् (Kāvya).		1	4	0
No. 58—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् (Vedānta) by Śri	Krishnānanda Sarasvatī (Part III.)	2	0	0
No. 59—नागानन्दम् (Nāṭaka) by Śriharshadeva	with the commentary Nāgānanda-			
	vimarsinī of Sivarama	3	4	0
No. 60—रघुस्तुतिः (Stuti) by Śri Laghubbhattāraka	with the commentary of Śri Rāgha-			
	vānanda	0	8	0

No. 61—सिद्धान्तसिद्धाञ्जनम् (Vedānta) by Sri Krishnānanda Sarasvatī (Part IV.)	1 8 0
No. 62—सर्वमतसंग्रहः (Sarvamatasangraha).	0 8 0
No. 63—किराताजुनीयम् (Kāvya) by Bharavi with the commentary Sabdārthadīpikā of Chitrabhānu (1, 2 and 3 Sargas).	2 8 0
No. 64—मेघसन्देशः (Kāvya) by Kālidāsa with the commentary Pradīpā of Dakṣhināvartanātha.	1 0 0
No. 65—मयमतम् (Silpa) by Mayamuni.	3 8 0
No. 66—महार्थमञ्जरी (Darsana) with the commentary Parimalā of Maheswarānanda.	2 8 0
No. 67—तन्त्रसमुच्चयः (Tantra) by Nārāyaṇa with the commentary Vimarsinī of Saṅkara. (Part I. 1-6 Patalas)	3 4 0
No. 68—तन्त्रप्रकाशः (Agama) by Sri Bhojadeva with the Commentary Tātparyādīpikā of Sri Kumara.	2 0 0
No. 69—ईशानशिवगुरुदेवपद्धतिः (Tantra) by Iśānāśivagurudevamiśra (Part I. Sāmānyapāda).	1 8 0
No. 70—आर्यमन्त्रधर्मसूक्तकल्पः (Part I).	2 8 0
No. 71—तन्त्रसमुच्चयः (Tantra) by Nārāyaṇa with the commentary Vimarsinī of Saṅkara (Part II 6-12 Patalas).	3 8 0
No. 72—ईशानशिवगुरुदेवपद्धतिः (Tantra) by Iśānāśivagurudevamiśra (Part II. Mantrapāda)	1 0 0

Apply to:—

The Agent for the sale of
Government Sanskrit Publications,
Trivānoraṁ.